

Alberts Aldersons

RACIONĀLAIS
IRRACIONĀLISMS

Rīga, 2012

Autorizdevums

Ierobežotas pieejamības tiešsaites publikācija

PAR AUTORU UN GRĀMATU

Grāmatas autors ir Alberts Aldersons, habilitētais medicīnas doktors. Dzimis 1945. gadā. Beidzis Rīgas Medicīnas institūtu, strādājis par lauku ārstu, vēlāk mācījies aspirantūrā, aizstāvējis zinātņu kandidāta un doktora disertācijas neuro- un psihofizioloģijā, strādājis dažādās zinātniskās iestādēs par līdzstrādnieku, profesoru un vadošo pēnieku. Vairāk kā 100 dažādu zinātnisku darbu, arī trīs monogrāfiju, 11 izgudrojumu autors. Darbojies stresa psihofizioloģijas, arī veselības filosofijas jomā, izveidojis daudzas praktiskas veselības uzlabošanas metodes. Valsts prēmijas laureāts. Tulkojis vairāk kā desmit veselības jautājumiem veltītas grāmatas no angļu, krievu, vācu valodas. Publicējis arī vairākas prāta veicināšanai veltītas grāmatas un brošūras. Atpazīstams arī ar pseidonīmu Doktors Alberts. Adrese internetā www.doktorsalberts.lv

Grāmatas autors, balstoties uz senso visai cilvēcei, kā arī uz sevis paša pieredzi, ataino oriģinālu priekšstatu par cilvēka iespējām, balansējot uz visai trauslās racionālisma – irracionālisma robežas, ar savas speciāli virzītās apkārtējās pasaules uztveres, gribas un domu koncentrēšanas palīdzību pozitīvi risināt gan “lielos dzīves jautājumus,” gan arī sasniegt tīri ikdienišķu veiksmi, iegūt labu pašsajūtu, optimismu, dzīves vērtības apziņu un pat tīri fizisko veselību. Grāmata domāta cilvēkiem, kam interesē šāda veida jautājumi.

Alberts Aldersons **RACIONĀLAIS IRRACIONĀLISMS**

Grāmata izdota autora redakcijā
Autorizdevums
Ierobežotas pieejamības tiešsaites publikācija
www.doktorsalberts.lv

Visas šī darba tiesības ir aizsargātas.
Izdevumu reproducēt, kopēt vai citādi
pavairot aizliegts bez autora rakstiskas atļaujas.

© A. Aldersons, 2012
ISBN 978-9934-8328-0-2

SATURS

PRIEKŠVārds	4
KOPSAVILKUMS	22
PIRMĀ DAĻA. IEVADS DARBĀ, NOSKAŅOŠANĀS, PAMATA IZPRATŅU VEIDOŠANA, TERMINOLOĢIJA	58
OTRĀ DAĻA. VEIDOJAM KONKRĒTU UN EKSKLUZĪVU DARBA VIDI - VIENOTO GARĪGO LAUKU, TIEKAM SKAIDRĪBĀ AR MATĒRIJAS JĒDZIENU	82
TREŠĀ DAĻA. REĀLAS DARBĪBAS VIENOTAJĀ GARĪGAJĀ LAUKĀ	140
CETURTĀ DAĻA. KĀ VIENOTAIS GARĪGAIS LAUKS JAUNRADA SKATĪJUMU UZ DAŽĀM CILVĒKA IKDIENAS INTEREŠU SFĒRĀM	185
NOSLĒGUMS	216
PIELIKUMI	219

PRIEKŠVĀRDS

Šis ir darbs par senu seno tēmu – kas tad īsti ir cilvēks - “grēcīga miesa” vai “cēls gars”, “fiziķis” vai “liriķis” (metafiziķis), un kā šim cilvēkam labāk dzīvot, lai dzīvē gūtu lielāku tiesu laimes, sirdsmiera, veiksmes un veselības. Jau krietni sen daudzi cilvēki ir skaidri izpratuši, ka gan pats cilvēks, gan viņa laime un veselība ir kaut kur šīm galejībām pa vidu. Bet – pirmkārt, ne jau visi to tā ir izpratuši; un, otrkārt, tie, kas to ir izpratuši principā, nebūt nezina, ko tas īsti nozīmē, un galvenais, kas ir praktiski darāms, lai gūtu sev vēlamu rezultātu.

Šis darbs runā par cilvēkam sniegtajām unikālajām un gandrīz neapgūtajām iespējām uz šīs robežvirsmas daudzveidīgi darboties savā labā. Pēdējā laikā sāk attīstīties izpratne, ka tieši robežšķirtnes ir ļoti pateicīgs lauks, lai gūtu jaunas zināšanas un lietderīgas praktiskās darbošanās iespējas. Tomēr – ja arī samērā daudzi šādi veiksmīgi izpētes darbi parādās zinātnē – galējā “fiziķu” flangā; tad to ir maz otrajā galējā flangā, un gandrīz vai vispār nav uz fundamentālās robežšķirtnes starp tā saucamo “fizisko” un “garīgo”. Bet, šāds “starpnozaru” darbs tieši šajā robežšķirtnē ir ļoti vajadzīgs. Un runa nemaz nav par kādu augstu filosofisku patiesību meklējumiem. Runa ir par vienkāršu cilvēku un dažādu ļaužu grupu savstarpējo neiecietību, kas nodara daudz ļauna. Un, ja “fiziķu” galā to apakšnozares parasti savā starpā sadzīvo labi, vismaz tīri ciešami, patiesībā daudz vieni par otriem neinteresējoties, tad “metafiziķu” galā gan dominē pārliecīga pašpārliecība, atšķirīgu viedokļu noliegšana un nonievāšana, kaut gan arī te vieni par otriem lielāko tiesu interesējas visai maz. Kā mēs to vērojam ikdienā, atsevišķu viedokļu noliegšana un nonievāšana plaukst un zeļ tieši uz galvenās robežšķirtnes - “fiziķu” un “metafiziķu” (kurus mūs aptverošajā sabiedrībā gan vairāk dēvē par “ezotēriķiem”, kaut gan – ar savu neiedomājami plašo izplatību šī joma drīzāk gan atgādina “apslēptības” parodiju) starpā. Kad “fiziķi” sit “metafiziķus”, tad, kā tas labā karā pieņemts, tiek aizmirstas sīkās nesaskaņas savā starpā, un tie apvienojas vienā frontē. Un gluži tas pats ir pie

aktivitātēm un agresijas pretējā nometnē. Kad “ezotēriķi” iet karā pret “fiziķiem”, tad arī viņi kaut kādā mērā aizmirst nesaskaņas savā starpā, un apvienojas kopējā ideoloģiskā cīņā “par taisnību.”

Šī ir smaga cīņa, tā turpinās gadu simtiem un pat tūkstošiem. Cīņa prasa lielus upurus abās karojošās pusēs. Jo cīņa jau patiesībā nav tikai ideoloģiska. Ar ideoloģiju bieži vien ir piesegta ikdienas labklājība – ienākumi, posteņi, arī atzinība, gods, slava. Par to visu tad arī iet “cīņā par taisnību.”

Ja cīņa norisinās ārpus konkrēta cilvēka – kaut kur “ideoloģiskā frontē” vai sabiedrībā vispār, viņu neskarot tieši, tad šim cilvēkam pastāv iespēja vienkārši paiet malā, neiesaistīties, ja viņš to patiešām nevēlās. Tas ir skaidrs, un tur nebūtu vairāk ko spriest. Bet, bēda ir tāda, ka šī sašķeltība var būt pašā cilvēkā iekšā. Un tad atkrīt iespēja paiet malā, palikt vienkārša vērotāja no malas lomā. Tad cilvēks ir spiests izcīnīt šo cīņu. Un arī ciest šīs cīņas radīto postu. Posts var būt draudīgs un graužošs – izpostīts iekšējais miers, nepārtraukts sasprindzinājums, stress, depresija, un, kas pats smagākais, iedragāta vai pat galīgi sabeigta tīri fiziskā veselība.

Un šāds “sabojājies” cilvēks nav izņēmums. Es pat riskētu teikt, ka no šī iemesla cieš visi, simts procentīgi visi cilvēki. Jo tas nav vienkārši tāpat vien. Cilvēkā ir dziļi dziļi iekodēta iekšēja nepieciešamība tikt galā ar šo problēmu, es pat gribētu teikt, ka tas ir tāds instinkts, reflekss, kas pilnīgi nekādi nav iznīdējams. Vienīgais ceļš, kā ar to tikt galā – atrisināt, vai vismaz risināt katram priekš sevis šos jautājumus. Bez šaubām, var jau ar visdažādākām pašiedvesmām, un pašpārliecinātām uz laiku nospriest šo instinktu pagultē, un it kā kādu laiku justies labi, bet pēc brīža, skaties vien, tas atkal bāž galvu laukā un nedod miera dzīvot. Nu gluži kā īlens no maisa.

Par to ir šī grāmata – kā pēc iespējas racionālāk atrisināt priekš sevis šos jautājumus. Grāmata pamatā ir uzskatāma par praktisku metodoloģiju šai jomā. Bet līdz praksei var nonākt, tikai tiekot galā ar virkni tīri teorētisku jautājumu, kas arī iespēju robežās tverti šai grāmatā. Grāmatā parādīts, kā šī cīņa sevī tiek pārvērsta par sadarbību, par savdabīgu rotaļu, spēli. Tā kā minētās cīņas nepieciešamība

ir cilvēkā “ieprogramēta”, un nav iespējams tā vienkārši no tās izbēgt, tad pārvērst to par spēli ir vienīgā racionālā izeja. Atkārtoju – vienkārši iegrimt nirvānā un atslēgties no šīs iekšējās cīņas, nepieņemot izaicinājumu un uzdevumu “no augšas”, diezin vai šāda darbība nebūtu uztverama kā vienkārša “dumpošanās”. Mana dziļa pārliecība ir tā, ka tieši šāds ir tas lielais “plāns debesīs” - cilvēks ir nostādīts tādās izejas pozīcijās, ka viņam ir iespēja pašam atklāt sevī šīs spēles iespējas, kā arī laukumu un noteikumus, iesaistīties šai spēlē, spēlēt to ar visu savu prātu un sirds degsmi, tā nodrošinot sev maksimāli visu to vislabāko, kas cilvēkam uz šīs zemes, un arī aiz tās, ir sasniedzams – nu vismaz jau laimi, optimismu, veselību, un varbūt pat kādu tiesu mīlestības.

Vispārīgi par darbu. Vispirms izteikšu savas domas, kādā jomā varētu ierindot šo darbu. Pirmais, ko varētu pavaicāt - vai tā ir objektīva patiesība, kas radusies droša, pārbaudāma kādas īstenības daļas izziņas procesā? Tātad, vai šai grāmatā ir aprakstītas zinātniskas patiesības? Atbilde ir – jā, tas tā ir, bet gan tikai daļēji. Vai te aprakstīta vīzija, atklāsme? Jāatzīst, ka arī tā tas ir, bet atkal, tikai daļēji. Ja tā ir (vai vismaz daļēji ir) zinātne, tad kādai nozarei tā atbilst – neuro- un psihofizioloģijai, sajūtu orgānu un analizatoru fizioloģijai, neirokibernētikai, filosofijai? Varbūt matemātikai vai valodniecībai? Nevienai pilnībā, bet no katras kaut ko te atradīsiet. Vai tā atbilst metafizikai un ezotērikai, pareizāk sakot visai tai bezgala plašajai un daudzveidīgajai garīgās pasaules izziņas jomai, ko parasti ar šiem terminiem apzīmē? Arī no tā visa kādu daļiņu te noteikti atradīsiet. Varbūt pamatā tas viss ir saistīts ar kādu ticību? Neliela saistība pastāv, bet tikai pavisam neliela – kopumā tas noteikti nav arī tas. Varbūt ir saistība ar folkloru? Arī pavisam nedaudz, kaut gan arī tai atsevišķās vietās ir ierādīta nozīmīga loma.

Tātad, jūsu priekšā esošais darbs pilnībā neatbilst nevienas minētās nozares kanoniem, tāpēc lūdzu par to neņemt man ļaunā. Jo grāmata izklāsta oriģinālu metodisku pašattīstības ceļu, kurš tieši nevienai no minētajām jomām nepieder, kuram ir maza saistība ar principiem, faktiem un izjūtām, kas smeļami iepriekš aprakstītajās jomās. Bet, tā kā nekas jauns nevar rasties tukšā vietā, jo tad to neviens

un nekad nespētu ne uztvert, ne saprast, tad tas jaunais ir kaut kādi jāiekorporē esošajās uzskatu sistēmās. Tas tad arī ir tas, kāpēc grāmatā ir izmantotas nelielās devās ļoti daudzas gan pasaules, gan sevis izziņas jomas. Neviens nevar pēkšņi sākt kādu pilnīgi jaunu ceļu. Pārejas, kas norisinās pēc savas brīvās gribas, ir ļoti pakāpeniskas. Tāpēc nevienu neinteresē kaut kas jauns, ja tas ir pārāk jauns un svešs. Un, tai pat laikā, ja tas ir visu laiku viens un tas pats, tad arī tas lielu daļu cilvēku ar laiku vairs neinteresē, tas vienkārši apnīk. Tieši šīs lasītāja ērtības labad ir izvēlēta esošā grāmatas konstrukcija.

Un tagad par to patiesību. Jūtu sevī pienākumu savu nostāju šai ziņā paust pašā sākumā. Pastāv, tāpat, katram cilvēkam tāda kā optimāla distance – cik tālu no viņa paša būtības un uzskatiem jāatrodās tam, ko viņš būtu gatavs pieņemt. Kā noskaidrojām, neder, ja ir par tuvu, un neder arī, ja ir par tālu. Un te atkrīt parastais piegājiens, ka vispirms meklē patiesību. Patiesību pilnas enciklopēdijas un telefonu grāmatas, bet jūs meklējat tikai to, kas jums tai brīdī vajadzīgs – tāpat, tuvs, bet tomēr nedaudz tālāks, nekā jūs zināt un sajūtat.

Un tāpat, pirmais nosacījums garīgajā dzīvē ir nevis patiesība, bet gan “līdzība.” Tikai līdzīgās lietās un parādībās var alkt pēc patiesības, meklēt un pārbaudīt tās. Materiālās pasaules un dabas likumu jomā ir šķietama atšķirība, tur mēs pirmajā vietā liekam patiesību; bet tas taču ir tikai un tieši tādēļ, ka tai jomā mēs visi esam līdzīgi, mums ir gandrīz vienādi maņu orgāni un analizatori; bet garīgajā pasaulē tā līdzība ir papriekšu jāsasniedz – un tikai tad var runāt par patiesības meklējumiem. Tā ir kardināla atšķirība, un par to daudz teikts grāmatā. Mēs kļūdāmies – mēs garīgajā pasaulē, tāpat kā materiālajā, primāri meklējam patiesības, un tad brīnamies, kāpēc tās tik grūti dodās rokā, vai reizēm šķiet vispār nerasniedzamas.

Līdz ar to es definēju, kam grāmata domāta – man līdzīgiem, bet ne pārāk līdzīgiem. Arī tiem, kas vēlas līdzināties, jo patiesībā tas jau tas pats vien ir. Un tie, lūk, var meklēt grāmatā patiesības, un ne tikai meklēt un atrast, bet arī noteikti reāli izmantot savā labā. Grāmata, tāpat, var būt noderīga arī tiem, kuri no manis atšķirās, bet ne tālāk par šo “sasaistes aukliņu.” Tiem, kuri tālāk, šī grāmata ir

pilnīgi lieka, tiem, kuri pavisam tuvi – grāmata būs vienkārši neinteresanta un garlaicīga, jo viņi taču to visu paši tieši tā gan zina, gan izjūt. Tā kā, daudziem šī grāmata vienkārši nav domāta. Tas taču nekas. Pasaule pilnum pilna grāmatām. Katram atradīsies sava.

Es saprotu, ka tas, ko es pateicu par patiesībām un līdzībām varbūt kādam šķita visai neierasts, tāpēc vēl nedaudz paskaidrošu jau šeit, kaut gan grāmatā tas viss iztirzāts sīki un smalki. Šī manis parādītā atšķirība ir ļoti būtiska, tāpēc es to vēl šeit precizēšu. Tajā pasaulē (pareizāk, nekādā pasaulē, bet tādā stāvoklī, kad mūsu griba pievēršas šādas pasaules idejai, un iesaista to domāšanas procesā), ko mēs apzīmējam kā “garīgu,” kā jūs to labi zināt, ir atšķirības no tās pasaules, ko mēs apzīmējam kā praktisku, uz tiešām sajūtām balstītu. Pēdējā mēs rīkojamies dabas likumu ietvaros. Bet tajā pirmajā taču nē – te mēs darbojamies stipri citādi. Un, atkārtoju, ļoti noteicošs faktors te ir līdzība. Mūs neinteresē viss, bet mums līdzīgais. Patiesībā šis pats likums darbojās arī uz sajūtu orgāniem balstītā pasaulē, vienkārši tajā nekas tāds, kas nav līdzīgs, nekad neieklūst, netiek uztverts. Bet garīgā pasaulē principā darbojās, un ir aptverams arī nelīdzīgais. Bet mēs arī te, tāpat kā materiālajā pasaulē, darbojamies tikai līdzīgu vērtību diapazonā (kuru izmainīt principā ir mūsu spēkos). Un te ir milzu starpība. Ja sajūtu orgānu pasaulē viss uztveramais mums visiem tiek absolūti uzspiests, tad garīgā pasaulē mēs jau daudz ko varam, un mums vajag izvēlēties pēc savas brīvās gribas. Un mēs izvēlamies līdzīgo (tātad, pazīstamo). Visā pasaulē ir daži miljardi cilvēku. Noteikti daudziem no tiem šai brīdī iet slikti, kaut kas sāp, gribas ēst, slāpst, ir karsti vai auksti, kāds ir sastrīdējies ar draugu vai draudzeni, kāds kādu aizvainojis, bet jums taču patiesībā par to ne silts, ne auksts. Bet, ja kaut kas slikts notiek jums pazīstamam, tuvam cilvēkam – tad gan uztraucaties, un pārdzīvojat līdzī. Nu taču tāpēc, ka līdzīgs, tuvs, “savs”. Lai arī ko jūs neteiktu, kā neanalizētu, beigās vienalga nonāksiet pie šī – tāpēc, ka līdzīgs, tāpēc, ka tuvs. Tāpat citās jomās. Grāmatu pasaulē bez gala, noteikti daudzas tik gudras, ka mati ceļas stāvus. Bet jums vienalga, jums vajag līdzīgu (un, tā kā neviens sevi par muļķi netur, tad katra līdzība jūsu acīs būs pietiekoši gudra un patiesa). Ja nav līdzības, tad nav šajās jomās citu

kritēriju, kā atrast patiesību.

Bet līdzīgu starpā var būt ļoti asas diskusijas par patiesību. Un tās ir nepieciešamas, pat ļoti. Te ir tā reize, kad vietā ir teiciens, ka strīdos dzimst patiesības. Bet, ja nav līdzības, tad garīgu patiesību meklējumi un centieni, un it sevišķi jau strīdi patiesības dēļ, ir absurdi, un ar to visu tādā veidā nodarboties būtu bezmērķīga laika šķiešana. Ja kāds gribēs no teiktā secināt, ka autors ir vienkārši skeptiķis, tad gribu teikt, ka nav vis. Visa grāmata ir viens vienīgs gājiens pret skepticismu. Tāpēc es te par to neko neteikšu. Vienkāršības labad tomēr piebildīšu tikai to, ka, galu galā, visu taču nosaka gala rezultāts, kas ir patiešām objektīva realitāte. Tāpēc visprātīgāk būs šo grāmatu, vismaz sākumā, uztvert kā metodisku līdzekli, kas palīdz katram, pieliekot pašam savas pūles, sasniegt to, pēc kā dzīvē cenšas ikviens cilvēks – sasniegt mieru, laimi, veselību, papildītas un pareizi nodzīvotas dzīves apziņu. Un šai ziņā gan es pastāvu uz to, ka grāmatā aprakstītais ir “patiesība.”

Sākuma atruna par attieksmi pret matēriju. Jāsaka tā, ka es nemaz negribu, lai jūs sāktu sašutumā bļaut, jūtoties aizskarti šajās savās “materiālistiskās ticības lietās”. Jo kā materiālisti patiesībā jūtas un reāli izturās absolūtais cilvēku vairākums, iekļaujot te ne tikai daudzus zinātniekus, bet arī parastus cilvēkus, un, gadījuma vairumā, arī “ticīgos”. Tāpēc es gribu jau pašā sākumā pateikt šo.

Tā kā attieksmei pret matēriju šajā grāmatā ir būtiska loma, un, tā kā manā izklāstā bieži vien izskanēs apgalvojumi, ka “tādas matērijas vispār nav,” es uzskatu ka šai manai īsajai uzrunai un atrunai jāatrodas jau pašā sākumā. Lieta jau skaidra, ka tas ir pietiekoši jūtīgs jautājums, un es negribētu, ka lasītājs, sevišķi inteligents, neko tālāk nelasījis, sāktu bļaut ierasto bļaujamo šādās situācijās – kādas muļķības, kāds ārprāts, nu kā tā var, nu kā tā var – tagad jau ir traki, nav nekādas kontroles, nav nekādas cenzūras, un tad nu katrs var sacerēt jebkādas blēņas. Vecos laikos gan tā nevarēja.

Un tāpēc es lieku priekšā kompromisu, tādu kā pārejas variantu. Tam, savukārt, ir viena lieliska priekšrocība – skaidra definīcija. Kad jūs sev pasakāt – nu viss, audzinu raksturu, tagad uz pus stundu

būšu garīgs, tad jums būs grūti to izdarīt, kaut vai tādēļ, ka vismaz visu šo pusstundu būs jādomā – nu un ko tad lai es daru vai domāju, kas tad tas īsti ir – tas garīgais? Vai pusstundu iet un atdot kaimiņiem katram pa savam liekajam kreklam, vai vismaz iznest viņiem miskasti? Vai varbūt iziet pilsētas laukumā, apturēt garāmgājējus un sākt viņus aicināt pievērsties kādai ticībai, un, galvenais, ja kāds temperamentīgāks iegāž par to pa vienu ausi, tad to ar skubu izmantot, un uzstāt, lai viņš gāž arī pa otru, jo tas vajadzīgs jūsu “garīgajai pusstudai,” un, ja viņš to negrib darīt, tad ir jāturpina viņu pārliecināt, gan par to ticību, gan par to ausi. Ja pūles no jūsu puses būs neatlaidīgas, panākumi neizpaliks noteikti.

Bet, ja nu kāds tomēr uz šādiem variantiem nav gatavs, tad es lieku priekšā šādu. Tajā mirklī, kad jūs pievērsaties garīgumam, mirklī sāciet treniņu, ko tā arī var nosaukt - “nav matērijas.” Un tā to arī uztveriet – kā treniņu, un nevis kā patiesību. Un, ja šis treniņš jums, jūsu uztverē un sajūtās, ar laiku neizveidosies par patiesību (un tas var būt tikai vienā gadījumā – jūs pieliksiet par maz pūles), tad kā koncentrēšanās un relaksācijas treniņš tas, vienalga, nesīs, kaut mazus, bet tomēr augļus. Katrs var sākt šo lietu, pus stundu palasot un dziļi pārdomājot, sākot no jebkuras rindkopas šajā grāmatā, speciālajā, šim jautājumam veltītajā nodaļā. Man šķiet, ka iesākumā visnoderīgākie ir šie divi domas plūsmas varianti: 1) Galda nav, ir molekulas; molekulu nav, ir elektroni, u.t.t. (galda nav – nozīmē – galds nav kā patstāvīga matērija, bet galds lieliski ir manā uztverē, manās sajūtās, kaut vai ir manā “galvā.”) 2) Visi tūlīt saka – kā tad nav, ja es redzu. Nu tur jau ir tā lieta, ka jūs automātiski sakāt to, ko es neesmu teicis. Es redzu – tam es piekrītu, ir – tam es piekrītu. Atšķirība ir tā, ka es saku, ka ir “galvā”, jūs sakiet, ka ir “tur, nezin kur.” Padomājiet vien, un tā tā pusstunda aizskries, un tā daudzas pusstundas aizskries, un tad pēkšņi, vienā mirklī, viss būs pilnīgi skaidrs, nu tā, ka nevajag vairs nevienas pārliecināšanas, argumentācijas vai ticēšanas. Būs vienīgi – realitāte. Un tad jūs jau esiet ar vienu kāju Garīgajā laukā.

Neviens jūs netraucē pēc šīs pusstundas atgriezties “parastajā” dzīvē. Es pat domāju, ka tā ir

jādara, jo citādi vēl ieskriesiet ar pieri kādā stabā, uzskatīdami, “ka tas taču pastāv tikai jūsu galvā.”

Tas tad arī ir tas, ko es jau pašā sakumā gribēju atrunāt par šo lietu. Jo tad jums būs skaidrs sadalījums: ja tu esi sistēmā “nav matērijas”, tad vienkāršības dēļ var uzskatīt, ka tu dzīvo “garīgu” dzīvi, vai pareizāk, esi ceļā uz to. Ja tu esi sistēmā - “ir matērija”, tad tu dzīvo “mūsu parasto dzīvi.” Jo ir tā, ka, vismaz man, iedomāties jebkādu garīgu ceļu sistēmā, kur pastāv matērija, ir nereāli. Es pieļauju, ka tas citiem varbūt kaut kādi ir iespējams, bet, vienalga, tad tas man rādās kaut kāds ārkārtīgi sarežģīts un smags ceļš (es to zinu, jo šādā ceļā nomocījies vairākus desmitus gadu). Ja tiek galā ar šo pirmo soli, tad it kā no pleciem nokrīt smags slogs, un viss kļūst potenciāli iespējams un diezgan skaidrs, un metodiski vienkāršs. Bez šaubām, tas neizslēdz smagu darbu, pārbaudījumus, kārdinājumus, neveiksmes, bet, atšķirībā no iepriekšējā laika, tas viss noris it kā piesegts ar tādu fona miera un laimīguma izjūtas plīvuru. Un tad ir neiedomājami vieglāk iet uz priekšu, nekā tad, ja šādam plīvuram ir tikai jātic, ka tas būs “viņā saulē.” Es nekad taču neuzsvērtu par to matēriju tāpat vien, lai filosofiski padiskutētu. Man tas garlaicīgi, un es neticu, ka tam ir kāda jēga. Es to visu daru dēļ šī paša “plīvura”. Vienkārši tas ir reālākais un vieglāk sasniedzamais veids, kā pie tā tikt. Gadu desmitiem esmu darbojies ar visām tām praksēm, ar ko darbojas visi. Un tas, ko guvu, sajūtu ziņā bijā vāja gaismiņa, salīdzinot ar to, pie kā noveda lietu sakārtošana ar šo pašu matēriju. Tāpēc varētu likt te kaut vai tādu virsrakstu - “par tiem plīvuriem, matēriju un skarbo dzīves īstenību”. Vēl nedaudz par šīm sajūtām. Dzīve tātad daudz nemainās, tā rit kā ritējusi, ir smagumi un likteņa triecieni, ir slimības - tiesa, tā kā mazāk neveiksmju, vairāk veselības. Bet tas ne ļoti lielā mērā. Galvenais ir tā dziļā pamatsajūta, tu jūti, ka ir ceļš, ka viss priekšā ir reāli atrisināms, ka principā tev nekas slikts nevar notikt, tu jūties vērtīgāks savās acīs, pašapzinīgāks. Nu, gluži kā tai anekdotē no ārstu dzīves. (Dakter, ko darīt, es čurāju gultā. Labi, nozsūtīšu jūs pie speciālista. Pēc laika. Labdien dokter. Labdien, kā jums iet, vairs nečurājat gultā? Paldies, dokter, čurāju gan, bet tagad es ar to lepojos.) Nu redziet, “ledus ir sakustējies”, ir “vajadzīgā sajūta”, tāpat kā mums. Un tad arī realitāte var tikt sasniegta daudz

vieglāk.

Vispārīga rakstura uzruna, jebšu pirmais attālais ievadījums par lietu. Ja uztveram un pārdomājam kaut ko nedzīvajā dabā - lietu vai “materiālā” pasaulē, tad varam droši teikt, piemēram šādi – es redzu, ka galdam ir četras kājas; es uzskatu, ka galdam ir četras kājas; es ticu, ka galdam ir četras kājas. Tas ir tik noteikti un droši, ka mēs nemaz nelietojam vārdus – redzu, uzskatu, ticu, bet sakām vienkārši: galdam ir četras kājas. Un saprotam – tāda ir īstenība.

Tāpat ir, ja uztveram un pārdomājam saistības, sakarības, attiecības starp nedzīvām lietām - mēs arī varam droši teikt – es redzu, ka akmens krīt uz zemi; es uzskatu, ka akmens krīt uz zemi; es ticu, ka akmens krīt uz zemi. Arī tas ir tik noteikti un droši, ka mēs arī te nelietojam vārdus – redzu, uzskatu, ticu, bet sakām vienkārši: akmens krīt uz zemi. Un saprotam – tāds ir likums.

Augu un dzīvnieku pasaulē, salīdzinājumā ar nedzīvo dabu, ir sarežģītāki likumi. Ja nedzīvajā dabā mēs, kaut rupji, bet zinām ikdienā sastopamos likumus, tad te nezinām daudz ko tādu, ar ko sastopamies ik uz soļa. Ar pašu lietu uztveri te ir tieši tā, kā nedzīvajā dabā. Kas ir, tas ir, kas nav, tas nav, vienalga vai tas ir bērzs, roze, suns, vai zilonis. Tiktāl, cik uztveram ar saviem sajūtu orgāniem, vai to iespēju paplašinātājiem – dažādiem aparātiem, mums ir sakaidrs - tā ir šūna, tas ir stubrs, tā atkal miza, bet šis ir kuņģis. Arī te mēs pašsaprotamības dēļ nelietojam šos vārdus – redzu, uzskatu, ticu, bet sakām vienkārši: bērzam ir zari (vai nav zari, ja tie nav nocirsti). Un arī sakām – tāda ir īstenība. Arī saistības, ciktāl tās apraksta mūsu izzinātie dabas likumi, te ir tikpat drošas, kā nedzīvajā dabā. Mēs kaut ko sakām droši – es redzu, ka bērzam rudenī nobirst lapas; es uzskatu, ka bērzam rudenī nobirst lapas; es ticu, ka bērzam rudenī nobirst lapas. Un arī tas ir tik noteikti un tik droši, ka mēs arī te nelietojam vārdus – redzu, uzskatu, ticu. Mēs sakām vienkārši: bērzam rudenī nobirst lapas, tāds ir dabas likums. Bet – te mēs nezinām ļoti daudz ko par šīm saistībām, ar ko sastopamies ikdienas dzīvē, un kas mums būtu vajadzīgas un noderīgas. Un mēs vairs neesam īsti droši. Es nevaru teikt: es redzu, ka gēni nosaka, vai es saslimšu ar vēzi, bet es varu teikt: es uzskatu, ka gēni nosaka, vai es

saslimšu ar vēzi; vai: es ticu, ka gēni nosaka, vai es saslimšu ar vēzi. Mums ļoti bieži atkrīt šis pirmais – es redzu, ko varētu tvert arī plašāk – es zinu. Tu vari ticēt, tu vari uzskatīt, bet, ja tu bez droša pamata apgalvosi, ka tu redzi un zini, tad tu citu acīs izskatīsies jau pēc krāpnieka vai šarlatāna. Es ticu, ka “Joho-Moho-Prim” diēta palīdz atbrīvoties no pieciem kilogramiem liekā svara pus stundā - es uzskatu, ka tā teikt ir normāli, un ar to mēs saduramies ik uz soļa ikdienā. Bet, lai teiktu – es to zinu, nu tur jābūt krietnai devai bezkaunības. Tātad, kā redzam, mēs pamazām pārejam no zināšanām pie uzskatiem un ticības.

Savukārt, cilvēka jūtu un gara pasaulē ir milzīga atšķirība. Kā pie salmiņa tveroties, vairs tikai šur tur atskan vārgas balstiņas – es to redzu, es to zinu, mēs to varam zinātniski pierādīt. Tās ātri vien noslāpst milzīgā unisonā – nezinām vis, bet tas nekas, mums taču ir uzskati, un mēs taču ticam. Tiešā veidā, droši, acīmredzami mēs te praktiski vispār neko nezinām, tikai aplinkus, caur pastarpinātām darbībām, izpausmēm. Vai tiešām ir tā? Vai tiešām mēs šajās jomās spējam tikai uzskatīt un ticēt? Vai tiešām nevaram neko zināt droši? Tas būtu briesmīgi, jo garantēti novestu pie anarhijas, nemiera, nesaskaņām ne tikai cilvēku starpā, bet arī organisma iekšienē, radot nesaskaņas dažādu tā sastāvdaļu – šūniņu, audu, orgānu starpā, tātad, pie sliktas pašsajūtas, veselības traucējumiem un slimībām. Jo – patiesas zināšanas vieno, ja tās ir pašsaprotamas, tad cilvēkiem vairs nav iemesla strīdēties, un radīt dažādus uzskatus un ticības. Tas viss rodās no zināšanu trūkuma. Īsi sakot, kopumā tieši šī ir tā aina, ko mēs šobrīd novērojam praktiski visur – gan dzīvē, gan sabiedrībā, gan katrs pats pie sevis.

Kur izeja? Vispirms jāsaprot – vai mēs nezinām tāpēc, ka šādu zināšanu nav principā? Varbūt ir, bet mēs tās neprotam iegūt. Un beidzamais – varbūt negribam iegūt, uzskatot, ka, ja jau zināsim, tad tur vairs nepaliks vietas ticībai. Bet, varbūt gluži otrādi – tieši zināšanas ir tā stiprā klints, uz kuras var būvēt vienotu, drošu un visaptverošu ticību? Bet to priekš sevis nav iespējams izšķirt bez iepriekšēja sagatavošanās darba. Jebkurš sīks stādiņš, mazs bērns, līdz viņš iegūst spēkus, ir jāaizsargā. Daba un cilvēki rūpējas, lai tā notiktu. Bet ar garīgu izaugsmi ir citādi. Te cilvēku nevada, gluži otrādi, traucē.

Jo citādi nevar. Tā ir paredzēts. Izeja ir tikai viena – norobežošanās. Cilvēkam savas garīgās inkubācijas periodā ir jānorobežojās, jādarbojās sevī un jātur ciet mute. Tad, kad būsi pieaudzis, tad pats zināsi kā rīkoties. Un tikai tad būs jēga meklēt savstarpējus garīgus kontaktus (ja tiešām tāda vajadzība uzradīsies), un izmantot to potenciālu, ko var gūt no citiem cilvēkiem. Patiesībā, izlīst ārā no savas patversmes, sava inkubatora cilvēks drīkstētu tikai tad, kad sajūt, ka viņam ir izveidojusies tāda griba, ka viņš bez grūtībām ir gatavs likt pasauli mierā. Uzskatus jau var parādīt, tikai neko neuzspiežot, vien tikai piebilstot, ka tie ir tīri personiski uzskati, ka tās nav pretenzijas uz vispārīgām patiesībām, kā arī es to par sevi piesaku. (Nepārprotiet, par daļu patiesības ir jābūt pārliecinātam, un vēlams precīzi norādīt, par kuru daļu, un to es arī cenšos grāmatā ievērot). Ja kādu interesē, lai lasa, tā tam ir jābūt, un tas var būt pat ļoti noderīgi, tikai viens gan jāatcerās. Jūs nevariet tieši iebāzt kādu gaļas gabalu savā muskulī, lai tas varētu darboties, bet šis gaļas gabals ir jāpagatavo, jāapēd, jāsagremo, tam ir jāuzsūcas asinīs, un tikai tad, nonākot muskulī, tas var tikt izmantots. Un, pirms izmantot šo barību, šo enerģiju, šos būvmateriālus, tie ir vispirms jāsašķeļ ļoti sīkās vienībās, kas vairs nav individuālas, un tad no šiem konstruktora elementiem ir jāizgatavo ļoti sarežģītas struktūras, bet – savas, kuras, savukārt, nevienam citam tiešā veidā nav ne derīgas, ne arī interesantas. Tāpat jūs nevariet akli paņemt pilnīgi nevienu gatavu uzskatu sistēmu, lai ar tās palīdzību garīgi darbotos, stiprinātu savu gribu. Tas ir likums (kā redzat, arī garīgā pasaulē tādi ir, un likumu nu nekādi nevar izmantot bez prāta). Jebko no ārienes uzņemtu, arī ideju, faktus, cilvēks var izmantot tikai tad, kad ir to sagremojis, un no jauna sintezējis sev atbilstošā veidā. Un tas tomēr nekādi neizslēdz likumu esamību un nepieciešamību. Jebkurā gadījumā, noteikti nav cita ceļa, kā ir jāmeklē zināšanas, patiesības arī garīgajā pasaulē. Kaut arī tas ir neparasti, un, virspusēji skatoties, varētu likties nevajadzīgi un bezcerīgi. Bet varbūt tomēr bezcerīgi tikai tādēļ, ka negribam? Un tā ir tikai un vienīgi mūsu daļa – gribēt vai negribēt. Mēs drīkstam gribēt visu. Un griba ir pamats, uz kura veidot savu ticību.

Griba veido ticību. Griba esi tu pats. Tu tik liels, cik tava brīvā griba. Cik liels tu, tik liela tava

ticība. Cik liela tava ticība, tik liels tu. Ne jau fakti veido tavu ticību, bet tu pats, ja tu esi liels, tava griba ir liela. Un liela griba nu gan neatteiksies savā labā izmantot tādu spēku, kā faktus un realitāti. Tātad – es, mana griba, mana ticība, un manas zināšanas, lielā mērogā, ir viens un tas pats, un, manuprāt, ir jābūt patiesi dullam, lai pēc savas tās pašas brīvās gribas no kaut viena no šiem saviem īpašumiem atteiktos. Tad tu vairs nebūtu liels, tad tava griba nebūtu vis tava brīvība, bet tava verdzība, un tev nebūtu pat ne priekšstata, kas ir tavs kaklakungs.

Daba ar tās veidojumiem, augiem un dzīvniekiem, ar visiem tās likumiem ir mums doti kā izejas vide un materiāls, daudzos gadījumos kā paraugs. Bet cilvēkam, lai viņš kļūtu laimīgs, nav taču pašam jākļūst par dabu, vai pat ne tādām kā daba, tai līdzīgam. Vismaz ne akli. Cilvēks ir pavisam kas cits, nekā daba. Galvenajā nozīmē viņš ir tai pretējs. Un ne jau tas ir svarīgs, ka daba - laba, cilvēks – slikts. Tas tā ir, bet ar pavisam citu jēgu. Būtiski nozīmīgs ir tas, ka daba ir spēka izpausme, cilvēks pats ir spēks. Cilvēka spēku darbina viņa brīvā griba. Absolūti vienīgais cilvēka dzīves uzdevums un arī laimes garants ir gribas veidošana. Un lai nu tomēr paliek malā Meresjevs, smēķēšanas atmešana, atteikšanās no kūku ēšanas vai norīvēšanās ar aukstu dvieli. Mums te viss ir pārāk nopietni, lai spēlētu mazus bērnus. Te ir mūžības vērtības, absolūto iespēju vieta. Un te vairs nekādi nevar bez prāta. Jo, ja savu gribu, savu Es salīdzinām ar valsti, tad saprāts, prāts un domas ir tās padomdevējs, nu tāds kā prezidents, likumdevēji un ministri ar visiem saviem birojiem. Un par izpildītājiem mums nevienam nav jāraizējās, tas darbiņš nu nekādi nav uzlikts uz paša cilvēka pleciem, tas notiek automātiski, pareizāk, to izdara citi spēki, tiesa gan, ar dažām, reizēm priekš mums pat visai graužošām korekcijām.

Tātad, mūsu uztverē, nedzīvajā dabā zināšanas, uzskati un ticība lielos vilcienos ir viens un tas pats, pie tam te pilnīgi droši dominē zināšanas. Augu un dzīvnieku pasaulē viss jau ir maisīts, un dominē te viens, te otrs. Cilvēka jūtu pasaulē arī ir vēl līdzīgi, kā augu un dzīvnieku pasaulē. Bet gara pasaulē nospiedoši dominē uzskati un ticība, bez zināšanām. Bet neaizmirstiet, ka tā garīgā pasaule, ko mēs uztveram un šādi raksturojam, ir tikai vide, kas mums tiek dota, piešķirta automātiski, bet tā īstā,

reālā, mums katram ir jāizveido pašam, tāpēc patiesība (tomēr pareizāk – realitāte) ir tieši tā, kuru katrs pats izveidosim, un nevis tā, kuru automātiski uztveram. Tomēr zināšanas arī te ir absolūti nepieciešamas. Vienīgais spēks, kas spēj savest kārtībā šo sfēru, ir cilvēka brīvā griba to izdarīt. Katrs cilvēks tā rada savu individuālo garīgo pasauli. Šajā “inkubācijas periodā” cilvēks ir vārgs un viegli ievainojams. Tā kā katram šai laikā jāizveido sava personīgā brīvā griba, savas personīgās “debesis sevi”, tad citi cilvēki viņam var drīzāk traucēt, nekā ko dot. Bet inkubācija jau nav mūžīga. Kas ir to izgājis, un ja patiešām izgājis, nevis tikai tāda ir viņa ticība vai uzskats, tas tad arī pats, bez padoma zinās, ko darīt ar sevi pašu, ar savām attiecībām ar citiem cilvēkiem, pasauli un tās Radītāju.

Par grāmatas struktūru. Skumā man ir jāpaskaidro par darba struktūru. Es domāju tāpēc, ka, lai lasītājs jau pašā sākumā mazliet haotisko stāstījumu nenoturētu vienkārši par paviršību un “slīpējuma” trūkumu. Lieta tāda, ka slīpēšanas procesā dažreiz, labā toņa vārdā, var atslīpēt daudzas ļoti būtiskas detaļas. Un es paskaidrošu, kādēļ. Man ir grūti “sataisīt” nodaļas stingri loģiskā secībā, jo tāds izkārtojums neatbilstu īstenībai. Jo es šo saturu nevis šādā loģiskā ceļā izsintezēju, un loģiski soli pa solim izvedu. Es to izjutu un zināju papriekšu, un pēc tam pamatoju, un tad sāku sajust un zināt vēl stiprāk, atkal pamatoju stiprāk, tad jau jutu un zināju stipri, un tad atkal meklēju klāt loģiku.

Tāpēc varbūt tomēr grāmatu komponēšu kaut kā tā, nu dabiskāk. Tāpēc arī kopsavilkums ir grāmatas sākumā, un nevis beigās. Tas ir tā kā tāds visa tvērums, kur vietām ir tikai pateikts – tas ir tā un tā, bet vietām parādīts, kā tas izsintezējās loģiskā veidā. Varbūt tā būs tomēr godīgāk no manas puses, nekā, ja es visu pārtaisīšu, lai vairāk atbilstu standartiem. Vienalga, ja kāds gribēs šo manu pasaules izjūtu un sapratni pārņemt, un uz tā pamata izveidot savējo, tad viņš to vislabāk varēs izdarīt, pieņemot to tā, kā man tas vieglāk un skaidrāk izpaudās. Vienalga, katram sava izjūta ir jāizveido pašam, un sava teorija ir jāizveido pašam, un katrs pats tad arī uzrakstīs, vismaz sev pašam, savās jūtās un domās, pats savu grāmatu, ar savu kompozīciju.

Ir pilnīgi un galīgi neiespējami tā pamazām un secīgi visu aprakstīt. Jo patiesībā vienlaicīgi

strādā gan prāts, gan jūtas (tiešā uztvere, kas man tiek dota, pasivitāte – balva vai sods par manu gribu un domām, tātad aktivitāti). Jo mana aktivitātes izpausme ir tikai mana griba, un tās padomnieks ir domas. Sajūtas un jūtas uzrodās manī pašas no sevis, tā ir sveša daļa manī (pagaidiet, vēl nav jākrīt no krēsla, tālāk būs daudz, daudz trakāk, bet viss būs detalizēti izskaidrots un loģiski pamatots). Un katra uzdevums, vai vismaz, ceļš uz laimi, mieru, piepildījumu un veselību, ir šo svešo daļu aizvien vairāk padarīt par savu. Tāpēc vēl un vēlreiz saku, nekad attīstība nenotiek pa taisni, vienmēr tikai pa vijumu – pa garīgiem lokiem, un tāpēc šī grāmata būs kompromiss starp šo tīro garīgo loku ceļu, kā tā radās īstenībā, un klasiski pieņemto (taisni) – lai citi mani varētu kaut cik saprast, un viņu uztvere netiktu pārāk traucēta (jo mani tīrie “garīgie loki”, kā man uzradās visa šī grāmatas ideja, no manis atšķirīgām būtņēm tomēr liktos pārāk haotiski un grūti uztverami). Tāpēc lūdzu stilu atvainot, jo tur reizēm būs straujāki lēcieni, kad kaut kas man kļūva skaidrs mirklī – emocionāli, intuitīvi, un turpat pēc brīža – apnicīgi loģiski uzskati, kas, gluži tāpat kā intuīcija, man kaut ko atklāja un padarīja skaidru. Tā viņi mijās neregulāros garumos, un pie tam vēl – loku pēc loka, it kā kļūstot aizvien skaidrāki. Un pie tam vēl ir tā, ka bieži vienu un to pašu ideju vienā lokā noskaidro intuīcija, bet citā – tīrā loģika.

Bet nav jau slikti, ka šo loku daudz – katrs lasītājs varbūt atradīs par vienu un to pašu sev tuvāko ideju vai risinājumu – tieši sev vislabāk uztveramo, vai nu vairāk loģisko, vai tīri emocionālo priekšstatu un iespējamo attīstības ceļu. Kopumā visas vietas saka par vienu un to pašu ideju vienu un to pašu, tikai dažādi iedarbojas uz dažādām uztverēm, tā ka ir pilnīgi vienalga, no kuras vietas jūs ko paņemsiet, dariet, kā jums ērtāk.

Deklarācija: Katram cilvēkam pastāv savs, viens, vienots Garīgais lauks, kurā ir divas darbojošās personas - “Es” un “Ne Es”. Šīs divas kategorijas iekļauj sevī visu pārējo – redzamo un neredzamo pasauli, visas pastāvošās un potenciālās izjūtas. ”Es” garīgajā laukā grib gūt, un no “Ne Es” arī iegūst idejas un sajūtas. Labas sajūtas un sev izdevīgas idejas “Es” iegūst caur ļoti smalku, virtuālu savas gribas saspēli ar “Ne Es”. Labās sajūtas darbojās kā pozitīva atgriezeniskā saite, tāpēc var

sasniegt milzīgus un nezūdošus apjomus. Iemācīties spēlēt šo spēli nozīmē kļūt laimīgam, veselam un nemirstīgam.

Piebilde pēc deklarācijas. Ar to deklarācija beidzas. Tā ir kā izgudrojuma formula, kas ļoti īsā veidā apraksta oriģinālo pieeju, kas pārstāv potenciāli bazgalīgu daudzveidību. Katrā ziņā, šī formula ietver visu to, ko mēs dēvējam par savu ikdienas dzīvi, reālo pasauli, un izplešas tālu pāri tās robežām. Par to ir šī grāmata. Gribu piebilst, ka, kaut gan Vienotais lauks, spēlētāji, un spēles pamatnoteikumi ir absolūti, vienmēr pastāvējuši, pastāv un mūžīgi pastāvēs, tomēr konkrētais izpildījums katram cilvēkam katrā laika mirklī ir citāds, tas visu laiku mainās.

Pati grāmata kā deklarācijas izvērse vairs nekādi nav deklarējama. Mēs nevaram aprakstīt lauku un darbības tajā kā vispārējas patiesības tā vienkāršā iemesla dēļ, ka nekādas tādas vispārinātas patiesības realitātē nepastāv. Tās ir katram savas, un es šeit vienkārši aprakstu savu. Uz patiesību (tai nozīmē, ka es uz savas pieredzes pamata uzskatītu, ka citiem tas viss ir tāpat) tāpēc šai grāmatai nekādu lielu pretenziju nav. Bet tas nebūt neizslēdz to, ka tā varētu arī izrādīties patiesība, nu vismaz patiesība kādai, varbūt arī visai nelielai daļai citu, kaut kādā ziņā man līdzīgu cilvēku.

Un, ja tas tā arī izrādītos, tad runa te drīzāk ietu nevis par kādu abstraktu patiesību, bet par noderību, lietderību, ērtību. No lasītāja puses grāmatu visracionālāk būtu uztvert kā tīri tehnisku un praktisku metodiku, ar kuras palīdzību padarīt savu dzīvi jaukāku un, ceru, izvairīties vai tikt vaļā no daudzām tīri miesīgām vainām. Un nemeklēt tajā kādus “nemirstīgus filosofiskus augstumus.” Kaut gan, ja kāds to vēlē, lai jau meklē, kas zina, ņems vēl un atradīs.

Tikai vajag vēl un vēlreiz atcerēties, ka, lai arī viss šajā grāmatā izrādītos vistīrākā patiesība, tad tomēr tā tiešā veidā nevienam nav izmantojama, ja nu vienīgi, lai kaut kādā mērā apmierinātu savu ziņkāri. Lieta tāda, ka uz šīs pieejas un uz deklarēto principu pamata katram jāveido sava konkrētā metodika, un tad no manas puses var nākt tikai kādi vispārīgi, bet ne konkrēti padomi, kā to veikt. Tur jau ir tas āķis, jēga tikai tam, kas radīts ar savas personiskās gribas spēkiem. Pārējais, lielā mērogā

ņemot, ir mazsvarīgs. Šai ziņā, ja kādam rodas vēlēšanās radīt sevī šo garīgo lauku, identificēt tā iemītņiekus, un uzsākt šo saspēli, ar cerību sasniegt daudz ko, tad grāmata var arī izrādīties noderīga.

Tā tad atceramies vēl un vēlreiz. Cik cilvēku, tik lauku, un cik ir Es, tik arī Ne Es. Iespējams, intuitīvi pat ļoti ticams, ka beigās tie visi kaut kā integrējās, bet šobrīd man par to ir maz iespēju izziņāt un sajust precīzāk. Nojaušu un domāju, ka vispirms katram pašam ir jāatklāj un jāizveido šis savs individuālais lauks, jāsaspēlē sava individuālā spēle ar savu individuālo Ne Es, jāizaug kopā ar sava Ne Es izaugsmi, un tikai pēc tam, iespējams, kaut kādi jāintegrējas ar citiem, līdzīgiem. Bet laikam gan tas vēl pāragri, vai darāms visai ierobežotā veidā. Nesteidzamies! Darām to, kas jā dara tagad. Nāks laiks, nāks padoms.

Aktualitātes sadalījums. Grāmata domāta cilvēkiem, kam no dabas nedod miera, un kurus urda tā saucamie “garīgie jautājumi,” bet laikam gan tālu ne visiem šiem ļaudīm. Noteikti tā nav domāta “ticīgajiem.” Drīzāk tā var ieinteresēt skeptiķus, pareizāk sakot, to nelielo skeptiķu daļu, kurus vēl tomēr, kaut arī mazā mērā, var ieinteresēt arī kas cits, izņemot viņu pašu domas. Tā kā grāmata kaut kādā mērā pretendē uz spēju radīt cilvēkam iekšēju mieru, spēju iegūt “garīgu atpūtu” un labu, mierīgi plūstošu noskaņu, tad ir jāpaskaidro, ka to var un ir jēga izdarīt tikai tiem, kuriem tā trūkst, un kuri to vēlās iegūt. Tā tad – pretrunīgu domu un sajūtu pārmocītam skeptiķim, kurš ir nomocījies ar saviem “garīgajiem meklējumiem,” kļuvis nervozs un pat sabojājis veselību, noņemdamies ar šiem “mūžīgajiem jautājumiem,” varbūt pat nolādēdams tos, un tomēr netikdams no tiem vaļā, jo “liktenis tā nu reiz ir lēmis.” Ar vārdu sakot, “garīgi pārmocītam inteliģentam.”

Metodoloģiskās lamatas. Jūs varbūt ievērojāt, ka jau pavisam īsajā ievada daļā vairākus vārdus nācās likt pēdiņās. Tas nozīmē to, ka tie ir jāsaprot kaut kādā citā nozīmē, nevis tādā, kā tie uzrakstīti. Bet kā un kādā nozīmē katrs ko sapratīs? Ja jau vārdi netiek lietoti savā īstajā nozīmē, tad kam gan tādi vārdi? Kam vārdi, kas izsaka kaut ko citu, nekā tiem būtu jāizsaka? Priekš kam vārdi, ko katrs ne tikai varbūt, bet gandrīz noteikti, gadījumu nospiedošā vairākumā izpratīs pa savam? Es saprotu, ka tas tā

varētu derēt dzejā vai kādā tēlojumā. Bet tas galīgi neder uz veselā saprāta un realitātes balstītai grāmatai, par kādu es uzskatu šo savu darbu. Cilvēki bieži nevar saprast viens otru, cilvēki nevar saprast paši sevi un apkārtējo pasauli tieši šī vienkāršā iemesla pēc. Viņi ir pieraduši domāt un runāt vārdos, kuriem nav skaidras nozīmes. Es gribu to ļoti uzsvērt, pat no neirofizioloģiskā skata punkta. Vārda nozīme var būt, bet lielāko tiesu nebūt nav milzīga. Bet vārds jau ir tikai vai nu uzrakstīta, vai izteikta doma. Tātad, runa ir par skaidru vai neskaidru domu. Kāds man teiks, ka “garīgajā dzīvē” nemaz nav vajadzīga skaidra doma, ka tā te drīzāk ir traucēklis, ka ir dažādas intuīcijas un vīzijas, un ka domāšana vispār šajā jomā ir ienaidnieks. Jā, ir vīzijas, jā ir intuīcijas, jā, “garīgajā dzīvē” domāšana ir traucēklis, no kuras maksimāli jācenšas tikt vaļā. Bet – cilvēks bez domas ir kroplis. Cilvēks bez vīzijas un intuīcijas ir kroplis. Cilvēks bez domas, bet ar spēju to pēc savas gribas mirklī vajadzības gadījumā to likt lietā, ir gigants. Cilvēks bez intuīcijas un vīzijas, bet spējīgs to pēc savas gribas mirklī iegūt un likt lietā, ir gigants. Cilvēks ar nelielu domu, nelielu intuīciju, bet lielām sev sagatavotām to rezervēm, cilvēks ar nelielu gribu, bet ar spēju īstajā brīdī un laikā to mobilizēt, ir vienkārši jauks cilvēks, un, ļoti iespējams, arī jauks gigants. Tieši šādam cilvēkam ir optimālas iespējas cerēt uz jauku un patīkamu dzīvi, pieciešanu no pārējo apkārtējo cilvēku, ģimenes, darba biedru un pazīstamu puses, galu galā, tāds cilvēks nēsā sevī maksimālo veselības potenciālu, kādu vien viņš pats var izveidot sava likteņa atvēlētajā iespēju diapazonā. Un tāpēc, termini ir tas, ar ko šad tad ir jāsāk. Grāmatā tie (pareizāk, kāda daļa to) ir sakomplektēti pielikuma veidā. Un, kaut arī tie atrodas grāmatas beigās, iespējams, ka tos ir lietderīgi apskatīt, pirms vispār sākat lasīt. Katrā ziņā, lasīšanas gaitā pie tiem vajadzētu vērsties atkal un atkal. Es domāju tā, ka vienam otram nemaz var nevajadzēt lasīt visu grāmatu, varbūt pietiks ar to, ka vienkārši viņš sakārtos savā galvā vārdu nozīmes. Un ar to vien pasaule parādīsies ievērojami jaukāka. Un ne tikai šo grāmatu lasot, jebkuru citu darbu lasot, vai jebkuru sarunu vedot, vai jebkuru domu domājot, varbūt ir vērts ik pa brīdim apdomāt, ko tad es vai kāds cits galu galā domā un jūt, lietojot to vai citu vārdu, vai, stingrāk ņemot, ko gan mana griba grib

panākt, domājot to vai citu domu.

Vēl par terminiem jāpasaka šis. Te ir vienmēr jālavierē starp divām galejībām, katrai no kurām ir labās un sliktās īpašības. Lietojot jaunus vai mazpazīstamus vārdus, un iepriekš paskaidrojot to nozīmi, mēs pilnībā izbēgam no vecām asociācijām, un mērķtiecīgi iestādām jaunas. Bet, zaudē saprotamība un atpazīstamība. Cilvēki var pilnībā nepieņemt un nesaprast šādus jaunus vārdus. Tad būs tā, ka tie varbūt arī būs pareizāki, bet nedarbīgi. Un otrādi. Ļoti plaši lietoti vārdi tiek momentā atpazīti, bet ir ļoti augsts risks, ka katrs tos sapratīs pa savam. Jo uz tiem katram cilvēkam ir dzīves gaitā izveidojies plašs nosacījuma refleksu, asociāciju, līdzību, emocionālu nokrāsu tīkls. Un tas dažādiem cilvēkiem var ievērojami atšķirties. Šīs atpazīstamības, šo “brendu” dēļ populāri rakstītāji uz šiem populārajiem vārdiem ir visai kāri. Tomēr, skaidrība un precizitāte no tā cieš. Bet nav jau izejas, tāpēc arī es reizēm lietošu šos populāros vārdus, tomēr mēreni, un izskaidrojot, kādā nozīmē tie tiek lietoti.

KOPSAVILKUMS

Mēs šobrīd dzīvojam pilnīgi jaunā pasaulē. Pēdējos gadsimtos, un, it īpaši, gadu desmitos, ir krasi izmainījusies proporcija starp dabiskajām un cilvēka radītajām norisēm. Mums šodien ir daudz skaidru zināšanu, bet mums nesalīdzināmi daudz vairāk ir nedrošu zināšanu, un mums nav drošu to atšķiršanas rīku. Tāpēc mēs dzīvojam vispārēja skepticisma pasaulē, ko ik pa brīdim saviļņo kāds pārspīlētas, īslaicīgas sajūsmas un entuziasma vilnis. Cilvēks, galvenokārt inteliģents, vairs netiek galā ar to, ko pats sastrādājis. Nav brīnums, ka nu viņš jūtas apjucis.

Ja apmaldās mežā, ir droši jāiet taisni uz priekšu. Cilvēka gars un doma ir veikuši milzu darbu, bet nu ir apmaldījušies. Vai būtu jākāpjās atpakaļ? Bet varbūt tomēr vēl soli uz priekšu? Baisi? Bet vai varam justies droši, ka cits ceļš būtu bijis pareizāks? Vai tiešām visa cilvēce, pilnīgi visi tās gudrie prāti būtu kļūdījušies ceļa izvēlē. Es domāju, ka nē, esmu pārliecināts, ka cilvēces izvēlētais ceļš ir pareizs. Es esmu drošs, ka nekādā ziņā nav jākāpjās atpakaļ, vismaz ne lielā mērā, bet, gluži otrādi – droši jāspēr vēl solis vai daži soļi uz priekšu! Vai neredzi jau priekšā tā kā meža beigas? Mēģināsim kopā lūkot! Nakts vistumšākā ir pirms rītausmas. Un rītausma pienāk, turpinoties debess ķermeņu kustībai uz priekšu, jo tā, kas atnāk, ir jauna rītausma. Un nevis atpakaļ, lai sasniegtu vakardienu. Vai maz mēs zinām par tumsas grūtībām, par putras kalniem, par kāpšanu garajā pupā. Tas mūs nevarētu biedēt.

Visvairāk cilvēks, sevišķi jau inteliģents cilvēks šajos apstākļos ir sapīnies savās attiecībās ar to plašo, visai nenoteikto un pretrunām pārbagāto jomu, ko ikdienā visbiežāk apzīmē vienkārši kā “garīgumu”. Kas tikai te nav! Patiesi dziļi, apslēpti dzinuļi, vislabākie un tīrākie nodomi cieši savīti ar uzspēlētu pašapziņu, pārākuma apziņu, neiecietību, naudas un varas kāri, pie tam visneiedomājamākajās kombinācijās. Jūtu gamma no atklāta naidīguma līdz patosa pilnai sajūsmai, kas, savukārt, var visai viegli savstarpēji mainīties. Histēriska, pilnīgi nekritiska visas ienākošās informācijas aprīšana un, lai arī reti, dziļas un pamatīgas studijas, kritiska un paškritiska pieeja. Katrā

ziņā, situācija visai nemierīga, labas indivīdu un cilvēku grupu savstarpējās attiecības neveicinoša, un, kopumā, cilvēka pašsajūtai un veselībai kaitīga.

Jebkurā gadījumā, acīm redzama ir nepieciešamība katram būt skaidrībā ar savu nostāju šajā jomā. Manuprāt, visu grūtību pamats ir ļoti precīzi izsakāms. To sastāda cilvēka nodomi, attiecības ar realitāti un sajukums vārdu lietošanā. Cilvēka nodomi, tas ko viņš grib sasniegt, iegūt, pamatā ir tā pati vien griba. Un griba ir kodols, pamats, pats cilvēks. Un ir tikai viens cilvēks, kura griba un nodomi mums ir izjūtami un izprotami tieši, un, dabīgi, ka tas esam mēs katrs pats. Cita cilvēka nodomi mums atklājās tikai ilgstošos vērojumos par viņa darbībām (speciāla gribas izpausme, kas saskaņota ar dabas likumiem), daļēji nojaušmās (tiešie ziņojumi mums no mūsu Ne Es), bet pilnīgi noteikti, salīdzinot ar sevi. Tāpēc citi cilvēki mums vienmēr ir un būs grūti izprotami. Grāmatā būs pastāstīts, ka tos labāk un racionālāk neaplūkot vis atsevišķi, bet gan kā mūsu Ne Es sastāva daļu. Tad tos vieglāk saprast. Katrā ziņā, tur, kur grāmatā es runāju par cilvēku vispār, es pamatā domāju to pats savu daļu, kura, manuprāt, varētu būt līdzīga arī kādai palielai cilvēku daļai.

Par cilvēka attiecībām ar realitāti īsi jāsaka sekojošais. Cilvēkam ir tieksme realitāti aizstāt ar savām fantāzijām. Realitāte cilvēkus vieno, fantāzijas šķir. Ikdienas dzīvē tas ir pašsaprotami. Filosofijā ir tāpat, kaut arī daudziem liekās citādi, un uz to iekrīt. Un arī tā saucamajā garīgajā dzīvē ir tāpat. Cilvēkam nezin kāpēc nepietiek ar to, kas reāli ir, lai tajā dzīvotu savu “garīgo” dzīvi. Viņam liekās, ka tas ir banāli. Liekās, ka garīgu dzīvi var dzīvot tikai kaut kādos safantazētos apstākļos, un kaut kādās safantazētās attiecībās. Bet reāli ir tā, ka dzīve ir viena pati, un tā nav ne garīga, ne negarīga. Vienkārši cilvēks dažādā veidā domā vai nu par realitātēm, vai arī fantazē, vai arī, pareizāk sakot, dara šīs abas lietas vienlaikus. Un savās fantāzijās vienas domas nosauc par “zemi materiālām,” citas par “augsti garīgām.” Bet ko viņš domā par realitātēm, un ko viņš domā par savu fantāziju priekšmetiem, kad pats uzskata, ka dzīvo “pasaulīgu” dzīvi, un kad dzīvo “garīgu” dzīvi, es domāju, ka tur nu valda visneiedomājamākais juceklis. Es domāju, ka to nesaprot ne katrs cilvēks pats par sevi,

nemaz jau nerunājot, lai kaut ko izprastu par kādu citu. Bez tam vēl visu laiku te iesaistās vēl viens faktors – sajūtas, kas, savukārt, visai grūti ir likumsakarīgi sasaistāmas ar visu iepriekš minēto.

Grāmatā es centīšos plaši argumentēt, ka tas, ko cilvēks savās fantāzijās iedomājas kā “garīgo dzīvi”, ir vienkārši viņa griba pēc tādas. Un šī griba izraisa cieņu. Šī griba, iespējams, jau sen ir pelnījusi atmaksu – stabilu laimes sajūtu, bez baiļu piemaisījuma, ka tā varētu izzust. Un šī griba pamazām ir ceļā uz to, lai nopelnītu vēl ko vairāk. Cilvēka griba ir to pelnījusi realitātē, nevis tikai savās fantāzijās.

Otrs grūtību iemesls ir sajukums vārdu lietošanā, kādēļ viens un tas pats vārds dažādiem cilvēkiem rada dažādas asociācijas. Šis sajukums liedz izveidot precīzu sistēmu un cilvēka darbības algoritmus.

Es uzskatu, ka pamata problēma ir tā, ka cilvēkam neizdodas pārdzīvot harmonisku sevis sajūtu, un tas varbūt ir tāpēc, ka šajā jomā pastāv praktiski jebkādas sistēmas trūkums. Dažādas informācijas, bieži nepārbaudītas un kritiski neizvērtētas, ir ļoti daudz, iespējams, sen jau pārāk daudz, liels vairums to alkatīgi uzņem, neizvērtējot, ka gadījumu nospiedošā vairumā viņi taču tā nekļūst laimīgāki, veselāki un apmierinātāki ar dzīvi.

Es esmu dziļi pārliecināts, ka vajadzīga stingrāka, loģiskāka sistēma, un pat daudzas sistēmas. Mums nepieciešams kaut nedaudz iemācīties sakarīgi domāt garīgajā sfērā. Es pilnīgi noraidu uzskatus, ka garīgā joma atrodas ārpus jebkuras domāšanas un loģikas. Tā nav, tas, labākajā gadījumā, ir vienkārši pašapmāns. Bez domas jūs nekad nesaprastu kaut vai to, ka, “pēc jūsu domām, garīgā sfēra nekādi nepakļaujas domāšanai”. Jābeidz muļķoties, jebšu tēlot muļķus, kaut arī tā reizēm ir izdevīgi. Izdevīgi dažiem, piekrītu, bet nav godīgi pret daudziem, daudziem cilvēkiem, kas šajā muļķībā tiek iesaistīti. Lai cik tas neliktos neparasti, ceļš uz garīgo izaugsmi ved tieši un vienīgi caur pareizu un sistemātisku domāšanu. Skaidra doma ir kā katalizators, bez kura nevar noritēt lielākā daļa ķīmisko

reakciju, tā ir kā starteris, kā palaidējs (puskačs), kas iedarbina lielo traktoru. Kad darbs paveikts, tā var arī laiku pa laikam paiet malā, tomēr ar vienu aci visu laiku it kā uzraugot, vai viss iet bez viņas kā nākās. Un, ja kaut kas nav kārtībā, tūlīt atkal iesaistās. Cilvēki ar garīgu pieredzi, padomājot pavisam nedaudz, sapratīs, par ko es runāju, un atzīs, ka realitātē viss patiešām notiek tieši tā, un ne citādi.

Kur ir vislielākās grūtības ar loģiku un domāšanu garīgajā dzīvē? Tur, ka šajā lugā parasti ir pārāk daudz darbojošos personu. Īstenībā šīs personas nav realitātē, bet tikai mūsu fantāzijās. Patiesībā tehniski tur viss ir vienkārši, tikai cilvēki ar savu neadekvāto domāšanu visu ir tā saputrojuši, ka beigās neizbēgami nonākuši pie slēdziena, ka domāšana ir kaitīga principā, un garīgā sfērā jau vispār – ienaidnieks numur viens. Bet izrādās, ka te ir vienkārši sajaukta domāšana ar tukšu fantāziju. Es uzskatu, ka lielākā daļa to bezgala daudzo personu, kuras darbojas lugā, ko saucam par pasaules izpratni un garīgo darbību, ir cilvēka fantāzijas un iztēles auglis, tātad – nereāli personāži. Mans pirmais mērķis šajā darbā bija – veikt šī personāža inventarizāciju, atstājot tikai dažus patiesus, reālus jēdzienus.

Interesants šīs inventarizācijas iznākums bija tāds, ka pelavās neizsijātajos jēdzienos nepalika ne matērijas, ne ideālā, ne materiālisma, ne ideālisma jēdzieni. Manuprāt, tie ir nereāli, neracionāli, izfantazēti jēdzieni, un par to grāmatā runa ies ļoti detalizēti. Patiesība, realitāte ir tāda, ka cilvēka Es nespēj reāli sajust un saprast, kā var notikt kontakts starp materiālo un ideālo. Virspusēji to, protams, var, atrunājoties ar frāzēm, bet patiesībā to neviens nekad nav varējis, un, esmu pārliecināts, nevarēs. Daba reāli mums māca ko citu. Viss, ieskaitot manu “Es”, ir viens, viendabīgs un vienots lauks, kuru visadekvātāk pirmajā piegājiena nosaukt par domas jebšu par apziņas lauku, par kuru pašu sīkāk nevaram pateikt neko, bet par notikumiem, kas tajā risinās, varam pateikt un zināt ļoti daudz. Jo tur reāli risinās mūsu ikdienas dzīve, un ne tikai. Liela un gara nodaļa, ar sīkiem argumentiem un pierādījumiem, būs manā darbā veltīta šiem jautājumiem. Mēs varam ne vien saprast, bet dziļi izjust un pieņemt par savu šo vienoto domas lauku, un ir nepieciešams, lai mēs iegribētu to izdarīt - uztvert,

saprast un pieņemt par savu to, kas tur notiek. Un notiek ne jau vispār, kam arī nedaudz pieskarsimies, bet notiek tieši ar mani, te un tagad. Svarīgi ir gribēt to visu saprast, iespaidot, un pat no visa tā plūkt pavisam reālus, ikdienišķus, un, nu dabīgi, arī visai eksotiskus un neikdienišķus augļus. Mēģināsim saprast un izjust, kā ar šīs sistēmas palīdzību sasniegt mieru, prieku, laimi, veselību un ... nemirstību, vai vismaz cerību un ticību uz to.

Nu un tagad, kopsavilkumā, pavisam īsi un kodolīgi – kas tas ir par lauku, kā pie tā var nonākt, kas tur notiek, ko es tur varu darīt, kā man to izmantot savā labā, lai apmierinātu savas viskvēlākās vēlēšanās.

Kā nonākt pie vienota lauka? Lai to noteiktu, vispirms īsi par tajā darbojošām personām. Izpētām, kas tās ir pēc sekojoša algoritma:

iztīrām prātu no automātiskām domām;

pārliecināties, ka dažas idejas savā garā varam izsaukt un vadīt ar savu gribu;

pārliecināties, ka dažas sajūtas, emocijas (te, un turpmāk viss ir precīzi – idejas un sajūtas, emocijas – tās ir atšķirīgas kategorijas; variet skatīt Pielikumā) varam izsaukt ar savu gribu, bet to ir ļoti maz (tā šim brīdim, pārejai, stingri ņemot – tieši nevaram nekad, kaut arī ļoti liekās, ka varam – grāmatā tas aplūkots sīki un no dažādiem skata punktiem);

pārliecināties, ka dažas idejas mūsu garā rodas neatkarīgi no mūsu gribas, un tās vadīt mēs nevaram;

pārliecināties, ka daudzas emocijas man rodas neatkarīgi no manas gribas, un tās vadīt tieši ar savu gribu es nevaru;

pārliecināties, ka sajūtu orgānu sniegtās idejas nav atkarīgas no mūsu gribas, bet ir ļoti spēcīgas un noturīgas;

pārliecināties, ka sajūtu orgānu sniegtās emocijas nav atkarīgas no mūsu gribas, bet, tāpat, ir spēcīgas un noturīgas;

secinām vienkāršu faktu, ka ir divi faktori, kas man dod idejas un emocijas – es pats un tas otrs, par ko pagaidām nezinu neko vairāk, un dodu tam darba nosaukumu “Ne Es”;

izdaru dažus konkrētus mēģinājumus un konstatēju, ka Ne Es noteiktās robežās it kā ar mani ir gatavs kontaktēties – noteiktā kārtībā atbild uz manām darbībām, pie kam noteikti mūsu abu savstarpējo mijiedarbību algoritmi man ievērojami paplašina gan ideju, gan emociju klāstu, virs tā, ko es spēju uzģenerēt ar savu tīro gribu.

Un tagad – kur šī sadarbība risinās. Atbilde ir – Vienotajā domas laukā. Jautājums, kā to var argumentēt un pierādīt? Atbildes algoritms ir sekojošs:

izdalām divus jēdzienus: idejas un gari; ideju pamatīpašība ir tikai uztveramība, garu pamatīpašība ir ideju radīšana un uztveršana;

paeksperimentējam ar sevi un dabu, līdz nostiprinām sekojošus priekšstatus: “darbojas tikai gars, idejas nedarbojas”, un “uztveramas ir tikai idejas, gars nav uztverams”;

saprotam, ka mēs caur sajūtu orgāniem saņemam idejas tikai no kāda gara – sajūtošas un darbojošas būtnes, bet nekad nesaņemam nekādas idejas no nesajūtošas un nedarbojošas būtnes;

pārdomājam “matērijas” jēdzienu – ar šo vārdu cilvēks saprot to it kā patstāvīgi eksistējošo realitāti, kuras dažādas sastāvdaļas it kā dažādi mijiedarbojas, un dažādas šīs mijiedarbības kombinācijas ir tas, ko mēs it kā pazīstam kā dažādus priekšmetus, un kuri padodas mūsu daļējam izzināšanai, iedarbojoties uz mūsu sajūtu orgāniem;

apdomājam, apsveram, un tad saprotam, ka tā ir hipotēze, kas neiztur pārbaudījumus praksē;

apdomājam, apsveram un saprotam, ka šī hipotēze mums nesniedz pilnīgi nekādu praktisku

ieguvumu, bet rada neskaitāmus traucējumus;

nākam pie gala secinājuma, ka garīgās attīstības labad ir vērts no savas domāšanas iztīrīt šo matērijas jēdzienu. Šāda darbība momentā atbrīvo ļoti lielus mūsu spēkus, resursus un laiku, jo vairs nav jācīnās ar visādām iedomātām pretrunām un izaicinājumiem, un tagad visas izbrīvētās jaudas var ievirzīt citā, manuprāt, daudz jēdzīgākā un daudzsološākā gultnē.

Gribētu jums ieteikt, grāmatā sastopoties ar kādu jēdzienu, kuram varētu būt neviennozīga interpretācija, kaut vai tādu kā “gari”, “matērija”, un tamlīdzīgi, pirms nonākt sašutumā, ka tur neko nevar saprast – kas tie tādi gari, un kas tie negari, palūkoties grāmatas beigās, kur es esmu ievietojis kādu tiesu šāda tipa terminu skaidrojumu, vai pareizāk sakot, paskaidrojumu, kādā nozīmē šie termini ir izmantoti tieši šajā darbā. Bez tam, neaizmirstiet, ka patlaban jūs lasiet tikai kopsavilkumu, patiesībā vienu no daudziem iespējamiem garīgiem lokiem, kā var uztvert un ko iesākt ar šādiem terminiem. Grāmatā ir vairāki, pat daudzi šādi loki, tāpēc par vienu un to pašu jautājumu dažādās grāmatas vietās jūs variet atrast dažādus loģiskus un emocionālus traktējumus, kas tomēr ir viens un tas pats. Un tas, kas šos lokus sajūdz kopā, lielā mērā ir tieši šī viendabīgā atsevišķu terminu izpratne.

Tad, kad esam izveidojuši un nostiprinājuši sevī ideju kopumu par vienoto garīgo lauku, varam sākt to praktiski pielietot, lai šajā laukā nodarbotos ar vienīgo, kam šis lauks ir vajadzīgs un paredzēts, un ko tur var darīt. Bet tas vienīgais tad arī reizē ir pilnīgi un galīgi viss, kas ir cilvēka uzdevums, dzīves mērķis, un vienlaicīgi – vienīgais patiesais apmierinājuma, laimes, prieka un veselības avots. Un tas ir aizvien dziļāka un dziļāka iedziļināšanās, līdz pilnīgai iegrimšanai attiecībās starp pats sevi un savu vienīgo absolūti reālo spēles, jebšu garīgo attiecību partneri, kuram vārdu lai katrs izvēlās pats priekš sevis. Es te to nosaukšu vienkārši par “Ne Es”. Tas tad arī viss. Vairāk nekā nav, un vairāk nekas nav vajadzīgs. Ja kāds nolems iet šo ceļu, tad vēlu viņam labu veiksmi!

Un nu, lai arī tas ir kopsavilkums, bet tomēr iedziļināsimies nedaudz dziļāk un praktiskāk.

Palūkosimies uz dzīvi mazliet no cita skata punkta, un pavērosim, kā tas viss, kopumā ar iepriekš teikto, ļauj mums pamazām aptvert, izprast un iedzīvoties jaunā pasaules uztveres un izpratnes sistēmā, kā arī to, kā ar šo sistēmu nodibināt tīri praktiskus, abpusēji izdevīgus kontaktus un sadarbību, tā sasniedzot visdziļāk dvēselē slēptos mērķus un gūstot katram cilvēkam likteņa atvēlētajās robežās maksimālo piepildījumu, laimi un veselību.

Jebkurš cilvēks tiek ielikts pasaulē ne jau pēc savas gribas. Padomājiet vien, vai tiešām jūs paši izdomājāt, ka nāksiet te, un tieši te, un tieši šai laikā. Vai jums ir izdevies sastapt tādu cilvēku, kurš te būtu pats pēc savas gribas?

Jebkurš cilvēks, nākot pasaulē saņem savu ceļa maizi. Tās ir galvenās funkcijas, kas ļauj uzturēt dzīvi. Pirmais ir paša elementārākā dzīvības procesa nodrošinājums. Tiek garantēta automātiska visādu orgānu, audu, sistēmu pietiekoši saskaņota darbība, spēja pielāgoties apkārtējai videi, pretoties tās kaitīgām ietekmēm. Padomājiet, vai jūs paši to visu tā salikāt, un vai jūs zināt kaut vienu cilvēku uz pasaules, kurš pats to visu sev būtu saplānojis un sabūvējis?

Jebkurš cilvēks gan arī nav nevienam citam lūdzis viņam to visu dot. Vai jūs lūdzāt? Vai zināt kaut vienu cilvēku, kas ir to darījis?

Jebkurš cilvēks saņem instinktīvu vēlmi dzīvot. Vai jums kā mazam bērnam ir nākušas prātā nāves alkas? Vai esat dzirdējuši par tādu bērnu? Gandrīz jebkurš pieaudzis un vecs cilvēks joprojām grib dzīvot. Jūs taču to gribat? Pat, ja iet ļoti slikti, vienalga grib! Un tomēr, visi cilvēki kaut kad nomirst. Visi!

Jebkurš cilvēks saņem kā ceļa maizi alkas saprast, ko tas viss nozīmē. Piedzimt ne pēc savas gribas, dzīvot, ciest, cerēt, mīlēt, sapņot, un nomirt atkal ne pēc savas gribas. Jebkurai cilvēkam ceļa maizē nāk līdzīda idejas aizmetnis, it kā blāva intuīcija par nepieciešamību atklāt šo pretrunu jēgu. Dažiem šī izjūta ātri vien apsūbē, galīgi aizmirstas un pilnīgi izzūd no apziņas. Citiem, otrādi, dzīves gaitā pieaug. Šiem otrajiem domāts viss tas, par ko runa ies turpmāk.

Vai ir kāda jēga prātot par to visu? Pirmkārt jau, ir vai nav, tas arī ir visai maz no mums katra atkarīgs, tā pamatā ir instinktīva tieksme, kam ar mūsu pašu izvēli ir visai mazs sakars. Tiem, kam noteikti nav paredzēts prātot, nav arī jāprāto. Bet tiem, kam šis instinkts ir ielikts, ko darīt viņiem? Nu, nekas cits neatliek, kā prātot. Un saprātīgs cilvēks centīsies šo obligāto darbu darīt tā, lai izspiestu no tā sev vislielāko iespējamo labumu, visdrīzāk jau kaut kādu prieku, vai vismaz ne pārāk dziļu depresiju un bezcerību. Un dažādi prātnieki visos laikos tad arī ir visādi prātojuši, tikai, kā izskatās, diezgan kādu laimi tomēr ar to nav sasnieguši. Bet pasauli gan ir varen pamainījuši!

Bet nevar taču nevienam to pārnest. Jo tā mēs mirklī būsim ne tikai mežā, bet pašā meža vidū un vēl arī purvā. Mēs vienkārši nedrīkstam te iesaistīties akli. Tieši te palīdz jaunā sistēma. Ir tikai viens partneris - tāpat tas viss, kas ir noticis, ir noticis nevis nejauši, bet ar viņa ziņu, pareizāk pat teikt – mūsu abu līdzšinējās spēles rezultātā (pat, ja jūs līdz šim nemaz neapzinājaties, ka vispār spēlējat tādu spēli). Svarīgi visu to saprast, izprast maksimāli iespējami uz doto brīdi spēles noteikumus, apzināties, ka spēlētājam divatā, un nepieļaut leģiona citu spēlētāju iesaistīšanos (bet šāda ilūzija nepārtraukti pastāv, kaut gan pateisībā tā ir vienkārši spēles noteikumu daļa). Tas, ka pasaule ir izmainījusies, ir fakts. Tas, ka mēs šobrīd dzīvojam pilnīgi jaunā pasaulē, ir fakts. Un arī tas, ka inteligents, vairs netiek galā ar to, ko pats sastrādājis, ir fakts. Un fakts, ka viņš jūtas apjucis. Un tomēr – tikai uz priekšu!

Ko konkrēti es lieku priekšā? Vispirms jau to pašu vecum veco gudrību, ka viss ir jādara pašam sevī, pasauli un citus cilvēkus liekot pēc iespējas mierā. Un tūlīt pat piedāvāju ko visai neparastu. Uzsākt ar to, ka apkārtējās un savas iekšējās pasaules vērojumu, dažādu savas gribas iespēju izpētes rezultātā nonākt pie skaidra priekšstata, ka reāli pastāv tikai divi stipri un stabili domas objekti (realitātes) - “Es” un “Ne Es” (kuru lasītājs katrs var saukt dažādi, ja kāds vēlās, kaut par Dievu, bet es to tā neesmu teicis), un ir iespējami tikai divi galēji pasaules uztveres varianti:

1) nav nekā, izņemot mani (Es);

2) nav nekā, izņemot viņu (Ne Es), manu vienīgo saspēles partneri manā garā.

Es pats un visi citi cilvēki noteikti ieņem katrs savu vietu uz šīs galvenās Visuma ētikas skalas. Dzīves gaitā šī vieta nepārtraukti mainās. Beigu beigās, izrokoties cauri milzīgiem izzīņas materiālu kalniem, dzīves pārbaudījumiem, zudušiem sapņiem un spārnotām cerībām, izdzīvojot līdzīgi dažādiem reliģiskiem uzskatiem un dogmām, dažādu tautu svēto rakstu blāķiem, jebkurš cilvēks vienalga nonāks pie šīs izpratnes. Šī izpratne nosaka, ka viss, kā dēļ pastāv bezgalīgi daudzveidīgā pasaules ēka un cilvēki tajā, eksistē, jebšu ir radīta tikai tāpēc, lai nostādītu cilvēku viens pret vienu ar šo pamata ētisko nostādni, un liktu un ļautu cilvēkam ieņemt te savu vietu, vietu, no kuras atkarīgs pilnīgi viss cilvēka dzīvē, gan šeit, šajā pasaulē, gan arī aiz tās.

Iesākumā ir nepieciešamas sagatavošanās darbs – jārada sevī vienota garīga vide, vai lauks. Lai tiktu šai jaunajai pasaules uztverei klāt, lai patiešām varētu nostāties ar to viens pret vienu, aci pret aci, ir nepieciešama vide, kurā šīs attiecības risināt. Radīt šajā gadījumā nozīmē ar apzināti koncentrētu gribu izveidot sevī skaidru domu un skaidru priekšstatu par apkārtējo pasauli un savu vietu tajā. Manā konkrētajā piedāvājumā tas nozīmē radīt sevī drošu, stipru un nezūdošu Vienotu garīgo, jebšu domas un izjūtu lauku.

Un tad sākas īstais darbs, bet tas tad arī ir viss. Šis darbs ir attiecību veidošana starp “Es” un “Ne Es”. Lai lasītājs kaut aptuveni nojaustu, kas tas tāds par darbu, šeit pateikšu to, ka fragmentāri šis darbs ietver sevī, cita starpā, sekojošas apakšdarbības, jebšu sekojošu priekšstatu izveidošanu, nostiprināšanu, izdzīvošanu un izbaudīšanu sevī. Un tās varētu saukt par standarta ievada vai sagatavošanās darbībām.

Pasaule, kurā mēs visi dzīvojam, ir vienota, bet cilvēks - nav. Viss, kas mums apkārt, viss dabā ir savstarpēji saistīts un vienots. Dabas grāmata uzmanīgam vērotājam to atklāj bezgalīgi daudz veidos un piemēros. Arī katra cilvēka paša organisms ir dabas sastāvdaļa. Tas arī ir vienots, un tajā katra daļa darbojas ne tikai savā, bet arī visa organisma labā. Mēs sakām, ka daba ir laba. Cilvēka dvēsele, tas ko katrs izjūt kā sevi, kā to, kurš dzīvo, uztver pasauli, priecājas, bēdājas, domā, sapņo – atšķirās no

nedzīvās, augu un dzīvnieku valsts. Kaut arī pastāv izņēmumi, lielum lielajā vairumā cilvēks nav labs. Cilvēks ir liels egoists, nav vienots ar citiem cilvēkiem un dabu. Viņš visu grib sev, grib vairāk un labāk par citiem – konfetes, trīsriteni, apģērbu, naudu, seksu, dzīvokli, auto, lidmašīnu, ģimeni, bērnus, slavu, zināšanas, atzīšanu – visu, uz ko vien viņam katrā dzīves posmā pamostas iekšējā vēlme un iekāre. Un vēl daudz kur varam redzēt, ka cilvēks atrodas it kā ārpus nedzīvajā dabā, augu un dzīvnieku pasaulē sastopamajiem likumiem.

Un tomēr, tieši cilvēku dēvē par Radības Kroni. Kā tā? Kāpēc esam gatavi pievērt acis uz bezgala daudzām nejdzībām, ko var sastrādāt cilvēks, un tomēr pat tā īsti nenosarkstot teikt – Cilvēks, tas skan lepni? Atbilde ir tāda, ka cilvēks nes sevī ko īpašu, ko tādu, kas nav ne nedzīvajai dabai, ne augiem un ne dzīvniekiem. Cilvēkam ir iespēja būt patstāvīgam pa īstam. Cilvēks ir vienīgā dzīvā radība, kam piemīt brīvā griba izvēlēties starp labu un ļaunu. Tas tad arī nostāda cilvēku pilnīgi unikālos apstākļos, un ļauj mums katram būt lepnam, ka esam cilvēki.

Kāpēc ir tik svarīgi, lai cilvēkam būtu brīvā griba? Radītājs ir radījis brīnišķīgi saskaņotu pasauli, kas lieliski darbojas bez kādas papildus brīvās gribas. Kam te brīvā griba? Jo nevar taču iedomāties, ka cilvēks varētu radīt vēl labāku pasauli, kā to izdarīja Radītājs. Un mēs jau arī ik uz soļa redzam, ka ar to brīvo gribu rodas vienas nelaimes. Ar cilvēka brīvo gribu pasaule kļūst neharmoniskāka, neglītāka. Varbūt vajadzēja Radītājam atzīt savu kļūdu? Bet Radītājs taču ir pilnīgs, viņš nekad nebūtu radījis kļūdainu plānu. Atbilde ir tāda, ka cilvēks tika radīts tieši tādēļ, lai caur viņu tiktu realizēts Radītāja lielais, absolūti cilvēka uztverē neiespējamais, plāns – ļaut savos ietvaros, pašai no sevis, uz Radītāja dotās brīvās gribas sīka aizmetņa pamata, izveidoties no sevis (t.i., Radītāja) neatkarīgai būtnei, kas būtu aiz viņa (Radītāja) otrā būtne Vienotajā Garīgajā laukā, un kurām abām (Es un Ne Es) būtu savā starpā interesanti, tik labi, ka vairāk neko nevajadzētu (lasītājs te var piemērot jēdzienu “mīlestība”, bet es tā neesmu teicis).

Ir tikai divas darbojošās personas. Kad esam tikuši galā ar brīvo gribu, tad ir viegli saprast, ka ir

divi, kas darbojās, tie ir Es un Ne Es. Bet kas tad ir daba, matērija, fizikas un ķīmijas likumi, uguns, kas dedzina, vējš, kas gāž no kājām. Un kas ir katram atsevišķam cilvēkam, katram “Es”, visi citi cilvēki, vai vismaz tie, kurus viņš pazīst. Beigās jau katrs tiks galā arī ar šiem jautājumiem. Mums ir ļoti grūti risināt galvenos jautājumus, ja vienlaikus jāstrādā ar pārāk daudz pārstāvjiem, daudzi no kuriem pat var būt nezināmi, ļoti daudzi no kuriem var darboties mums līdz šim neizzinātā veidā. Tur ir viss kas – saule karsē, sievasmāte barās, brīnišķīgs saulriets, priekšnieks dusmojās, apkurei aug cenas, galva sāp, un tā līdz bezgalībai. Ļoti grūti to visu aptvert, ņemt vērā, ar katru optimāli sadarboties. Tas ir iespējams tikai šaurās jomās, un arī tad ļoti neprecīzi. Bet kopumā tas nav iespējams. Ko darīt, kā būt? Tieši tāpēc bija nepieciešams, kā nedaudz iepriekš minēju, radīt vienoto garīgo vidi, jebšu lauku, kura ietvaros šīs pretrunas viegli atrisinās, un turpmāk vairs lieki netraucēs mūsu prātus. Šajā vidē pēc tam viegli ievietosies visi augšminētie sīkumi. Un tas būs šajā darbā ietvertais garais, sīkais un detalizētais stāsts par matēriju.

Turpinām darbu. Nu jau mēs darbojamies ar brīvu gribu vienotā garīgā vidē. Tātad esam tikuši skaidrībā par to, kas darbojās (tātad, Radītājs un Cilvēks), un skaidrībā, kur darbojās (vienotā garīgā vidē). Nu varam risināt visnopietnākos dzīves jautājumus. Vispirms izvirzām pamatnostādni - ja jau ir tikai divi spēki, tad rodas dabisks jautājums, ko viņiem abiem darīt. Konfrontēt, konkurēt vai sadarboties. Nu lūk, te nu esam. Ja kāds grib, lai konfrontē. Te nu gan tālāk būs risināti jautājumi tikai par sadarbošanos.

Sadarbība starp Es un Ne Es. Būtībā tagad mēs esam uz liela un plaša ceļa. Jo viss turpmākais būs tikai un vienīgi par to – par visdažādākajiem sadarbības veidiem starp šiem Es un Ne Es. Vispirms padomāsim, kā mēs varam iegūt zināšanas, kā to darīt. Pastāv sekojoši ceļi: svētās grāmatas; daba; laicīgās grāmatas, zinātnes darbi, filosofija, māksla, literatūra, mūzika; savas tautas pieredze – teikas, pasakas; koncentrēšanās uz savu iekšējo balsi. Aplūkosim šos ceļus nedaudz sīkāk.

Svētās grāmatas. Tā ir laba lieta, bet rada problēmas ar to pašu brīvo gribu. Jo jātic tam, kas

sarakstīts. Un tad var notikt, ka akli notīci nevis Radītājam, bet šo grāmatu veidotājam, tulkotājam u.t.t. Un vēl, ja jau brīvā griba pret brīvo gribu, un, ja pieņemam, ka svētajās grāmatās ir dotas precīzas un detalizētas instrukcijas, kas kurā situācijā jādara, kā jādara, līdz pēdējam sīkumam, visur, ikdienā, svētos rituālos, utt., tad, vismaz sākuma stadijās cilvēkam var rasties lielas grūtības to visu saskaņot ar savu brīvo gribu, un tad tā kā negribētos pieņemt tik tiešu špikeri. Beigu beigās jau pretrunas atrisinās, kļūst skaidrs, ka brīvās gribas iespējas paliek, bet – vienalga paliek šaubas – un ja nu tās grāmatas tomēr ir tikai cilvēku izdomājums, un varbūt pat daļēji sarakstītas savtīgos nolūkos. Un tad ir tāda sajūta, ka bail palikt par muļķi, ne jau Radītāja, bet cilvēku acīs.

Sevišķas šaubas te rada pretrunas, kas eksistē dažādu ticību svēto grāmatu starpā. Tas ir pilnīgs absurds, jo visa pamatā taču ir viens Radītājs. Tas viss ievieš ļoti lielas, un pat nepārvarāmas šaubas par svēto grāmatu izmantošanu vispār. Jo, atkārtotam vēlreiz – ja jau Radītājs gribēja (ne jau tā nu gribēja, vai negribēja – par to mums nav un nevar būt ne vismazākās nojautas; te jāsaprot vienkārši tā, ka mums piešķirtajos apstākļos tā tas vienkārši ērtības labad rādās, un ar to ir jāpietiek, un pietiek arī, nevajag jukt prātā ar šo lietas pusi, jānomierinās, pieņemot, ka tas, ko nezinām tagad, nav nolemts mūžīgai nezināšanai, bet tā ir tikai šobrīd, gan, ja dzīvosim pareizi, ar laiku uzzināsim vairāk), lai mēs visu savu kontaktu ar viņu veidotu pēc savas brīvās gribas, tad šis vienkārši šai ziņā mums var likties pārāk primitīvs uzdevums – saņemt gatavus detalizētus norādījumus, ko un kā jādara.

Dabas grāmata. Spēcīgākiem indivīdiem pienākas grūtāki uzdevumi. Tāpēc dota daba, kur viss tas tāpat uzrakstīts, visas instrukcijas, taču cilvēku neizmainītas, un grūtāk atšifrējamas, līdz ar to prāta un gribas piepūles cienīgākā veidā. Tieši tas tad arī ir vienmēr bijis tik tuvs daudzām nevardarbīgām tautām, īpaši jau indoeiropiešiem, un to skaitā baltiem un latviešiem.

Ar dabu ir droši. Par to daudz būs runa, kad spriedīsim par matērijas realitāti. Ir ļoti viegli pārlicināties, ka daba ar visiem tās likumiem ir Ne Es daļa, pie tam – vienīgais tīrais Ne Es izpausmes veids, bez cilvēku radītiem piemaisījumiem (piekritīsiet taču, ka to daļu, ko cilvēks dabā ir izmainījis

savas darbības rezultātā, ieskaitot visus mākslīgi radītos priekšmetus, mēs atpazīstam un varam savās domās atfiltrēt bez īpašām pūlēm). Jūs variet izmēģināties visādi, bet jūs nespējat pēc savas gribas to neuztvert vai to uztvert citādu. Tā kopumā, un tās likumi, nav atkarīgi no jūsu gribas. Salīdziniet ar savām domām – te vienmēr jums būs neskaidrība – vai tās iet pēc jūsu gribas, jebšu rodas “pašas no sevis”. Atkārtoju - tas nieks, ko dabā ir izmainījuši cilvēki, ir pārāk nenozīmīgs, un, pie tam, ļoti viegli atšķirams. Tālāk runāsim par cilvēku neizmainītu dabu. Runāsim par tās likumiem, harmoniju, skaistumu. Iedziļināsimies, un lūkosim izprast, ko tad tā mums māca.

Pirmais un pats galvenais, ko Radītājs mums māca caur dabu un tās likumiem, tad arī ir tas, ko nupat teicu. Tieši to, ka bez tevis ir vēl Ne Es.

Otrais ir tas, ka droši pastāv likumi, ko mēs pēc inerces apzīmējam par materiālās pasaules likumiem, un kurus pēta dabas zinātnes. Kāpēc tikai tos saucam par dabas likumiem. Kur pārējās zinātnes, ko saucam par sociālajām zinātnēm, kur psiholoģija? Tur jau ir tā lieta, ka tie visi jau vairs neattiecas vienīgi uz Ne Es. Tie visi jau attiecās vai nu tīri uz Es, vai, nospiedošā vairākumā, uz Es un Ne Es maisījumu jebšu attiecībām. Tā kā tie mums nekad nevar sniegt tīras un patiesas ziņas par Radītāju. Lūk, kā atradām ļoti lielu un būtisku atklāsmi, jebšu paradoksu. Ziņas par sevi vistīrākajā veidā Radītājs mums sniedz tieši tajā mūsu dabas izziņas daļā, kas ir “vismateriālākā”. Re kā!

Trešais. Caur dabu mums dota iespēja ne tikai tieši vērot konkrētās Radītāja izpausmes šajā tomēr visai ierobežotajā sfērā. Mums ir dots instruments, metode, tā tas no Radītāja ir paredzēts, ka dabā pašā ir ielikta iespēja to izziņāt ļoti dziļi. Un šī metode ir – analogija. Dabā visi likumi darbojas daudzos līmeņos, jebšu plānos, un pāreja no viena plāna uz otru veido vertikāli. Vertikālē jebkurā punktā vai punktu kopā pastāv analogija ar attiecīgu punktu jebkurā citā plānā. Tāpēc var izziņāt ļoti stipri, tā, kā mēs sakām – garīgi. Līdz ar to daba mūs māca, ka pie garīgām patiesībām ved nevis fantāzijas, bet gan precīzi vērojumi un prasmīga analogijas metodes izmantošana. Analogijai ir arī sinonīmi, mūsdienās to sauc par asociāciju, agrāk teica – līdzības. Tātad tas ir ceļš, kas ļauj izziņāt

Dieva, un nevis cilvēka patiesības. Tas tad ir tieši tas pats, uz ko pretendē svētās grāmatas, bet, manuprāt, godīgi analizējot, tomēr tuvāk patiesībai, tuvāk Radītājam, un tālāk no neapzinātiem vai pat apzinātiem maldinājumiem.

Laicīgās grāmatas, zinātnes darbi, filosofija, māksla, literatūra, mūzika. Pavisam īsi sakot – pilnīgi viss tas ir vajadzīgs, derīgs, pat ļoti vērtīgs. Tas ir katram pa savam, kad ko vajag, kad ko nevajag, cik lielā mērā vajag, utt. Tas var lieliski sekmēt kādas idejas uzrašanos prātā, kāda risinājuma rašanu. Tikai viens gan. Par cik tas viss ir no nepilnīga cilvēka, vai, pareizāk sakot, no cilvēka un Radītāja maisījuma praktiski neizzināmās proporcijās, tad pilnīgi noteikti viss jāpārbauda tiešās dabas laboratorijā, izmantojot analogijas metodi.

Koncentrēšanās uz iekšējo balsi. Pamatā tas pats, kas attiecībā uz iepriekšējo. Te var gūt milzīgi spēcīgus patiesus iespaidus, bet arī tikpat spēcīgus maldus. Jo tu nekad īsti droši nezini, kur esi tu, un kur ir tas otrs, ideja nāk no tevis paša, jebšu no tā otra. Tāpēc tālākais tas pats – pārbaude drošā, tikai Radītāja kontrolētajā dabas laboratorijā pēc analogiju principa.

Līdz šim, tāpat, runājām par to, kādos ceļos vispār var iegūt priekšstatus par to, kā veidot savstarpējās attiecības starp Es un Ne Es. Tikai par to. Un tagad gan konkrēti par šīm attiecībām.

Konkrēti par Es un Ne Es savstarpējām attiecībām. Galvenie attiecību režģi jebšu rāmji ir sekojoši: Radītājs visu laiku aktīvi darbojas ar Es. Viņš nekad nav vienaldzīgs. Savstarpējā sadarbība no Radītāja puses vienmēr ir maksimāli noderīga cilvēkam. Lai kā tas arī liktos citādi no cilvēka puses. Vēlāk, kad cilvēks aizvien vairāk izpratīs Radītāja stratēģiju un taktiku, tad viņš redzēs it kā pagātnē, ka tas visās, pat visdrausmīgākajās viņa dzīves situācijās patiešām ir bijis tā, un tikai un vienīgi tā.

Lieta tā, ka citādi nevar. Šī savstarpējo attiecību spēle vienmēr atgādina paslēpes. Nekad, pat tad, kad cilvēks pilnībā būs sasniedzis savu mērķi un “saplūdis ar Radītāju”, Radītājs vienalga un principā būs no viņa paslēpies. Šī fantastiskās mistērijas apjaušana un saprašana ir patiešām augstākais cilvēkam iespējamais garīgais lidojums. Bet sāksim pamazām. Tagad sīkāk aprakstīšu šo attiecību

iekšējo loģiku, nepieciešamību un to ārējo izpausmi reālajā dzīvē.

Lai varētu veiksmīgi veidot savstarpējās attiecības, ir jāatrisina virkne sāpīgu jautājumu, jebšu jāvienojas par “skeletiem skapī”. To šeit darīsim īsi un konspektīvi, lai sīkumu dēļ nepazaudētu kopainu. Par katru šo jautājumu sīkāks iztirzājums būs dots attiecīgajās darba sadaļās.

Proporcijas savstarpējās attiecībās. Pirmais apskatāmais jautājums ir par to, vai man ir iespējams šāda tipa attiecības patiešām izveidot. Es gribu saprast, vai man var būt attiecības ar būtni, kas jau pēc definīcijas ir tik bezgala pārāka par mani, ka grūti iedomāties, ka varētu šajā sadarbībā no šī Ne Es puses būt kāda interese. Dažādas reliģijas uzskata dažādi, gan jā, gan nē. Ir zināms klasisks senāko Ābrahāmisko reliģiju uzskats, ka vienīgā dievība ir absolūti nemainīga; mainās tikai cilvēks, un līdz ar to, kā viņš uzvedās, viņam iet labi vai slikti šeit vai viņā saulē. Citās, kā daudzās austrumu, indiešu reliģijās, daļēji arī kristietībā, ir pretēja galējība. Pret abām šīm galējībām iebilst tieši pārbaude dabas īpašībās un mana intuitīvā uztvere. Es palieku pie vidusceļa – attiecības pilnīgi noteikti ir abpusējas. Tai pat laikā, tas, cik tās iespaido mani, un cik partneri, ir proporcionālas katra garīgajam potenciālam un spēkam. Tāpēc es varu mainīties un iespaidoties milzīgi, bet pretējā puse, proporcionāli maz, tik maz, ka objektīvi praktiski nemaz. Un te vēl, kopumā Ne Es paliek nemainīgs, tāpat kā nemainās Zemes kustība no mūsu soļiem, bet mainās man tuvā dabas aina, daudzi sīkumi, tie man pilnā mērā atklājās manas kustības rezultātā. Un man taču nevajag, lai visa zeme soļotu atpakaļ tādā pat mērā, kā es soļuju uz priekšu. Tomēr, tā kā Ne Es kopumā ir milzīgi liels vai bezgalīgs, tad tā mikroskopiski mazā daļiņa, kas proporcionāli iesaistās sadarbībā tieši personīgi ar mani, ir milzīgi liela pēc sava spēka un ietekmes iespējām, un, reizē ar to, arī ļoti maza, tik maza, ka ir ļoti jūtīga uz pat nelielām manas dvēseles kustībām. Nu lūk, tā tad arī strādā šī priekšstatu veidošana un pārbaude ar dabas un analogijas palīdzību.

Un vēl, ir jāizšķir viens. Izpratne un sapratne iespējama tikai pie līdzīgām īpašībām, un, jo īpašības līdzīgākas, jo sapratne reālāka. Nekādi nav iedomājama sapratne un, līdz ar to, uz sapratnes

balstītas, abpusējas cieņas un ieinteresētības pilnas attiecības starp bezgala pilnīgo Dievu un nepilnīgo cilvēku. Jo cilvēks top tuvāks pēc īpašībām Dievam, jo šādas attiecības reālākas. Tas no cilvēka puses. Bet Dievs – viņš nevar cilvēka dēļ kļūt nepilnīgāks, jo cilvēku daudz un dažādi, un tad viņam būtu jālīdzinās katram no tiem. Tāpēc mums katram pietiek ar priekšstāvi, kas patiesībā ir ievēidots tēls mūsu apziņā. Īstenībā tas jau arī ir tas, ko mēs apzīmējam par “labā etalonu”, un sadarbojas tas ar mums katru daudzējādi, tai skaitā kā “sirdsapziņa”. Tāpēc cilvēkam nav jāmokās priekšlaicīgi ar neiedomājami smagiem metafiziskiem jautājumiem un grūtiem kalamburiem. Par katru tiek gādāts. Dievs ar katru sadarbojās sava priekšstāvja veidolā. Un tāpēc cilvēks mierīgi var domāt apmēram tā. “Lai nu paliek Dievs, tas ir pārāk liels un tāls, bet man ir drošs viņa priekšstāvis – tas, kas ir ar mani kontaktā, nu kaut vai mans liktenis. Un tas ir mans konkrētais Dievs, jo tas ir tieši tāds no lielā Dieva man atsūtīts, kas ir (šis mans liktenis) tieši man atbilstošs, un tieši ar viņu es spēlēju šo dzīves spēli. Jo es kļūšu lielāks, jo augs arī mans liktenis, arī tas man tiks dots lielāks, ja es kļūšu gudrāks, jo gudrāks man pretī būs mans liktenis. Viņš man dos pietiekami daudz arī nejaušību un šaubu, lai dotu man iespēju veidot un stiprināt arī ticību, ne tikai gudrību.

Tagad virkne nesaprašanu par to, kāpēc Ne Es rīkojas tā un šitā, mēdz darīt to, kas man nemaz nepatīk, ja jau viņš man vēl visu labu, un no savas puses gatavs un dara visu vislabāko, lai mūsu attiecības izveidotos ļoti labas. Tas ir tā, ka sākumā ir tā atklāti savā starpā jāizrunājas, lai nenēsātu sevī kādu apslēptu īgnumu, neizpratni vai nepatiku pret attiecību partneri. Nu patiešām, pēc analogijas – gluži kā ikdienas dzīvē cilvēku starpā. Te būs tie daži ievada jautājumi, kas jānoskaidro jau pašos attiecību pirmsākumos, lai vēlāk pie tamlīdzīgiem, būtībā skaidriem un viegli saprotamiem jautājumiem nebūtu jāapstājas, nebūtu vēltīgi jāzaudē laiks, visu laiku pārgremojojot vienu un to pašu, kā tas dzīvē, diemžēl, notiek uz katra soļa. Darbā par to būs sīkāk, šeit tikai pats kodols.

Atcerēsimies tālād, ka mūs neatstāj vienaldzīgus sekojoša rakstura jautājumi:

Esam vai neesam mēs patstāvīgi, vai vispār esam tik patstāvīgi, lai varētu runāt par kaut kādu

attiecību veidošanu no mūsu puses, jebšu esam tikai marionetes, kas pakļaujas absolūtam diktātam, dzīvojam pēc iebūvētas programmas, un visa prātošana par godīgām abpusējām attiecībām ir naivs farss? Labi, mēs esam radīti ne pēc savas gribas, bet vai tagad mēs esam Radītāja daļas, jebšu patstāvīgas būtnes? Vai mēs esam jauna realitāte, kuras agrāk nebija Radītājā, ja jau pēc definīcijas viss ir ietverts Viņā? Ir taču ar to jātiek skaidrībā, un pie tam principā tūlīt, pirms vispār sākam veidot kādas attiecības, vismaz lai nepaliktu pilnīgā muļķīšu lomā sava Lielā Partnera potenciālā skatījumā.

Izskatās, ka cerēt atbildēt uz iepriekš izvirzīto jautājumu kopu ir iespējams tikai izprotot radīšanas galamērķi, es domāju, tādā mērā, kāds ir paredzēts cilvēku izpratnei. Jo visa daba mums māca, ka jebkurš process norisinās tikai tādēļ, lai sasniegtu kādu mērķi. Ja mēs teiktu, ka Radītājs radīja radības un tad šīs pašas sevis saradītās radības to niecības dēļ atstāja bez savas ievērības un vadības, tad tas runātu par paša Radītāja nepilnvērtību. Tāpēc, gribi vai negribi, bet mēs kaut kādā veidā esam pilnīgi, jo citādi – jebkurš trūkums mūsos norāda uz trūkumu Viņā.

Tā tad – atkārtosim vēlreiz, ka pasaules radīšanas mērķis bija sagādāt baudījumu un laimi radībām. Elementāra loģika ļauj saprast, ka, lai varētu kādam kaut ko labu iedot vai izdarīt, ir nepieciešams, lai tam otram tas būtu vajadzīgs, lai viņš to gribētu saņemt. Ar varu tu nevari būt ne labs, ne mīļš, jādāmā gan, ka tas katram ir skaidrs, šeit es to vienkārši atgādinu. Iznāk, ka laimei mums bieži pietrūkst tieši vēlme pēc tās. Jo – ja ir vēlme, tad varam dabūt un nedabūt to laimi. Ja vēlmes nav – mēs to nevaram dabūt nekad, un tas ir likums, kas darbojas simts procentos gadījumu. Vērojumi dabā to apstiprina pilnīgi un galīgi. Visa pasaules filosofiskā un reliģiskā pieredze to apstiprina galīgi. Pie tam, tu nekad nevari saņemt vairāk, kā tava griba saņemt, kā tava vēlme. Reizēm saka – negaidīta laime. Nekā! Esiet godīgi pret sevi. Gan jau bija gan gribēta, vienkārši bija necerēta, nevis negribēta laime. Tāpēc ir tā, ka jāmācās gribēt būt laimīgiem. Un tad jau, ja būs pareizas attiecības ar Radītāju, ja ļausim viņam būt labam, tad pie Viņa jau nu apstāšanās nebūs!

Ar šo sevis paša izdoto likumu rēķinās pat pats Radītājs. Tāpēc radīšanas mērķis paredz radīt

cilvēku dvēselēs milzīgu vēlmi pēc laimes, ko arī tas pats Radītājs ir sagatavojis mums katram potenciāli, lai tas realizētos īstenībā pie noteiktiem nosacījumiem, pie noteikta koda, kuru izzināt un realizēt ir mūsu iespēja un pat uzdevums.

Kāds ir cilvēka dzīves mērķis un uzdevums? Atbilde vienā vārdā ir – pilnveidošanās savas paša laimes labad. Pilnveidošanās ir darbs, kura rezultāts ir tāds, ka īslaicīga dzīve pārvēršas mūžīgā dzīvē, un šī mūžīgā dzīve ir ar ļoti jauku garšu. Būtiski ir divi faktori. Ir svarīgi, lai šī dzīve norisinās pēc cilvēka brīvas gribas, un šī dzīve pilnībā norisinās vienotā vidē, vienotā garīgā laukā ar Radītāju. Vai šo dzīvi var saukt par laimīgu? Vai dzīve ir skriešana pakaļ laimei? Ja ar laimi saprotam garīgas attiecības, spēli, kopēju darbu ar Ne Es, kļūšanu tādām kā viņš, tomēr paliekot pašam, tad, neapšaubāmi, šī dzīve ir laimīga. Tikai reāli ir tā, ka parasti zem laimes saprot citu – visādu “piezemētu” vēlmju piepildījumu, kas rezultātā nav iegūstams. Tāpēc šāda veida skriešana pakaļ laimei ir bezcerīga un vienmēr noved pie lielākas vai mazākas vilšanās. Apskatīsim sīkāk, kāpēc tā.

Kāpēc cilvēka alkas pēc laimes parasti beidzas ar smagu vilšanos? Tas ir tāpēc, ka no dabas tā arī ir paredzēts. Ir kādi trīs dabas likumi, kas ir nolikti šāda laimes meklētāja ceļā, un neļauj nonākt pie izsapņotās laimes. Un tomēr, visi cilvēki dzīvē alkst laimes. Un tiešām paredzēts, ka tas ir bezcerīgi. Jā, ar vienu vienīgu nolūku, ievirzīt cilvēku tajā vienīgajā ceļā, kurš nebeidzas ar strupceļu. Kāpēc tad nevar to cilvēkam tāpat ielikt galvā, kā instinktu, ka šis ceļš ne pie kā neved, bet tas, vienīgais ved? Nevar tās pašas brīvās gribas dēļ. Šī brīvā griba ir ārkārtīgi nozīmīga, tādēļ, lai to nodrošinātu, pasaule arī ir radīta tik sarežģīta un tik pretrunīga.

Bet kā tad vajag? Kā jau runājām, nav nozīmes nekam, ja tas netiek darīts pēc brīvas gribas. Viss, ko domājam un darām, jādara kā ziedojums, tāpat, pēc citas terminoloģijas, kā atdeve. Bet ko var atdot, ja nekā nav? To pašu saņemto tad arī atdod, bet tikai – ar “pievienoto vērtību” – pēc savas brīvas gribas tam pievieno ziedojuma statusu jebšu birku. Un tad ir tā, ka jāmāk saņemt, jāmāk saņemto apstrādāt ar savu brīvo gribu, izdalot graudus no pelavām, un šie graudi jāsūta atpakaļ kā ziedojums.

Tas ir viss! Varam, ja gribam, saukt to par Lielo Darbu, kas nekad nav darāms citādi, kā vien roku rokā ar savu spēles partneri – savu Ne Es. Un tā sāls ir tur, ka arī Ne Es nevar šo darbu veikt viens, bez katra no mums. Tāpēc mēs katrs viņam esam tikpat lielā mēra nepieciešami, kā viņš mums – pilnīgi ikviens cilvēks, simts procentīgi katrs no mums, ir Viņam nepieciešams. Jo kopā ar katru, visskaistāko un visneglītāko, visbagātāko un visnabagāko, visgudrāko un visstulbāko, vislabāko un visļaunāko, roku rokā, jūtu jūtā ar katru, dienu dienā, nakti naktī, Viņš veic kādu sava Lielā Darba daļiņu, ko viņš nekad nevar paveikt sadarbībā ar nevienu citu, ne ar vienu eņģeli, ne ar vienu dēmonu, vai kādu citu savu radību. Jo cilvēks ir vienīgā radība ar potenciālu brīvo gribu izaugt un izveidoties par ļoti lielu un augstu būtni, ļoti līdzīgu savam Radītājam, par prieku un laimi tiem abiem. Tāpēc ikviens, pilnīgi ikviens cilvēks ir milzīgi svarīgs, nozīmīgs, lai arī cik cildens vai nonievāts tas neliktos līdzcilvēku acīs. Gandrīz neticami, bet pat inteligēnts šai ziņā tiek pielīdzināts cilvēkam, vai, pareizāk sakot, arī inteligēnts tomēr ir cilvēks, un ir uzskatāms par nozīmīgu personu Lielā Darba veikšanā. Vairāk arī nekas nav jādara! Ar to pilnīgi pietiek! Tas garantē sajūtu, ko pilnīgi godīgi var saukt par laimi, jebšu, kā tas garīga rakstura lietās pieņemts - par svētlaimi. Un pārējais, ko ēdīsiet, un ko ģērbsiet, kāda būs jūsu ikdienas dzīve un veselība, “tikš piemests”. Tikai neaizraujaties gan ar pārliecīgu šīs piemešanas gaidīšanu, jo, kā grāmatā sīkāk izskaidrots, tā var reizēm gadīties nomirt badā, un tomēr, pašam par lielu pārsteigumu konstatēt, ka tā nav nekāda netaisnība, un spēle ar savu Ne Es norisinās pilnīgi godīgi, pēc noteikumiem. Viss tiks dots tajā maksimālajā mērā, kāds vien šajā brīdī un šajā vietā šim konkrētajam cilvēkam pēc likteņa lēmuma ir iespējams.

Klupšanas akmeņi. Pie saņemšanas – savas tukšās fantāzijas. Jāsaņem tieši tā, kā tiek dots.

Nekas netiek dots tūrs pēc definīcijas. Tiek doti tikai izejmateriāli, nu kaut vai sauksim tos par neapstrādātiem briljantiem. Nevajag tāpēc jau pašā saņemšanas procesā tos sajaukt ar tiem līdzīgiem surogātiem – tukšām fantāzijām savā garā. Apstrādes laikā – algoritmu trūkums. Tātad nav pietiekošas pamatzināšanas. Labās gribas trūkums – jāsaņemās. Gatavā darba nodošanas laikā – ir pietiekoši

intensīvi jāvēlās patiesi ziedot, tātad šķērslis ir tas pats grūtāk sasniedzamais – gribas trūkums.

Bet reālāk – ko darīt praktiski, konkrēti? Pirmais ir tas, ka neko jau nevajag atmet no iepriekš apgūtajām praksēm. Ja jums ir ierastas mantras, it sevišķi tādas, kam nav pārāk konkrēts vārdisks saturs, tās pilnīgi noteikti var atstāt. Ja ir kāda konkrēta ticība, ja vien tā nav kāda pārāk šauri sektantiska, tā ir jūsu darīšana, kam ticēt, kā ticēt. Tam ar tagad runājamo nav nekāda liela sakara. Ja darbojaties ar jogu, fen-šui, reiki – tam arī te nav gandrīz nekāda sakara. Jo tas, kas te rakstīts ir drīzāk tīri zinātniska pieeja. Vienkārši te viss ir objektīvi, pierādāmi, droši, loģiski. Te viss ir balstīts ar vērojumiem dabā, uz dabas likumiem, uz tīriem loģikas, indukcijas un dedukcijas likumiem. Cilvēka mūžs jau nav tik garš, lai cilvēks spētu paveikt kādu ļoti garu sevis attīstības programmu, it sevišķi, ja pirmie reālie panākumi sagaidāmi tikai varbūt pēc daudziem gadiem. Es uzskatu, ka vajag tomēr būt metodikai, kas visu laiku ļauj uzturēt atgriezenisku saiti, visu laiku, kā braucot ar auto pa ceļu, sekot savas darbības rezultātam, un visu laiku koriģēt savu darbību. Lieta jau tāda, ka, galu galā, garīgajā dzīvē viss noris, tiesa gan, pēc vienotiem pamatprincipiem, bet, tai pašā laikā, ļoti individuāli. Nekad nav nekur aprakstāms katra konkrēta cilvēka konkrēts ceļš konkrētā laika posmā. Tāpēc metodikai obligāti jābūt ar atgriezeniskās saites īpašībām. Bez tam, metodikai gan jābūt vienai, un nevis piecām vai divdesmit. Kopā jādara tikai viena lieta. Bet tā tad jādara pareizi, jo viņa ir kompleksa, un šīs sīkās komponentes gluži kā obertonī piedod tai visu skaistumu, garšu un krāsainību. Un šī metodika, pēc manas visdziļākās pārliecības, ir: jārada, jāuztur un jāpilnveido Vienotais garīgais lauks, kurā noris nepārtrauktas attiecības un nepārtraukta savstarpēja transformācija starp “Es” un “Ne Es”.

Šī ir visvispārīgākā izpratne un vivispārīgākā darbība, tā ir kvintesence, kas ietver pilnīgi visu, ko vien mēs esam pasaulē jebkad redzējuši, dzirdējuši, taustījuši, izgaršojuši, saoduši, ko esam tieši domās uztvēruši, paši domājuši, pārdzīvojuši, sapņojuši, cietuši, mīlējuši, cerējuši, vīlušies. Te iespējams to visu sintezēt, un tad nāk tā kvalitātes maiņa, un tad jūs varat paši it kā atkāpties maliņā, un klusi vērot atplestu muti, kas tad īsti šajā apvienotajā domu laukā risinās. Kad to ieraudzīsiet, tad,

varat man ticēt, negribēsies vairs nekādu citu kino vai televīziju. Bet vēl. Arī loģika un saprāts būs tikpat apmierināti kā izjūtas. Tas patiešām būs Viss. Un vēl, pēdējais! Pie tā pierod, un tad tas pamazām kļūst par sava “Es” neatņemamu daļu, vienīgi tas vairs nav tikai “Es”, bet “Viss”, citādi sakot - “Es” plus “Ne Es”.

Kādi spēki to paveiks? Nav par to jālauza galva. Ne jau jūsu spēki tagadējā izpratnē. Jautāt vajag citu – kāds spēks iedarbinās šo procesu? Un te atbilde ir viennozīmīga un skaidra – jūsu griba!

Vēl viena praktiska nianse. Visa darba seansa laikā ar sevi, veidojot un nostiprinot sevī Vienoto Garīgo, jebšu domas lauku, kā arī izprotot un praktiski iestrādājot atgriezeniskas saites principus, ir cieši jāturās pie realitātes, pie reālās pasaules uztveres. Es to esmu nosaucis tādā kā palīgterminā – par tiešās uztveres teoriju. Tagad par to konkrētāk – pa punktiem.

Tiešās uztveres teorija.

1. Aktualitāte. Gadu gaitā cilvēki ir dzīvojuši tā, ka vienu uzskatu un domu ir atvasinājuši no iepriekšējās, nākamo atkal no iepriekšējās, katru pakāpi pietiekošā mērā vai pat nemaz neizlaižot caur realitātes pārbaudi, kas, lai cik pilnīga vai nepilnīga, bet tomēr ir vienāda vai vismaz vienvēidīga. Tas ir tā, kā, ja mēs zāģējam daudzus paredzēti vienādus dēlīšus, katru nākamo zāģējot, par mēru izmantojot iepriekšējo, un nevis, visus zāģējot, par mēru izmantojam pirmo (es te nebūt nefantazēju – kad man bija kādi četrpadsmit gadi, es strādāju rūpkombinātā, un man bija jāzāģē šādi dēlīši, un no tiem jāsanaglo kastes, kurās saiņoja benzīna kannas; un tad nu variet iedomāties, kādi tie dēlīši un tās kastes man pirmajā laikā sanāca). To katrs var pārbaudīt praktiski. Paskataties, par cik pēdējie zāģējumi garumā atšķirsies no pirmajiem. Vai arī, ja viens otram pārstāsta kādu notikumu, tad jūs jau zināt, kas tur beigās sanāk, un kāda tur vairs līdzība ar sākotni. Tā arī pieredzē un domāšanā. Un kā rezultāts šādai nobīžu kumulācijai bija tas, ka vienā brīdī kāda domātāja galvā notika kvalitatīvs lūzums, un uzplaiksnījās idejas - “matērija, objektīvā realitāte”. Un tagad mēs spējam to argumentēt tikai, izmantojot tai tuvu stāvošus atvasinātos jēdzienus, un nenāk vairs ne prātā pamēģināt pārbaudīt, kas

notiek, ja izmantojam tikai pamatjēdzienus, kādus dažus pirmos nozāģētos dēlīšus.

2. Pirmsākumi. Ir kas tāds, kas visu laiku ir viens un tas pats, kas ir pats katra, bez izņēmuma, cilvēka būtības pamatu pamats, kas nav izkropļots ar viņa paša vai citu cilvēka izdomājumiem (ko viņš ir izdzirdējis, izlasījis vai kaut kā citādi uzzinājis). Vienkārši šis pirmsākums tā nelietošanas dēļ ir apsūbējis. Bet tas nav miris, jo ir nemirstīgs. Apsūbējis tādēļ, ka nav tam asociāciju. Un asociāciju nav tāpēc, ka netiek darīts tas, kas jādara - katrs jauns jēdziens jāveido, saasocējot ar izejas datiem (ar pirmo dēlīti, un nevis ar trešo vai astoņpadsmito), ar cilvēka pamatbūtību. Un tajā pamatbūtībā, kā drīz vien redzēsīm ietilpst divas pamatkategorijas - cilvēka Es, un viss pārējais, jebšu Ne Es, ko viegli būs dēvēt par Dabu jebšu Likteni (Es un Ne Es summa ir Viss, jebšu, ja kādam tā labāk patīk, tad viņš to var dēvēt par Dievu, kaut gan es to ne sevišķi iesaku (par terminoloģiju grāmatā ir daudz un sīki)). Vairāk pamatelementu nav un nevajag. Absolūti visa dzīves daudzveidība, visi prieki, bēdas, laime, nelaime, izmisums, meklējumi, atradumi, depresijas un dzīves mērķa atklājumi, pat dzīve un nāve, miršana un nemirstība, nu pilnīgi viss ir ierakstīts attiecībās starp šiem diviem jēdzieniem. Ja cilvēks katru etapu šai ceļā veidos tā, lai paliek it kā neirofizioloģiska saite ar šo pirmsākumu, tad ātri vien būs tā, ka dzīve būs ļoti daudzveidīga un krāšņa, jauka un nejauka, priecīga un bēdīga, un tomēr, pāri visam, no jebkura jēdziena, no jebkuras sajūtas, no jebkura gara stāvokļa, patīkama vai nepatīkama, sniegsies ciešāk vai mazāk cieši iesliedēts (asociatīvs) ceļš uz centru – un tas tad arī rada to fona laimes sajūtu, kas lieliski sadzīvo ar visiem ikdienas priekiem un bēdām. Un tā, dabiskā veidā, jebkurš dzīves brīdis pārvērtīsies no haotisku nesaprotamu norišu uzbrukuma par svētbrīdi, katrs mirklis būs Dievišķs.

3. Ar kādiem līdzekļiem var izveidot šo tiešās uztveres sistēmu? Tikai ar to kriptu asā prāta un koncentrācijas, kas katram piemīt tieši tādā daudzumā, lai viņš pēc savas brīvās gribas spētu šo darbu paveikt, tiek piešķirts, tiek uzdāvināts. Tā ir paredzēts radīšanas plānā. Paredzēts arī tas, ka netiek iedota automātiski šī sistēma, bet tā katram sevī jārada pašam. Man līdz galam nesaprotamu iemeslu

dēļ lasītājs to tomēr drīkst saņemt caur mani, tiešām nezinu kāpēc, bet tā ir. Ja jau ļauts (neņemiet ļaunā, ka sīkāk nepaskaidrošu, kā to saprast), tad ņemiet, kas var un grib. Izmantosim visprimitīvākos uztveres un loģikas instrumentus, tātad instinktīvi uztveramos, dotos, maksimāli cenšoties tos nesajaukt ar savām paša vai kāda cita fantāzijām. Bez šaubām, visa šī manis dotā sistēma ir pārbaudāma, un tas arī jums katrā etapā ir obligāti sevī jādara. Bet, ja jūs sāksiet fantazēt, un izdomāt visu, kas vien ienāk prātā, tad jūs arī to visu pēc kārtas varēsiet pārbaudīt, bet redzēsiet, ka nekas no izdomājumiem praksē neapstiprinās. Bet, it sevišķi sākumā, netrenētā situācijā, šīs pārbaudes prasa daudz laika, un vēl - nepārtrauktie iegūtie neapstiprinājumi fantāzijām, vai nenoteiktie rezultāti padara cilvēku stresainu, nervozu, un var ievest depresijā, un, pie vājāka rakstura, vispār novest pie atteikšanās no pārbaudēm un ieslīgšanas tukšās, neobjektīvās fantāzijās, kas posta cilvēku un viņa veselību.

4. Sākam. Ļoti jāsakoncentrējas. Visgrūtākais noturēt kādu laiku vēlēšanos to izdarīt, neļaut domām aizklīst. Ja protat, vispirms maksimāli attīriet prātu. Meditācija, koncentrēšanās uz tukšumu. Pilnīgs tukšums, klusums, miers. Un te ieskanās sava Es apziņa. Katrs to droši vien kaut kad kaut cik ir izjutis. Svarīgi ir noturēt ilgāk, vispirms kā izbrīnu. Bez nevienas citas domas, visas asociācijas prom. Tīrs psiholoģisks treniņš. Joga. Kaut kas no nirvānas. Domu, jebkuru, ja iepeld šajā Es, bez emocijām mierīgi it kā pabīda nost, parasto emociju nekādu. Tā jāpadzīvo, jāatkātro. Tas ir kā tukša lapa, apziņa kā balta lapa. Bet tas nav gals. Tas ir tikai pats pirmais solis. Kad jūtat, ka nu variet, tad sāksim rakstīt. Nevienu lieku vārdu, neko haotisku, kas varētu iezagties apziņā.

5. Izdalām instrumentus. Tie ir iepriekš minētie. Tātad, nu mums ir tukša balta lapa un instrumenti, kas ļaus uz šīs lapas uzrakstīt. Ko nozīmē - mums uzrakstīt. Radīt tādu domu, jēdzienu, kas visu laiku atkārtojās, radīt pamatjēdzienus. Tos, ar kuriem vēlāk varēs pārbaudīt aizvien vairāk un vairāk zarojošos apakšjēdzienus un apakšdomas.

6. Radām pamatjēdzienus. Tie ir divi - Es un Ne Es. Absolūti bez fantāzijām. Tikai

eksperimentējot ar instrumentiem. Abi divi man doti, gan Es gan Ne Es. Bet Es ir tas, kas ir maināms pēc manas gribas. Ne Es ir tas, kas nav maināms pēc manas gribas. Pamatinstrumenti, kopā ar pamatjēdzieniem un līdz šim ieviestajiem apzīmējumiem un definīcijām ir uzskatāmi arī par aksiomām. Vairāk aksiomu nav vajadzīgs, tāpēc tās pieskaitām dotumiem, dāvanai, ko mums vienkārši piešķirushi, lai mēs katrs varētu iesaistīties šai spēlē, aizraujošajā spēlē, bez kuras dzīvei nav nekādas jēgas. Spēlē, kas ir vienīgais, kādēļ mēs katrs esam radīti pasaulē. Spēlē ar ārkārtīgi augstu likmi, nemirstības un bezgalīgas laimes sajūtu. Ir vērts pielikt spēkus. Pareizāk sakot, nav vispār nemaz nekā cita, ko cilvēks vispār varētu, vai ko būtu vērts darīt. Paldies Dievam, ka mums šāda iespēja ir dota.

7. Padziļinām pamatjēdzienus. Radām apakšjēdzienus un kritērijus. Principā nepieņemam nepārbaudāmus jēdzienus. Padziļinām detaļās darbības lauka ideju. Principiāli sakārtojam "ideālā" un "materiālā" jēdzienus un to savstarpējās attiecības. Radām pirmo un galveno "Vienotības" jēdzienu. Svarīgi ir uzsākt no nulles. Kas ir pirmais, tas, kas ir vienmēr, par kura kodolu nevar neko pateikt, kas ir vissvarīgākais, kuru absolūti noteikti neesmu ar mieru pazaudēt, ko gribētu ticēt esam nemirstīgu, kuru es pats noteikti neesmu radījis - tas esmu Es Pats. Viss norisinās manī.

8. Viss, ko es vispār zinu, ir tas, ka kaut kāda, pagaidām man pilnīgi nezināma un nesaprotama spēka iespaidā manā Es nonāk visādi iespaidi, tēli, domas. Tad man rodas nojauta, ka visi šie iespaidi tomēr ir klasificējami ļoti precīzās grupās. Vieni ir tie, kuru nokļūšanu manā apziņā vienmēr pavada cita, vienmēr vienāda ideja par to saistību ar to, ko turpmāk dēvēsim par "sajūtu paudējiem", jebšu parastākā valodā - "sajūtu orgāniem". Un ļoti precīzi ir iespējams sadalīt, kādas modalitātes sajūtas ienāk caur redzi, kādas caur dzirdi, ožu, garšu, tausti. Un vēl var pateikt precīzi - šīs sajūtas ienāk, pastāv, mainās - un neko es pats tur nevaru mainīt. Un to darbību, ar kuras starpniecību es vēlētos, bet pārlicinos, ka nevaru neko mainīt, es nosaucu, un pie tā palieku vienmēr un visur - par savu "gribu". To visu iepriekš teikto es varu pārbaudīt bezgala daudz reižu, to var jebkurš cits izdarīt, un, tāpēc, tas ir ņemams nopietni, vairāk, tas ir liekams visas turpmākās celtnes pamatu pamatā. Mana griba tik vien

spēj, kā aizvērt acis vai aizbāzt degunu vai ausis, vai iešpicēt kādas zāles, lai radītu anestēziju. Tomēr, šīs manas darbības es nevaru veikt vienas pašas, tās neizbēgami pavada domas tēls, ka tas tā nav, jo, līdzko šī mana neizbēgami īslaicīgā darbība beigsies, viss atkal noritēs pēc man zināmās un no manis neietekmējamās shēmas, es atkal saņemšu tos pašus redzes, dzirdes, ožas, taustes, garšas impulsus. Nosauksim šos par "nemainīgajiem uztveres tēliem".

9. Bet vēl es un jebkurš cits viegli var pārliecināties, ka viņš visu laiku uztver, vienkārši konstatē kā esošus savā apziņā tēlus, kurus tieši nepavada zināšanas, ka tie ir saistīti ar sajūtu orgāniem. Un ir tādi ar sajūtām nesaistīti domu tēli, kas nepakļaujas manai gribai. Bet tādu nu jau nemaz nav tik daudz.

10. Konstatēju sevī daudz domu tēlu, kas ir atkarīgi no manas gribas. Tātad, tas esmu es, mana daļa, un to es varu izziņāt. Te es ar savu gribu varu ļoti daudz izdarīt. Bet ne visu. Daļu domu tēlu es brīvi izsaucu, brīvi lieku tām iet prom, mainu, attīstu, apvienoju, salīdzinu. Tomēr viegli konstatēt, ka tāpat bieži vien šādi domu tēli mēdz diezgan brīvi plūst - atnākt, izrādīties, dažādi sakombinēties, salīdzināties, aizplūst, atkal bez jebkādas manas gribas piedalīšanās. Tātad, pēc stingrās iepriekš pieņemtās definīcijas, tas neesmu es, tā nav mana daļa. To visu dara Ne Es. Šobrīd šis Ne Es tiek uzskatīts vienkārši par tīri aritmētisku jēdzienu - viss kopā ir tikai Es un Ne Es, tātad, tas, kas neesmu Es ir Ne Es. Vēlāk par šo Ne Es konkrēti.

11. Šobrīd varam vienu lietu formulēt ļoti precīzi. Pieņemot kopumu par nemainīgu lielumu, nākas secināt, ka visu laiku mainās viņu savstarpējā proporcija manā apziņā. Un vēl varu konstatēt, ka šis process lielā mērā ir atkarīgs no manas gribas, no manis paša. Bet noteikti pilnībā nē.

12. Pētām Ne Es. Atceramies, konstatējām, ka ar sajūtu orgāniem uzņemtie jebšu ar sajūtu orgāniem saistītie tēli praktiski pilnīgi nav atkarīgi no manas gribas. Tātad tie neesmu Es. Tātad tie ir Ne Es. Tas ir tas, ko pieņemts dēvēt par matēriju. Par to drīz būs atsevišķs, ļoti nozīmīgs stāsts.

Ieviešam vēl jēdzienu – Dievs, Radītājs ar visiem šiem vārdiem atbilstošajiem bezgalīgi daudzajiem sinonīmiem. Tas ir tas kopums – Es plus Ne Es.

Izdarām pirmo etapa secinājumu. *Es patiesībā visu laiku dzīvoju Dievā. Atkarībā no sevis, mainās proporcija. Mana pirmā sevis apzināšanās ir kā mazs, sīks, bet patstāvīgs punktiņš šajā Dieva visuresošajā bezgalībā, ir tās daļiņa. Kur ir atšķirība. Kur ir patstāvība, spēja uzvert to, ko te saku. Brīvajā gribā! Tā ir visdārgākā manta, cilvēka mērs. Kāpēc? Tāpēc, ka tā netiek dota tāpat, par brīvu. Jo viss, ko dod par brīvu, nav cilvēks, bet partneris. Brīvās gribas radīšana ir vienīgais mērķis, kāpēc cilvēks no paša sākuma netika radīts pilnīgs kā Dievs.*

Bībelē ir teikts - Dievs visu radīja vienpersoniski, bet par cilvēku teica tā - radīsim, tātad daudzskaitlī. Radīšanas procesa pašos pirmsākumos jau tika paredzēts, ka cilvēks tiks radīts kopējā darbā. Un šobrīd tas notiek, un pasaule ir šī rūpnīca, un nevis izklaides vieta. Un tāpēc šī radīšana norit tik grūti, jo grūti mācībās, viegli kaujā.

Izveidojam šādu shēmu. Milzīgs, bezgalīgs lauks, un tas viss ir Ne Es. Es esmu tā iekšienē esošs punkts vai lielāks laukums. Viss šis lauks ir tāds, ka viņā visas daļas ir principā izzināmas. Izzināmas te nozīmē vienu un tikai vienu. Un tas atkal ir jauns jēdziens, bet ne aksiomātisks, kā bija paši pirmie izejas pozīciju jēdzieni. Un šis jaunais jēdziens ir tāds - izzināt nozīmē pašam kļūt līdzīgam izzināmajam tēlam. Pie šī esam spiesti pakavēties, izpētīt, saprast, kā tas pierādās, jo tas ir ļoti svarīgi.

Izzināt nozīmē kļūt līdzīgam. Pareizāk, kļūt līdzīgam ir obligāts priekšnosacījums, lai varētu izzināt. Pati izzina ir kas sarežģītāks, bet tas lielā mērā ir automātiski dots process, ko mēs nekādā ziņā nenosakām, un patiesībā arī neveicam, pat nezinām, kā tas notiek. Viss, kas mums te ir jāizdara, ir divas lietas. Pirmā ir tā, ka jākļūst pašam līdzīgam pēc īpašībām izzināmajai parādībai, un otrais - vienkārši jāvēlās zināt. Un tad notiek kaut kāds, laikam jau ļoti sarežģīts, starpetaps, ko paveic citi spēki, un mēs saņemam gala rezultātu - zināšanas. Te vajadzīgi no manas puses vairāki paskaidrojumi. Jums varbūt mans teiktais šķita kas neparasts. Tā nav, tā ir pavisam parasta lieta, ar kuru mēs katru dienu sastopamies ļoti daudz reižu, vienkārši nepiedomājam pie tā, jo tas šķiet pārāk pierasti un parasti. Parasts piemērs. Jūs gribat saliekt rādītājpirkstu. Vai jūs to reāli izdarāt? Nu, nē taču.

Padomājiet līdzi. Vai jūs zināt, kā tur ir izvietoti visi kaulu savienojumi, kā uzbūvētas locītavas, kā ķīmiski savienot aktīnu un miozīnu, lai vissīkākās muskuļu šķiedras saīsinātos? Vai jūs protat sakoordinēt savā starpā šīs vissīkākās miofibrillas? Vai jūs protat nosūtīt precīzā kodu secībā signālu no smadzenēm līdz muskuļu presinaptiskajai membrānai? Vai jūs protat piespiest elektriskajam nervu signālam likt atdalīties neurotransmitera molekulām sinaptiskajā spraugā, u.t.t. Nekā jūs neprotat, ne jūs zināt kā to darīt, ne kas tur notiek. Priekš jums ir vienkārši. Jūs iegribat, un tā rezultātā pirksts saliecās. Un tur tad vienalga, vai jūs sakiet, ka šos sekojošos darbus, kas tieši rada rezultātu, paveic Dievs, Dabas likumi vai kādi elementāļi, tas ir vienalga. Jums tas galīgi nav svarīgi tā vienkāršā iemesla pēc, ka no dabas nav tā paredzēts. No dabas ir paredzēts, lai jums būtu svarīgs tikai tas, kas uz jums attiecās (padomājiet par tūkstošiem dažādu piemēru, kas to apstiprina). Un uz jums attiecās tikai tas, kam ir jāattiecas - rokai jābūt brīvai, pirksti nedrīkst būt galēji pārsaluši vai notirpuši u.t.t. Tikai, lai vienu pateiktu, es to visu stāstu. Viss ir precīzi paredzēts, kas jāzin - ir jāzin, kas jāprot - jāprot, kas nav jāzin - nav jāzin. Un visbiežāk ir pilnīgi lieki pārlietu iedziļināties, un censties izzināt nevajadzīgas lietas. Ir jāsaprot, ka mēs daudz, daudz biežāk, nekā iedomājamies, gandrīz neko nezinām par starpposmiem, kā realizējas tā vai cita mūsu gribas darbība. Un tad ir tā, ka it kā labais tonis un "zinātniskums" prasa, lai būtu precīzi attēlota visa šī starpposmu ķēdīte. Un, ja kāds to nevar, kaut arī pati darbība reāli notiek, un to cilvēks var izdarīt, tad viņam netic, netic pat acīm redzamām lietām. Un otrādi, ja kāds cenšas pierādīt, ka tam vajadzētu tā būt, tāpēc, ka tas ir tā, un tas ir atkal šitā, tad atkal bieži sanāk, ka teorētiski viss it kā būtu, bet praktiski nesanāk. Visa pasaule, visa dzīve ir ārkārtīgi sarežģīta, un visas šīs starpnieku ķēdes katrā darbībā kaut kādā mērā ir atšķirīgas. Neteiksim, ka nekas tur nebūtu jāzina, bet gan jāzina tikai pamata principi. Realitāte, kas reāli notiek, ko var un ko nevar, ir nesalīdzināmi svarīgāka, nekā tukšas un arī daļēji tukšas fantāzijas. (Par lietderīgu un nelietderīgu fantāziju atšķirībām vēlāk būs sīki stāstīts). Lai nenovirzītos no temata. Tātad, lai izzinātu, vienkārši ir noteikums - jāklūst līdzīgam. Un tas nav nekas dīvains. Apskatīsim un redzēsim, ka tā taču tas ir arī

visparastākajās praktiskajās lietās.

Praktiskajā dzīvē ar šo likumu sastopamies ik uz soļa. Piemēram, radiosignāli. Mums visapkārt gaiss ir pilns ar visdažādākajiem radioviļņiem, no kuriem mēs nekā nedzirdam. Cilvēkam nav tādu orgānu, kas spētu uztvert radioviļņus. Bet, ja mums ir radioaparāts, tad mēs varam daudz ko uztvert no tā, kas atrodas izplatījumā. Radioaparāts ir tā būvēts, ka dod iespēju to noskaņot uz noteiktu frekvenci, un tad kļūst uztveramas tās sīkās novirzes, kas tikai nedaudz atšķirās no šīs frekvences jebšu izvēlētās "stacijas". Noskaņojoties, jebšu pielīdzinoties citai frekvencei, kļūst iespējams uztvert sīkās novirzes no šīs konstanti piemeklētās frekvences, un līdz ar to, dzirdēt citu radio staciju.

Tuvojoties nobeigumam, vēl reizi pieskarsimies dažiem būtiski nozīmīgiem jautājumiem.

Neiekrītiēt uz ierasto domāšanu (domu šablonu)! Par matērijas niecību. Visam mūsu kopējam izziņas ceļam cauri vijās Vienotā garīgā lauka ideja. Citiem vārdiem, tā ir pilnīga un galīga matērijas noliegšanas ideja. Un, no ārienes varētu likties, ka es esmu ļoti liels skeptiķis, kas noliedz realitāti, pasauli, un atzīst tikai ideālu, nekonkrētu fantāziju un domu pasauli. Ja jūs tiksiet šai nepareizībai pāri, tad mēs sapratīsimies. Tas, kas ir visasākais šajā darbā, tas ir tieši šis paradokss, un tas ir pilnīgi neizbēgams. Jo ir tieši, gandrīz diametrāli otrādi. Ar šo darbu es tieši iestājos pret skepticismu, par dabas likumiem, par pasaules, lietu, procesu, mūsu pašu realitāti, noteiktību, pastāvību. Tāpēc brīdinu lasītāju no šādiem vienkāršojumiem. Vienkārši, viss, kas jādara, grāmata jālasa rūpīgi, dziļi pārdomājot. Patiešām, viss ir tieši tā, kā teikts – pastāv viens vienots Radītāja domas lauks, kurā eksistējam gan mēs katrs, gan viss, kas ap mums. Bet tas viss, kas ap mums, tas nebūt nav primitīvs. Viņš katrā garā iemieso visdažādākā līmeņa un visdažādākās sarežģītības idejas, tiešā atbilstībā katra šī gara īpašībām, vēlmēm un spējām. Tāpēc arī matērijas jēdziens dažādos garos jebšu dažādās personās, dažādos "Es" tiek ielikts tā, ka tiek dažādi uztverts un interpretēts. Visiem puslīdz vienādi ir tas, ka matērija ir "objektīva", tas ir, prognozējama, atkārtojama, saskaņojama ar dzīves pieredzi. Bet par citām tās interpretācijām ir atšķirības, pat milzīgas un diametrāli pretējas. Par tās "realitāti" jau teicu,

un sīki būs skaidrots grāmatā, tāpēc šeit neatkārtosos. Vienu ar matēriju saistītu lietu gan vēl pieminēšu.

Ar jēdzienu “materiāls” daudzi saprot tādu dzīvi, kas pretēja “garīgai”. Te pat grūti izsekot, ko katrs ar to domā, kādas katram indivīdam rodas un mijiedarbojas asociācijas, dažādi ikdienā un arī filosofiskos disputos žonglējot ar šiem terminiem. Skaidrības labad uzreiz jāsaka, ka šim jēdzienam – matērija ar to visu tomēr nekāda sakara nav. Termins “matērija” ir lietojams tikai, risinot jautājumu par to, vai kaut kas pastāv vai nepastāv ārpus gara, ārpus jebkura gara spējas to uztvert. Ja to ievērosim, nebūs nervozitātes, lieku diskusiju un strīdu. Tur, kur lietojam vārdu “materiāls” ikdienā un filosofiskos strīdos nevietā, nu kaut vai sakot – tas cilvēks ir materiālists, viņš domā tikai par lietām, par ēšanu, dzeršanu, par māju, mašīnu, vasarnīcu utt. Tad redziet, arī pieņemot versiju, ka cilvēks dzīvo tikai Radītāja garā, tas viņam nebūt neliedz būt “materiālistam” šādā izpratnē. Bet arī par to sīkāk tekstā.

Izeja, atrisinājums. Vislabāk būtu no šī jēdziena atteikties. Lai viegli izbeigtu šo nevajadzīgo diskusiju, varētu šo filozofisko jēdzienu, un visār jēdzienu “matērija” atņemt, pareizāk, dažādās situācijās to aizvietot ar labāk atbilstošiem jēdzieniem, tādiem kā “realitāte”, “stiprās idejas”, “reālas lietas”, un tamlīdzīgiem. Galvenais nav paši termini, bet pamata izpratne, no kuras neskaidri termini attālinā. Un šī izpratne ir - iedarbojas tikai gars, tas, ko saucam par matēriju – neiedarbojas.

Bet, tā kā šis vārds “matērija” ir pārāk iesakņojies cilvēku apziņā, tad pilnīgi atņemts tas nekad netiks, nu kaut vai tas būs nepieciešams, lai demonstrētu tā nelietderību. Bet varam taču to nelietot par daudz, un nelietot nevietā, tā vietā, ir vienkārši jāpārskata un jāuzlabo tā pielietošanas kvalitāte. Ar to pietiks. Daudzas nesaskaņas un visa neizpratne izzudīs automātiski un uzreiz, kad nelietosim vārdu “materiālistisks” nevietā. Ko tad lietot vietā? Pastāv vairāki, parasti tiek izdalīti pieci cilvēku vēlmju līmeņi. Tie patiešām apzīmē to, ko te gribējāt apzīmēt – kāda tipa ir cilvēka vēlēšanās, un arī darbības – dzīvnieciskas vai garīgas. Tas viss. Pati matērija nav ne laba ne slikta. Laba vai slikta ir tikai

konkrētā ar šo jēdzienu saistītā domāšana un cilvēka garā izveidojusies asociāciju sistēma. Tikpat labi, tieši matērija, kā es to esmu parādījis iepriekš, dabas izpratnē, dabas likumu izpratnē, ir tieši visprecīzākā Radītāja izveidotā un mums lietošanā nodotā grāmata. Tieši vēršoties pie šīs grāmatas ar īsto motivāciju, mēs esam vistuvāk Radītāja precīzai izpratnei. Tieši “matērija” ir pamats, kas ļauj mums ar analogiju palīdzību izprast visus “augstākos” Radītāja mums radītos pasaules ēkas plānus. Un šajā ziņā materiāla pieeja, materiāla domāšana, materiālisms ir nesalīdzināmi augstāks garīgs lidojums par egoistiskām, tukšām, no dabas tālu aizgājušām cilvēka fantāzijām. Tikai viens gan, mums ir zināms no filosofijas, ka materiālisti ir tie, kas uzskata, ka matērija ir primāra, un domāšana sekundāra. Īstenībā jau tā tas ir, tāda ir radītāja patiesā iecere, lai visas cilvēka domāšanas pamatā atrastos tieši Viņš, Viņa visciešākie cilvēka domāšanas uzturēšanai un attīstīšanai domātie dabas likumi. Jo jebkura doma cilvēka prātā taču vienmēr balstās uz kādiem lietišķiem tēliem, par ko daudz runāju citās vietās. Bet cilvēku galvās tas viss ir sajucis tādā putrā, ka grūti saprast. Un tāpēc arī mēģina no šīm domāšanas grūtībām tikt vaļā, vienkārši izmetot miskastē veselu milzīgu, ārkārtīgi nozīmīgu Radītāja filigrāni izstrādātu, mums domātu ideju kompleksu, un sakot, ka pietiek ar vienu pašu “garīgu” darbību, pareizāk, sajūtu. Bet nejūt, ka tāda garīga darbība ir nabadzīga, šaura un garlaicīga. Tātad – viss ir radīts un mums paredzēts daudz jaukāks, interesantāks, asprātīgāks, nekā mēs spējam aptvert. Bet tāpēc jau mēs mācāmies! Tātad, ļoti vienkārši, padomāsim vienkārši dziļāk, plašāk un mazāk stereotipi. Tad strīdu un stresa būs mazāk, arī miesiskā veselība tikai iegūs.

Nobeigumā vēl vienu vijumu par garīgumu kopumā jaunās pieejas gaismā. Nostiprinām tiešās uztveres teorijas principa teorētisko pamatojumu.

Garīguma jēdziens. Tas laikam gan ir viens no visnenoteiktākajiem jēdzieniem. Ar nenoteiktību es domāju asociāciju izkriedi, ko tas izraisa dažādos cilvēkos. Tas ir tā - ja kāds vārds cilvēku atstāj vienaldzīgu, nerada nekādas domas, tad var teikt, ka asociāciju nav. Līdz ar to tāds jēdziens ir bez jēgas un spēka. Cits jēdziens var radīt stipras domas un emocijas, bet dažādiem cilvēkiem dažādas.

Garīgums ir pārāk nekonkrēts jēdziens. Tātad, lai to lietotu, vispirms ir precīzi jādefinē sava attieksme, ko ar šo jēdzienu saprot. Latviešu valodas vārdnīcā ir šāda definīcija - 1) Tāds, kas saistīts ar cilvēka psihi, tāds, kas raksturīgs cilvēka psihei; 2) Tāds, kas attiecas uz reliģiju, ir ar to saistīts. Savukārt, “gars” - cilvēka psihisko īpašību kopums, psihiskās spējas - prāts, domāšana, apziņa. Tomēr viss ir un paliek kaut kā formāli, nedabiski, frāžaini, neīsti, nedzīvi. Vienalga vāji raisās kādas asociācijas, nedabiski raisās, it kā piespiedu kārtā, it kā meklējot, kā tad tas ir pieņemts. Latvieši folklorā, tautas dziesmās šo vārdu nelieto. Varbūt šādi vārdi patiešām ir mūsu tukšu fantāziju rezultāts?

Ideālisms - filosofijas virziens, kas par visa esošā pirmsākumu un pamatu uzskata apziņu, garu, ideju. Un, savukārt, ideja - īstenības atspoguļojums cilvēka apziņā (tātad ir divi - īstenība un apziņa?).

Vai patiesā ikdienas dzīvē īstenībā notiek tā, ka kaut kas būtu jāsauc par garīgu, ideālu, kaut kas par negarīgu vai materiālu, vairāk vai mazāk garīgu. Vai tas, ka par kaut ko vairāk padomā, padara šo domātāju garīgu, vai tas, kas apziņā, ir garīgs, bet tas, kas zemapziņā, ir negarīgs, u.t.t.? Bet varbūt garīgs ir tas, kas ar kādu dziļu meditāciju tukšumā ir veiksmīgi ticis vaļā no prāta? Neinteresanti un banāli. Jāmeklē izeja.

Meklējam pretējo jēdzienu. Kas tas ir? Laikam taču pieņemts, ka tā ir matērija, materiālais. Vārdnīcā teikts tā: Matērija - objektīvā realitāte, kas eksistē neatkarīgi no cilvēka apziņas, kura to atspoguļo.

Es gribu mēģināt uzreiz pateikt tieši. Vārdu mums par daudz, un ļoti nenoteikti vārdi, viens otru balsta un stutē, katrs par sevi grūti var pastāvēt. Materiālā un garīgā, jebšu ideālā pretnostatījums ir potenciāli paredzēts kā lietderīgs, jo uz šīs pretrunas dinamikas formāli balstās attīstība. Bet - šī sistēma vienkārši realitātē ir izrādījusies nederīga, smagnēja, nomācoša, cilvēka iekšējai būtībai praktiski nepieņemama, traucējoša cilvēka pašizziņas un pašrealizācijas norisei. Katrā ziņā, tā tomēr ir un paliek tikai cilvēka prāta mākslīgi sakonstruēta koncepcija, kura varēja vinnēt, bet, un to es centīšos detalizēti pierādīt, nav izturējusi dzīves pārbaudi. Tāpat, dabīgi, ka es noteikti likšu vietā kaut ko, pēc

manas pārlicības, daudz daudz labāku, drošāku un ērtāku, un, kas nav nemaz mazsvarīgi - veselīgāku, uz cilvēku harmonizējoši iedarbojošu. Gribu te piebilst sekojošo. Matērija - objektīvā realitāte, kas eksistē neatkarīgi no cilvēka apziņas, kura to atspoguļo. Pirmo reizi tikai teksta korekcijas laikā atskārtu, ka ir taču pareiza šī definīcija, vien piebilstot, ka matērija ir stiprās idejas, kas eksistē Radītāja garā, un kuras Viņš padara uztveramas tieši katram no mums. Un tas, kādā pakāpē Viņš liek daudziem cilvēkiem un arī daļai dzīvnieku materiālos priekšmetus uztvert vienādi vai līdzīgi, ir vienkārši Viņa kopējā Lielā Plāna daļa, un šo plānu mēs iepriekš daudz pārrunājām. Izvēle lieki daudz nelietot matērijas jēdzienu izdarīta tādēļ, ka ar to jebkuram cilvēkam ir daudz asociāciju, kuras ļoti traucē izprast Vienoto lauku un Tiešo uztveri. Nav taču iespējams prasīt no katra cilvēka, lai viņš būtu izlasījis to, ko nupat pateicu, Tāpēc saprātīgāk lietot citus apzīmējumus, kaut vai vienkārši "lietas", "priekšmeti", jebšu eksotiskāk - "stiprās idejas".

Vēlreiz pārbaudām, kāds tagad, pēc visa šī darba ir mūsu priekšstats – vai apkārtējā pasaule ir "reāla"? Tā kā spriedums par pasauli rodās, salīdzinoties mērītājam ar mērāmo, tad pasaules "realitāti" nosaka katru mirkli mainīgās šo divu lielumu savstarpējās attiecības. Izsekosim, cik mēs spējam aptvert tās katru atsevišķi, un pēc tam to dažādās savstarpējas kombinācijās.

Un tā - mūsu iespējas izzināt tā dēvēto "apkārtējo pasauli". Ir pierasts uzskatīt, ka caur sajūtu orgāniem mēs gūstam priekšstatu, ziņas, sajūtas, kas atspoguļo vienīgo reālo pasauli. Bet patiesībā tas ir daudz sarežģītāk un neskaidrāk. Atceramies kaut vai no skolas laikiem, kad mēs fizikā mācījāmies elektromagnētisko viļņu garumu skalu, vai nāk prātā, cik šauru strīpiņu tur aizņēma viļņu garums, ko mēs varam uztvert ar savu redzi. Ļoti neliels daudzums. Citu sajūtu orgānu, lai uztvertu elektromagnētisko starojumu, mums taču nav. Tā kā mēs vienkārši par milzīgi daudz ko no tā, "kas varbūt notiek mums apkārt", neko nezinām. Tāpat ļoti šaurs ir to svārstību frekvenču diapazons, ko mēs uztveram ar dzirdi, un tāpat, viss milzīgais pārējais diapazons mums paliek pilnīgi nezināms. Bez šaubām, mēs paplašinām uztveres robežas ar visādiem aparātiem, bet iepazīstamā daļa, salīdzinājumā

ar neiepazīto, vienalga ir niecīga. Tāpat mēs varam trenēt sajūtu orgānus, izveidoties par augstas klases "ekstrasensiem". Bet kopumā paliek tas pats - pamata likums, kas ierobežo mūsu izziņas iespējas šādā veidā netiek noņemts, un ir principā nenonemams. Tāpēc ir vērts padomāt, vai šis ir tas virziens, kurā ir vērts sasprindzināt savu prātu, izziņu un spējas? Visdrīzāk, ka nav šis tas pareizais virziens, visdrīzāk tas nav cilvēka uzdevums uz pasaules, attīstīties šādā, vai vismaz, tikai šādā virzienā.

Tā ir tikai viena puse, kāpēc mēs visai maz ko varam spriest par tā saucamo "apkārtējo pasauli". Otrā ir tā, kā mainās mūsu uztvere, iesaistot "vēsu un skaidru prātu". Iziesim cauri šādai secīgai domu ķēdītei. Analizējam jēdzienu "galds". Vai reāli pastāv tāds galds. Nu nē taču. Pastāv kaut kādas noteiktas, noteiktās attiecībās savstarpēji saistītas molekulas. Bet vai molekulas pastāv? Nu nē taču. Pastāv atomi, kas savā starpā ir noteikti savienoti. Bet vai reāli pastāv atomi? Nu nē. Tie patiesībā ir protoni, neitroni, elektroni. Bet vai reāli tie pastāv? Nu nē, tagad jau zināms, ka tās ir tikai prātā izveidotas struktūras, ko nosaka kaut kādi kvarki, vai varbūt kaut kas cits. Kā redzam, pilnīgi bezcerīgs beigās ir šāds apceres ceļš, tas mums nekādā veidā nepalīdz saprast, kas tad ir tas galds, uz kura mēs rakstām, atspiežam elkoņus, uz kura stāv mūsu lampa un dators. Ar vienu vārdu sakot, te ir piemērs, ka gudrošana, kaut arī formāla, bieži nekur neved.

Tāpat var fantazēt par kustību. Ja es mierīgi sēžu pie galda, vai es kustos? Nē, sēžu mierā. Bet Zeme taču griežās, tātad es kustos, pie tam lielā ātrumā. Un visa Saules Sistēma savukārt griežās u.t.t., u.t.j.pr.

Te ir daudz vairāk neparasta, un pirmo reizi par to izdzirdot, pat šokējoša.

Cita puse izriet nevis no pasaules, bet no mūsu pašu īpašībām. Izsekosim, kā no tā, kas esam mēs paši, mainās mūsu "ārējās pasaules izskats". Te ir runa par to, ka mēs bieži neesam gatavi pieņemt un atzīt pat acīmredzamo, izejot no tā, kas valda pār mūsu Es - dzīvnieciskā, emocionālā vai garīgā dvēsele.

Kas tad sanāk kopumā no visa tā, kas te sarakstīts? Kas tur konkrēti sarakstīts, tas nu ir

sarakstīts, un to var un vajag izlasīt, vien tādēļ, lai saprastu un neuzskatītu par pilnīgi no gaisa grābtu šo īso nobeigumu: *Laikam jau tāda reiz ir cilvēka daba – kasīt labo ausi ar kreiso roku. Tas ir neērti un neproduktīvi. Var citādi. Vienkāršāk un labāk. Cilvēka attiecības ar Radītāju nav te nekāds izņēmums. Cilvēks te visu ir visādi safantazējis, veiksmīgi radījis sev kaudzi grūtību, ko nu tagad izmisīgi cenšas pārvarēt. Cilvēks ir pārgudrs. Pārāk vienkāršas lietas un risinājumus viņš uzskata par neinteresantiem un sevis necienīgiem. Bet te viss ir tieši vienkārši, dabīgi un loģiski. Gala padoms – vienkārši jākonstatē, kā ir, tad jāapsver, ko var darīt lietas labā, un jādara. Un ne vairāk. Liekas zināšanas, liekas analīžu un parādību secību virtenes novirza no šī pamatuzdevuma. Kur vajag, tur šīs secības jāizzin ārprāta dziļi. Bet ne viss, kas izzināms, ir jāizzina. Dzīve tam par īsu, un jēgas nekādas. Tātad domāt un darīt precīzi to, kas jādomā un jādara, un nevis to, kas pirmais pats no sevis nāk prātā.*

Ar šo mēs problēmas nostādni varētu uzskatīt par pagaidām nobeigtu. Jūs tagad skaidri redzat, ka viss izpētes darbs te nekādā ziņā nebeidzas, bet nu tikai var normāli iesākties. Bet lauks vēl nav gatavs. Pietrūkst vēl viena – ētikas komponente. Un tās ieviešana galvenokārt atrodās katra paša rokās. Kaut kādā mērā tam jums palīdzēs daži šeit pausto uzskatu padziļinājumi, ko atradīsiet dažādās turpmākajās darba vietās. Bet tas viss jums katram var palīdzēt tikai radīt kaut kādu vispārēju Vienotā garīgā lauka karkasu, un vispārīgus priekšstatus par tiešās uztveres principiem. Šī nav grāmata, kas pretendē jums iemācīt to, kas nav iemācāms. Atkārtoju, ja arī to tālāko varētu tehniski kādam iemācīt, tam priekš šī cilvēka nebūtu nekādas jēgas un nozīmes. Šāda sistēma vienkārši nedarbotos. Jums katram darbosies tikai jūsu paša izveidota sistēma, kura, savukārt, tiešā veidā nebūs derīga nevienam citam cilvēkam pasaulē.

Un te nu ir tā, ka šis kopsavilkums, vai noslēgums reizē izrādās arī tikai problēmas nostādne, darba sākums, bet citādi arī nevar būt, jo, kā es to sākumā teicu, šis darbs balstās uz garīgiem lokiem, spirāli, nevis attīstību un izklāstu pa taisni. Uztveres secība paredzēta tāda, ka mēs nevaram šajā brīdī

vēl ķerties pie galvenā, kādēļ patiesībā šī grāmata tapa, jo šobrīd vēl pamatā nodarbojamies ar tīru izpēti, apmierinām savu ziņkāri. Ir jāizēdās šiem “putras kalniem” cauri, un tikai tad varam ķerties pie reālām darbībām, pie ētikas, kā pilntiesīgas Vienotā Garīgā lauka sastāvdaļas. Par to būs runa atsevišķā grāmatas nodaļā, beigās, pirms visiem pielikumiem.

Bet jau ar šo vien paveikto ievaddaļu (kopsavilkumu) jūs esat guvuši daudz. Ja nu tāda būs jūsu vēlēšanās, tad jūs patstāvīgi varat sākt iet savu ceļu uz laimi un dzīves piepildījumu. Novēlu visiem patīkamu darbošanos un interesantas spēles Vienotajā Tiešās uztveres Garīgajā Laukā!

PIRMĀ DAĻA

IEVADS DARBĀ, NOSKAŅOŠANĀS, PAMATA IZPRATŅU VEIDOŠANA, TERMINOLOĢIJA

Cilvēks grib būt laimīgs. Patiesībā gan ir tā, ka, ja jau cilvēks grib laimi, tātad viņam tās nav, vai ir par maz. Un laimi taču grib gandrīz vai pilnīgi visi cilvēki. Ja kāds cilvēks ir laimīgs, tad viņu neinteresē, kas tā laime tāda ir, un kā to sasniegt. Visdrīzāk jau nu šī grāmata tāda cilvēka rokās nenonāks. Šī grāmata domāta tiem, kam šis jautājums ir aktuāls, nu varbūt ne jau nu tikai galīgi nelaimīgiem, bet arī mazliet nelaimīgiem, vai arī ne tik laimīgiem, lai nevarētu kļūt vēl nedaudz laimīgāki. Vienmēr, visos laikos cilvēki ir meklējuši ceļus uz laimi. Varbūt kopā atradīsim tieši savu. Vismaz varam pamēģināt...

Ļoti izteikts, varbūt pat galvenais mūsdienu paradokss ir neatbilstība starp milzīgo zinātniski – tehnisko progresu, no vienas puses, un cilvēka nespēju justies pietiekoši laimīgiem, no otras. Cilvēks vienmēr ir gribējis, un, bez šaubām, arī mūsdienās grib būt laimīgs, vai vismaz puslīdz apmierināts ar savu eksistenci. Visi to grib, visi bez izņēmuma. Ļoti reti tas izdodās. Gadu tūkstošiem ir pastāvējuši divi veidi, kā cilvēks mēģinājis gūt laimi: mainot pasauli, vai mainot sevi. Un tas zinātniski tehniskais progress tad arī ir radies šī pirmā cilvēka laimes meklējumu ceļa realizācijas rezultātā. Gandrīz neticami, bet izrādās – tas ir bijis mazefektīvs. Daudz pūļu ir pielikts, mainot pasauli. Nu ir skaidri redzams, ka laimi tas nenes, bet cilvēki ir jau pieraduši, un spītīgi turpina mainīt pasauli, intensitātei augot ģeometriskā progresijā.

Par otrā ceļa panākumiem spriest grūtāk. Var būt, ka pasaulē ir ļoti daudz cilvēku, kas šādā veidā guvuši laimi, bet klusē. Tomēr, spriežot pēc ārējām pazīmēm, panākumi nav ļoti lieli. Vai arī šajā ceļā cilvēki varbūt pieļāvuši kādu būtisku kļūdu, kādu sistēmisku kļūdu, pie kuras pieraduši, un automātiski

atkārto? Kas vedina tā domāt? Tas, ka mūsu dienās nekādi nevar teikt, ka cilvēki būtu vienaldzīgi vai mazaktīvi šajā ceļā. Gluži otrādi, interese un aktivitāte ir milzīga. Neiedomājami plašs literatūras klāsts, bezgalīgs daudzums dažādu grupu, kursu, pulciņu, reliģisku apvienību, populārzinātnisku aktivitāšu, ezotērisms, fen-šui, joga, reiki, čakras, ekstrasensija, utt., utjpr. Un situācija arī šeit līdzīga kā ar pasaules pārveidošanu. Aktivitāte aug ģeometriskā progresijā, rezultāts mazs, vai pat ar mīnusa zīmi. Izskatās, ka arī šādā ceļā cilvēki nav spējuši kļūt laimīgi.

Bet varbūt tā arī jābūt? Varbūt pasaule ir tā vieta, kur mazais, grēcīgais cilvēks tiek pakļauts sodam un pārbaudījumiem. Par ko? Saka, ka par kaut kādu bezgala tālu senču grēkiem. It kā kādu ābolu ēduši, ko bijis noliegts? Bet, ja kucēns ir uz paklāja ir iztaisījis peļķīti, tad viņu par to ir jēga sodīt, tūlīt pat iebāžot šajā peļķītē purniņu, nedaudz ieklapējot un pastāstot, ka tā nav labi. Bet iedomājieties sevi šī sunīša vietā, ja kāds iedomāsies viņu pērt par to pēc nedēļas, kad viss galīgi aizmirsts. Vai būtu jēga? Nebūtu! Cilvēks ar grūtībām gatavs saņemt sodu, nesaprotot par ko. Cilvēks grib būt laimīgs. Un es uzskatu, ka katrs cilvēks to jau sen ir pelnījis! Vismaz jau skaidru izpratni, kā iet uz šo laimi, kā par to cīnīties!

Kas ir pats pamats? Netiekat skaidrībā. Nu jā, nevar jau viens cilvēks tā pēkšņi zināt vai izdomāt tik lielas domas. Kur rast padomu? Bieži vien tieši no padomdevēja viss arī atkarājas. Bet kā zināt, ka padoms ir labs? Varbūt atkal muļķo? Mums katram ir riņķī tik daudzi cilvēki, un laikam gan viņu vidū atrastos daudzi, kas būtu gatavi jums dot padomus. Ir bezgala daudz dažādu grāmatu, Internets vai plīst no visādām gudrībām. Bet ir taču arī tik daudz visādu muļķību, neapzinātu vai apzinātu māņu, tik daudz dažādu viltnieku. Kam uzticēties? Kur kritēriji?

Nav vispārpieņemtu kritēriju. Tāpēc es varu sniegt tikai savu ieskatu. Un, līdz ar to, tālākais ir konkrēti mana pieeja, neapšaubāmi, balstīta uz ļoti daudzu citu cilvēku, tautu, virzienu, vēsturisku periodu radītām domām. Tā kā šādos vispārcilvēciskos jautājumos, atšķirībā no zinātnes, praktiski nav iespējams noteikt kāda cilvēka, vai kādas tautas prioritāti uz to vai citu uzskatu, tad to arī darīt

necentīšos. Pamatā jau visi uzskati ir izveidojušies ļoti sen, tāpēc ar vieglu smaidu varam droši teikt, ka autortiesību termiņš tiem visiem ar garantiju ir beidzies. Uzskatu ir izteikts tik daudz, ka noteikti to sen jau pietiek. Vai arī to ir daudz par daudz. Tas, kas vajadzīgs, ir tos pareizi izvēlēties, sagrupēt, un padarīt par saviem, par daļu no sevis. Vai ir vēl otrs ceļš – sākt visu pašam no sākuma. Tas arī viss. Tāpēc itin nekas no manis teiktā nav absolūtas patiesības. Tā ir pieredze, kas varbūt kādam, kaut kādā veidā man līdzīgam, var izrādīties noderīga.

Es lieku priekšā darīt šādi. Sāukumā veikt vienu tādu darbību, ko es apzīmēju kā ievada norobežošanu. Ar to es nosaku to, ka viss manas turpmākās izpētes darbības lauks būs tikai un vienīgi sevī un ar sevi. Praktiskās dzīves ietvaros mēs katrs iedarbojamies uz pasauli savās interesēs. Tas ir neizbēgami, un tur nav nekā sliktā. Vienkārši tas nedrīkst aizņemt pārāk daudz laika, un nedrīkst būt mums katram ļoti svarīgi.

Galvenais šķērslis – garīgie vīrusi. Manuprāt, šķērslis ceļā uz sevis veidošanu, ir nevis ļoti daudzas, bet kāda viena vai augstākais dažas kļūdas, ko mēs nedrīkstam akli un automātiski pārņemt no vairākuma pasaules pieredzes. Un šīs kļūdas visdrīzāk ir sistēmiska rakstura, tas ir, tādas, kas visu laiku pastāv kaut kādā izziņas procesā, kā vīruss samaitājot daudz ko no tā, ar ko saskarās. Šādas sistēmiskas kļūdas, manuprāt, kā vīrusi pārpilda visus milzīgos cilvēku radītos gara darbu apjomus. Un raksturīga īpašība ir tāda, ka nav iespējams katru konkrētu jautājumu mēģināt palabot, kaut kā izlaipot. Tā taču ir arī ar datoru, kuru apsēduši vīrusi. Tur arī ir ļoti neskaidra, un pie tam ļoti mainīga traucējumu simptomātika, izpausmes. Lai kā nebūtu, cīņa pret šādiem vīrusiem ir tikai viena. Tos izdzēš, pilnīgi un galīgi. Bet – līdz ar vīrusiem ir jāizdzēš arī viss to saindētais informācijas daudzums. To nevar salabot, to ir jāsāk veidot no jauna, no nulles. Cilvēka laimes ceļos ir gluži tas pats. Izziņas materiālu ir milzum daudz, bet tie visi ir vīrusu pilni. Un, tā kā ir pret cilvēka dabu kaut ko izmest, mēs bieži ar ļoti lielām grūtībām šķiramies no vecām mantām, pat veciem krāmiem. Bet, ja pārvaram sevi un to izdarām, kas tad ir par jauku sajūtu. Ir jāattīra telpa, un jāsāk tajā likt mantas no jauna, vismaz

jāpārkrāmē atlikušās vecās. Tātad, jāsāk ar revīziju.

Svarīgs metodisks paņēmieni. Mēs nevaram darboties “pa punktiem”, garīgā dzīvē nav tīri tā, kā mehānikā, kur izpildās noteikts sevis vai kāda cita iepriekš izveidots plāns, algoritms. Garīgā dzīvē drīzāk darbojas tāds kā nepārtrauktas riņķošanas, pareizāk sakot, vijuma veidošanas princips. Viens un tas pats uzdevums, etaps, katrā vijumā tiek atstrādāts tikai daļēji, cik tai brīdī padodas un ir iespējams. Tad iet tālāk, dara nākošos uzdevumus, un atkal nākošos. Un pēc laika atkal atgriežas pie tiem pašiem uzdevumiem, nu jau jaunā pakāpē, un tā uz priekšu vien. Tāpēc arī jautājums par vienoto lauku un jautājums par matēriju sākumā tikai nedaudz jāapjauš, lai varētu iet tālāk, un ik pa brīdim, vēl un vēlreiz, desmitiem, tūkstošiem reižu atkal un atkal jāatgriežas, aizvien ciešāk un drošāk ievijot šo uzskatu savā dzīvē, analizējot visas vissīkākās iespējamās pretrunas, atrisinot tās iespēju robežās, tad atkal tālāk, lai vēl un vēl atgrieztos. Un tā tas pilnīgi par jebkuru jautājumu. Tāpēc vēlams, lai pamata jautājumu nebūtu pārmērīgi daudz, lai katra pamatjautājuma kodols būtu precīzs, skaidrs, un droši ap sevi veidotu ļoti plašu asociāciju klāstu. Gribu piebilst, ka, neievērojot šo nosacījumu, jūs riskējat vismaz kļūt ļoti nervozi, neveselīgi satraukti – jo jums visu laiku pastāvēs līdz galam neatrisināti jautājumi, un liksies, ka visdrīzāk tie nav atrisināmi vispār, nav harmonizējami. Ievērojot minētos principus, otrādi, ar laiku nāk pārliecība, ka visi viņi pamazām risinās, gan apziņā, gan zemapziņā, un, katru reizi, atkal nonākot pie vecas problēmas jaunā vijumā, bieži iepazīstat patīkamus pārsteigumus, ieraugot kādu senu problēmu jaunā skatā vai pat pilnībā atrisinātu.

Gribu nedaudz pateikt par savu pieredzi, rakstot šo grāmatu. Pirmajos variantos biju to uzrakstījis, tieši balstoties uz šo principu. Bet tad sapratu, ka tas ir pārāk individuāli, šādi iegāju un iedzīvojos, risināju un kļūdījos, atkal mēģināju, atmetu, atkal ķēros klāt u.t.t., tieši es. Bet tad es sapratu, ka citam šādi uzvert vielu var būt grūti un traucējoši, jo viņa darba stils taču var radikāli atšķirties no manējā. Tāpēc atgriezos atpakaļ, pietuvinoties pieņemtajam izklāsta variantam. Bet tas neizslēdz manu iepriekš teikto par vijumu principu. Iesaku katram lasītājam ik pa brīdim atgriezties pie

rakstītā dažādos noskaņojumos, dažādos laikos, dažādu mērķu pārņemtam. Vijumu principa mērķis ir ļoti konkrēts – izveidot sevī pēc iespējas vairāk ar domājamo jebšu pētāmo tēmu saistītu asociatīvo saišu, jebšu nosacījumu refleksu. Tas novedīs pie tā, ka turpmāk dzīvē visi šie principi jums nāks galvā automātiski visdažādākās dzīves situācijās, kuras, līdz ar to, sāks automātiski risināties. Jūs to pat varēsiet bieži nejust, tas norisināsies jūsu zemapziņā. Jūs vienkārši pārsteigti manīsiet, ka jums kļūst jaukāk dzīvot, apkārtējie cilvēki pēkšņi nezin kāpēc sāks rādīties jaukāki, un, kas ir vislielākais brīnums, sāks atkāpties nezin cik senas un apnikušas tīri miesiskas kaites. Psihofizioloģiskais mehānisms te ir diezgan skaidrs un saprotams, bet sīkāks izklāsts kļūtu pārāk profesionāls, tāpēc ar to jūs neapgrūtināšu.

Kam varam visdrošāk uzticēties pirmajā piegājenā? Tam, ko katrs pazīst kā “veselo saprātu”. Mums ir nepieciešams izejas punkts. Izejas punktu neanalizē, to pieņem, nu tā kā aksiomu. Vēlāk redzēsīm, ka tas neizslēdz “brīnumus”, ja kādam grūtības pieņemt veselo saprātu par analīzes pamatu, baidoties, ka tā viņš zaudēs pamatu ticībai brīnumam. Veselo saprātu pieņemt par pamatu ir patīkami arī tai ziņā, ka šādi gūstam krasu norobežošanās iespēju no dažādu mākslīgi uzņemtu ķīmisku vielu (un dažu patoloģisku stāvokļu) radītām psihe izmaiņām. Te es domāju alkoholu, narkotikas, u.c. Līdz ar to izbēgam no daudziem nomācošiem jautājumiem.

Kas ir veselā saprata pamatkritērijs? Tas ir – domu atbilstība realitātei. Pamata idejas par realitāti mēs saņemam no ārpusaules savās sajūtās. Dažas pamata idejas mēs saņemam tieši (tas nozīmē, neatkarīgi no savas konkrētā momenta gribas un sajūtu orgānu radītiem tēliem), bet arī tās ir tikai jaunas idejas par agrāk sajūtu orgānos saņemto ideju izvērsi laikā, to savstarpējām kombinācijām un attiecībām. Saņemt tieši nozīmē – konstatēt ideju esamību bez savas gribas aktivācijas. Aktivizēt savu gribu, un tā rezultātā sajūst kādas izmaiņas kopējā ideju struktūrā, nozīmē pašam radīt idejas. Mums nav pieejami nekādi citi veselā saprata kritēriji, kā salīdzināt pašu radītās un tieši gūstamās idejas. Jau neliela iedziļināšanās katram parādīs, ka pašu radītās idejas vienmēr balstās uz tieši gūtām idejām.

Neviens cilvēks nekad nav varējis, nevar, un laikam jau nekad nevarēs radīt tēlus jebšu idejas, kas nebūtu kādreiz tieši saņemto ideju citas kombinācijas (par to tālāk būs sīkāk). Un arī šīs kombinācijas, to izvērse telpā un laikā, nav haotiskas, bet, savukārt, ir tikai līdzības tam, ko vērojam un arī dziļi zinātniski izpētām dabā, kas taču ir nekas cits kā tieši sajūtamo ideju pilna pakete. Tas tad arī ir veselā saprāta kritērijs – sevis radīto ideju atbilstība tieši saņemtajām idejām, tātad realitātei, šajā realitātē eksistējošiem likumiem.

Vai veselais saprāts ir viss? Noteikti nē! Es jau tā neteicu. Es teicu, ka veselais saprāts ir pārbaudes kritērijs. Veselais saprāts taču neko pats nerada. Rada tas, ko mēs saucam par gribu. Un nekas vairāk! Un, ja mēs iegribam brīnumu, tad mēs varam pie labas veiksmes arī saņemt brīnumu. Tātad, saņemt kā tiešu ideju. Bet, lai kā tas arī nebūtu, nomierinoties un sīki visu izanalizējot, mēs vai nu drīz vien, vai arī pēc ilga laika, vienalga atklāsim, ka viss tomēr ir tieši un tikai tā, kā teicu iepriekš, viss brīnumainais izrādās lieliski sakoordinēts ar pārējām tieši uztvertajām idejām, tātad ar dabu, tās likumiem. Vienmēr! Bet, kas attiecās uz mūsu pašu radītajām idejām, tad tā var nebūt, un patiesībā – gandrīz vispār nekad tā nav. (Pasmaidiet mazliet par sevi un nodomājiet – nu redz kā, es gan radu brīnumus, pie tam katru dienu un ik pa brīdim, žēl tikai ka apkārtējiem tas ne vienmēr izraisa sajūsmu - un tas ir taisnība, tieši mēs radām īstus brīnumus, tātad, kaut ko tādu, kas ir pretrunā ierastajiem likumiem, paradumiem vai vesalajam saprātam). Un atkal, ja ne tūlīt, tad pēc īsa, vai varbūt arī gara laika vienalga izrādās, ka tā ir gan. Gandrīz vienmēr! Un tomēr, te ir arī izņēmumi, un tie jau ir tie, kas dzīvei piedod garšu, padara to skaistu! Te jau var būt runa par paša ģenerētas laimes sajūtas aizmetņiem. Tā ir tā radošā laime. Ne jau tikai zinātne vai māksla. Arī skaisti izgredtas koka karote, uzrakta dobe vai vispār - jebkurš labi padarīts darbs, vai pat tikai laba doma.

Darba tapšanas pamatnostādne. Kopumā viss te aprakstītais ir mana programma, un domāta manis paša lietošanai. Es atklāju priekš sevis, ka man ļoti traucē šādas konkrētas situācijas analīzes un darbības programmas trūkums. Nekas no milzīgā daudzuma dažādos rakstu avotos atrastā man nebija

tiešā veidā derīgs, lai arī atsevišķi izkaisīti dažādās zemēs un dažādos laikos radīti varianti man bija un ir ļoti labi un derīgi. Kad es pēc ilgiem pūliņiem beidzot skaidri sapratu, ka tāds visiem pieņemams viens variants ir neiespējams principā, tad to uztveru pilnīgi mierīgi un dabīgi. Bet skaidrs ir arī tas, ka nav iespējams katram savu uztveres un darbības programmas variantu radīt pilnīgi no jauna, tukšā vietā.

Tomēr, es nespēju atrast un pieņemt arī kādu vienu man principā atbilstīšu karkasu, ko apaudzēt ar savām sīkākām detaļām. Tāpēc man bija pilnīgi neizbēgami jāiet cauri ļoti smagam un garam ceļam, radot principā jaunu šāda modeļa, jebšu konstruktora karkasa variantu. Tas tad arī ir aprakstīts šajā darbā. Darbs tapa kā līdz galam izveidots variants, kas domāts konkrēti man šajā konkrētajā manas dzīves posmā. Kā tāds tas arī ir saglabāts, bet nekad un nekur netiks publiskots, jo tas arī der tikai un vienīgi personīgi man. Bet, tā kā karkass izrādījās ievērojami atšķirīgs no visa, ko biju sastapis iepriekš, tad man radās doma, ka šis karkass, kas paliek, atmetot daudz ko tādu, kas saistās personīgi ar mani, varētu izrādīties noderīgs arī kādai daļai citu cilvēku. Jo, vai nu es būtu tik ļoti atšķirīgs, ka tas tā nebūtu, ceru, ka nē. Un tā es tomēr varētu šāda tipa cilvēkiem palīdzēt vieglāk izveidot savu, pasaulē vienīgo personīgo modeli. Un šāda palīdzība no malas, kā vēlāk būs parādīts argumentēti, nevienam nekādā mērā nevar kaitēt, un nevienam nevajadzētu kautrēties to pieņemt. Katrā ziņā, ja kāds to būtu izdarījis, radot man pieņemamu karkasu, ko es ar prieku apaudzētu ar personīga rakstura detaļām, un tas mani tad pilnīgi apmierinātu, tad es to bez šaubīšanās būtu izmantojis. Bet, tā kā tādu es neatradu, tad nācās šo darbu veikt pašam.

Un tieši tāpat ir jārikojās jebkuram citam, kurš vēlētos šo manis izveidoto šablonu pārņemt savā dzīvē. Jāatcerās reizi par visām reizēm, ka visā katra mūsu dzīvē un darbībā visbūtiskākais, visnoteicošākais faktors esam katrs mēs pats. Lai arī mēs ikviens esam kā kāds dators, kas izpilda gatavas programmas, tomēr tas ir tikai līdzeklis, lai dotu iespējas noteiktās robežās būt katram mums pašam, un darīt visu iespējamo, lai šīs iespējas palielinātu. Tāpēc pasaules izpratnes un darbības

modelim ir jābūt mūsu pasaules izpratnei un mūsu darbības modelim (katram cilvēkam – viņa personīgajam, vairāk vai mazāk atšķirīgam no jebkura cita cilvēka vai cita gara realizēta modeļa vai programmas). Un te ir svarīgas robežas, jo pārkāpjot tās savā individualitātē, ir brīdis, kad draud sabrukt pilnīgi viss, un tad cilvēks riskē kļūt pilnīgi neadekvāts. Par šiem brīvās gribas nepieciešamajiem apmēriem tālāk ļoti sīki un detalizēti būs runa šajā darbā. Katrā ziņā, šajā mirklī gribu teikt, ka šī individuālās pieejas nepieciešamība ievieš lielu skaidrību ārēji tik haotiskajā mūs visus aptverošajā pasaulē un dzīvē. Tieši tāpēc mums tik bieži nekas nesanāk, neiznāk un neizdodās, ka mēs mēģinām sev vajadzīgo kaut kur izlasīt, kaut kā izmācīties. Bet paņemt gatavā veidā mēs jebkurš varam tikai idejas, piemērus. Un uz to pamata sūri grūti jāveido katram pašam sava garīgā pasaule, kas reizē ir arī sava individuālā ārstnieciskā programma. Tas ir vienmēr jāpatur prātā kā viens no pamata principiem.

Jau pašā sākumā gribu pilnīgi skaidri un stingri noteikt, atrunāt, ka šī darba virziens, kategorija nav ne filosofija, ne psiholoģija, un, pilnīgi noteikti, ne reliģija. Tā ir vienkārši sevis attīstīšanas programma, veselības programma, sevis harmonizēšanas programma, pretstresa programma. Ņemot par pamatu stresa modeli, jāsaprot, ka garīgā komponente nu jau kādus pārdesmit gadus ieņem tajā drošu un patstāvīgu vietu. Tāpēc nākas saprast, ka tā saucamā garīgā joma nu jau sen vairs nav tikai un vienīgi dažādu reliģiju izpētes joma un privātīpašums. Lai reliģijām paliek viņu sfēras, katrai savas, uz to es nepretendēju. Tāpat kā uz pārējām minētajām nozarēm. Bet, pareiza cilvēka attieksme pret visu, kas ir ārpus viņa un viņā pašā, pret visādiem spēkiem, ietekmēm un lietām, ar kurām tam ikdienā, gribi vai negribi, nākas komunicēt, līdz ar to kļūst par katra cilvēka dzīves nepieciešamību, un garīgā pasaule ar tās likumsakarībām nu nekādi nav izslēdzama no to skaita. Un šo ārējo spēku izzināšana, klasificēšana, un sadarbošanās ar tiem, neizbēgami pārklājas ar tām sfērām, ar kurām nodarbojas dažādas cilvēces kultūras, tai skaitā arī dažādas reliģijas. Atšķirība tikai tā, ka, lai izveidotu racionālas cilvēka darbības programmas, daļēji ietverot tajās arī ticību, pieejai jābūt plašai, sistemātiskai, pamatā

veselajā saprātā un zinātniskā domāšanā balstītai. Šis darbs tad varētu būt mans skatījums šajā virzienā un dažas konkrētas uz to balstītas izstrādes. Darbā ir arī daudzas hipotētiskas lietas, ko katrs var pārbaudīt uz sevis un pieņemt tikai, ja atzīs par labu esam.

Lai neradītu jucekli ar plašas nozīmes vārdiem, kuriem daudzu cilvēku, un sevišķi dažādu garīgu novirzienu pārstāvju starpā, ir izveidojusies kāda konkrēta saziņas nozīme, lai neradītu daudzu cilvēku galvās liekus sajukumus vai pat protestus, es izvēlējos šos vārdus lietot pēc iespējas mazāk, aprakstot visu, ko gribu teikt, ar pēc iespējas neitrālākiem vārdiem vai vienkāršiem simboliem. Es te runāju galvenokārt par diviem vārdiem – “Dievs” un “mīlestība”. Piekritīsim, ka daudziem, arī man, tie lielā mērā ir tabu vārdi, un es patiešām domāju, ka tā ir labi. Bet ir diezgan droši, ka katrs lasītājs pats labi sapratīs, kāds vārds no viņa personīgā leksikona kur vislabāk iederās kā apzīmētājs, un to var bez grūtībām pie sevis lietot.

Tātad, uz garīgo lietu mēs varam paraudzīties ne tikai no ierastās, reliģiskās, bet arī no tīri cilvēciskās, un pat tīri pragmatiskās un egoistiskās puses. Vienkārši – pareizi domāt man ir izdevīgi, jo tad es labāk jūtos, esmu laimīgāks, un tas man nodrošina labāku veselību. Esmu pārliecināts, ka beigās sanāks tas pats, tikai vieglāk sasniedzams – šāda egoistisku mērķu radīta izzināšana, iedziļināšanās, garīga prakse drīzāk var atsevišķus cilvēkus novest pie ticības. Bet otrāds ceļš gan ir grūtāks vai neiespējams.

Man atmiņā no agrīnās prakses, kad man kāda veca lauku sieviņa, laikam taču intuitīvi saprotot, ka tas nāktu par labu viņas veselībai, man teica šādus vārdus – “dakterīt, es jau labprāt ticētu Dievam, bet kā to izdarīt?” Toreiz biju ļoti jauns ārsts, tikko beidzis institūtu, un nezināju, ko atbildēt. Bet laikam šī doma manī tā iesēdās, ka daudz ko noteica manā tālākajā dzīvē. Varbūt šī grāmata kaut daļēji varētu kalpot kā novēlota atbilde...

Inteliģenti – ierindā! Nemam garīgo pasauli arī savā pārziņā! (Arī inteliģents taču galu galā tomēr ir cilvēks). Mums daļa garīgās dzīves jāņem savā ziņā kaut vai tīri pragmatisku iemeslu pēc – lai

dzīvotu labāku, bagātāku, laimīgāku, cilvēka cienīgāku dzīvi. Galu galā, ja tie, kuru rokās garīgā dzīve it kā atradās kādus pēdējos vismaz 6-8 tūkstošus gadu, nav to izkopusi tādā veidā, ka tā būtu pieņemama un lietojama apjukušam inteliģentam, tad, ņemiet vērā, ka inteliģents, lai arī vienmēr ir bijis likteņa pabērns, tomēr, piespiests pie sienas, spēj parādīt stipru mugurkaulu un paveikt lielas lietas. Bet vispirms sīkāk, kas mūs uz to spiež. Kā jau atzīmēju, piemēra pēc, kaut vai meklējumi, kā tikt galā ar aizvien augošo ikdienas stresu. Nedaudz sīkāk par to. Lieta tāda, ka pēdējā laikā noskaidrots, ka stresam, blakus pārējiem, ir arī garīgi cēloņi, kurus varētu iedalīt apmēram šādi..

- personīgā vai reliģiozā morāles kodeksa pārkāpumi, darbošanās pretēji akceptētajai grupas morālei (“grēks”);

- garīgās attīstības kūtrums;

- patiesības trūkums (piemēram, melošana sev pašam vai citiem);

- personīgās starpniecības, nozīmīguma trūkums (t.i., ka katrs var ietekmēt notikumus vai izvairīšanās izmantot likteņa sniegtās iespējas);

- attiecību trūkums ar Dievu, piedošanas spēju trūkums.

Ar vārdu sākot, domājoša cilvēka skatījumā garīgums un reliģiska ticība nav sinonīmi. Garīgums ir plašs jēdziens, ticība ir tā apakšsadaļa.

Par ieguvumu. Ieguvums no šādas, uz racionāliem pamatiem nobalstītas, irracionālo garīgo jēdzienu ietverošas, sevis attīstības un pilnveidošanas programmas ir prieka, harmonijas, miera un laimes sajūta, kā arī ķermeņa veselība. Pamatideja ir tāda, ka šīs sajūtas ir citas kvalitātes, nekā mums tiek piedāvātas ikdienas dzīvē, tāpēc ir ļoti grūti, un pat neiespējami vārdos tās aprakstīt. Tomēr atceraties vienmēr, ka vēl stipri pirms šo īsto sajūtu iemantošanas liktenis sniedz samērā detalizēti izgaršojamas, izjūtamās šo sagaidāmo stāvokļu priekšnojautas, acīm redzot, tieši ar šo mērķi – palīdzēt noturēties jaunpienācējam uz šī jaunā garīgās attīstības racionālā ceļa. Tad rodās pirmie ticības aizmetņi, arī tādi kā priekšvēstneši. Sākumā tiem jānotic, un drīz vien tad tiek doti pirmie, kaut arī

vājie, daudz detalizētākie augstāku līmeņu izjūtu priekšvēstneši. Un tad par šo tēmu vairs nav jautājumu.

Par terminiem (sīkāk skatīt pielikumā). Pirms izvēlēties, jāapsver iespējamie varianti.

Pirmā iespēja ir ņemt jaunus terminus – to pašu asociāciju vien dēļ. Vecajiem terminiem apaugušās asociācijas laikam gan dzēst un mainīt ir daudz grūtāk, nekā sākt jaunu teoriju jebšu hipotēzi ar jauniem terminiem. Jaunajiem tomēr ir jāaglabā neliela asociatīva saistība ar veco, ierasto domāšanu pārejas procesu dēļ, bet pamatā sasaiste jau no paša sākuma jāveido ar jaunajām tēzēm.

Otrā iespēja ir pretēja – izmantot vienkāršus pamata terminus, ko visi saprot kaut aptuveni līdzīgi. Un tad neatlaidīgi, uz priekšu. Grūtības ir ar neērtības sajūtu lietot “tabu” vārdus, kautrība no šiem “cēlajiem” vārdiem. Un milzīga arī izkliede, ko katrs ar katru no tiem sapratīs.

Abiem diviem variantiem piemīt vēl viens kopējs trūkums – tie iedod gatavu, nemainīgu shēmu, ko cilvēks var tikai vai nu pieņemt vai noraidīt. Bet, patiesībā, kā jau to iepriekš minēju, katram pašam ir jārada savs izpratnes modelis un darba plāns. Šis arguments ir tik spēcīgs, ka, kopā ar citiem iepriekš minētajiem trūkumiem, liek šos divus noteikti noraidīt, un izvēlēties trešo, un pie tā arī palikt.

Trešais variants – apraksta īpašības, bet vārda izvēli gan atstāj katra paša ziņā. Lai katrs pats uz savu galvu un uz savu atbildību izdomā un pieņem terminus. Šie termini tad viņam būs kā tādi atslēgas vārdi, šifri, kodi, kas būs pieejami tikai viņam vienam pašam, ja viņš negribēs kādam citam tos atklāt, darīt zināmus. Katrā ziņā, tā paliks katra brīva griba, brīva izvēle, kam atklāt savu sistēmu, kam apslēpt. Un tādai daļēji vai pilnīgi apslēptai sistēmai, kuras atslēgas ir tikai un vienīgi jūsu rokās, ir liels spēks. Es pats tikai visu aprakstīšu maksimāli vienkāršiem vārdiem, ko es domāju ar katru no šiem jēdzieniem, varbūt apzīmējot tos ar kādiem pagaidu terminiem. Šī procesa būtība ir tāda, ka katram no šiem jēdzieniem ir jābūt tam centram, ar kuru radiāli ir saistīts vesals bars konkrētu asociāciju. Un tas vārds tad būtu ar precīzu signālnozīmi. Bet ne tikai tas viens vārds – asociācijas, kas ar to saistītas, savukārt ir signāls, lai radītu jebkuru citu, ar šo centru saistīto asociāciju, vai arī

jebkādas to kombinācijas.

Darba moto. Visiem spēkiem tiekties pēc veselā saprāta, pie dabīgām un īstām, nevis izfantazētām lietu īpašībām un to savstarpējām saistībām.

Pašās beigās viss vienalga ir ļoti vienkārši – tu vari runāt un argumentēt kā gribi, bet vienalga visu galu galā nosaka gala rezultāts: ir vai nav tev tā labā sajūta, tā ļoti atšķirīgā sajūta, ko aprakstīt nevar, bet, kas to zin, tas zin, un kas nezina, tam neiestāstīsi. Vai tev tā sajūta iet vienlaikus ar tavu racionālo pieeju? Parasti, gadījuma vairumā, tā nav, kaut gan bieži paša racionālā darba laikā tu saņem tā saucamās priekšnojautas par sajūtu, un kuras reizēm var būt ļoti spēcīgas, tā, ka liekas, ka tā jau ir pati sajūta. Bet, ja tevi šis racionālisms ienes sajūtā, un tad pats atkrīt, vai tad vienalga tu savu neesi sasniedzis pilnībā? Jo nezina kā vari nomocīties ar mantrām un jogas vingrinājumiem, lai ieietu tur, kur pietiek vienas sīkas domas, kāda tev sevī izstrādāta vārda vai simbola, vai to virknes, un iekšā esi! Neapšaubāmi, ka racionālajam momentam, kā visas šīs sistēmas palaidējam ir milzīga nozīme, jo racionālie momenti to paveic pēc tīrā asociatīvā, jebšu nosacījuma refleksa principa un, tā kā Radītājs pasaulē visu dara saskaņā ar dabas likumiem, tad arī te mēs viņam vienkārši atvieglotam darbu un ļaujam Viņam mums dot sev prieku un laimi (kad tas Radītājam iespējams citu apsvērumu dēļ, mūsu uzvedības dēļ) lielākā mērā, jo te Viņu vairs netraucē sevis paša izveidotā griba sekot sevis paša radītajiem dabas likumiem.

Kāds man teiks – vai tad tas nerunā pretī Dieva bezgalībai un neierobežotajām spējām. Tāds viņš, bez šaubām, ir principā, bet attiecībā ar mums viņš pietuvinās mums un izveido tēlu, kas mums ir uztverams, tāpat tēlu, kuram pašam it kā ir daudzi trūkumi, problēmas, un tā tas ir mums līdzīgs. Citādi mēs vienkārši nevarētu savstarpēji kontaktēties. Viņš arī šajā ziņā vienkārši izvēlās vislabāko dabiskāko variantu, tāpat, kā redziet, vienalga paliekot “Vis...”. Par to ir ne tikai interesanti, bet arī lietderīgi padomāt. Katrā ziņā, par šiem savstarpējo attiecību jautājumiem apstākļos, kad tiem ir vēlēts norisināties dabīgā ceļā un ikdienas apstākļos, plaši un sīki būs runāts tālāk darbā.

Par Dieva parādīšanos kā dabas skati, dabas likumi un skaistums – tas ir viennozīmīgi skaidrs. Lai to sastaptu un izbaudītu, mēs varam izvēlēties tos dabas kopumus, ko cilvēks nav skāris, un tad simts procentīgi te varam pētīt, un priecāties par Dievu. Milzīgs prieks un skola – bet tas ir tikai pats, pats pamats un sākums.

Grūtāk ir, kad sākam Dievu meklēt sevī. Jo te ir grūtāk saprast, kas esam mēs, un kas ir Viņš. Tomēr, kritērijs paliek tas pats, kas pie dabas – mēģinājums, varam vai nevaram kaut ko izmainīt mūsos uzrodošajās idejās (te tās uzrodās bez asociācijas ar maņu orgāniem, pie dabas uztveres tās izrodās ar šo asociāciju). Iznāk liels paradokss – it kā tieši tas, ko nevaram izdarīt, kas darās pats no sevis, ir Dieva daļa mūsos, un te varētu būt tāds pats prieks par Dievu, kā par dabu kā Dieva parādīšanos. Īstenībā gan ir tā, ka vislielāko prieku mums nesagāda ne galējs Viņa savrupais sniegums, ne arī mūsu katra paša sniegums, bet gan tas mūsu savstarpējo attiecību lauks, kur esam pārstāvēti abi, un nepārtraukti šīs attiecības ņem savās rokās te viens, te otrs, tātad, miera stāvoklī šāds optimisms varētu sadalīt ietekmes sfēras apmēram pusi uz pusi. Tāpēc jau Radītājs mums piemērojās, jo citādi nekāds dalījums nebūtu iespējams.

Mēs vispār varam teikt pat tā, ka nav nemaz svarīgi tas, ka te kaut kas loģiski tiek izvests garīgajā plānā, bet gan tikai tas, ka tas ir it kā tāds rituāls, lūgšanas veids, tā kā tāda mežoņu šamaņa deja ap ugunskuru, un viss. Jo beigu beigās taču vienalga, tikai un vienīgi Dievs visu izdara.

Cita lieta – vai patīk viņam mūsu loģikas spēlītes, tāpat kā, vai patīk viņam šamaņu deja, baznīcas rituāls un dziedājumi, jo viss ir viens un tas pats – vienkārši rituāls. Jo arī šamanis taču uzskata, ka jādejo tieši tā, kā viņš to cenšs darīt, loģiski un emocionāli pareizi, baznīcā arī dzied loģiski pareizi, pēc notīm (izņemot gan tā saucamo runāšanu vai dziedāšanu balsīs) – tātad, kur gan starpība?! Nav starpības!

Ne tas ir svarīgi. Kā Kains un Ābels. Viens ziedoja augus, otrs dzīvniekus. Ko katrs prot, kas viņš ir, ko dara, to arī ziedo. Ja man patīk domāt un prātot, un liekas, ka kaut kas sanāk, to arī ziedoju.

Svarīgi, lai ziedotu patiesi un to labāko. Jo, vai tad man būtu jāziedo manis taisītas kurpes, vai manis teikts svētulīgs un gaudulīgs sprediķis, vai arī mana šāda sprediķa klausīšanās. Tas nav mans, un tas būtu slikts ziedojums manā izpildījumā. Tāpat vienam mācītājam nav jāziedo viņa izaudzētā cūka vai āzis, vai arī paša taisītas kurpes. Lai viņš ziedo savu sprediķi, savu gavēni, savu peticību, sava krekla atdošanu tam, kam tā nav, savu otras auss pagriešanu, ja gāž pa vienu. Galvenais, lai katra ziedojums būtu tas vislabākais, vislielākā cilvēka Es izpausme, lai tas nāktu no sirds dziļumiem. Tāpēc ir netaisni uzskatīt, ka citi savu produkciju var ziedot, bet inteligenti – nē! Pilnīgi absurds un savtīgs pieņēmums!

Lai katrs cenšās darīt sevi interesējošo lietu vislabāk, visatbilstošāk Radītāja noteiktajai kārtībai, un tad nu ziedo tos savus labos darbus, jebšu domas, ja viņš pamatā ir domātājs, jebšu jūtas, ja viņš pamatā ir jūtīgs, jebšu meldiņu, ja viņš ir komponists, gleznu, ja viņš ir gleznotājs, zābakus, ja viņš ir kurpnieks. Un lai ziedo šos darbus Dievam savās domās un jūtās. Tad būs miers uz zemes un cilvēkiem labs prāts.

Bet ja savējo, līdzīgi darītāju starpā ir konkurence, tad tas ir labi, Dievs no tā tikai iegūs. Ziedojums viņam būs liels, un viņa mērķis par cilvēku pildīsies strauji.

Galvenie metodiskie un filosofiskie principi. Lakonisms. Terminus izvēlējos lietot pēc iespējas mazāk, bet izvēlētos nolēmu definēt dogmātiski, individuāli prieš sevis, un droši visu laiku šīs dogmas pašam izmantot, te vairs nekad, nekādās situācijās nedrīkst svārstīties. Kā jau teicu, terminus katrs izvēlās pats, šeit doti tikai modeļi.

Vispirms pirmais – Ne Es (ja kādam tā vieglāk, tad viņa Dievs vai engēlis, bet ne Dievs vispār, par šo pēdējo terminu šajā grāmatā praktiski nekādas runas nav).

Otrais ir – Es (katrs cilvēks pats sevī, visdārgākais, kas vien var būt).

Trešais ir – pirmo divu savstarpējās attiecības (absolūts Es prieka, laimes, veselības un nemirstības garants).

Tad ņemsim vēl kā pamatterminus dažus citus, kuri sīki izanalizēti pielikumā. Nu kaut vai tādus

jēdzienus kā - gars un ideja. Kā jau teicu, katrs var priekš sevis un sevī lietot dažādus vārdus, tikai jāsaprot, ko ar katru no tiem ļoti konkrēti domā. Bet, ja reiz izvēlās, tad turpmāk jālieto droši, stingri un paliekoši, tikai lai atcerās, ka viņš pats tos izvēlējās, nevis es iedevu!

Un vēl, par darba struktūru. Ir jāatšķir: tā pirmā darba daļa, kur veido vienoto garīgo lauku, būtībā tai ar kaut kādu garīgumu praktiski nav nekāda sakara. Tā ir tīra loģiska tehnoloģija. Tāpat, kā viss tas, ko dod vai nedod ekstrasensijas un līdzīgas tehnikas. Garīgums sākas tikai tur, kur apraksta un veido personīgās attiecības ar Radītāju, tātad, tikai līdz ar ētikas daļu. Uzskatu, ka pirmā daļa netraucēs nevienam, ne reliģiozām, ne zinātniskām cilvēkam. Tur vienkārši ir realitātes izziņa ar veselā saprāta palīdzību, un beigās iegūts rezultāts, kas atšķiras no vispārpieņemtā. Un par ētikas daļu – tā patiesi ir ļoti izteikti individuāla, un te es varu teikt, ka pats pamatā balstos uz savu personīgo pieredzi, un dodu to tikai kā piemēru, kā variantu, lai katrs vieglāk varētu izveidot pats savu individuālo pieejas algoritmu.

Tehniskā bāze:

1) Atsakāties no matērijas jēdziena, un ieviešam skaidrību par gara un idejas funkcijām un izpausmēm.

Līdz ar to radām pilnīgi skaidrus šādus priekšstatus:

- a) darbojas tikai gars, idejas nedarbojas;
- b) uztveramas ir tikai idejas; gars nav uztverams.

2) Izmantojam spriedumos tikai ļoti parastas, pašsaprotamas lietas un norises, kas pilnīgi katram cilvēkam aptveramas ar vienkāršu veselo saprātu un viegli praktiski pārbaudāmas.

Un tad jāsaka tā. Pamatjēdzieni ir absolūti. Sastopami pilnīgi visur, tie veido vēsturi, dzīves, likteņus, mākslu. Pasaulē patiesībā pastāv tikai viens – Radītāja un manis paša (dabīgi, arī jebkura cita, kurš sevi apzinās kā “Es”) savstarpējas attiecības, kas tiecās uz mīlestību. Pilnīgi viss pārējais, apzināti vai gandrīz vienmēr neapzināti ir tam pakārtots. Lielais starpetaps un treniņa nometne ir šāda paša tipa

attiecības cilvēku starpā.

Un tad ir ļoti stingri jādomā par veselo saprātu un objektivitāti. Tas, kas ir tava viena paša galvā, tas ir objektivitātes ziņā grūti kontrolējams, gan tev pašam, gan kādam citam. Ja tu gribi kādu pārbaudi, tad vari vienīgi salīdzināties ar citiem cilvēkiem, un arī ar sev aptveramās Radītāja daļas izpratni – savu Ne Es. Sīki jāizprot šādas objektivizācijas paņēmieni un patiesības kritēriji, realitātes jēdzieni un kritēriji. Jāatcerās, ka, balstoties uz matērijas neesamības principu, nonākam pie secinājuma, ka tad, ja mēs kaut ko darām, un izdarām tā, ka paliek reāls rezultāts, fiksēts kādās lietās, tad to varam izskaidrot tikai vienā veidā - tas ir kritērijs, ka Radītājs ir atzinis, ka šī darbība noritējusi saskaņā ar dabas likumiem, un šo darbību ir tāpēc to akceptējis. Akcepts automātiski nozīmē to, ka Radītājs ir paņēmis un ļāvis tai nostiprināties savā garā, un kādu laiku to tur uztur, tā padarot to uztveramu gan pašam darītājam, gan arī citiem gariem - gan cilvēkiem, gan arī dzīvniekiem, un jebkuram, kas atbilst gara definīcijai. Tā kā mums ar dzīvniekiem iespējams kontakts ar šādu Radītāja starpniecību, tad pēc definīcijas sanāk, ka arī tie, tāpat kā cilvēki, ir uztveroši gari. Un arī viņi kaut ko izdara, un tas atkal ar Lielā Gara starpniecību tiek redzams visiem gariem, kas tur ir tuvumā, nu kaut vai atstāj izkārņījumu kaudzīti, kas reāli cilvēkam būtu jāsavāc.

Par “Ne Es” formulējumiem dažādās situācijās un atbilstošajām definīcijām. Pamatā ir tas, ka nav, nekad nav bijis un nekad nebūs nekas cits, kā tikai “Es” un “Ne Es”. Dažādās situācijās ir lietderīgi tos gan uztvert, gan apzīmēt, gan definēt kā dažādus jēdzienus.

Kad ir runa par tīrām tehnoloģijām, arī par tādām, kā Vienoto garīgo lauku, tad tur patiesībā nekā “garīga” nav. Ja arī lauku saucam par “garīgu”, tad tas norāda tikai uz to, ka tajā norisinās patiešām garīgi procesi, bet pati šī konstrukcija ir tīri loģiska, veselā saprāta izveidota konstrukcija. Un šādās situācijās, kas kaut kā apraksta garīgu procesu norisi, tās tehniskos apstākļus, algoritmus, bet kas nav tieši saistīti ar “Es” gribu iesaistīties tajos, ir arī atšķirīgi jāapzīmē. Piemēram, te varētu lietot jēdzienus, ko raksta ar mazo sākuma burtu, piemēram, teikt – jēdziens “es” plus jēdziens “ne es”

sastāda jēdzienu “dievs” vai “radītājs”; varētu arī teikt, ka ne es ir daba, vai, ka ne es ir liktenis. Varētu pat teikt, ka es un ne es starpā ir paredzēta vai nu vienkāršu garīgu, intelektuālu attiecību, jebšu arī mīlestības izveidošanās.

Savukārt tad, kad runa iet par reālām ētiskām attiecībām šo vienīgo realitāšu starpā, tad būtu vēlams izvēlēties terminus ar lielo burtu - “Es”, “Ne Es”, “Dievs”, “Daba”, “Mīlestība”, “Spēle”, “Liktenis,” un vēl varbūt dažus citus terminus. Tie tad arī būtu jālieto šādā nozīmē tikai tādos emocionālos apstākļos, kad šīs augstākās garīgās darbības reāli risinās, vai tiek domāts, ka tām būtu jārisinās, respektīvi, situācijās, kad šo vārdu lietošanu pavada (vai vēlami būtu jāpavada) tā visaugstākā svētlaimes apbalvojuma sajūta, kas tiek piešķirta cilvēkam, lai vadītu viņu šajā ceļā. Tā un tikai tā, radot pareizas un adekvātas asociācijas, mēs sevi varam lietderīgi pārveidot, respektīvi, nemaz nekautrējoties, absolūti atbilstoši neirofizioloģijas un psihofizioloģijas likumiem. Izveidojušās iekšējās neirālās saites – nosacījuma refleksi, un tiem atbilstošie domāšanas un emocionālie ekvivalenti – asociācijas, tad arī būs tas “zelts, ko mēs krājam debesīs”, un ko neviens zaglis nevar jums atņemt. Tikai ar vienu piebildi, šādi augļi, atšķirībā no dažām reliģiskām dogmām, jums būs dāsni baudāmi jau tepat, uz mūsu grēcīgās zemītes, un, pie tam, diezgan drīz, ja labi paveiksies, tā teikt – tūlīt un tagad. Un galvenais likums, kas te darbojas – skaidri jāizvēlas un precīzi jālieto šie nosacījuma un beznosacījuma kairinātāji, lielākais neveiksmes garants šeit ir sajukums, griķu biezputra smadzenēs, migliņa saprātā un tukša sajūsma emocijās. Šie jautājumi ir ļoti skaidri, tomēr pārāk dziļi profesionāli, tāpēc neaizkavēšu lieki ar tiem jūsu uzmanību. Moto viens: Garīguma Ceļš (ar lielajiem burtiem) ir Skaidrības Ceļš (ar lielajiem burtiem) nevis tukšas teļa vai aitas sajūsmas ceļš (ar mazajiem burtiem).

Par matērijas jēdzienu. Skaidrība attiecībā uz šo matērijas jēdzienu esošajam darbam ir fundamentāli svarīga. Mani stipri māca šaubas, vai vērts jautājumu nostādīt asi – noliegt matērijas esamību pilnīgi un galīgi. Vai tas jau momentā, pat nelasot tālāk, neatgrūdis cilvēkus, kā kaut kas pilnīgi absurds un absolūti nepieņemams, noteikti pat apspriešanas vērts neesošs jautājums. Bet

izvairīties no kardināla risinājuma nozīmēti tik smagi laipot, piemēroties un iztapt, ka darbs no tā ciestu ļoti smagi, pārāk smagi. Tik smagi, ka nebūtu iespējams to saprast un praktiski izmantot. Tāpēc nolēmu, ka jālauž iestāvējušies uzskati radikāli, citādi nav vērts vispār šo darbu turpināt rakstīt.

Te es tikai nostādu jautājumu, un pasaku atbildi, jo šī jautājuma iztīrīšanai būs veltīta vesela gara un sīka nodaļa. Te ir liels paradokss: matērija ir vislielākā, cilvēka prāta nekontrolētā fantāzija, kurpretī realitāte – tas ir dieva vārds. Mēs iegūsim daudz brīva laika un domāšanas telpas, jo, atrisinot priekš sevis šo jautājumu, nebūs nekādu problēmu ar materiālā un ideālā atiecībām, mijiedarbībām, tāpat kā, analogiski, ar visām ar to visu saistītajām psihofizioloģiskajām problēmām.

Maza atkāpe pie nupat teiktā. Kā var zināt, ka ar sajūtu orgāniem uztveramā realitāte ir dieva vārds. Tāpēc, ka realitāti rada un uztur viņš, arī to, ko it kā radu es, un radu tā, ka tas radītais kļūst uztverams (saredzams, sadzirdams, sataustāms utt.) citiem cilvēkiem un arī dzīvniekiem vai vēl kādiem citiem gariem. Bet fantāzijas – tas nu gan ir tīri tikai manas. Tāpēc tās ir nepārbaudītas.

Vēl par to matēriju un dieva garu. Patiesībā ir maza starpība, vai saka, ka visu priekšmetu un darbību nesēja vide ir matērija, vai dieva gars. Ne par vienu no tiem mēs taču tikpat nekā vairāk pateikt nevaram. Bet ar matēriju uzreiz problēmas. Bet ar dieva garu ir viss uzreiz kārtībā. Te ir tikai viens nezināmais, bet mēs sakām, ka ar laiku pamazām arī to apgūstam. Nu tad labāk samierināties ar šo tikai vienu nezināmo, bet tas arī viss. Pārējais viss ir vai nu zināms, vai principā izzināms, ja vien pieturamies pie reālām lietām, skaidra prāta un tīras, patiesas vēlmes tos izprast tā, kā šīs reālās lietas mums šajā dieva laukā tiek demonstrētas, un neizfantazējam un nepiedomājam paši, kā pa mūsu prātam tam visam būtu jāizskatās. Un tas ieguvums taču pamatā ir tas, ka šādi mēs nojaucam mākslīgo barjeru starp sevi un Dievu. Tikai neputojam, barjera pastāv vienmēr, bet tā ir cita, absolūti nepieciešama barjera, caur ko mēs abi ar viņu uzturām savu savstarpējo spēli (par to sīki būs runāts turpmāk). Bet tā pirmā, mehāniskā matērijas barjera ir galīgi lieka, tā ir tikai traucējoša, un tai nav nevienas pozitīvas funkcijas. Tas pilnīgi sasaucas ar dažām reliģiskām pieejām, ka, dari ko darīdams,

dari atcerēdamies dievu – te pie manas metodes tas tiek pārvērsts par ikdienas, ik mirkļa nodarbību.

Lai to visu varētu veikt, man vispirms kā darba hipotēzi bija nepieciešams izveidot priekšstatu par vienu, vienotu esamības, domas un darbības lauku, lai varētu to izpētīt soli pa solim, atklāt, kā tajā ir mums ērtāk eksistēt. Un atceramies, ka šis lauks ir tikai un vienīgi līdzeklis, kas pats par sevi nedotu neko vairāk kā tikai kaut kādā mērā apmierinātu mūsu zinātkāri. Bet tas ir ļoti maz. Jāiet stipri tālāk – par to būs runa ētikas nodaļā.

Par mūsu domas iespējām, to saistību ar reālo uztveri, izvairīšanos no abstraktiem jēdzieniem, jebšu pirmais īsais piegājiens jautājumam par matērijas realitāti. Pateikšu vispirms, ka te nebūt nav runa par spēli ar terminiem, patiesību meklēšanu paša šī procesa dēļ. Ir citādāk. Kaut kad sen sen atpakaļ cilvēki ir nezin kādā, pilnīgi neiedomājamā veidā, jādōmā, ka ar visai labiem nodomiem, izfantazējuši pilnīgi no realitātes atrautu filosofisku priekšstatu, kas laikam taču ļoti nemanāmi un pamazām, sava primitīvā ērtuma dēļ guva tik lielus pienākumus, tā iesakņojās cilvēku apziņā, ka tika sākts uzskatīt par pilnīgu aksiomu. Runa ir par to, ka viss tas, kas mums apkārt – daba, dažādi priekšmeti, mājas, cilvēki, dzīvnieki – eksistē paši par sevi, ka tās ir materiālas lietas. Mēs taču visi tā uzskatām, ka katram priekšmetam piemīt dažādas īpašības – piemēram, mans rakstāmgalds, pie kura es tagad sēžu ir liels, ar melnu virsmu, diviem skapīšiem un vienu lielu atvilkni vidū. Mēs visi labi zinām, ka tāds galds sastāv no koka, tas, savukārt no noteiktām molekulām un atomiem, tie savukārt no visādām sīkākām daļiņām. Un tā līdz bezgalībai. Var jau aizfantazēties tālu, ka katrā tāda galda vissīkākā daļiņā ir apslēpta vai vesala bezgalīga pasaule. Un ka mēs, sagudrojot un ņemot talkā aizvien precīzākus un precīzākus rīkus, visādus mikroskopus un sazin vēl ko, varētu šo pasauli pētīt plaši un sīki, un tā tālāk un tālāk. Ar vārdu sakot, pēc principa, jo tālāk mežā, jo vairāk malkas. Un kronis tam visam ir tāds, ka mēs taču esam spējuši uz šāda pamata paši sevi pārlicināt, ka nav jau nemaz cilvēka spēkos šo galdu līdz galam iepazīt un izzināt. Un no tā taču ir skaidrs, ka cilvēks principā neko daudz nevar izzināt vispār. Un tad, bet nu jau ar zināmu lepnumu, tā sakot, redziet, cik daudz un dziļi es esmu

sapratis, cik es esmu ļoti mācīts, un reizē, cik es esmu pieticīgs un labiņš, jo es ar to nebūt netaisos lielities - es vienkārši un cēli paziņoju – jo vairāk es uzzinu, jo zinu, ka es nekā nezinu. Patiešām, it kā cēli, pacilāti, taču patiesībā - vienkārši muļķīgi. Skepticisms vislielākajā pakāpē. Īstenībā gan nekā cēla un laba tur nav. Sajukums galvā, prāta viesuļvētra. Ir jābūt patiesi dullam, lai turpinātu tādā ceļā apgūt zinības vienkārši tāpēc, ka tā pieņemts, ka tas ir labais tonis, kaut arī skaidri zini, ka beigās tas ne pie kā neved, ka beigās ir sliktāk kā bija sākumā. Un tā jau arī ir. Varētu likties, ka zinības, filosofijas ir aicinātas cilvēkam dot laimi, prieku un mieru. Bet vai tā ir? Nav vis. Ir gluži otrādi. Jo cilvēks mazāk piebāž galvu ar visādām gudrībām, dzīvo normālu dzīvi, dara kādu darbu, ko prot, labi izturās pret citiem, jo viņš noteikti jūtas labāk, kā kāds stresa izmocīts, savu nespēju izzināt patiesību nomāks un ievainota pašlepnuma nepārtraukti šaustīts “atraitnes dēls”.

Kur kļūda?! Tikai vienā – ir pazudis pareizais ceļš. Esam nomaldījušies. Kā jau iepriekš teicu, ja nomaldās mežā, tad vajag tikai censties iet vienā, vienalga kurā virzienā, neko nemainot, tad iziesiet jebkur, kur, vienalga, varbūt būs labāk, kā tur, kur bijāt. Arī te mēs varam darīt tāpat, kā iepriekš nolēmām. Arī jautājumā par matēriju varam darīt tāpat – iet vēl soli uz priekšu, varbūt līdz paradoksam matērijas būtības izpratnē, un tad varbūt pēkšņi priekšā atklāsies, ka mežs, kurā bijām tik smagi maldījušies, beidzas, un sākas jauns un skaidrs ceļš, jauna, patiesāka un dziļāka izpratne, un nesalīdzināmi lielāks prieks par to. Tā jau tas bieži vien notiek arī garīgā pasaulē, tā cilvēki dara. Pieņemsim, kaut kādu iemesli dēļ, varbūt vecāku vai apkārtnes iespaidā, agri izvēlās profesiju, vai sievu, vai ir radušies draugi, bet vēlāk saprot, ka nav labi. Tomēr iet tik uz priekšu, daudz ko dažādi iztulko, pieņem dažādas teorijas, dažādus aizbildinājumus, lai saglabātu pašcieņu pats savās un arī citu acīs. Bet garīgā pasaulē jūs laikam gan tomēr negribat nonākt vienalga kur, lai tikai būtu saglabāta pašcieņa. Mēs te tomēr gribam patiesību, vai vismaz ļoti spēcīgu un stabilu laimes izjūtu. Kur tad esam nomaldījušies? Ņemot pa lielam, tur, ka esam lietām pierakstījuši patstāvīgu eksistenci, esam noticejuši, ka tās eksistē pašas par sevi, ārpus tam, lai tiktu uztvertas. Un lūk, es esmu pārliecināts, ka

tas tā nav. Un domāju, ka varu to pierādīt katram, kurš gatavs uzkausīt. Un no tā izriet tik daudz kas tīri praktisks tālāk. Tur tas ceļš uz laimi, harmoniju, un arī uz veselību, sāk atritināties it kā pats no sevis, pamazām sagulst jūtās, saveido asociācijas, kļūst par realitāti, un tad darbojas pats, bez mūsu jebkādas papildus iejaukšanās. Tas ir ļoti sarežģīti, ļoti pretrunā ar to, kā mums pierasts. Un tomēr, ja ir noriebies dzīvot tik skumji, stresaini un neinteresanti, kā līdz šim, tad sekojiet tam, ko tālāk teikšu.

Pirmais mierinājums. Lūdzu, nesabaidieties bez iemesla. Ja jūs esat vienkāršs cilvēks, kas neko daudz nezina un nemēdz prātot ne par kādām filozofijām, matērijām, fizikām vai metafizikām, bet vienkārši dzīvo savu dzīvi, dara savu darbu, rūpējas par savām rūpēm, bēdājas par savām neveiksmēm un priecājas par savām veiksmēm, tad jūs varbūt pat neko nesapratīsiet, ko es te esmu sarakstījis, kam tas vajadzīgs, jo, ja arī jūs iedomātos pieņemt manus uzskatus, tad jūsu dzīvē no tā visdrīzāk nekas nemainītos, nu vismaz pilnīgi noteikti, nemainītos uz slikto pusi.

Ja jūs esat liels gudrinieks, varbūt kaut kāds filosofu amatieris, vai kāds zinātnieks, tad arī nekas jūsu praktiskajā, ikdienas dzīvē tāpat neizmainīsies. Kas attiecas uz jūsu uzskatiem, tad te var būt divejādi. Ja jūs dogmātiski atrodaties kādā uzskatu vai ticības sistēmā, un jūtaties tajā labi un droši, tad jūs, ja arī ko no šī darba palasīsiet, tad visdrīzāk to visu ignorēsiet, vai arī augstprātīgi pasmīnēsiet un, zīmējoties uz autoru, varbūt neuzkrītoši un pieklājīgi viegli pagrozīsiet pirkstu pie deniņiem. Bet, ja jums neveicas, jūs meklējat ceļu, daudz lasāt, salīdzināt, esat izpētījis daudzas filosofisko uzskatu sistēmas, reliģijas, ezotērikas skolas, jogas mācības, reiki un tā tālāk, bet neesat tā visa gaitā spējuši gūt papildījumu, tad gan šis mans darbs, es pieļauju, varētu būt tieši jums vesels atradums, kas pārvērstu visu jūsu dzīvi vienā veiksmes un prieka stāstā, ļautu jums iemantot dzīves mieru, papildījumu, mērķa skaidrību un laimi. Tāpat tas attiecas arī uz cilvēkiem, kuriem vienkārši tā īsti nav veicies, bet viņi tomēr īsti nekad nav noticejuši, ka viņu veiksmes atslēga varētu atrasties kaut kādos filosofiskos pētījumos vai kādās aklās ticībās un reliģijās, kas ir mēģinājuši savu mieru sameklēt vienkārši dabā un cilvēkos, un tomēr kaut kā nav izdevies savu laimi notvert. Arī viņiem, kā es

pieļauju, te varētu rasties nojauta par savu ceļu, savu individuālo un vienīgo ceļu uz saskaņu ar dabu un cilvēkiem, arī uz saskaņu un veselību pašam savā organismā.

Vēlreiz uzsveru, ka nevienam cilvēkam praktiskajā dzīvē nekas no šīs pieejas nemainīsies uz slikto pusi, visas pasaules uztveramās īpašības un darbības paliks tādas pašas, notikumu secības tādas pašas, cilvēki, dzīvnieki, priekšmeti – tādi paši. Tas, kas mainīsies krasi, droši un noteikti, tas ir – visas šīs mūsu uztveramās pasaules kopsakarību izpratne, to nozīmes un jēgas izpratne. Un pozitīvā izpildīta pienākuma atvieglējuma sajūta – to patiesi ir vērts iepazīt, un censties sev paturēt uz visiem laikiem.

Par realitāti, dabiskumu un vienkāršību. Par to filosofiju jāsaka tas, ka tieši pārgudrības un spēles ar vārdiem atbaida no tās parastus cilvēkus. Tiek bieži iztaisīts tā, ka it kā būtu jāzina ļoti daudz faktu, lai kaut ko varētu safilosofēt.

Lai tā būtu, lai tiem lielajiem un mācītajiem filosofiem būtu viņu gudrā filosofija, prāta akrobātika, savstarpējās sacensības, kas bieži nenes mieru. Ļoti bieži, pavisam godīgi ņemot, jāatzīst, ka pašā apakšā sēž paša autora neapzināta godkāre, slavas kāre. Lai viņiem ir, tur nav nekā slihta. Bet tas ir viņiem. Viņus nelasa parasti cilvēki. Negribās, neticās. Tā ir elites kluba nodarbošanās, jebšu tā ir vajadzīga studentiem vai zinātniekiem, ja jāiegūst grādi vai jātaisa karjeras.

Es esmu par vienkāršu, uz veselo saprātu stingri nobalstītu filosofiju. Es uzskatu, ka simt un tūkstoškārt svarīgāk atrast pareizās un derīgās saites starp visiem, vai vismaz daudziem, ikvienam cilvēkam saprotamiem pamatjēdzieniem, un nevis starp atvasinājumiem no atvasinājumiem. Ja pamati kārtībā, tālākais bieži vien notiek pats no sevis.

Tāpēc jālieto lietu un procesu visparastākās nozīmes, kas darbojas ikdienā, un ko saprot katrs cilvēks. Piemēram, laika jēdziens. Ja es zinu, ka trijos pēcpusdienā man jāsatiek kāds cilvēks pie Laimas pulksteņa, tad nav problēmu – es eju un satieku. Bet, ja es sākšu domāt, ka laiks ir relatīvs, ka varbūt viņa vispār nav, utt., tad nav man jāstāsta tālāk, kas no tā iznāks.

Ko te nedrīkst sajaukt? Nu to, ka zinātniekiem fundamentālistiem ir savs darbs, savi jēdzieni, un

var būt arī sava filosofija. Bet tas noteikti nedarbosies ikdienas līmenī. Viss ir relatīvs. Es te runāšu par dzīvi, kāda tā ir mums visapkārt, un nevis par tādu, kādu mēs to varam izfantazēt savās fantāzijās un abstrakcijās. Un te, tajā dzīvē, kas mums ir apkārt ik dienu un ik uz soļa, šeit mēs varam viegli, vienkārši iedziļinoties sevī, ļoti daudz ko pārbaudīt.

Un arī šeit mūs ne tuvu neskar un arī neinteresē viss, jo ļoti, ļoti daudz kam ar mums vienkārši nav nekāda sakara. Mums tiek tieši dots precīzi tas, kas mums paredzēts, un dotas iespējas izprast, kā dots, kā izmantojams, kāpēc dots, kāpēc nav dots arī tas, kas it kā mums pienāktos, un arī, kāpēc galu galā dots tas, kas mums lieks. Tas ir tas pārējais, tas jau arī dots mums, reiz mēs to esam uztvēruši, redzējuši paši, kaut kur saklausījuši, vai kādā grāmatā izlasījuši. Bet tas dots tikai kā tāds fons, dots ne tieši, bet tā kā aizplīvuroti, tālā plānā. Un nav nekādas jēgas, ir kaitīgi šos plānus jaukt. Mēs esam mācījušies par relativitātes teoriju, par antipasaulēm un daudz ko citu. Bet tas mums dots tālos, tālos plānos, tikai un vienīgi lai reizēm par to padomātu, pasapņotu. Bet bēdas mums, ja mēs sāksim dzīvot tā, it kā šī antipasaule iedarbotos uz mums katru brīdi, un vēl prasītu no mums kādas konkrētas atbildes reakcijas, pretdarbības. Tā nav konstruēts cilvēka organisms, viņa nervu sistēma. Tā darot mēs dzīvojam nepārtrauktā stresā, vienkārši pārslodzes un nesakārtotu prioritāšu dēļ. Nevajag jaukt – mēs esam samācīti par tām prioritātēm, ka ir tās materiālās, un tad tās dažādās it kā izsmalcinātās emocionālās, un tad garīgās – un, jo augstāk pa šo piramīdu rāpjamies, jo cēlāk un labāk. Tikai padomāsim, vai tas nav viens priekšstata stereotips, ko ļoti ilgi visi vienkārši bez domāšanas atkārtoti. Mēs vēlāk par to sīki runāsim. Šobrīd es vienkārši gribu uzsvērt, ka ļoti svarīgi ir sadalīt – kas uz mums attiecās, kas daļēji, un kas neattiecās nemaz, kaut arī mēs to zinām.

Domājot vienkārši, iedziļinoties tieši tajā, kas mūs skar, mēs skaidri un pārliecinoši redzam, ka ir tas, kas reāli ir, un tas, ko izfantazējam savā prātā, un tas izfantazētais lai tad arī sevī paliek.

Tātad, pieņemam par patieso, jebšu mums visprioritārāko, nevis to, kas kaut kur uzrakstīts, ko kāds kaut kad pateicis, bet to, kas atbilst veselajam saprātam, un ko vienkārši varam pārbaudīt šajā

veselā saprāta un reālās uztveres gaismā.

Saka gan, ka tās labākās idejas ir tās neprātīgākās, tās trakākās, tās absurdākās. Bet tas attiecās uz to fantāziju lauku. Uz to veselajā saprātā balstīto pasauli tas gan laikam neattiecās. Un, ja es te pasaku, ka tāda matērija nepastāv, tad tā nav nekāda traka ideja, bet banāla, reālā saprātā pilnībā nobalstīta doma, kas visādā veidā ir vienkārši saprātīgi pierādāma un acīm redzama.

Vienīgais, kas vajadzīgs, ir klausīt šai veselā saprāta balsij, atšķirt to no vienkāršiem aizspriedumiem, domas inerces un ieradumiem.

Patiesības izziņāšana neiet pa taisni, un to mēs bieži aizmirstam, un tāpēc smagi kļūdāmies. Mēs nevaram izziņāt lietu dabu, tās izpētot aizvien sīkākā veidā – aizvien citos līmeņos. Patiesība ir tāda, ka katram līmenim ir savas likumsakarības, savas ar to saistītās asociatīvās saistības, savas ar maņām uztveramas idejas jebšu lietas. Par līmeņu savstarpējām saistībām mēs praktiski neko nezinām, izņemot mūsu pašu prātos saveidotas smagnējas un nepraktiskas domas. Un visdrīzāk mums šobrīd to nav lamts, nevajag zināt, un tam, nūdien nevajadzētu bojāt mums garastāvokli. Patiesība ir attiecības starp lietām un parādībām katra relatīvā līmeņa iekšienē. Ja to ievērosim ikdienā, būs vieglāk un labāk dzīvot gan sev pašiem, gan sev tuviem, un pat tālākiem cilvēkiem.

Par praktiskām konsekvencēm, piemēram, ekstrasensiju. Par ekstrasensiju – kā jau teicu, ir labi, ja sajūt tieši tik, cik ir dabiski vēlēts dotajos apstākļos sajūst. Ja sajūt par daudz, tas nenes nekādu labumu, jo cilvēka uzmanība ir nevajadzīgi piesaistīta novirzēm no normālas fizioloģiskas funkcionēšanas, kas patiesībā ir pilnīgi dabīga tieši tādā veidā, kā tā primāri mums dota mūsu sajūtās. Atkārtāju vēlreiz, labāk izprast to, kas tiek piedāvāts izpratnei tieši, un nevis paplašināt uztveri, ne pārlietu precīzi saprotot, kādēļ, ja nav nobeigts darbs ar uztverēm, ko katru brīdi saņemam bez jebkādam pūlēm. Bez šaubām, kad pamata darbs būs veikts, tad varam izmēģināt to arī uz mākslīgi paplašinātas uztveres fona – ja tad vairs tas kādam liksies lietderīgi un interesanti.

OTRĀ DAĻA

VEIDOJAM KONKRĒTU UN EKSKLUZĪVU DARBA VIDĪ - VIENOTU GARĪGO LAUKU, TIEKAM SKAIDRĪBĀ AR MATĒRIJAS JĒDZIENU

Kāpēc tik svarīga ir vienotā garīgā vide? Tāpēc, ka tieši šis ir vissvarīgākais nosacījums, lai spētu savu to uztveres un aktivitātes daļu, kas katram cilvēkam asociējas ar jēdzienu “garīgums”, ievadīt un paturēt tādās sliedēs, kas veicina šī procesa “gludāku” norisi, pateicoties izbēgšanai no veselas virknes parasti neizbēgami šo procesu pavadošu, praktiski nelīdzsvarojamu pretrunu, kas kopumā ļoti iedragā patiesi meklējoša cilvēka pašapziņu, riebīgi bojā garastāvokli, izraisa lieku satraukumu, kas viss kopā ilgstošākā laikā neizbēgami noved pie neatgriezeniska pesimisma un arī veselības traucējumiem.

Visu nelaimju pamats šajā jomā ir cilvēka ieradumi, jebšu iegūtie refleksi. Sašķeltu garīgu vidi jebkurš cilvēks saņem jau kopš visagrīnākās bērnības, tā viņam pasaules uztveri iestāda vecāki, vēlāk skolotāji, līdzcivēki, augstskolu profesori. Pēdējā laikā es mēģinu iztēloties, vai tas vienmēr tā ir bijis, vai tā tas bija arī ļoti senos laikos, kad cilvēku pasaules uztveri vēl nebija mainījusi civilizācija? Nekad mēs neuzzināsim, kā tas ir bijis, tomēr ar diezgan lielu piepūli ir iespējams iedzīvoties it kā šo cilvēku izjūtās, un sajūst, ka tas tā varētu arī nebūt bijis vienmēr. Mēs visi esam izaudzināti par materiālistiem, arī tie, kas dēvē sevi par ideālistiem, patiesībā reāli dzīvo materiālajā pasaulē.

Šeit jāpievērš liela uzmanība tam, ka vārds “materiāls” tiek lietots divās ļoti atšķirīgās nozīmēs, kas ikdienā vai uz katra soļa rada nesaprašanos cilvēku starpā. Jau tas vien, ka to apzināties, var jūs pasargāt no liekiem negatīvu emociju uzplūdiem, un ļaus jums vieglāk saprast, ko īsti domā jūsu sarunu biedrs, lietojot šo vārdu. It sevišķi šis sajukums raksturīgs dažādās ezotēriķu un “salona

garīguma” aprindās. Vārds nozīmē: 1. Cilvēka noslieci dzīvē gūt apmierinājumu no ēšanas, dzeršanas, ģērbšanās, mājas, mašīnas, pretstatā cilvēkam, kam ir “augstākas” intereses – kultūra, kino, teātris, opera, “salona garīgums” - visādas ufoloģijas, ezoterikas, enerģijas, auras, ekstrasensijas u.t.t. Un 2. - cilvēks, kam ir uzskati, ka pastāv matērija kā “objektīva realitāte”, neatkarīgi no tā, vai cilvēks to uztver vai neuztver; šī matērija ir primāra, un uz tās bāzes veidojas virsbūve – ideālais. Kopā šīs nozīmes daļēji iet, bet ar lielām grūtībām. Tāpēc vajag vienkārši vienmēr labi izdomāt, kuru nozīmi mēs vai kāds cits cilvēks ir domājis, lietojot šo vārdu. Vēl nesen ļoti daudzi cilvēki bija materiālisti, kas bija droši par šo “objektīvo realitāti”, un arī tagad ir, bet tādēļ viņi nebūt nav jāuzskata par materiālistiem savu kultūras ieradumu jomā, viņi var tādi būt, un tikpat labi arī tādi nebūt.

Varbūt jums tas liksies neparasti, bet var taču pamēģināt ieslēgt iztēli, un aiz ieraduma nepieņemt uzreiz aksiomu, ka mums visapkārt ir tā saucamā matērija, un mēs paši arī esam matērija – mūsu rokas, kājas, galva, smadzenes. Matērijas esamība kā “objektīva realitāte” šķiet tik pašsaprotama, tā iestādās mūsu katra domāšanā pilnīgi automātiski. Bet, ja nu tas ir tikai domāšanas stereotips, vienkārši pieraduma spēks.

Lai kaut kas jauns sanāktu domāšanā, nepieciešams atbrīvot šim jaunajam vietu. Brīva vieta – tā ir vieta, kas ir iztīrīta vai vismaz nedaudz patīrīta no stereotipiem, automātiskām domām, kas var būt vienkārši aizspriedumi. Un tieši šo brīvo vietu radīt ir visgrūtākais, vai daudziem pat neiespējami. Tas nav viegli, jo vecie uzskati pilnīgi noteikti pretosies, tie nekad viegli un labprātīgi nepakļausies jūsu gribas spiedienam. Un tā ir ilgstoša sacensība, kurā pārspēku ņems te viena, te otra puse, te stereotipi, te jūsu brīvais saprāts, brīvā griba, loģika, un pamazām – jaunās emocijas, kas nostiprina nu jau jaunus stereotipus.

Jums par labu un iedrošinājumu varu pateikt droši no savas pieredzes – vecā uztvere nekur nepazūd, gluži otrādi, tā kļūst pat spilgtāka, “materiālā” uztvere un domāšana kļūst vēl precīzāka, praktiskāka, lietderīgāka, bet viens jaunums – izmainās dažas domāšanas un sajūtu nianšes, kas beigu

beigās izrādās fundamentāli nozīmīgas. Un tad pamazām, aizvien vairāk un vairāk, izzūd satraukums, stress, nostiprinās pašapziņa, ļoti lielā mērā pieaug darba spējas, un arī uzlabojas tīri fiziskā veselība.

Kas ir galvenais darba rīks pašā pirmajā stadijā, kamēr vēl emocijas ir pamatā pretpēku sabiedrotie, kamēr tās nav pārvilkts sava jaunā “Es” pusē? Tas ir cilvēka brīvā griba tikt uz priekšu savā garīgajā izpratnē, izturība, un ļoti stingra loģika.

Kādēļ garīgā dzīve buksē? Es esmu pārliecināts, ka galvenais grūtību avots, kādēļ mūsdienās tā dēvētā “garīgā dzīve” buksē, un daudziem cilvēkiem laimes, apmierinājuma un labas veselības vietā sagādā vien liekas raizes, stresu un dažādas veselības problēmas, ir tieši tas, ka mums šī darbošanās vide ir sašķelta, un tajā darbojošās personas ir pārāk daudzskaitlīgas. Bez tam, viedokļi par katru šo sastāvdaļu ir visai atšķirīgi. Tāpēc ir grūti aptvert esošās vērtības, izvērtēt tās, izvēlēties savu ceļu, kuru pilnveidot, un kurā tad arī atrast pilnīgu savas dzīves piepildījumu, maksimāli iespējamo prieku, laimi, mīlestību un veselību.

Cilvēks savā tieksmē visu klasificēt, aprakstīt, salikt pa plauktiņiem, reizēm mēdz aiziet par tālu. Laikam gan šī ir tā reize. No dabas cilvēks noteikti ir ielikts garīgai dzīvei piemērotākos apstākļos, nekā tie, kurus tas pats sevī un ap sevi laika gaitā izveidojis. Pirmsākumos cilvēks tika ievietots, un viņam lietošanā tika nodota vienota vide, un tika uzlikti noteikti uzdevumi, kurus izprotot un pildot tika garantēta iespēja pašam pēc savas brīvās gribas sasniegt ļoti augstus laimes, iekšējā miera un harmonijas līmeņus. Bet cilvēkam kaut kad sen, sen atpakaļ labpatika šo vidi sašķelt, izveidot vairākas atšķirīgas nometnes, un pie tam vēl – tās pamatīgi savā starpā sanaidot. Otrkārt – cilvēks pamanījās aizvien vairāk un vairāk pavairot šajā sašķeltajā vidē darbojošos spēku skaitu, tā padarot praktiski neaptveramu to lomu un savu attieksmi pret tiem. Cilvēks izgudroja, ka pasaulē eksistē kaut kāds mistisks “materiālais” un tikpat mistisks “ideālais”, un tiem abiem nu uz laiku laikiem būs būt diviem, savā starpā naidīgiem un nesamierināmiem pretmetiem, kas tad nu uz priekšu balstīs visu pasaules ēku. Un tad cilvēki pamazām pie tā vienkārši pierada. Pierada tik ļoti, ka beigās aizmirsā, pie kā tad īsti ir

pieraduši. Un tāpēc dažādos gadsimtos dažādas cilvēku paaudzes ar milzīgām grūtībām centās formulēt, ko tad īsti šie jēdzieni nozīmē, un kā tie savā starpā izturās. Strīdējās savā starpā, radās grupējumi, skolas, gāja vaļā dažādi kari un kariņi. Bet beigās, cik garš, tik plats. Vienalga, neviens nevar īsti pateikt, ko tas viss īsti nozīmē, un kādēļ tas vajadzīgs.

Katrā ziņā viens nu gan ir skaidrs. Reālajā dzīvē nekas tāds neeksistē. Koks ir koks, māja ir māja, cilvēkas ir cilvēks, un patiesībā viņš nedzīvos ne labāk ne sliktāk atkarībā no tā, vai sauksim viņu par materiālu vai ideālu. Viens normāls, parasts cilvēks visdrīzāk par šādu kāda cenšanos viņu definēt, zinātniski izsecināt, vai viņš ir materiāls, vai ideāls, vai varbūt kāds jauktenis, vienkārši viegli pagrozīs sev pirkstu pie deniņiem Un es jūtos drīzāk esam viņa pusē. Jo es un viņi, mēs uzticamies tam, ko kopš izseniem laikiem visās tautās dēvē vienkārši par “veselo saprātu.”

Mēs katrs vienkārši dzīvojam, un tas, kas mums šai vienkāršajai dzīvei vajadzīgs, mums tiek vienkārši piešķirts. Neviens nedzīvo pēc savas gribas un ar savu spēku, ikkatrs tiek vienkārši uzturēts. Cilvēkam no dzimšanas tiek iedoti visādi dzīvei nepieciešamie dotumi un centieni, tai skaitā arī tas pats veselais saprāts, un tā nu reiz ir tāda lieta, par kuras trūkumu nu gan neviens attiecībā pats uz sevi vēl nav žēlojies. Varbūt tāpēc cilvēks pret to attiecas tik nevīžīgi, tik viegli aizstāj to ar tukšām fantāzijām un izdomājumiem. Mums jau kopš dzimšanas tiek dota dzīve, pasaule, daļa no Visuma, kura paredzēta tieši mums. Un, lai mēs zinātu, kura ir tā mūsu daļa, mums doti sajūtu orgāni. Tā bezgalīgi mazā, bet mums tik svarīgā Visuma daļa, kura pieietama mums sajūtu orgānos (ieskaitot visādus mūsu uzbūvētus aparātus šīs daļas palielināšanai), tā ir tieši tā daļa, kas tā arī paredzēta – būt mūsu pārziņā. Un vēl mums dots Noslēpums. Un vēl – griba, instinkts šo noslēpumu atrisināt. Un vēl mums ir sajūtas un jūtas, emocijas – tie ir groži, ar kuriem tiekam vadīti, un kas, acīm redzot, lai mūsu dzīves uzdevumu iestādītu tieši nepieciešamajā grūtības un sarežģītības pakāpē, vienlaicīgi ir arī mūsu gribas realizāciju paškontroles instrumenti. Un tad mums ir dots pašapmāns – ka mēs paši visu nosakām, un, ja tiekam galā ar pašapmānu, tad ir cerība – beigās tikt skaidrībā ar visu šo murgu. Jo

mums ir dota potenciāla spēja uz ticību, cerību un mīlestību, reālas lietas, kas attiecās precīzi uz to reālās pasaules daļu, kas nodota mūsu rīcībā kā mums piemērots darba lauks, intelektuālā un garīgā laboratorija, mākslinieka darbnīca, lai vismaz principā dotu iespēju katram no mums radīt šedevrus. Un kopumā tas nebūt nav maz!

Ar pieri, kā labi zināms, mūri neizsitīsi. Ir situācijas, ka tomēr var, un arī vajag. Tās ir situācijas, par kurām darbā vēlāk diezgan daudz būs runa. Es tās esmu pat nodēvējis par “garīgo homeopātiju”. Bet tādas situācijas tomēr ir retas. Vairumā gadījumu, ja jūti, ka ir noiets greizi, vienkārši jāpakāpjas atpakaļ. Un, attiecībā uz Vienoto Lauku, pamatā ir šī reize, kad jāpanāk atpakaļ, vai arī, ja kādam tas šķitīs vairāk atbilstošs viņa raksturam un temperamentam, ļoti asi un droši jāspēr vēl solis uz priekšu, līdz lūzuma punktam, un cauri tam. Gala rezultāts abos gadījumos viens un tas pats.

Grāmatā dažādās vietās būs izmantoti abi ceļi. Vispirms par ierastāko, kura grūtības slēpjas tur, ka jāpārvar godkāre, un jāatzīst savas attīstības ceļa kļūdas, toties risks mazāks. Šeit par šo ceļu. Tātad, sakām sev tā - šā vai tā, mēs noteikti un vienkārši esam pārāk tālu aizfantazējušies, laikam gan vajadzētu mēģināt pakāpties atpakaļ, un paraudzīties, kāda gan pasaule izskatās patiesībā, bez mūsu izdomām.

Jo, ar to pārāk lielo gudrību ne reizi vien cilvēkiem noiet greizi. Gribu ievadījumā pastāstīt dažus patiesus atgadījumus pats no savas dzīves.

Vienkāršība – karaļu greznība. Kādreiz, nemaz tik sen atpakaļ, kad es aktīvi darbojos zinātnē, mums apkārt, un lielā mērā arī visā pasaulē bija diezgan atšķirīgi apstākļi, nekā tas ir tagad. Es darbojos cilvēka fizioloģijas, galvenokārt neuro - un psihofizioloģijas jomās. Pamatā tās ir tīri eksperimentālas zinātnes. Un, kaut arī ar pamata nepieciešamo aparatūru – dažādiem elektroencefalogrāfiem, pletizmogrāfiem, kardiogrāfiem, mikroampermetriem, voltmetriem, utt., bijām apgādāti visai dāsni (mēs bijām laboratorijā kādi pārdesmit cilvēki, fiziologi, ārsti, inženieri, psihologi u.c., darbus veicām speciālās, no ārējo elektromagnētisko lauku ietekmes aizsargātās, sazemētās

metāla sietu kamerās, mūsu rīcībā bija ar dažādiem aparātiem pārblīvētas vairākas telpas), tomēr, mums bieži bija nepieciešams izgatavot speciālas, tikai kādiem konkrētiem uzdevumiem paredzētas elektroniskas ierīces. Šo darbu tad arī parasti veica mūsu grupā iekļautie inženieri, vai arī, ja tas bija pāri viņu spēkiem, pasūtījām darbus kādās rūpnīcās, kuru tolaik šeit bija liels daudzums. Un nu nāktas, ko es patiesībā gribēju pateikt. Izrādījās, ka ir ļoti grūti nonākt no tās skaidrās un precīzās domas, kas bija radusies konkrēti manā, kā darba pasūtītāja prātā, līdz tās reālam iemiesojumam kāda praktiski darbojoša modeļa vai nobeigta aparāta veidā. Kas bija traucēklis? Grūti noticēt, bet tas bija inženieru pārlietu liekā gudrība, izcilā profesionalitāre un labie nodomi. Kā tā? Nu tā, ka neviens, itin neviens, un es viņus pazinu daudzus, nebija gatavs uztaisīt kaut ko vienkāršu. Viņi to vienkārši turēja zem sava goda. Viņiem likās, ka to vajag darīt “gudri un sarežģīti”. Viņi manu skaidro pamata domu papildināja, pilnveidoja, elektroniski padarīja tik sarežģītu, ka es ātri vien to vairs izgatavotajā modelī nevarēju ieraudzīt. Un tad parasti nācās ņemt detaļas, metālu, plastmasas gabalus, līmi, lodāmuru, diezgan ciešamā līmenī iemācīties elektronikas, vēlāk arī programēšanas pamatus, un, iespēju robežās, darīt visu pašam. Praktiski, galvenokārt ar tādā veidā, ar paša izgatavotām ierīcēm es arī izstrādāju darbus, uz kuru pamata aizstāvēju divas disertācijas, sarakstīju pāris simtus zinātnisku darbu, dažas grāmatas, un izstrādāju pāri par desmit izgudrojumus un vairākus simtus racionalizācijas priekšlikumus, saņēmu Valsts prēmiju, utt. Sanāk tīri vai plātīšanās, bet tas tā patiešām nebija domāts. Tagad, kad uzrakstīju, nolēmu, ka lai jau paliek, taisnība jau tā visa ir. Un nāks tikai par labu, ja šīs grāmatas lasītājam tomēr būs kāds priekšstats, kas to ir uzrakstījis, ko iepriekš darījis un izzinājis. Bet es taču labi saprotu, ka tā nav pareizi, kā es darīju, un kā mēs visi toreiz līdzīgi darījām, saprotu, ka katram jādara savs darbs. Tomēr, toreiz, kad “zāle bija zaļāka”, tad arī zinātnieki patiešām mācēja “blusu apkalt”. Bet stāsts jau nav par mums, bet par cilvēka dabu, un tā nu gan nav mainījiesies, kāda tā vienmēr bijusi, tāda palikusi. Vienkārši, toreiz tas man tik stipri iesēdās apziņā, ka nav izgājis līdz pat šim brīdim. Cilvēks baidās sevi pazemot, runājot un darot vienkāršas un skaidras lietas. Viņš ir gatavs drīzāk ziedot sava

darba rezultātus, nevis šo savu pašcieņu. Viens augstu mācīts inženieris nav gatavs izgatavot vienkāršu lietu, ko viņam pasūta un palūdz cits speciālists, lai arī tikpat augstu, vai vēl augstāk mācīts, kaut arī citā jomā, bet viņa, inženiera jomā – amatieris. Nē viņš ir gatavs izgatavot tikai sarežģītu un dārgu lietu jebšu iekārtu, tā, lai tā atbilstu visām viņa zinātnes prasībām, kaut arī nepilda vai slikti pilda tai uzliktos uzdevumus. Ar vārdu sakot, tas pats senais stāsts par to ceļu, kurš ir bruģēts ar labiem nodomiem.

Un vēl viens stāsts, no vēl agrākiem laikiem, kas arī ir ļoti cieši iesēdies manā atmiņā. Tie bija pirmie studiju gadi, tie senie laiki, kad tā zāle bija ne vien tikai zaļāka, bet nu pavisam, pavisam zaļa. Toreiz mums, vismaz man, profesori bija kaut kas dieviem līdzīgs, cieņa un apbrīna bija ļoti augsta. Viens ļoti slavens iekšķīgo slimību profesors mums lekcijā stāstīja, kā viņš ārstējis kādu ļoti smagu slimnieku, ko pirms viņa jau bija ārstējuši daudzi, gan parasti, gan slaveni ārsti. Slimnieks saņēma ārkārtīgi daudz zāles, vislabākās, kādas vien pieejamas. Lieta tāda, ka katrs no jauna pieaicinātais ārsts kaut ko nozīmēja, nākošais vēl, vēl nākošais vēl ko jaunu, kamēr beidzot kā pēdējā cerība ataicināts viņš, šis slavenais profesors. Viņš teica apmēram tā: “Un tad nu es ilgi sēdēja pie slimnieka gultas, sekoju viņa stāvoklim, un ik pa brīdim noņēmu nost kādas zāles, tad atkal sekoju rezultātam, un atkal noņēmu, ko tajā brīdī varēja noņemt. Beigās palika dažas, visvajadzīgākās zāles, slimnieks tās kādu laiku saņēma, un ātri vien atveseļojās.” Slavenais ārsts un profesors bija izglābis cilvēka dzīvību, pilnībā attaisnojis uz viņu liktās cerības. Kas tad bija noticis? Pavisam parasta lieta, katrs no jauna pieaicinātais speciālists baidījās izskatīties pārāk vienkāršs, nenozīmējot neko jaunu un gudru, un pārāk nepieklājīgs, noņemot kādu iepriekš nozīmētu medikamentu. Un tā nozīmējumi krājās, un cilvēka dzīvība nonāca briesmās. Pamatā – labu nodomu, bet arī veselā saprāta un vienkāršības trūkuma dēļ!

Un beidzot, nu jau pēc gariem gadiem, kāds akadēmiķis, praktiski mans vienaudzis man pastāstīja līdzīgu pieredzi no savas dzīves. Viņš tieši tāpat rīkojies ar ļoti sarežģītām matemātiskām

problēmām, vienkārši atmetis visu lieko, līdz nokļuvis līdz vienkāršībai, pašai problēmas pamatbūtībai, kas pakļaujas apstrādei ar veselo saprātu, un tad to visai oriģinālā veidā atrisinājis.

Tāda ir cilvēka daba. Kaut kur ļoti dziļi viņā mājō uzskats, ka sarežģīti – tas ir gudri un labi. Pastāv kaut kāda nepārvarama, grūti izskaidrojama vēlēšanās noteikti pakasīt labo ausi ar kreiso roku. Nenoliedzami, ka ļoti daudzos gadījumos sarežģītība ir pilnīgi nepieciešama un vietā. Bet, ne vienmēr. Jāatšķir, kad kas ir pareizi. Un, kad runa iet par kaut ko principā jaunu, kas neatrodas saskaņā ar rutīnu, tad vienkāršība, veselais saprāts uzvar praktiski vienmēr. Domāju, ka šis arī varētu būt tieši tāds gadījums.

Nedaudz par nepieciešamību būt uzmanīgiem ar tukšām fantāzijām un abstraktu priekšstatu veidošanu, un kā tas saistīts ar “matērijas” jēdziena izveidošanos un nostiprināšanos. Kas vēl ir tas, kas liek atkāpties no vienkāršības. Tās ir tukšas fantāzijas un abstrakciju veidošana. Kas ir tukšu fantāziju un nepamatotu abstrakciju pamatā? Elementāra cilvēka godkāre, cenšanās celt sevi paša acīs, egoisms. Ar to cilvēks gūst baudījumu, bet tikai īstermiņā, un arī nelielu. Ilgtermiņā viņš noteikti ar šo taktiku zaudē, tai skaitā arī uz veselības traucējumu rēķina. Šeit par to visu nedaudz sīkāk.

Neviens nenoliegs, ka savus priekšstatus par reālo pasauli cilvēks saņem caur sajūtu orgāniem. Tomēr, ar laiku cilvēkam apnīk balstīties uz tik “banāla” pamata. Tas taču par vienkāršu, cilvēks saka. Viņš, sevišķi, ja ir augstu mācīts, uzskata, ka tik primitīva darbošanās ir vienkārši zem viņa cieņas. Un tad viņš sāk fantazēt un veidot dažādus abstraktus jēdzienus. Lai nekļūtu liekvārdīgs, vienkārši pateikšu, ka tā arī radās šis, no reālās dzīves atrautais abstraktais matērijas jēdziens. Un ko tikai tas neatnesa sev līdz, kādas grūtības un nelaimes nesagādāja cilvēkiem, uz cik ļoti ilgu lauku novirzīja tos no dabīgā viņiem paredzētā izaugsmes, attīstības un pilnveidošanās ceļa.

Neviena uztvere, neviens sajūtu orgāns cilvēkam neuzrāda matēriju. Nav lasīta arī neviena atklāsme, kas cilvēkam būtu uzrādījusi matērijas jēdzienu. Tas viss uz cilvēka paša atbildības. Un sastrādāts ir pamatīgs juceklis, jo ir izveidots ar realitāti nesaistīts abstrakts jēdziens, kas ietiepīgi

eksistē tikai cilvēka, bet nekad nav eksistējis un neeksistē arī tagad Radītāja prātā (par to, kā kaut ko tādu var apgalvot, drīz vien būs runāts sīki un detalizēti). Jo, vai vispār ir iespējams smalkāks abstrakcijas pavediens, kā nošķirt sajūtamo priekšmetu eksistenci no to uztveramības tā, lai stādītos tos priekšā kā eksistējošus nesajustus? Gaisma un krāsas, siltums un aukstums, izvērsums telpā un forma, ar vārdu sakot, visas īpašības, ko mēs redzam un sataustām, - kas tās tādas ir, ja ne dažādas sajūtas, priekšstati, idejas un sajūtu iespaidi? Un vai ir iespējams kaut vai tikai domās atdalīt kaut kuru no tām no uztveres?

Iesaku te nedaudz apstāties, padomāt, un vienkārši mierīgi un reāli pavērtēt pašam sevi - nekad jums nav iespējams kaut kādi uztvert reālu priekšmetu, lai vienlaikus nedarbotos sajūtu orgāni.

Fantāzija vienmēr balstās kaut kādā mērā uz sajūtām, tātad, no "Ne Es" (par šo jēdzienu drīz vien būs runa ļoti detalizēti) saņemtām realitātēm. Varētu domāt, ka tas ir tādēļ, lai neviens no mums nekad savās fantāzijās pilnīgi neatrautos no kādas "Ne Es" daļiņas, lai visu laiku pastāvētu šī potenciālā savstarpējā asociatīvā saistība, iespēja kaut nedaudz vienam otru saprast. Katrā ziņā, tas izskatās ļoti prātīgi un jauki.

Tāpat kā es nespēju redzēt vai sataustīt kaut ko bez patiesas kādas lietas sajušanas, tieši tāpat es nespēju iedomāties sajūtamai lietai vai priekšmetam neatkarīgi no to sajušanas vai uztveres. Patiesībā objekts un sajūta ir viens un tas pats, un nevar tāpēc tikt abstrahēti viens no otra. Un patiesi, dzīvā objekts un sajūta ir savstarpēji saistīti 100 procentos gadījumu. Pamēģiniet vēl un vēl, un pamazām vecā pasaules uztvere sāks bālēt.

Tālāk gribās turpināt Bērklīja skatījumā. Dažas patiesības ir tik tuvas un acīmredzamas prātam, ka vajag tikai aizvērt acis, lai tās ieraudzītu. Par tādu es uzskatu to svarīgo patiesību, ka viss debesu koris un viss zemes ietērps, ar vārdu sakot, visas Visumu sastādošās lietas, neeksistē ārpus gara; ka to eksistence sastāv iekš tam, lai tiktu uztvertas un atpazītas; ka, no tā izrietoši, tā kā tās patiesībā neiek no manis uztvertas, vai nedzīvo manā prātā, vai kāda cita radīta gara prātā, tām vai nu vispār nepiemīt

eksistence, vai arī tās eksistē kāda mūžīga gara prātā, un ka ir galīgi neiedomājami, un ka tas ietver visas abstrahēšanas bezjēdzības, pierakstīt kaut vismazākajai to daļai eksistenci neatkarīgi no gara. Lai sacīto varētu stādīties priekšā ar aksiomas skaidrību un acīmredzamību, man šķiet pietiekoši izraisīt lasītāja pārdomas, lai viņš varētu izveidot bezaizspriedumainu spriedumu pats par saviem uzskatiem un novirzīt savas domas uz pašu priekšmetu brīvi un neatkarīgi no vārdu grūtībām un aizspriedumainiem maldiem.

Un, pēc manām domām, tā kā visi cilvēki ir vienis prāti, ka eksistē realitāte, tad ir taču pilnīgi vienalga, kādā vārdā nosaukt to, kur tā eksistē. Nu, kaut vai vienkāršības dēļ, ir ērti pateikt un lietot te vienu vārdu, kas neko neizsaka, izņemot šo uz vienošanās pamata izveidoto apzīmējumu. Bet visvairāk asociāciju šādai situācijai tomēr ar vārdu “gars”. Tad labāk pieņemšu, ka tur eksistē visa realitāte, priekšmeti utt., ja mēs neko citu nevaram ne izdomāt, ne izjust. Bet vienu apzīmējumu vajag, un tam jābūt cik necik ar jau esošajām asociācijām apaugušam, lai tas būtu kaut cik atpazīstams cilvēkiem. Un tad, kad tas ir cilvēka prātā iekšā, tad jau to var daudz un ilgstoši precizēt un koriģēt. Galu galā, nav jau svarīgi, kā nosaucam to vidi, kurā mājō realitāte. Svarīgi ir bez aizspriedumiem, precīzi uztvert un saprast, kas tur tajā mājvietā norisinās, lai kādā vārdā mēs šo mājvietu nebūtu nosaukuši.

No sacītā ir acīmredzams, ka nav citas substances, ārpus gara, vai tā, kas uztver; bet šīs tēzes spēcīgākai pierādīšanai vajag ņemt vērā, ka sajūtamās īpašības patiesībā ir krāsa, forma, kustība, smarža, garša u.t.t., t.i., idejas, kas tiek uztvertas sajūtās. Tai pat laikā, acīmredzama pretruna slēpjās priekšstatā, it kā ideja atrodas neuztveramā lietā, jo būt idejas īpašniekam nozīmē to pašu, ko uztvert; sekojoši, tam, kamā ir ietverta krāsa, forma u.t.t., ir tās jāuztver; no tā ir skaidrs, ka nevar būt šo ideju nedomājōša substance vai nedomājōšs substrāts.

Jūs teiksiet, ka idejas var būt to lietu kopijas vai atstarojumi, rezonatori, kuras eksistē ārpus prāta, nedomājōšā substancē. Un tā tad nu ir jau visai briesmīga lieta – skepticisma un depresijas pamatu pamats. Tad nekad nevar neko līdz galam izzināt, līdz ar to, ir mūžīgi sajūta, ka mēs neko

nezinām, un izzināt nevaram. Es atbildu, ka ideja nevar līdzināties nekam citam, kā idejai, krāsa vai figūra nevar līdzināties nekam, kā citai krāsai vai citai figūrai. Ja tikai mēs cik necik uzmanīgi ieskatīsimies savās domās, mēs atradīsim par neiespējamu izprast citādu to līdzību, kā līdzību ar mūsu idejām. Es jautāju, vai mēs varam uztvert šos hipotētiskos oriģinālus vai ārējās lietas, no kurām mūsu idejas ir it kā uzņēmumi vai priekšstati, vai nevaram? Ja jā, tad tās būtībā ir idejas, jo mēs tās taču uztveram, un mēs neesam pavirzījušies ne soli uz priekšu; bet ja jūs teiksiet, ka nē, tad es vērsīšos pie vienalga kā un vaicāšu viņam, vai ir jēga runāt, ka krāsa līdzinās kaut kam neredzamam; ciets vai mīksts līdzinās kaut kam tādām, ko nevar sataustīt, u.t.t.

Tālāk es gribu pievest diezgan garu Bērklīja argumentācijas pārstāstu šajos jautājumos, jo domāju, ka es pats to nevaru izteikt labāk, un mani šie argumenti patiešām pārlicina. Tāpēc es šeit pārtulkoju un ievietoju fragmentus no Bērklīja 1710. gada darba.

Daži saskata atšķirību starp primārajām un sekundārajām īpašībām. Zem pirmajām tie stādās priekšā izmēru, formu, kustību, mieru, vieliskumu vai necaurīdību un skaitu, zem otriem – visas atlikušās sajūtamās īpašības, kā, piemēram, krāsu, skaņas, garšas u.t.t. Viņi atzīst, ka idejas, kas mums ir par pēdējiem, nelīdzinās nekam tādām, kas eksistē ārpus gara vai ir neuztveramas; bet apgalvo, ka mūsu primāro īpašību idejas ir vien to lietu nospiedumi vai tēli, lietu, kuras eksistē ārpus gara nedomājušā substancē, kuru viņi sauc par matēriju. Zem matērijas mums vajag, sekojoši, stādīties priekšā inertu, nejūtošu substanci, kurā patiešām eksistē izmēri, forma un kustība. Tomēr no augšminētā skaidri izriet, ka izmērs un kustība ir vien idejas, kas eksistē garā, ka ideja nevar līdzināties nekam, izņemot ideju, un ka, secīgi, ne viņa pati, ne viņas pirmtēls, nevar eksistēt neuztveramā substancē. No šejienes ir acīmredzams, ka pats priekšstats par to, ko sauc par matēriju vai ķermenisko substanci, ietver sevī pretrunu. Tas ir tādā mērā skaidrs, ka es neuzskatu par nepieciešamu tērēt daudz laika, lai pierādītu šī uzskata bezjēdzību. Bet, sakarā ar to, ka mācība par matērijas eksistenci ir laidusi, acīm redzot, dziļas saknes filosofu prātos, un izsauca tik daudzus kaitīgus secinājumus, es uzskatu par

nepieciešamu labāk būt daudzvārdīgā un nogurdinošā, lai tikai neizlaistu neko un pilnībā atmaskotu un izskaustu šo aizspriedumu (atkārtoju, ka pamatā te un arī šur tur tālāk atainotie uzskati ir ciešā saistībā ar Bērklīja pirms vairākiem simtiem gadu pausto pasaules redzējumu).

Tie, kuri apgalvo, ka forma, kustība un pārējās primārās vai pirmsākuma īpašības eksistē ārpus gara, nedomājušās substancēs, līdz ar to atzīst, ka tas neattiecas uz krāsām, skaņām, siltumu, aukstumu un tamlīdzīgām sekundārām īpašībām, kuras viņi uzskata par sajūtām, kas eksistē vienīgi garā un ir atkarīgas no atšķirībām mazo matērijas daļiņu izmēros, uzbūvē un kustībā. Viņi uzskata to par nešaubīgu patiesību, kuru viņi varot pierādīt bez mazākā izņēmuma. Ja ir ticams, ka primārās īpašības nesaraucami saistītas ar citām sajūtāmajām īpašībām, no kurām pat domās nevar tikt abstrahētas, tad no tā skaidri izriet, ka tās eksistē tikai garā. Bet es vēlētos, lai kāds apjēgtu un censtos caur domas abstrakciju stādīties sev priekšā kāda ķermeņa izmērus un kustību bez dažādām citām sajūtāmajām īpašībām. Kas attiecas uz mani, tad man ir acīmredzams, ka nav manā varā izveidot telpiska un kustoša ķermeņa ideju, neapveltot to ar kādu gaismu vai citu sajūtamā īpašību, par kuru ir atzīts, ka tā eksistē tikai garā. Īsāk, telpiskums, forma un kustība, abstrahēti no visām pārējām īpašībām, ir neiedomājami. Un tāpat, tām jāatrodas turpat, kur pārējām sajūtāmajām īpašībām, t.i., garā, un nekur vairāk.

Tālāk, liels un mazs, ātrs un lēns, neapšaubāmi neeksistē ārpus gara, tāpēc, ka tie ir galīgi relatīvi un mainās saistībā ar sajūtu orgānu uzbūves un stāvokļa izmaiņām. Sekojoši, telpiskums, eksistējošs ārpus gara, nav ne liels, ne mazs; kustība ne ātra, ne lēna, tāpat tie pēc būtības ir absolūti nekas. Bet, teiksiet jūs, tie ir būtībā telpiskums vispār un kustība vispār; te mēs redzam, kādā mērā mācība par ārpus gara esošu telpisku, kustīgu substanci ir saistīta ar dīvaino mācību par abstraktām idejām. Un es nevaru nenorādīt šajā gadījumā, cik tuvu miglainais un nenoteiktais matērijas vai ķermeniskās substances apraksts, pie kura jaunos filosofus noved viņu pašu pamatojumi, atgādina to novecojušo un vairākkārt izzoboto priekšstatu par *materia prima*, ko mēs sastopam pie Aristoteļa un viņa sekotājiem. Bez telpiskuma ir neiespējami stādīties priekšā vieliskumu; tāpēc, ja ir pierādīts, ka telpiskums nevar

eksistēt nedomājušā substancē, tad tas pats ir spēkā arī attiecībā uz vieliskumu. Tā argumentēja priekšstata par matērijas nerealitāti izveidotājs Bērklis astoņpadsmitā gadsimta sākumā. Un vēl nedaudz paturpinām viņa uzskatus.

Tas, ka skaits ir pilnā mērā gara radīts jēdziens, kaut arī pieņemtu, ka pārējās īpašības eksistē ārpus gara, kļūs acīmredzams katram, kas padomās par to, ka viena un tā pati lieta iegūst dažādu skaitlisko apzīmējumu, atkarībā no dažādām attiecībām, kādās to gars aplūko. Tā, piemēram, viens un tas pats garums ir 1, 3, 36, skatoties pēc tā, vai aplūkojam to attiecībā pret jardu, pēdu vai collu. Skaits tik acīmredzami ir relatīvs un atkarīgs no cilvēka izziņas, ka dīvaini būtu iedomāties, ka kāds varētu tam pierakstīt neatkarīgu eksistēšanu ārpus gara. Mēs sakām: viena grāmata, viena lapa, viena rindiņa u.t.t. - visi viņi vienādā mērā ir vieninieki, kaut arī katrs no tiem ietver sevī vairākus citus. Visos gadījumos ir skaidrs, ka vienība nozīmē īpašu ideju kombināciju, ko brīvi sastāda gars.

Vēlreiz, vienkārši par matēriju. Mēģinām savilkt kopā. Termins “matērija” ir tik ļoti pierasts, tāpat kā pierasts ir priekšstats, ka “matērija rada darbību”. Tas šķiet tik ļoti pašsaprotami, ka daudziem būs grūti iedomāties, par ko te vispār var būt runa. Bet runa nepieciešama, jo šis pieradums ir ļoti liels traucēklis cilvēka garīgajā darbībā. Zemāk veiksīm analīzi, un rādīsim argumentus, ka šis nav vienīgais iespējamais ceļš domas loģiskai konstrukcijai un attīstībai. Iesākums ir tāds, ka, kā jau iepriekš bija virspusēji pieminēts, būtībā mēs neviens neredzam un nekad arī neesam redzējuši neko tādu, ko mēdzam apzīmēt par matēriju, gluži tāpat mūsu rīcībā nav nekādu objektīvu argumentu, kas apstiprinātu, ka matērija rada darbību. Tā visa ir vienkārši ticība bez argumentiem. Zemāk sniegts izvērsts un precīzs mana priekšstata apraksts par mūsu uztveri ar maņu orgāniem, un no tā izrietošajiem priekšstatiem par termina “matērija” objektivitāti, jebšu otrādi, neobjektivitāti.

Cilvēks, ja vien patiesi, pa īstam un cieši iegrib, spēj maksimāli atbrīvoties no pierastiem priekšstatiem un, vismaz uz problēmas izpētes laiku, kļūt objektīvs, un teikt tikai to, ko viņš reāli sajūt, neko no sevis lieku nepiedomājot. Un tā, aprakstot to, kas norisinās cilvēka izziņā, brīvi un patiesi,

pilnīgi skaidri varam teikt, ka tur eksistē:

- 1) idejas, kuras tiek uztvertas ar sajūtām (redzes, dzirdes, taustes, garšas, ožas analizatoriem);
- 2) idejas, kuras mēs gūstam, vērojot savas emocijas un prāta darbības;
- 3) idejas, ko radām ar atmiņas un iztēles palīdzību;
- 4) idejas, ko gūstam no primāri kādā no šajos trijos veidos gūto ideju kombinēšanas -

savienošanas, atvienošanas vai iedomas par tām.

5) idejas, ko skaidri un noteikti saņemam tieši – bez īpašas vēlmes vai gribas piepūles – “padomus no augšas”;

6) idejas, ko saņemam tāpat, tikai pretēja rakstura – “kārdinājumus no lejas”;

Piektā un sestā punkta idejas arī ir tiešas, bet tās jāmekā atšķirt no 2. - 4. punktu idejām.

Pirmajā punktā minētās ir tieši gūtās idejas, kas rada mūsu priekšstatus par “ārējo pasauli”. 2. - 4. punktā aprakstītās jau ir atvasinātas idejas, kuras esam pārveidojuši mēs paši. Kā vēlāk redzēsim, pirmā punkta idejas mums ir primāras, bez tām mēs nevaram radīt 2. - 4. punktus minētās idejas. Interesanti, ka pirmajā punktā aprakstītā veidā, ar savu sajūtu orgānu starpniecību mēs neuztveram priekšmetu attēlus, bet gan tikai to atsevišķas īpašības, pati priekšmetu ideja rodas 2. - 4. punktos aprakstītajās darbībās.

Tātad ar idejām notiek šādas lietas: idejas radām ar savu gribu, vai arī idejas vienkārši uzrodas mūsu apziņā, bez gribas piepūles. Izsekosim tam sīkāk.

Ar redzi es radu idejas par gaismu un krāsām, par to dažādiem veidiem un pakāpēm. Ar taustes palīdzību es radu sev ideju par cietumu vai mīkstumumu, par siltumu un aukstumu, par kustību un pretestību, par visu to daudzumu un pakāpi. Ar ožu es saņemu smaržu, pagaršojot radu sev garšas ideju, ar dzirdi uztveru skaņu visā tās daudzveidībā. Ja visas šīs šādi gūtās idejas es gūstu vienlaicīgi, kopā, tad tā nu pasaulē ir iegājies, ka tās pieņemts aplūkot kā kaut ko vienotu, pieņemts apzīmēt ar kādu konkrētu vārdu, un saukt par lietu. Piemēram, noteiktu krāsas, konsistences, formas, smaržas un garšas

vienlaicīgi uztveramu ideju kompleksu pieņemts saukt par ābolu, citu kombināciju – par galdu, vēl citu – par kaimiņu vai sievu, vai vēl kādu citu sajūtu lietu. Un šīs ideju kombinācijas - lietas, atkarībā no tā, vai tās mums ir patīkamas vai nepatīkamas, it kā rada mūsu apziņā kaislības, ienaidu, prieku, bēdas u.t.t.

Bet, blakus šai bezgalīgajai ideju, jebšu zināšanu priekšmetu daudzveidībai, eksistē arī kaut kas, kas tās izzina jebšu uztver un veic dažādas darbības, tādas kā gribēšanu, iztēli, atcerēšanos. Šī izzinošā darbīgā substance ir tas, ko mēs ikdienā saucam par prātu, garu, dvēseli, vai par mums pašiem, kas grāmatā apzīmēts kā “Es”. Ir nepieciešams ļoti stingri nodalīt, ka ar šiem vārdiem nekādā ziņā netiek apzīmēta neviena no manām idejām, bet lieta, vai pareizāk sakot, realitāte, kas no šīm idejām absolūti atšķirās, un kurā šīs idejas eksistē, vai, kas ir tas pats, kura tās uztver, jo ideju eksistence sastāv to uztveramībā.

Katrs, kurš tikai kaut cik iedziļināsies, piekritīs, ka ne mūsu domas, ne idejas, neeksistē ārpus mūsu “Es”. Par to vajag pārliecināties, to vajag vēl un vēlreiz pārdomāt un izmēģinās uz sevis. Un var likties ne mazāk acīmredzami, ka dažādas sajūtas un idejas, ko uztveram kā sajūtas, lai cik sajauktas vai savā starpā apvienotas tās arī nebūtu (tātad, lai kādus priekšmetus arī neveidotu), nevar eksistēt citādi, kā garā, kurš tās uztver. Nav jau tam jātic, vēlreiz atkārtoju, ka to katrs var viegli pārbaudīt uz sevis. Kad es saku, ka galds, uz kura es rakstu, eksistē, tad tas nozīmē, ka es to redzu un sajūtu; un ja es izietu no savas istabas, tad sacītu, ka galds eksistē, saprotot ar to, ka, ja es būtu savā istabā, tad es varētu to uztvert, vai arī, ka kāds cits gars patiešām to uztver. Šeit bija smarža – tas nozīmē, ka es to saodu; bija skaņa – tātad, es to dzirdēju, vai kāds cits to dzirdēja, bija krāsa vai forma – tātad tās tika uztvertas ar redzi vai tausti. Tas ir viss, ko es varu saprast zem tādiem un līdzīgiem izteicieniem. Ja tā īsti iejūtās šādā noskaņā, tad tas, kas tiek runāts par obligātu nedomājošu lietu eksistenci, bez jebkādas saistības ar to uztveramību, izrādās kaut kas galīgi nesaprotams. To būtība ir tikt uztvertām, un ir neiespējami, ka tām piemistu kaut kāda eksistence ārpus gariem vai tos uztverošām domājošām lietām.

Dīvainā veidā cilvēku apziņā ir ārkārtīgi dziļi iesakņojies uzskats, ka mājām, kalniem, upēm, citiem vārdiem, sajūtamām lietām, piemīt dabiska vai reāla eksistence ārpus uztveres, atšķirīga no tās, kā šīs sajūtamās lietas uztver saprāts. Bet, lai arī kādā vispārējā vienotībā, un ar kādu pārliecību netiek pausts šis princips, katrs, kuram piemīt drosme to izpētīt, atklās, ka šis princips slēpj sevī acīmredzamu pretrunu. Jo, kas gan ir šie augšminētie objekti, ja ne lietas, ko mēs uztveram ar sajūtu palīdzību? Bet ko tad mēs uztveram, ja ne savas personiskās idejas vai sajūtas? Un vai tas patiešām nav nejēdzīgi, ka kaut kādas idejas vai sajūtas, vai to kombinācijas var eksistēt, nebūdamas uztvertas?

Lai kaut kas jauns sanāktu domāšanā, nepieciešams atbrīvot šim jaunajam vietu. Mēs to jau iepriekš runājām, bet, tā kā tas ir ļoti svarīgi, tad es gribu to šeit atkārtot vēlreiz. Brīva vieta – tā ir vieta, kas ir iztīrīta vai vismaz nedaudz patīrīta no stereotipiem, automātiskām domām, kas var būt vienkārši aizspriedumi. Un tieši šo brīvo vietu radīt ir visgrūtākais, vai daudziem pat neiespējami. Tas nav viegli, jo vecie uzskati pilnīgi noteikti pretosies, tie nekad viegli un labprātīgi nepakļausies jūsu gribas spiedienam. Un tā ir ilgstoša sacensība, kurā, kā jau iepriekš teicām, pārspēku ņems te viena, te otra puse, te stereotipi, te jūsu brīvais saprāts, brīvā griba, loģika, un pamazām – jaunās emocijas, kas nostiprina nu jau jaunus stereotipus. Kas ir galvenais darba rīks pašā pirmajā stadijā, kamēr vēl emocijas ir pamatā pretspēku sabiedrotie, kamēr tās nav pārvilkta savā jaunā “Es” pusē? Tas, tāpat, ir cilvēka brīvā griba tikt uz priekšu savā garīgajā izpratnē, izturība, un ļoti stingra loģika.

Tagad par matēriju un Vienoto garīgo lauku konkrētāk, soli pa solim, tāpat, sākam darbu personīgi ar sevi, veidojam sevī jaunu pasaules uztveri un Vienoto domas, jebšu garīgo lauku.

Ievadījums. Zemāk sīki un detalizēti apskatīti 2 metodiski ceļi:

- 1) Teorētiskais, loģikas ceļš, izmantojot skaidru domu.
- 2) Praktiskais ceļš, balstīts uz tiešo uztveri.

Tūlīt jāpaskaidro, ka tos tā izdalīt var tikai formāli. Lai reāli paveiktu iecerēto darbu – apgūtu jauno metodiku, un iegūtu jaunu reālu pasaules uztveri, abi šie ceļi darbināmi pārmaiņus, te viens, te

atkal otrs, pamazām cenšoties abus tos celt aizvien augstākā pakāpē.

Ja mēs gribam apvienot tā saucamo materiālo, emocionālo un mentālo plānu vispārpieņemtā to izpratnē vienā kopīgā plānā, laukā, mēģinot aprakstīt, kā tas notiek, tad jāsaka skaidri, ka tās ir pilnīgi bezcerīgas pūles un absolūti neracionāla laika šķiešana (Lieta tāda, ka tad papriekšu jau jārada paši šie jēdzieni, kas jau pats par sevi ir gandrīz neiespējami cilvēka prātam). To pierāda tūkstošiem gadu ilgā cilvēku pieredze. Un tas ir tāpēc, ka šis iedalījums ir nedabisks, visā pilnībā izfantazēts cilvēku prātos, un dabā nekas tāds nekad nav ne redzēts, ne dzirdēts. Tomēr, cilvēki pie šīm un tām līdzīgām kategorijām un iedalījumiem ir tik ļoti pieraduši, ka labāk mocās, nekā no tām atsakās. Jo nav jau ko likt vietā, un cilvēkiem taču tik ļoti reizēm patīk paspriest par visādām “garīgām” lietām. Bez tam, atsakoties no šī mākslīgā dalījuma uzreiz nākas atteikties no milzum daudzām citām, tik ļoti pierastām lietām, automātiskiem domu gājieniem un secinājumiem. Pirmajā piegājienā šķiet, kas tas (šis mēģinājums atteikties no ierastiem jēdzieniem) lieki sarežģītu dzīvi. Bet, jāsaka skaidri, diezin vai maz to var vairāk sarežģīt un padarīt neērtu, nebaudāmu un garlaicīgu, kā to cilvēki savu “garīgo meklējumu” rezultātā ir padarījuši.

Patiesībā ir jāatzīst, ka pieturēšanās pie šāda dalījuma ir pilnīgi pieļaujama parastam cilvēkam, jo viņš var darīt, kā prot un uzskata par labāku. Bet cilvēkam, kurš ir apliecinājis savu ticību vienīgajam augstākajam spēkam, īstam monoteistam, kas patiešām kaut aptuveni saprot, kam tad viņš īsti tic, vai vismaz uzskata, ka tic, šāda nostāja ir maigākajā gadījumā divkosība, tā parāda, ka šāda cilvēka vārdi nesaskan ar darbībām.

Bet, mazāk spriedelēsīm, jau tā ir tik neiedomājami daudz aplamību saspriedelēts. Kādu brīdi padarbosimies labāk praktiski. Tātad, kā iepriekš atzīmēju par nepieciešamu, nemēģināsim sist mūri ar pieri, labāk iesim lietu dabisko risināšanās un atklāšanās gaitu.

Sāksim tā. Uzstādīsim sev sekojošu jautājumu: kas ir reāli mūsu uztvere? Es domāju reāli, atmetot pierastus, automātiskus, nekritiskus spriedumus un visneiedomājamākos izfantazējumus.

Vispirms atbilde, pēc tam argumentācijas, kuras katrs spēs pats sameklēt vēl un vēl, līdzko būs nostājies ceļa galā. Un atbilde ir tāda, ka vienīgais, ko mēs patiešām varam apgalvot pilnīgi droši, ir tas, ka mūsu apziņā ik pa laikam uzrodas dažādi tēli. Nedaudz iepriekš es uzskaitīju, kāda veida tie ir. Var teikt arī, ka mēs uztveram dažādus tēlus, domu fragmentus, jebšu dažādas idejas. Tad vēl mēs pilnīgi droši varam teikt, ka visu laiku mums apziņā slīd it kā otrs “kino”, visu laiku mainīgs garastāvoklis, visādas nianšes. Tātad, divas filmas vienlaicīgi – idejas (tēli) un sajūtas (emocijas). To nedarāt jūs, tas notiek pats no sevis, vai, ja tā labāk tīk, tad kāds to dara. Tas nu ir droši. Divi “kino” vienlaicīgi slīd mūsu apziņā. Kad man nav apziņas, tad tie divi kino nerādās. Bet tad es arī nezinu, ka nerādās. Līdz ar to šo tēmu tagad neturpināsim, jo te, kā redzam momentā sākās fantāzijas - tā vai šitā, bet tiešas tādas uztveres nav - ka tu esi bez apziņas, un tāpēc nav filmu. Pagaidām turamies pie šā ļoti cieši, nelaižamies vaļā. Nedodam vaļu nevienai fantāzijai, kas ieraduma un iedzimtu īpašību dēļ laužtin laužās piedalīties šai spēlē. Nekā. Lai sēž ārā!

Pagaidām ārā paliek arī pats matērijas jēdziens. Jo tiešajā uztverē taču viņa nav. Pārbaudiet! Tas ir ļoti svarīgi. Nav tur nekādas matērijas. Tēli ir, emocijas ir, matērijas nav.

Tagad ejam tālāk. Emocijas arī noliekam malā. Tas ir, lai viņas ir, vienkārši izslēgsim no analīzes. Analizējam tikai tēlus. Pirmais, ko redzam simtprocentīgi droši - tēli mainās. Vieni mainās strauji, citi lēni, citi pārskatāmā etapā paliek tādi paši.

Līdz šim mēs uzvedāmies pasīvi – vienkārši konstatējām jebšu uztvērām kaut ko, kas vienkārši pastāv. Neprasām pagaidām – kur pastāv, kāpēc pastāv, utt. Šobrīd izdarām tālākus, absolūti bezkaislīgus novērojumus. Vienkārši vērojam un pārbaudām sevi, tā teikt, mūsu iespējamos resursus, iztaisām tādu inventarizāciju. Šī sevis paša inventarizācija viennozīmīgi atklāj sekojošo: daļa tēlu tiek mums automātiski, mēs tos nevaram mainīt, bet daļu tēlu mēs varam mainīt, vai pat radīt no jauna.

Nu, nav nemaz slikts sākums. Tagad šajā jomā jānostiprinās. Jāpatrenējas šādi tīri uztvert un padomāt, pilnīgi nepaļaujoties nekādām fantāzijām Drīz manīsim, ka šī spēle sāk veidoties interesanta.

Tikai atceramies galveno noteikumu - absolūti koncentrēties tikai uz realitāti, pilnīgi apspiest jebkuru automātiski prātā nākošu fantāziju.

Nu re, ja ne citādi, sanāk visai jauks meditācijas veids, kas noteikti ir nomierinošs, un ļoti vērtīgs veselībai. Bet tas jau tikai pats pirmais biklais solītis....

Turpinām pirmos soļus praktiskā vienotās domas lauka apgūvē. Tātad, trenējam realitātes uztveri, atbrīvotu no fantāzijām. Lai sevī radītu patiesu domu un emociju stāvokli, kas reāli asociējas ar šo jauno lauku, nav jāpaveic kaut kas īpašs. Itin nekas nav jāizdomā, itin nekam nav vienkārši tāpat jānotic, nav jāpieņem neviena teorija. Vienkārši, jātrenējas pieņemt par reālu tikai to, kas patiešām ir reāls, tas, ko mēs uztveram savās sajūtās, un pirmajā etapā ne vairāk, vienkārši, lai viss prātā nesamaisītos, un mēs jau pēc mirkļa neatrastos turpat, kur bijām sākumā - pilnīgā domu un jūtu haosā, kur visu laiku stihiski kaut kas norisinās, un par ko mums reizēm maza saprašana, un pār ko maza vara. Izeja, ceļš ārā no šāda nepatīkama stāvokļa ved tieši caur šo pašdisciplīnu – ticēt tikai tam, kas reāli pastāv un notiek, balstoties uz sajūtu orgānu sniegto informāciju. Tātad – pilnīgs paradokss – ejam matērijas pastāvēšanas apšaubīšanas ceļu tieši ar tiem argumentiem, uz kuriem tā tiek balstīta - “nu bet tā taču te ir, kā tu vari teikt, ka nav, es taču to redzu, te ir galds, te ir krēsls, es to redzu, re ku Jānis redz, Līze arī redz tāpat. Ko tu te vispār muldi, labāk būtu darījis ko jēdzīgu!” Bet paliekam vien pie sava, un nelokāmi dodamies uz priekšu. Atceramies, kā ievada daļā runājām par mežā apmaldījušos cilvēku – ja sāk iet, tad ej tik taisni uz priekšu un nemētājies... Pietiks atkāpes. Nedaudz atpūtāties, un nu, atkal pie darba!

Ir jāsaprot viena lieta. Treniņš ar realitāti, ko gūstam caur sajūtu orgāniem, ir ļoti laba bāze, lai vēlāk varētu veikt daudz grūtāku uzdevumu ar treniņiem, atšķirot Es no Ne Es tiešo ideju uztverē – to ideju, kas nav saistītas ar sajūtu orgāniem. Jo ir ļoti svarīgi ietrenēties izšķirt, kuras no šīm idejām radu Es, un kuras rada Ne Es. Grūti iestāstīt, kā tieši to izdarīt, tas katram iekšēji noskaidrojās pats no sevis, pamazām, bet tikai tad, ja reāli dara, trenējās ar sajūtu orgānu izraisītām sajūtām, idejām, kas, kā mēs

nedaudz noskaidrojām, vienmēr ir Ne Es radītas.

Tātad, jāmacās būt pacietīgiem – jātrenējās un jāmacās pēc savas vēlēšanās pārslēgt sevi tādā stāvoklī, ka jūs atraidāt visas savas automātiski iekšā uzrodošās fantāzijas, dažādus atmiņu rosinātus tēlus, jebkurus agrāk pašu izveidotus vai saklausītus teorētiskus spriedumus, ticējumus. Kā to izdarīt? Tikai koncentrējoties, trenējot savu gribu. Kā jau minēju, tā jau sanāk kā tāda tīri neslikta meditācija, kas patiesībā jau pati par sevi var atnest, kaut nelielus, bet reālus panākumus, uzlabojot garastāvokli, pašsajūtu, un pat veselību. Bet tas ir nedaudz, šādi gūstamās sajūtas pat attāli nelīdzinās tām, kas jūs gaida nākotnē – turpinot virzīties izvēlētajā virzienā. Vajag koncentrēties tikai un vienīgi uz nolikto uzdevumu. Tad, kad reāli dara, tad nedrīkst vairs domāt: “ir jādara tikai tā, un nedrīkst atkal tā un šitā”. Nedomāt nozīmē sekojošo – jūs to visu variet pārdomāt un pārlasīt tikai pirms darba ar sevi, un viss. Tad, kad sākas darbs, tad nedrīkst vairs novērst domas, pat ne uz to, vai viss tiek darīts pareizi, uz to, kas tad te īsti bija jādomā. Tāpat vecajā, parastajā uztverē norisinās visi tehniskie sagatavošanās darbi. Jo darba procesā būs viens mirklis, kad notiks pārslēgšanās, un tad šī leksika, ko lietoju tagad, uz brīdi parādīsies pilnīgi citāda, pat absurda. Bet tas tikai uz brīdi. Mazliet pacietības, un jūs sajūtīsiet, ka jums vairs nav viena, bet divas pasaules uztveres iespējas, kuras jūs variet izvēlēties pēc savas gribas. Patiesībā sākumā tā jaunā apziņa būs ļoti vārga un sīciņa, un uzplaiksnīsies tikai pati no sevis brītiņu pa brītiņam. Bet tas jau ir tikai jūsu gribas un laika jautājums, lai jūs spētu to attīstīt lielā mērā.

Reālās darbības variants. Noliekam sev pretī zīmuli, vislabāk slīpi, apmēram 20-30 grādu leņķī pret galda virsmu, tātad zīmuli pret kaut ko atbalstiet, man tas te ir atstutēts pret klēpjatora korpusu, apmēram pus metru no acīm. Turpmāk, lai sākumam padarītu vieglāku jaunās domāšanas procesu, nelietosim vairs rokas, nepārspriedīsim to, ka mēs šo zīmuli tur nolikām, norobežosim domāšanu tikai ar zīmuli, savām acīm, kā arī savu domu un gribu. Ieņemam ērtu sēdus pozu, ko cenšamies nemainīt visu darba laiku. Apņemamies visu darba laiku būt patiesi pret sevi. Sākam darbu!

Cenšamies, novērojot zīmuli, uzmanīgi sekot šeit rakstītajam (dabīgi, nevar taču vienlaikus vērot

zīmuli un lasīt, tāpēc izlasīt visu vajag iepriekš, un tālāk sekot rakstītajam pēc (automatizētas) atmiņas). Paskatāties ar abām acīm uz zīmuli. Tālākais ir domu gaita. Nodomājam sevī - es redzu zīmuli. Ko tas nozīmē? Tātad manī rodas zīmuļa ideja. Aizveru acis. Pirmajā mirklī zīmuļa ideja pazūd. Tagad sākam ļoti godīgi eksperimentēt. Konstatējam, ka varam ar aizvērtām acīm tāpat radīt sevī zīmuļa ideju. Bet tagad ievērojam divas lietas, kuras ir pārbaudāmas, un pārlicināties, ka abas tās nostrādā simts procentos gadījumu, tātad, tā ir patiesība.

Pirmā patiesība, ko varam konstatēt ar aizvērtām acīm: zīmuļa ideja ir, bet tā ir vājāka, nekā bija ar atvērtām acīm. Tā var būt tik vāja, vai tik nedaudz atbilstoša caur redzi uztvertajai zīmuļa idejai, ka, lai to izveidotu samērā noturīgu, šī acu aizvērsana un atkal atvērsana ir jāatkārto daudzas reizes.

Otra patiesība, ir tāda, ka, lai ar aizvērtām acīm radītu sevī zīmuļa ideju, to ir jāgrib. Šī nu ir tāda lieta, kas nav vis tik pašsaprotama kā pirmā. Tāpēc nenoticiet tam, ko es te jums saku. Pārbaudiet, pārbaudiet un vēlreiz pārbaudiet. Iedziļinieties sevī, un jutīsiet, ka, lai gan šis idejas rašanās process reizēm notiek gandrīz vai automātiski, tomēr katru reizi pirms tam uz īsu mirklīti uzzib tas, ka es gribu to radīt.

Tagad mainām eksperimentu šādi. Acis atvērtas. Vienmēr konstatējam sevī zīmuļa ideju. Tagad uzdevums. Ja iepriekšējā eksperimentā bija uzdevums radīt zīmuļa ideju ar aizvērtām acīm, tad šoreiz uzdevums ir pretējs: nobremzēt, izdzēst zīmuļa ideju ar atvērtām acīm. Izdariat to daudzas reizes, pielieciet visu savu gribu, un izdariat secinājumu.

Un tā būs mūsu trešā patiesība – to izdarīt mēs nevaram, pie tam nevaram atkal simts procentos gadījumu. Tātad, tas ir fakts.

Tagad, atpūta, kuras laikā uzklausiet to, ko es pateikšu. Tātad, apkopojam novērojumu rezultātus. Ko tad mēs atklājām?

Mūsu pašu pirmie novērojuma rezultāti:

a) zīmuļa ideju mēs vai nu saņemam neatkarīgi no savas gribas, vai arī varam radīt ar savu gribu,

pie tam tikai tad, ja iepriekš esam saņēmuši šo ideju bez savas gribas;

b) ārpus mūsu gribas mūsos radītā zīmuļa ideja ir stiprāka par to, ko varam radīt ar savu gribu;

c) ar savu gribu mēs varam radīt vai neradīt, bez mūsu gribas radītā zīmuļa ideja pie atvērtām acīm nav nodzēšama ar mūsu gribu.

Mūsu pirmie, ļoti uzmanīgie vispārinājumi. Tagad noteikti nāk galvā it kā absolūti dabisks arguments, un par to parunāsim. Jūs varētu sacīt, ka idejas var būt kopijas vai atspoguļojumi lietām, kas eksistē ārpus prāta nedomājošā substancē. Tātad – eksistē materiāls zīmulis, kurš rada mūsu garā zīmuļa ideju. Šis, tātad, ir parastais uzskats. Absolūti iesakņotais priekšstats. Bet tagad jautājums. Vai mūsu eksperimenti, pavisam godīgi un zinātniski interpretējot, ļauj izdarīt šādus secinājumus? Un te nu sākās viss tas jaunais, kas sekos. Jo es te saku nevis tā, kā vispārpieņemts, bet pretēji – nevaram vis no saviem pilnīgi godīgi veiktajiem novērojumiem izdarīt tādus secinājumus! Vēlreiz, citiem vārdiem, jo tas ir ļoti būtiski. Tas ir parastais, visur un vienmēr automātiski pieņemamais uzskats – pastāv materiāls priekšmets - ”zīmulis”, un, to uzlūkojot, mūsu garā rodas ideja “zīmulis”. Bet, vai nupat paveiktā novērojumu (eksperimentu) sērija neliecina par ko citu?

Atbilde ir tāda, ka ideja nevar līdzināties nekam citam, kā tikai idejai; krāsa vai veidols nevar līdzināties nekam citam, kā tikai citai krāsai vai veidolam. Atcerieties, ko mēs runājām, un vēl runāsim par to, ka izzināt vispārīgā veidā nozīmē kļūt līdzīgam. Vajag tikai rūpīgi iedziļināties savās domās, tad mēs atklāsim, ka nav iespējams atklāt citu to līdzību, kā līdzību ar mūsu idejām. Jājautā, vai mēs varam uztvert šos iedomātos oriģinālus vai ārējās lietas, kuru attēli vai pārstāvji it kā ir mūsu idejas, vai nevaram? Un vēlreiz - ja jā, tad tās pēc būtības ir idejas, un mēs neesam pavirzījušies ne soli uz priekšu; bet, ja jūs teiksiet, ka nevaram, tad mēs varam paprasīt jebkuram cilvēkam – vai ir jēga runāt, ka krāsa līdzinās kaut kam neredzamam; ka ciets vai mīksts līdzinās kaut kam tādām, ko nevar sataustīt? Nedusmojieties, ja tas šķiet kā tukšs savārstījums. Ja godīgi paeksperimentēsiet, vēl un vēl, un palasīsiet atkal nupat teikto, un tā pietiekoši ilgi, dažādos laikos, dažādos garastāvokļos, tad vienā

brīdī būs tā, ka jums pēkšņi parādīsies kaut kas absolūti jauns, tik milzīgs, tik neticams, ka es jums teikšu skaidri, rodas tādas emocijas, kas pilnīgi prasās pēc kāda nopietnāka folkloriska iestarpinājuma, nu apmēram tā, ka jūs pēkšņi ieraugāt kaut ko ārprāta negaidītu, nu kaut vai kādu katastrofu. Un ir jau arī katastrofa, brūk stereotipā pasaules uztvere, tikai nekas nepaliek sabrucis, momentā vietā stājas jauna!

Nu, vēl nedaudz apraksta, kas notiek, un kā tas interpretējas. Klasiski pieņemto ideju rašanos ar sajūtu orgānu starpniecību var aprakstīt ar sekojošu algoritmu jebšu shēmu. Ārējais priekšmets – iedarbība uz sajūtu orgānu (receptoru) – īpašību pārveide elektriskā signālā – signāla aizvadišana uz smadzenēm – apstrāde, salīdzināšana ar dažādiem šabloniem, atmiņas datiem – gala rezultāts neironu līmenī – gala rezultāts kā ideja. Visa šī ķēde ir neiedomājami sarežģīta, tur pastāv daudzas dažādas teorijas utt. Bet tas viss attiecas uz visām stadijām un pārejām, izņemot pēdējo. Ja mēs nespējam izskaidrot pēdējo, tad visām iepriekšējām nav nekādas jēgas, lai paskaidrotu ideju rašanos. Nav pasaulē tādas loģikas, nav tādas zinātnes, nav tādas ticības, kas šo varētu sagremot, šo pāreju no materiālā uz nemateriālo, no fiziskā uz psihisko. Tas ir absolūti pret dabiski cilvēka prātam, un domāju, arī ticībai. To es jums varu teikt atbildīgi, jo tieši šis ir bijis un arī tagad ir mans zinātniskās darbības lauks. Neviens izskaidrojums, lai cik viņš formāli varētu likties pareizs, nekad nespēj radīt to patiesības sajūtu, kas labi pazīstama katram zinātniekam, sajūtu, bez kuras uzdevums nešķiet atrisināts, kaut arī būtu tūkstoš (it kā) pierādījumi.

Šī robeža starp “materiālo” un “ideālo” ir nepārkāpjama. Šī tiekšanās tos salīdzināt, grupēt utt., beigu beigās izrādās bezcerīga, šī nodarbošanās vienmēr padara cilvēku nervozu, neapmierinātu, nekad nerada iekšējas harmonijas un saskaņas stāvokli. Cik reliģijas, cik domājoši un meklējoši cilvēki nav daudzijuši pret to savas pieres, cik nesaskaņu ļaužu grupu, ticīgo novirzienu, atsevišķu filosofu, teologu un vienkāršu cilvēku starpā ir radījis šis jautājums, un mēģinājumi to skaidrot. Tad jājautā, vai tas ir cilvēku prāta spēju vājums, nespēja atrast risinājumu? Vai varbūt iemesls ir tāds, ka šāda tipa

risinājuma nav, jo meklējuma pamatnosacījumi ir aplami? Aplami, to es te domāju tādā nozīmē, ka tie neatbilst realitātei. Es pilnīgi noteikti nosliecos par pēdējo pieņēmumu.

Tagad izdarīsim tā, ka es vispirms sniegšu atbildi, kas te notiek, parādīšu ideju, ko darīt, tieši tā, kā tā atrodas manā saprašanā, nevis tā, kā pieņemts, it kā šī atbilde “dabiskā ceļā” izriet no vienas otrai sekojošas argumentāciju un pierādījumu ķēdītes. Tā ne vienmēr notiek. Bieži ir tā, ka atbildi zin papriekšu, un pēc tam piemeklē pierādījumus. Vai, pareizāk sakot, atbildi zin uzreiz daļēji, tad meklē argumentus, pierādījumus, tad pēkšņi uzzin jaunu atbildes variantu, ar to strādā u.t.t.

Atbilde ir sekojoša. Šis augšā aprakstītais duālisms ir ieradums, jebšu aizspriedums. Patiesībā mēs visu laiku dzīvojam tikai un vienīgi ideju pasaulē. Nekādi “materiāli” priekšmeti jebšu lietas pašas par sevi neeksistē. Pasaulē visi cilvēki patiešām reāli dzīvo tā, it kā šīs lietas reāli eksistētu, jo tā vienkārši ir iegājies, pierasts. Īstenībā, mums absolūti nav iespējams atbildēt uz jautājumu, vai tās eksistē pašas par sevi (tas ir, neatkarīgi no uztveres), vai neeksistē. Bet pasaule ir tā iekārtota, ka viņu eksistence vai neeksistence matērijā absolūti neko dzīvē neizmainītu primitīvajās dzīves norisēs. Te mums ir viltīgi un tomēr mērķtiecīgi atļauts kļūdīties – ja mēs to gribam. Un ir atļauts nekļūdīties – atkal, ja mēs to gribam. Mūsu “lielais brālis un dzīves spēles partneris, kurš uzstāda spēles noteikumus, un pats tos godīgi ievēro” ir tīši uzstādījis šādus apstākļus un noteikumus – kas iegribēs kļūdīties, tas arī kļūdīsies. Daudz un sīki par to runāsim turpmāk, te vēl par agru. Ejam tālāk. Galvenais kļūdas pamats ir ļauties savām nekontrolējamām fantāzijām. Ir būtiski patiesi fiksēt to, ko mēs uztveram. Absolūti nav iespējams spriest par to, kas ir neuztverams. Ja kas ir uztverams, tas nav pierādījums, ka eksistē kaut kas cits bez šīs uztveres. Tā ir vienkārši negodīga novērojuma un eksperimenta rezultātu sagrozīšana un neadekvāta interpretācija. Tā tad godīga, objektīva realitātes izpēte mums dod ziņas par reāliem uztveres priekšmetiem un to mijiedarbībām. Un tas ir viss. Ar to pilnīgi pietiek, lai mūsu garā eksistētu viss tāpat, kā mēs to dabonam, par starpnieku izmantojot kādu “matēriju”. Ja jau ir vienalga, tad variet man vaicāt, kam tad velti laiku šķīst ar šādu filosofēšanu un pļāpāšanu?

Nu lūk, nav vis vienalga. Tieši šeit slēpjas viss vissvarīgākais katra cilvēka dzīvē. Ir jautājums: kas dara, kas iestāda idejas mūsu garā, tā signalizējot par sevi, par savu pastāvēšanu? Vai tā ir nejutīga matērija? Vai tas ir jūtīgs un mūsu dzīvē ieinteresēts gars? Tātad, vai šīs visas idejas, arī “materiālie” tēli, tiek iestatītas mūsu garā tāpat vien, un iestatīti visiem vienādi, vai arī nē – to visu tieši manā garā iestāda cits, liels gars, un iestāda ar noteiktu nolūku un mērķi. Tātad, vai es esmu viens, bezgala viens un vientuļš visā līdz sāpēm skaistajā dabā, zinātnes likumu un matemātisko algoritmu biežokņos? Vai arī tas viss, tā kā tas ir, nav vis nejauši, bet ir speciāli domāts tikai un vienīgi man, un viss uztveramais, reizē arī tā pārvaldnieks, dzīvi atsaucās uz manām reakcijām, mums ir dialogs, mums ir attiecības, mums ir spēle?

Varbūt ir tā – šais mūsu attiecībās ir cieši saistīta doma ar sajūtām. Doma te strādā nevis četrās dimensijās, bet piecās: garums, platums, augstums, laiks un ... ētika! Jebšu trijās: telpa – laiks - ētika! Jo, kā vēlāk redzēsīm, ētika ar pirmajām četrām brīvi mijiedarbojas, tomēr tieši tā ir te galvenais, jo tā ir paliekošais, bet pirmās četras galu galā var izzust. Par to visu detalizēti būs runāts turpmāk, tad es sniegšu šai tēzei daudzus lietišķus argumentus un reālus pierādījumus.

Bet pagaidām nav jākrīt no krēsla vai jāšāk sašutumā bļaut, bet, vai nu manu teikto vienkārši jānoignorē, vai arī soli pa solim, ar neitrālu attieksmi jāizseko visai domu gaitai, un visi izvirzītie algoritmi pašiem jāpārbauda praksē. Šeit uzreiz pateikšu, ka mans uzdevums šajā ziņā ir viegls un man ierasts, jo tā ir pilnīgi zinātniska pieeja, kura nesatur ne puteklīša mistikas. Un zinātnisku apgalvojumu kritērijs ir spēja tos pārbaudīt praksē un atkārtot. To mani argumenti pieļauj, un ne tikai pieļauj, bet es noteikti lūdzu to izdarīt katram, kurš to vēlētos, un arī nevēlētos.

Un nu daži ļoti visrspusēji, ievada loģiski domu gājieni par tikko aizskarto jautājumu un hipotēzi. Kā jau es teicu, nekad nav iespējams vienā vietā aprakstīt visu uzreiz par kādu vienu garīgu jautājumu. Tas nav iespējams tāpēc, ka dabā tā nekad nenotiek, cilvēks nekad tā neuztver pasauli, un arī nekad tā ar šo pasauli nesadarbojas. Tāpēc visa izziņa un sadarbība norisinās tikai un vienīgi pēc

vijumu, vai garīgo loku, principa. Tātad mazliet citādā skatījumā nedaudz aplūkosim dažas jau iepriekš skartas tēmas.

Vai tiešām visi neredz pasauli vienādu? Kas kā redz, kas kā dzird? Atbilde ir tāda, ka patiešām vienai dzimtai rādās apmēram vienāds kino, bet ar variācijām. Bet dažādām dzimtām šis kino var būt pat galēji atšķirīgs. Tik atšķirīgs, ka cita suga to vai nu vispār neuztvertu, vai uztvertu tik atšķirīgu, ka saprašanās būtu neiespējama. Cik dzīvu radību, tik kino. Beigu beigās, katram savs kino. Tātad to nosaka suga. Bet vai tikai? Un te ir ļoti svarīgi, ka vienota pasaules aina ir neiespējama bez trešās komponentes – bez ētikas. Tātad – telpa, laiks un ētika. Ētika konkrētā formā izpaužas kā vēlēšanās. Vēlēšanās, griba ir vienīgais, kas no būtnes (cilvēka) puses piedalās kino veidošanā. Tā kā vienai sugai, vispārīgi ņemot, ir vienādas pamata vēlēšanās, tāpēc arī visiem tās pārstāvjiem ir doti vienādi maņu orgāni, un, līdz ar to, tie visi pasauli uztver apmēram vienādu, un daudzās niansēs, pat pilnīgi vienādu.

Kas rāda šo kino? Kino rāda “Ne Es”. Ne Es būtību mēs ar spēku līdz galam nevaram izzināt. To mums Ne Es visu laiku atklāj pa porcijai. Nav vietas pesimismam. Visu laiku tiek dotas iespējas. Pats svarīgākais, kas var ļoti celt mūsu pašapziņu, ir tas, ka mēs nepārtraukti esam ar Ne Es kontaktā, un šis kontakts izpaužas kā kino sižetu un to dziļākās jēgas dinamika. Iespējas tiek dotas bezgalīgas, un arī ieguvums tiek solīts bezgalīgs.

Nu un tagad, īss etapa kopsavilkums.

- 1) Eksistē garīgas substances, gari vai cilvēku dvēseles, kuras pēc sava ieskata vēlās idejas vai izsauc sevī idejas.
- 2) Šīs idejas ir blāvas, vājas un nenoturīgas salīdzinājumā ar tām, kuras mēs uztveram sajūtās.
- 3) Sajūtās uztveramās idejas ir noturīgas, tāpēc, ka tās tiek iemiesotas mūsos pēc zināmiem noteikumiem un dabas likumiem.

Visi šie uzstādījumi nepārprotami liecina par tāda prāta darbību, kurš ir varenāks un gudrāks,

nekā cilvēka prāts. Šāda prāta radītām, mūsu sajūtās uztveramām idejām, kā pieņemts sacīt, piemīt lielāka realitāte, tas nozīmē, ka tās ir skaidrākas, sakārtotākas. Un šo stiprumu, šo noteiktību mēs ikdienā saucam par realitāti. Pārdomājam, vai ir vēl kas cits, kas raksturotu realitātes jēgu, nekā šis!? Šai nozīmē Saule, kuru es redzu dienā, ir reāla Saule, bet tā, ko es iedomājos naktī, ir pirmās ideja. Tātad var runāt par kaut ko reālu un nereālu, bet lielais ieguvums šiem terminiem šajā to pielietojumā ir tas, ka tie ir precīzi definēti. Citiem vārdiem, nav pareizi visu esošo dalīt materiālā un nemateriālā, bet labāk gan ārējā un iekšējā, un ārējais ir Ne Es, un iekšējais ir Es, Un te nu skaidri parādās, ka Ne Es ir varenāks par Es, un tieši dabā, tās likumos šis Ne Es izpaužās visprecīzāk (tikai nesajauciet – visprecīzāk gan, bet es neteicu – visnozīmīgāk un vissvarīgāk man). Tātad, tieši te mums ir reāls kontakts (arī tad, ja jūs esat ateists, tikai tad tas arī ir vienīgais kontakts jūsu starpā, un tas noris bez jūsu personīgās iesaistīšanās, līdz ar to, tam priekš jums ir maza nozīme). Un šī kontakta mērķis priekš manis ir nevis audzēt savu egoismu, bet ieiet aizvien lielākā Ne Es daļā, proporcionāli samazinot savu egoistisko (bez partnera) Es daļu, un attiecīgi palielinot manis apgūto Ne Es daļu, tātad nu jau mūsu abu kopīgo Ne Es daļu, ar mērķi kaut kad šādi apgūt maksimāli pieļaujamo Ne Es daļu. Šeit norādītajā vārda “realitāte” nozīmē ir acīmredzams, ka katrs augs, katra zvaigzne, katrs minerāls, un vispār katra pasaules sistēmas daļa ir tikpat reāla lieta, pēc mūsu principiem, kā pēc jebkuriem citiem. Un te nu lai katrs pats iedziļinās savās domās, un apsver, ko gan viņš saprot zem vārda “realitāte”, to pašu, ko es te saku, jebšu kaut ko citu.

Te gribu papildus pateikt vēl sekojošo. Dažreiz realitātes naidnieks ir fantāzijas. Fantāzijas ir vai nu tukšas, vai arī produktīvas. Produktīvas ir tās, kas paredz un iemieso noteiktu Ne Es daļu, prognozējot, ka tā ir vajadzīgā sasaites daļa, kas nekonfrontē ar Ne Es ģenerālpilānu šai ziņā. Kādi kritēriji? Praktiskums. Ja Ne Es kopumā akceptē šīs fantāzijas lidojumu, tad paņem to sev, uztur sevī, līdz ar to darot iespējamu to šādā vai tādā veidā uztvert un saprast arī citiem. Tā ir tā darbība, kad Es dara savu un reizē arī Ne Es gribu. Skaidrs, ka te ir dažādas izvēršes laikā. Var būt Es fantāzijas, kas

līdz tam, kamēr nobriest, ir visai tālu no saskarsmes ar Ne Es, bet tad tās kaut kādā attīstības stadijā saplūst. Izskatās, ka visi lielie Es darbi darās tieši šādi. Sīkie darbi var būt visu laiku saskaņoti ar Ne Es, tāpēc vienmēr it kā pareizi, bet tā ir zema līmeņa pareizība, kur minimāli tiek nodarbināta Es brīvā griba.

Tagad padziļināsim savu līdz šim izveidoto pozīciju, izvērtējot visdažādākos iespējamo oponentu argumentus.

Iespējamās pretargumentācijas mūsu jaunveidojamajam priekšstatam par Vienotā garīgā lauka realitāti:

Jūs varbūt teiksiet, ka dīvaini skan vārdi: mēs dzeram un ēdam idejas, un gērbjamies idejās.

Pirmkārt, es jau tieši tā to neesmu ne teicis, ne domājis, un, ja katrs, kam galvā uzrodas šāds iebildums, mazliet godīgi ieskatīsies sevī, tad viņš jutīs, ka te nostrādā vienkārša vēlēšanās “piekasīties” un nepatika pret pašu manu piegājieni, pretenzijām uz it kā oriģinalitāti, un nebūt ne tas, ka oponents patiešām izjūt un saprot, ka nu gan ir sagājusi dēlī elementārā loģika un tieši tas veselais saprāts, par kuru pats autors tik ļoti aģitē. Nu, bet ja atliksim malā šo, tad redzēsīm, ka domu gaita ir skaidra un noteikta, un, patiesībā, visai ērta pat ikdienas pielietojumā.

Pareizāk būtu teikt, ka mēs ēdam, dzeram utt., nevis atsevišķas idejas, bet laika ziņā vienlaicīgi uztveramu ideju noteiktus, skaidri saprotamus kompleksus. Un visa dīvainība slēpjās vienīgi pieradumā – tiešām ir tā, ka tas skan dīvaini, tāpēc, ka vārds “ideja” ikdienas runā netiek lietots, lai apzīmētu dažādas sajūtu kvalitāšu kombinācijas, kuras tiek sauktas par lietām; un nav šaubu, ka katrs izteiciens, kas novirzās no parastās vārdu lietošanas prakses, šķiet mums savāds un amizants. Bet, kā vairākkārt grāmatā minēts, ir neizbēgami, lai radītu jaunus priekšstatus, daļu veco vārdu ar visiem to lietošanas ieradumiem sākt lietot jaunā nozīmē. Lai arī iesākumā tas liekas dīvaini, pie tā pierod, un tad liekas, ka nekad nav citādāk bijis. Vienīgi šīm paraduma maiņām jābūt smalkām un delikātām, tātad visai elastīgām. Es domāju, ka lasītājs taču neiedomāsies, ka es patiešām domāju, ka vajadzētu

reālā apziņā un valodā ieviest jēdzienus, ka mēs ēdam idejas. Tas nav vajadzīgs. Vienkārši pietiks, ka to izlasīsim šeit, bet ikdienā runāsim, kā to darījām līdz šim, un nesmīdināsim un nekaitināsim cilvēkus. Mēs vienkārši esam ļoti pieraduši runāt tā, kā runājam. Bet tam nav sakara ar izklāsta patiesumu, kas citiem vārdiem izsaka vienkārši to, ka mēs ēdam lietas, tātad, produktus, ēdienus, augļus utt. (jo arī teikt “mēs ēdam lietas” skan dīvaini, vai ne), un ģērbjamies lietās, ko mēs tieši uztveram savās sajūtās. Jo mēs taču iepriekš vienojāmies par tieši tādu definīciju – ka lietas, vai priekšmeti, produkti, utt., ir vienlaicīgi tieši uztveramu ideju komplekss. Cietība un mīkstums, krāsa, garša, siltums, forma un tām līdzīgas īpašības, kas savstarpējā savienojumā sastāda dažādus pārtikas produktu un apģērbu veidus, eksistē, kā bija parādīts, tikai garā, kurš tos uztver, un mēs domājam tikai to, saucot tās par idejām. Es labprāt pieļauju, ka vairāk vietā un atbilstošāk paradumiem mūsu ēdienu un apģērbu ir saukt par lietām, un nevis par ideju kompleksiem. Tātad, vēlreiz - kāpēc šeit tiek lietots vārds “ideja”, un netiek dota priekšroka pierastākajam vārdam “lieta”. Tas tiek darīts divu iemeslu dēļ: pirmkārt tāpēc, ka termins “lieta”, pretēji terminam “ideja” parastā ikdienas runā vēsta par kaut ko, kas eksistē ārpus gara; otrkārt, tāpēc, ka vārdam “lieta” ir daudz plašāka nozīme, nekā vārdam “ideja”, jo tas aptver garu vai domājošas lietas, tāpat kā idejas. Tā kā vārds “ideja” šajā situācijā ir atbilstošāks.

Bet varbūt kāds iedomāsies iebilst, ka, lai ko arī mēs nerunātu, viņš dod priekšroku, uzticēties savām sajūtām, un nevar piekrist, ka argumenti, lai cik patiesi tie arī neizklausītos, stāvētu pāri sajūtās balsītai īstenībai.

Šajā gadījumā ir vienkārši neiedziļināšanās lietas būtībā. Es taču tieši uz to pastāvu – uz uzticēšanos sajūtām. Tas, ka viss, ko es redzu, dzirdu, sataustu, eksistē, ir neapšaubāmi. Bet es nesaskatu, kā var sajūtu liecība kalpot par pierādījumu, ka eksistē kaut kas, kas netiek uztverts sajūtās. Es nekādā ziņā nepastāvu uz to, lai kāds kļūtu par skeptiķi un pārstātu ticēt savām sajūtām; gluži pretēji, es tām piešķiru visu iespējamo spēku un ticamību; nav postulātu, kas būtu pretējāki skepticīsmam, kā mani izvirzītie, kā tas vēlāk tiks skaidri atklāts.

Var iebilst, ka pastāv starpība starp, piemēram, reālu uguni un uguns ideju, starp reālu apdegumu un tādu, ko cilvēks redz sapnī vai iedomājās, ka ir it kā apdedzinājies. Oponents varētu argumentēt: “Ja jums ir aizdomas, ka redziet tikai uguns ideju, tad iebāžiet tajā savu roku, un jūs iegūsiat patiesu pārlicību”.

Atbilde skaidri izriet no iepriekš teiktā; un es šeit varu vienīgi piebilst, ka, ja reālā uguns ievērojami atšķirās no uguns idejas, tad arī reālā sāpe, ko šī uguns nodara, ļoti atšķirās no šīs pašas sāpes idejas; bet tas nedod nekādu iemeslu apgalvot, ka it kā reālā sāpe lielākā mērā, nekā tās ideja, atrodās vai var atrasties neuztveramā priekšmetā ārpus gara. Tātad, šāda iebilde gluži vienkārši nav pēc būtības.

Var iebilst, ka no iepriekš aprakstītajiem principiem izriet, it kā lietas katru mirkli iznīcinās un tiek radītas no jauna. Sajūtu priekšmeti eksistē tikai tad, kad tie tiek uztverti; sekojoši, koki atrodas dārzā, vai krēsli istabā tikai tikmēr, kamēr tur ir kāds, lai tos uztvertu. Es aizveru acis – un visa istabas iekārta pārvērtīsies par neko; man vajag tikai atvērt tās – un tas viss atkal uzradīsies.

Tas ir iebildums pēc būtības, tāpēc ir ļoti svarīgi uz to atbildēt izsmeļoši. Ikdienas dzīvē tam visam praktiski ir maza nozīme, bet ir ārkārtīgi svarīga loma tad, kad gribam sasniegt augstāko harmoniju, dzīves papildījumu un veselību, jo bez šīs sagatavošanas spēlē nevar iesaistīties galvenais Es komandas loceklis, kurš darbojas viņa apakšvienībā, ko mēs saucam par gribu – cilvēka ētika, kas, kā vēlāk redzēsim, uztveri iespaido milzīgi (brīdinu no iespējamās pārprašanas – ētika patiesībā iespaido gribu, un caur uztveri mēs sajūtam šīs darbības gala rezultātu, tā ir jāsaprot teiktais, ka iespaido sajūtu – iespaido jau jā, bet mēs to uztveram ar to pievienoto vērtību, ko kopējā mērķa labā šai sajūtai pievienojis Ne Es), un, līdz ar to, iespaido, vai pareizāk, nosaka pilnīgi visas mūsu izjūtas, kas, atkārtotju vēl un vēlreiz, patiesībā nav nekas cits, kā Ne Es pārstāvniecība mūsos.

Patiesībā aprakstīt to visu ir ļoti grūti, bet sajūtās tas ir ļoti skaidri un vienkārši. Bet tās nav kaut kādas miglainas sajūtas, bet tādas, ka katrā dzīves situācijā, kad vien es ar gribas palīdzību aktivizēju

šo jautājumu sevī, manī uzrodās kopējā lauka sajūta, un tad uzreiz rodās tādi kā stari – asociācijas uz katru reālās dzīves situāciju, kas man tajā brīdī ir aktuāla. Un tad, pilnīgi bez mazākajām grūtībām, piebalso izpratne, loģika, uzrodās argumenti, kas to visu vēl un vēl apstiprina

Kad kāds to visu tikko uzsāk, tad ir vairāk jāpaļaujās uz to, ko izlasa, bet citādi jau nekā nav iespējams. Tātad, mēģināsim saprast ar parastu loģiku, un tāpēc piebildīšu sekojošo.

Jāpiebilst, ka dzīvē var runāt, un arī sevī domāt parasti – ēdu maizi, dzeru tēju, apēdu ābolu. Un nebūt nav pie tam jālauza galva, vai tas ābols pazūd vai nepazūd, kad es par to neiedomājos. Tā jau var palikt neēdis un badā! Es gan tā nedaru. Es runāju, domāju, ēdu kā jebkurš cits cilvēks, vai viņš būtu materiālists, ideālists, vai nezin kāds cits vēl -ists. Un neviens, ne materiālists, ne ideālists, ne partijas biedrs, ne bezpartejiskais, taču nedomā tā – es ēdu maizes vārdā nosauktu matēriju, vai – es ēdu maizes ideju, un kā es to ieēdīšu, ja es par to domāšu, un kā es šo ideju vai domu ieēdīšu, ja es par to nedomāšu. Tā kā ikdienas dzīve ir viens, un filosofija ir kas cits. Un tā tam jābūt, jo katrai tām ir cits ritms un citi uzdevumi. Lai nerastos pārpratumi, gribu tikai atrunāt, ka šis vērojums un spriedums nav pilnīgi nekādā pretrunā ar to, ka filosofijas saknes ir un var atrasties tikai un vienīgi dzīves realitātē. Man tas nav jāpaskaidro. Katrs, kas ir izpratis līdz šim grāmatā uzrakstīto, to sapratīs viegli, ja vien nebūs savā domāšanā vienkārši paviršs.

Papūlaties saprast, vai jūs zem patiesas idejas eksistences saprotat kaut ko atšķirīgu no tās uztveršanas. No savas puses, pēc visrūpīgākās izpētes, kādu vien spēju veikt, es nespēju atklāt kādu citu šo vārdu nozīmi; un es vēlreiz lūdzu lasītāju izpētīt savas paša domas un nepieļaut, lai viņu ievēd maldināšanā ar vārdu palīdzību. Ja viņš stādīsies sev priekšā kā iespējamu, ka viņa idejas vai to pirmtēli eksistē, netiekot uztvertas, tad es viņam piekāpjos visā; bet ja viņš to nevar izdarīt, tad viņam ir jāpiekrīt, ka nav saprātīgi ietiepīgi aizstāvēt to, ko viņš pats nezina, un tad arī oponentam, savukārt, ir jāatzīst, ka man ir taisnība, ka es nepievienojos uzskatam, kuram galu galā nav jēgas (Bērklis).

Un vēl, mūsu dienās visi atzīst matērijas bezgalīgo dalāmību. (Jāsaprot tas īsumā sekojoši.

Piemēram, jūs sakiat, ka redzat galdu. Es saku, ka tāda galda nav, ir molekulas. Jūs domājat, domājat, beigās piekrītat, ka patiešām - ir tikai molekulas. Un tad es atkal saku – nu tāpat nav molekulas, tas ir tikai tāds vārds, kas patiesībā apzīmē atomu kombinācijas. Un tā tālāk – nav atomu, ir elektroni, utt. Bet – elektronus un sīkākas to sastāvdaļas jau nu noteikti sajūtu orgāni neuztver). No tā izriet, ka katra matērijas daļiņa satur sevī bezgalīgu daļu daudzumu, kas nav uztverami sajūtās. Tāpēc iemesls, kura iespaidā atsevišķs ķermenis parādās mums savā galīgajā izmērā vai arī atklāj uztverei tikai nobeigtu daļiņu skaitu, slēpjās tikai tajā apstākļi, ka sajūtām nav pietiekama asuma, lai uztvertu tās visas. Tai mērā, kādā sajūtas kļūst asākas, vai tiek uzlabotas ar kādu aparātu palīdzību, tās atpazīst lielāku skaitu priekšmeta daļu. Tātad, ķermenim vajadzētu izskatīties bezgalīgam pēc visādām izmaiņām lielumā un kontūrās, kad sajūtas kļūtu bezgalīgi asas. Bet izmaiņas taču notiek nevis ķermenī, bet tikai sajūtās. Secinājums ir tāds, ka katrs ķermenis, aplūkots pats par sevi, ir bezgalīga izmēra, un tātad, tam nav kontūru un formas. Kontūras un formas nosaka tikai sajūtu orgānu un sajūtu analizatoru kvalitāte; un kaut kāda, mums galīgi nezināma, papildus iedarbība no ārienes, no Ne Es puses, kas uztur ar Es nepārtrauktu dialogu. No tā izriet, ka, pat ja pieļautu pilnīgi droši eksistējošu matēriju, tad paši materiālisti būtu spiesti uz savu pašu principu pamata atzīt, ka ne atsevišķi sajūtamie ķermeņi, ne arī kas tiem līdzīgs, nevar eksistēt ārpus gara. Matērija, es saku, un katra tās daļa, saskaņā ar viņu principiem, ir bezgalīga un bezformīga, un, tikai pateicoties gara iedarbībai, izveidojas visa tā ķermeņu daudzveidība, kas sastāda redzamo pasauli, pie kam katrs no tiem eksistē tikai kamēr tiek uztverts.

Bet, ja vēl iedziļināties lietas būtībā, tad izrādīsies, ka, kaut arī mēs patiešām uzskatām sajūtu priekšmetus ne par ko citu, kā par idejām, kas nevar eksistēt neuztvertas, tad no tā mēs taču nevaram izdarīt secinājumu, ka tās eksistē tikai tik ilgi, kamēr mēs tās uztveram, tāpēc, ka var eksistēt kāds cits gars, kurš tās uztver tajā laikā, kad mēs to nedarām. Un tātad, kad tiek runāts, ka ķermeņi nepastāv ārpus gara, tad pēdējo vajag saprast nevis kā to vai citu atsevišķu garu, bet kā visu garu kopumu. Tāpēc no iepriekš aprakstītajiem principiem neizriet, ka ķermeņi katru acumirkli tiktu iznīcināti un tiktu radīti

no jauna, vai arī vispār neeksistētu starplaikos starp mūsu šo priekšmetu uztveres seansiem. Te gribās piebilst, ka tās lietas, kas ir radušās un pastāv Radītāja garā, ir ļoti ilglaicīgas, vai, mūsu uztverē, bezmaz vai mūžīgas. Kad mēs tām pieslēdzamies, tad tās eksistē gan Radītāja, gan arī mūsu garā. Un galīgi tās necieš no tā, domājam mēs par tām vai nedomājam, tām taču paliek bezgalīga eksistence Radītāja garā. Bet domas, kas radušās mūsu prātos – tās, dabīgi ka var izzust, līdzko mēs nedomājam. Tās ir sīkās, ikdienišķās praktiskās domas. Un ikdienā tā ir - šīs domas vienkārši ir mazsvarīgas, un nefiksējas atmiņā, vai fiksējas ļoti vāji. Un, ja te gribam saistīt šo ar zemapziņas jēdzienu, tad ir tā. Sīkās, nenozīmīgās mūsu domas (Radītāja vērtējumā) patiesi izzūd pēc īsāka vai garāka laika, bet tās, kuras Radītājs uzskata par pietiekoši nozīmīgām, lai tās liktu kādu ķieģelīti mūsu pašveidošanā, tās viņš noliek savās faktu krātuvēs zem mūsu vārda – kā bankā (tikai nesalīdzināmi drošāk gan kā reālā bankā). Un tā tad, ir gars, kurā tās eksistē, tā tad ir realitāte. Bet mēs to realitāti dabonam atpakaļ tikai tad, kad saslēdzam savu gribu tādā veidā, ka Radītājs uzskata par nepieciešamu mums to atslēgt, ļaut izprast, vai arī ne izprast, bet vienkārši regulēt mūsu apziņu, mums bieži pat nesaprotot, kāpēc tas un tas notiek tieši tādā, un ne citādā veidā. Bet, ja mūsu domas ir tik stipras, atbilstošas dabas likumiem, ka mēs “radām reālus priekšmetus”, kaut ko dabā izdarām, kaut vai domas pierakstām, izgrebjam koka karoti, salabojam mājai jumtu, tad tās laikam taču daļēji fiksējas Radītāja garā, jo viņš laikam tā grib, tādā veidā apliecinot, ka mēs esam pareizi sapratuši viņa dabas likumus, mācējuši tos pielietot. Un viņš piefiksē mūsu darbību rezultātus. Arī sliktos, lai mēs tiktu dzīti cauri “dzīves skolai”, jo kā gan citādi mums var iedzīt prātos, ka kaut ko vienu darīt ir labi – atbilstoši Radītāja prātam, un darīt ko citu ir slikti – neatbilstoši Radītāja principiem un vienotās dabas likumiem. Un tā mūsu darbības tiek manāmas arī citiem cilvēkiem, viņi redz mūsu darba rezultātus. Un tas viss, kā redzat, var realizēties bez vismazākās “inertās matērijas” palīdzības. Tikai šī mana shēma gan man šķiet jaukāka un neiedomājami daudzsološāka, kā tas būs parādīts vēlāk.

Vēl tikai pēdējā piebilde par šo. Radītājs saglabā arī visas jebkura cilvēka sīkās un it kā

nenozīmīgās domas, bez šaubām tās tiek ātri vien izdzēstas no operatīvās apziņas, bet saglabājas kādā “cietā diska” vietā, un varbūt arī no turienes tiek izdzēstas, bet tomēr saglabājas kādā attālākā “miskastes” (Recycle Bin) stūrī. Tur augšā diska vietas ir pietiekami, un tāpēc galīgi nekas nekad neizzūd pilnīgi, tikai relatīvi. Un, ja tu nomirsti, tu vienalga paliec tur augšā, varbūt tikai “miskastē”, bet dzīvs, un vari cerēt celties augšā.

Jūs variet teikt, ka ir daudz lietu, kuras var izskaidrot ar matērijas un kustības palīdzību; ja tās noliegt, tad izjūk visa materiālistiskā un vieliskā (daļiņu) filosofija un tiek sagrauti tie mehāniskie pamatprincipi, kas ar tādiem panākumiem tiek izmantoti, lai izskaidrotu parādības. Īsi sakot, visa zinātne taču balstās uz ticības, ka vieliskā matērija vai substance, patiešām eksistē.

Nav nevienas parādības, ko izskaidro šie pieņēmumi, un kuras (parādības) nevarētu tikt izskaidrotas bez tiem, ko ir viegli pierādīt, aplūkojot atsevišķus piemērus. Izskaidrot parādību nenozīmē neko citu, kā parādīt, kāpēc pie tādiem un tādiem apstākļiem mūsos rodas tādas un tādas idejas. Bet kādā veidā matērija var iedarboties uz garu vai izsaukt tajā kaut kādu ideju – to neviens filosofs vai zinātnieks neuzņemsies atbildēt. Tāpēc ir acīm redzams, ka matērijas atzišana neatnes nekādu labumu dabas filosofijā un zinātnē. Zinātne, gluži tāpat, kā ikdienišķs cilvēks, tādas matērijas, kas eksistē neatkarīgi no sajūtu orgāniem, un neatkarīgi no tā, tiek vai netiek uztverta, - šādas matērijas izzušanu nu nekādā veidā neievērotu. Cilvēki, kas pūlās izskaidrot lietas, pamato savus izskaidrojumus ne ar vielisko substanci, ne ar matēriju, bet ar formu, kustību un citām īpašībām, kas īstenībā nav nekas vairāk kā idejas, un tāpēc nevar kalpot par kaut kā iemeslu, kā tas jau iepriekš tika paskaidrots.

Šajā sakarībā pavaicās, vai neizskatīsies muļķīgi noliegt dabiskos iemeslus un pierakstīt visu tiešai garu iedarbībai. Sekojot mūsu principiem, mums vairs nevajag teikt, ka uguns karsē, ūdens atdziest, bet, ka gars karsē u.t.t. Vai tad nesāks smieties par cilvēku, kurš sāks izteikties tādā veidā?

Jā, viņš tiks izsmiets; par tādām lietām mums ir jādomā kā zinātniekiem, bet jārunā kā pūlim.

Cilvēki, uz pierādījumu pamata pārliecinājušies par saules un planētu savstarpējām kustībām, vienalga saka: “Saule lec”, “Saule riet”, “Saule sasniedz meridiānu”; ja viņi lietotu pretējo paņēmienu ikdienas runā, tad tas liktos, bez šaubām, ļoti smieklīgi.

Noteikta pārdomu deva par to, kas šeit teikts, skaidri parādīs, ka parastais vārdu pielietojums ne mazākā mērā necietīs no mūsu viedokļa pieņemšanas. Ikdienas runā var saglabāties tās vai citas frāzes, kamēr tās mūsos izsauc attiecīgās sajūtas vai arī pamudinājumus uz darbību tādā virzienā, kāds nepieciešams mūsu labklājības nodrošināšanai, lai arī cik melīgi tie nebūti stingrā saprāta plānā. Tas ir pat neizbēgami, tā kā, sakarā ar to, ka izteicienu atbilstību nosaka paradums, runa pakļaujas valdošajām domām, kuras ne vienmēr ir tās pareizākās. Tāpēc ir neiespējami tā izmainīt tās valodas tendenci un garu, kurā mēs runājam, lai nedotu iemeslu visādiem gudriniekiem sameklēt apgrūtinājumus un neatbilstības pat visstingrākajos filosofiskajos spriedumos. Pamatā tād te ir tie paši argumenti, kas attiecībā uz “ideju ēšanu.”

Bet godprātīgs lasītājs smels jēgu no dotās runas mērķa, attīstības un saistības, attiecoties saprotoši pret tiem neprecīzajiem izteicieniem, kurus pielietojums ir padarījis neizbēgamus. Jautājums ir nedaudz cits - vai atsevišķam ķermenim vai citam domu objektam piemīt reāla vara pār tā izraisošajām darbībām, vai arī tie ir tikai zīmes – ceļa stabiņi, kas tiek iestādīti un parādīti, lai ļautu cilvēkam iepazīt lietu dabu un kaut kādā mērā prognozēt nākotnes notikumus? Kaut kā ir vēsturiski iegājies, cilvēki ir pieraduši, ka lietām ir lielāks spēks kā domām, kā idejām. Visas momentā ļoti stipri iedarbojošās parādības vienmēr asociējas ar kāda materiāla priekšmeta iedarbību. Cirvis pa galvu, avārijā mašīna uzbrauc virsū, verdošs ūdens applaucē roku u.t.t. Varbūt kādreiz tieši šīs stiprās iedarbības bija tik nozīmīgas, ka neapšaubāmi vairāk piesaistīja cilvēka uzmanību, un viņš vairāk ievēroja šīs pavadošās brīdinājumu zīmes. Un tur tikai mirklis, lai tās izdalītu kaut kā sevišķi, pēkšņi novilkta strīpu – lūk, tas viss ir nopietni, bet tas, kas tai strīpai otrā pusē, nu tā ir tāda filosofēšana, ko var ņemt par pilnu, un var arī neņemt par pilnu. Un nosauca tā, ka tas nopietnais, atšķirīgais sauksies -

matērija, un tas nenopietnais, nu vienkārši - pafilosofēšana. Un tā šī robeža tika novilkta, un var tad saprast, ka pavisam īsā laikā cilvēki paši šim robežmūrim vairs nespēja pārkāpt. Jo tai matērijas pusē bija visas motivācijas, bet tajā otrajā pusē vairākam cilvēku nekādu motivāciju nebija (cilvēki paši tā bija saklasificējuši tieši šo motivāciju dēļ, un tad aizmirsa, un vēlāk jau teica, ka tas tā vienmēr ir bijis – tā tad savas darbības (Es darbības) sajauc ar Ne Es darbībām). Tas arī viss, tā arī dzīvojam. Vienā pusē materiālisti, ar savām, skaidrs ka it kā vieglāk pierādāmajām likumsakarībām, jo tās taču ir cilvēka pamatmotivācijas pamatā. Un otrā pusē tie pavieglie, kam nav ko nopietnu darīt, un tāpēc ņemās ar visādiem izdomājumiem.

Vispārīgā vienbalsīgā cilvēces atzīšana daudziem var kalpot par neapgāžamu pierādījumu matērijas vai ārējo ideju eksistences labā. Vai tiešām mums ir jāpieņem, ka visa pasaule maldās? Pat, ja tas ir tā, tad kādam iemeslam varētu pierakstīt tādu plaši izplatītu un valdošu maldīšanos?

Pirmām kārtām, pie sīkākas izpētes izrādīsies, ka vispār jau ne tik daudzi, kā tiek uzskatīts, patiešām ir pārliecināti par matērijas esamību vai lietām ārpus gara. Vienā nozīmē patiesi var teikt, ka cilvēki tic matērijas eksistencei, t.i., viņi uzvedās tā, it kā viņu sajūtu tiešais iemesls, kas katru mirkli uz viņiem iedarbojās un tik tuvu viņiem atrodās, ir nejūtošā un nedomājošā esība. Bet, lai viņi saistītu ar šiem vārdiem skaidru jēgu, un varētu no tiem atvasināt noteiktu loģisku domu, to es sev nespēju stādīt priekšā. Tas nav vienīgais gadījums, kad cilvēki apmāna paši sevi, iedomājoties, ka viņi tic uzskatiem, kurus viņi bieži dzird, kaut arī būtībā tajos nav nekādas jēgas.

Te nedaudz gribu teikt par to, kāpēc daudzi cilvēki instinktīvi izvairās no kādām garīga rakstura idejām, pat nav gatavi kaut ko uzklaut, negrib lasīt, sajūt nepatiku, ka izlasa kaut ko, iespējams, vērtīgu. Un kāpēc tas ir tikai reizēm, citreiz atkal otrādi, grābj visu jauno šajās sfērās ar pastiprinātu entuziasmu un interesi. Laikam šeit nostrādā tas likums, ka viss cilvēkam ir jāizdara, jāizdomā un jāizjūt pašam, pēc savas brīvas gribas, liekot lietā savu izdomu, savu iztēli, spēkus, pārdzīvojumus. Kur tas nāk? Tas nāk no shēmas: pasaules radīšanas mērķis – izpausties Radītāja labvēlībai. To var

realizēt, dodot visu labāko. Vislabākais pēc definējuma ir pats Radītājs. Visu dot viņš var, visu var radīt, un te nav problēmu. Bet ja visu, tad jādod arī tas, ka Radītājs ir pašpietiekams, kas neko ne no viena nav saņēmis. Un tas ir visu pasaules pretrunu un dīvainību pamatā. Bez šī mēs būtībā it neko uz zemes nevaram ne izskaidrot, ne izpētīt, ne izjust, ne saprast. Tas izskaidro, kāpēc pastāv ļaunums, kāpēc Radītājs to pieļauj. Kāpēc dzīve mēdz būt tik grūta. Kāpēc Radītājs ir paslēpts. Kāpēc pats neparādās, bet jāmeklē, jebšu jāzaudē dzīves jēga. Tas ir augšā. Un apakšā ir izkropļotas atblāzmas. Tas ir viens no iemesliem, kāpēc bērni neklausā vecākiem. Kāpēc nevar reizi par visām reizēm apkopot visas gudrības, visus likumus un visu ētiku, un jau mazotnē iedzīt bērnu galvās. Iemesls, kāpēc pastāv spītība. Iemesls, kāpēc esam gatavi nonievāt cita cilvēka garīgas aizraušanās. Kāpēc pastāv skaudība un nenovīdība arī garīgā plānā. Jo mēs ciest nevaram, ka kāds cits izprot kaut ko garīgi, un grib to mums iestāstīt. Bet mums nevajag, ir pat kaitīgi, ja mēs paši līdzīgā ceļā darbojamies, jo tas neitralizē mūsu iespēju to pašu vai vairāk sasniegt pašam. Un tas ir iemesls tādai pavisai ikdienišķai parādībai, ka mēs ciest nevaram, ka kāds mums filmas (reāla kino, nevis simboliska) laikā čukstētu priekšā – sak, tūlīt būs tā un tā, tas darīs tā, tas atkal šitādi, un tas, lūk, beigu beigās izrādīsies tas meklētais noziedznieks. Un tas ir iemesls, kāpēc mums tik grūti iet uzrakstīt kādu lielāku darbu. Mums pašiem tas ir absolūti nepieciešams. Bet nevienam citam gan nav, un mēs to instinktīvi uztveram. Un tas ir pareizi, tā arī tam jābūt. Bet konkrēti par šo manu repliku, nu dabīgi, pastāv jau risks, ka kādam arī tā liksies kā kāda izlekšana, pārgudrība. Bet ko darīsi, kaut kā jāsadzīvo.

Un nu, atgriežamies pie pamata jautājuma. Otrkārt, kaut arī mēs pieļautu, ka neviens uzskats nebūtu plašāk un ciešāk atzīts, tad tas kalpos par visai vāju pierādījumu par tā patiesumu katra acīs, kurš ņems vērā, kāds daudzums aizspriedumu un nepatiesu uzskatu nepārtraukti tiek pausti ar vislielāko neatlaidību no nedomājošās cilvēces daļas puses. Bija laiks, kad zemes kustība skaitījās par mežonīgu bezjēdzību pat izglītotu cilvēku vidū, un tādus piemērus katrs pats zina bez gala un malas. Tomēr tiek prasīts, lai mēs atrastu šī aizsprieduma iemeslu un paskaidrotu tā izplatību pasaulē.

Uz to es atbildēju, ka cilvēki, zinot, ka viņi uztver daudzas idejas, ko nav radījuši viņi paši, jo šīs idejas nerodas iekšpusē un nav atkarīgas no viņu personīgās gribas darbības, tā rezultātā uzskata, ka šīm idejām vai uztveres priekšmetiem piemīt ārpus gara esoša un no tā neatkarīga eksistence, pat miegā neiedomājoties, ka šajos vārdos slēpjās pretruna.

Būtība slēpjās tur, ka mēs stingri un skaidri objektīvi spējam noteikt, ka daļa ideju mūsu apziņā rodas mūsu gribas iespaidā, bet daļa uzrodas pašas no sevis. Tātad, tās kāds iedibina. Un tad jau ir izvēle tikai starp diviem variantiem – vai nu idejas par lietām iedibina pašas lietas; vai atkal šīs idejas par lietām iedibina Radītājs. Un tas jau lielā mērā ir nostājas un ticības jautājums, kā mēs interpretējam šo objektīvo atradni – ka daļu ideju radām mēs paši, un otru daļu rada kaut kas cits. Bet tā vai šā, tas “cits” nu gan ir objektīva realitāte. Ja viens Radītājs – tad monoteisms, ja priekšmeti jebšu matērija – tad materiālisms, ateisms, jebšu elkdievība.

Tātad, kāpēc šie ļaudis uzskata, ka sajūtu idejas viņos izraisa tām līdzīgas lietas, bet nevēršas pie gara, kurš vienīgais ir spējīgs darboties? Tas ir izskaidrojams, pirmām kārtām, ar to, ka viņi neievēro pretrunas, kas slēpjās pieņēmumā, ka it kā eksistē lietas ārpus gara, līdzīgas mūsu idejām, kā arī tajā, ka viņi pieraksta šīm lietām spēkus vai darbošanos. Otrkārt, ar to, ka augstākais gars, kas rada mūsu garā idejas, nav iezīmēts un ierobežots mūsu skatam ar kaut kādu nobeigtu sajūtamam ideju kopu, līdzīgi tam kā dzīvi cilvēki izdalās ar savu augumu, kompleksiju, locekļiem, kustībām.

Te vietā piebilst, ka tas, acīmredzot, ir tādēļ, ka, kā iepriekš jau teicu, lai sasniegtu tādus apstākļus, kas visoptimālākā veidā ļautu rasties un attīstīties cilvēka brīvajai gribai, kas ir absolūti nepieciešama, neizbēgama bija situācija, ka Radītājam bija it kā sevi jāslēpj.

Un, treškārt, ar to, ka viņa (Radītāja) darbības ir pareizas un vienveidīgas. Ik reizi, kad dabas gaitu pārtrauc brīnums, cilvēki ir gatavi atzīt augstākā darītāja klātbūtni. Bet, kad mēs redzam, ka lietas iet savu dabīgo gaitu, tad tās nevedina mūs uz domāšanu; to kārtība un sazobe, kaut arī tie kalpo par visaugstākās gudrības, varenības un labvēlības pierādījumu no to radītāja puses, priekš mums ir tik

lielā mērā pastāvīgas un pierastas, ka mēs nedomājam par tām kā par brīvā gara tiešu izpausmi, jo vairāk tāpēc, ka darbību nepastāvīgums un mainīgums, kaut arī tie norāda uz zināmu nepastāvību, tomēr no mūsu puses tiek uzskatīti par brīvības izpausmi. Tātad, mēs vienkārši gribam redzēt Radītāju tādu, kā paši sevi – tātad, nepilnīgu, bet pilnīgu vienkārši saskaņot nespējam, sakām, ka tad nav vispār. Jo gars, ko mēs pazīstam – cilvēks, mēs paši, nav pilnīgs, mums ir kādi likumi, sakarīgas darbības, bet ik pa brīdim nepilnības, izņēmumi. Un tādu garu mēs saprotam un pazīstam. Ja kāds gars ir tik pilnīgs, ka nav nekādu izņēmumu, nav tātad nekādu brīnumu, nu tad mēs it kā to nemaz nejūtam, nesaprotam. Jo nostrādā taču garīgais likums – īpašību atšķirības attālina. Mūsu īpašības tik ļoti atšķiras no Radītāja īpašībām, ka mēs atrodamies par tālu no viņa, lai spētu viņu adekvāti uztvert.

Un tad mēs gribam redzēt tādu Dievu, kas pats nonāk pretrunā ar saviem paša likumiem, bet viņš tomēr mums ir tuvāks tieši šīs savas “nepilnības” dēļ.

Vēl varētu kāds apgalvot, ka mūsu uzstādītās patiesības neatbilst dažām veselīgām filosofiskām un matemātiskām patiesībām. Tā, piemēram, zemes griešanās ir vispārātzīta no astronomu puses par īstenību, kas balstās uz visskaidrākajiem un pārliecinošākajiem pierādījumiem. Bet, saskaņā ar augšā minētajiem principiem, nekas tamlīdzīgs nevar būt. Jo, ja kustība – tikai ideja, tad tā neeksistē, reiz jau tā netiek uztverta, bet Zemes griešanās netiek uztverta sajūtās.

Šī hipotēze, ja tā ir pareizi saprasta, izrādās neesam pretrunā ar izklāstītajiem principiem, jo jautājums, griežas Zeme vai nē, patiesībā ir jāsaprot tikai tā, ka, vai mums pastāv iespēja atvasināt no astronomu novērojumiem to slēdzienu, ka, ja mēs tiktu novietoti tādos un tādos apstākļos un tādā un tādā stāvoklī un attālumā no Zemes un no Saules, tad mēs uztvertu pirmo kā kustošos planētu ansambļa vidū, un visās jomās izrādošos līdzīgai šīm planētām, bet tas, saskaņā ar dabas likumiem, kuriem neuzticēties mums nav iemesla, saprātīgā ceļā ir atvasināms no parādībām. Mēs varam uz pieredzes pamata bieži izdarīt pareizus slēdzienus par to, ko mēs sajustu (vai mēs redzētu), ja tiktu ievietoti apstākļos, ievērojamā mērā atšķirīgos no tiem, kuros mēs atrodamies šobrīd. Tur jau arī

slēpjās dabas izzināšana, kas saglabā savu nozīmi un savu ticamību pilnā mērā sakarā ar to, kas bija iepriekš teikts. To pašu viegli izmantot pie visiem šāda veida iebildumiem, kas var tikt balstīti uz zvaigžņu lielumu vai citiem atklājumiem astronomijas jomā. Citādi sakot, parastā uztvere ir bez gājieniem uz priekšu, bet ir iespējama sarežģīta spēle.

Varētu pavaicāt, kādam mērķim gan kalpo filigrānā augu organizācija un dzīvnieku ķermeņa daļu dzīvais mehānisms; vai tad augi nevarēja augt un mainīt lapas un ziedus, bet dzīvnieki izdarīt visas savas kustības tikpat labi gan bez, gan ar šo iekšējo daļu daudzveidības, daļu, kas tik filigrāni iekārtotas un savienotas savā starpā, kuras, būdamas idejas, nesatur sevī nekādu spēku vai darbību un neatrodas nepieciešamā saistībā ar darbībām, kas tām tiek pierakstītas? Ja ir gars, kas tieši veic jebkuru darbību ar savas gribas aktu, tad mums ir jāatzīst, ka viss, kas ir elegants un māksliniecisks kā cilvēku, tā arī dabas veidotajos radījumos, ir izveidots lieki. Saskaņā ar šo mācību meistarš, kaut arī viņš ir izgatavojis atsperes, ritentiņus un visu pulksteņa mehānismu, un saskaņojis tos tā, lai, kā viņš paredzējis, tie veiktu viņa saplānotās kustības, un tomēr, neskatoties uz to, viņam pieklājās domāt, ka viss viņa darbs nekam nekalpo, un ka ir kaut kāds saprāts, kurš pārbīda rādītāju un rāda dienas stundu.

Gribu uzreiz skaidri pateikt, ka visos šāda veida jautājumos visur ir runa par Bībeles “Elokimu”, un nav nekādu problēmu gandrīz nevienam cilvēkam ar tā atzīšanu. Mūsdienās šāda Dieva atzīšana ir ļoti populāra, tā pat ir tāda kā moderna, un daudzi cilvēki ir ļoti lepni par savu šādu Dieva esamības atzīšanu, uzskatot un demonstrējot to pat kā tādu kā pašsaprotamu lietu. Tas ir tas gadījums – cilvēks it kā demonstrē savu erudīciju un saka: “Es varbūt neatzīstu baznīcas mācības, ko paši cilvēki ieviesuši, neticu tam un tam, bet tomēr man liekās, ka ir kāds augstāks spēks, kas visu radījis un visu vada”. To intuitīvi viegli atzīst un izjūt, es domāju, nospiedoši lielākā cilvēku daļa (iespējams pat, ka pilnīgi visi cilvēki, tikai nemēdz vai kautrējās par to vispār runāt). Tas ir tas pats, ko atzina Einšteins, Makss Planks, laikam arī Ivans Pavlovs un daudzi citi izcili dabaszinātnieki. Būtībā tas nozīmē vienkārši ar

vārdiem pateikt acīmredzamo. Vienkārši citiem vārdiem nosaukt dabas spēkus un dabas likumus, tikai, viens gan, intuitīvi uzsverot, ka tie visi ir kaut kā vienoti. Ja tikai spēki atsevišķi, tad ir daudzi dievi, un monoteisti to sauc par elkdievību (analīze formāli nozīmē iet elkdievības, sintēze – monoteisma virzienā). Bet no monoteisma viedokļa raugoties, nekādi neiztikt bez elkiem, tikai caur tiem cilvēks var nonākt pie Vienotā Dieva. Tātad vēlreiz - ja dabas spēki visi vienoti savā starpā un arī ar ētikas likumiem – monoteisms. Līdz ar to redzams pilnīgi skaidri, ka visa zinātne, bez jebkādiem izņēmumiem, iet šo monoteisma ceļu, bet iet viņu nopietni un pamazām, caur elkdievību. Ja tā stingri ņem, tad jebkuru sazaroto, respektīvi, apakšnozari zinātnē var saukt par kāda elku dieva izpēti. Bet vienmēr zinātnes uzdevums ir bijis arī apvienot, aptvert aizvien plašāk, radīt teorijas, kas ietver visvairāk faktus. Un tādas teorijas vienmēr ir skaitījušās tās visnozīmīgākās. Tā Einšteins tiecās uz vienoto lauka teoriju. Atceramies, ka Makss Planks laikam bija tas, kas bija teicis – ka reliģija liek dievu visa pamatā, bet zinātne liek dievu visa virsotnē. Tātad, zinātne ir un paliek viens liels dievkalpojums, tikai ar vienu piebildi gan – ja pats zinātnieks to tā uztver, un šādi darbojās, respektīvi ziedo, upurē mērķtiecīgi, pēc savas brīvās gribas, savu maksimāli labi veikto darbu. Un te atceramies, ka upurim, ziedojumam jābūt tīram, citādi tas netiks pieņemts, kā Kainam, un tāpēc te tik svarīgi ir būt maksimāli godīgam un patiesam. Un liels ļaunums te nāk no karjerisma un egoisma, ja tas nostājas pret, vai vismaz kaut nedaudz traucē patiesumam. Tas tikai apstiprina to, ka īsts monoteisms prasa apvienot visus apakšstāvošos spēkus un likumus, ieskaitot arī ētiku. Īsti fakti ir svēti, vienalga kurā jomā un integrācijas pakāpē. Matemātika kā algoritms ir ar milzīgu potenciālu svētumu. Te ir fantastiski, jo apvienojas dieva un cilvēka radošais gars.

Tātad vēlreiz – pārformulējot jautājumu, uz kuru tagad atbildam, varētu vaicāt tā - priekš kam Dievs nepaliek visu laiku monolīts, vienots, Viens dievs, un tad dara, ko vien un kā vien grib. Ja reiz viņš tāds ir, tad kāpēc gan viņam – visa saprātam nedarīt savu gala darbu – uzrādīt laiku - bez tā, lai meistars tērētu darbu pie mehānisma izgatavošanas un salāgošanas? Kāpēc viens tukšs futlāris nevar

kalpot tam tikpat labi, kā cits? Un kāpēc notiek tā, ka kaut kādas kļūdas iespaidā pulksteņa darbībā atklājās atbilstoša nesaderība mehānismā, un kuru ar meistarīgas rokas palīdzību izlabojot, viss atkal ir kārtībā? To pašu varam teikt par dabas pulksteņa mehānismu, kura lielākā daļa ir tik brīnumdaiļa, ka to ar grūtībām var iepazīt ar vislabākā mikroskopa palīdzību. Isāk sakot, pavaicās, kāds kaut vai cik pieļaujams paskaidrojums saskaņā ar mūsu principiem var būt dots, vai kāds var būt mērķis bezgala lielajam daudzumam ķermeņu un mašīnu, kas izveidotas ar vislielāko izveicību, un kuriem parastā filosofija atrod visai atbilstošu pielietojumu un kuri kalpo daudzu parādību izskaidrošanai.

Tātad, isāk sakot, var pavaicāt, ar kādu mērķi Dievs izvēlējās apkārteju - radīt ar instrumentu un mašīnu palīdzību lietas, kuras, ko neviens nenoliedz, viņš būtu varējis radīt ar vienkāršu savas gribas lēmumu, bez visa šī aparāta. Izrādās, ka, kaut arī visu šo daļu un orgānu uzbūve nav pilnīgi noteikti nepieciešami kaut kādas darbības veikšanai, bet tā ir nepieciešama lietu radīšanai pastāvīgā un pareizā veidā, saskaņā ar dabas likumiem. Pastāv zināmi vispārīgi likumi visai dabīgo darbību ķēdei; tie tiek izziņāti ar dabas novērojumu un pētījumu palīdzību, un cilvēki pielieto tos gan mākslīgu lietu radīšanai dzīves uzlabošanas nolūkā, gan arī dažādu parādību izskaidrošanā, kas sastāv tikai no norādes par kādas atsevišķas parādības atbilstību kopējiem dabas likumiem, vai, kas ir tas pats, atklājot vienveidību dabīgu darbību radīšanā, kā tas kļūs acīmredzams katram, kas pievērsīs uzmanību dažādiem gadījumiem, kad filosofi pretendē uz parādību izskaidrošanu. Par to, ka šajās augstākā darītāja pareizajās un pastāvīgajās metodēs pastāv liels un acīmredzams labums, ir sacīts jau iepriekš. Un ne mazāk skaidrs, ka noteiktie lielums, forma, kustība un daļu sadalījums ir nepieciešami ja nu ne tieši dažu darbību veikšanai, tad gan to veikšanai saskaņā ar pastāvīgiem mehāniskiem dabas likumiem. Tā, piemēram, nav iespējams noliegt, ka Radītājs, vai tas prāts, kurš apsargā un virza kopējo lietu gaitu, varētu gan, ja vien būtu iegribējis, izdarīt brīnumu, paveikt visas kustības uz pulksteņa cīparnīcas bez tā, lai kāds nebūt meistars iztaisītu mehānismu un iedarbinātu to; bet, ja viņš grib darboties saskaņā ar mehānisma likumiem, viņa paša ar gudriem mērķiem uzstādītiem un dabā ievērotiem, tad ir

nepieciešams, lai tās pulksteņmeistara darbības, ar kurām viņš izgatavo un pareizi noregulē mehānismu, noritētu pirms norādīto parādību rašanās, gluži tāpat, kā katrs kustību bojājums būtu saistīts ar kāda atbilstoša mehānisma bojājuma uztveri, pēc kura novēršanas (bojājuma) viss atkal atgrieztos pie iepriekšējās kārtības. Tātad, te ir speciāli radīta tāda situācija, lai meklētājs nonāktu grūtību priekšā, lai viņam liktos, ka visi pierādījumi it kā darbojas elku, t.i., matērijas labā. Tas būtībā ir tas pats Radītāja paslēpju spēles (par kuru sīki klāstīšu vēlāk) izpaudums, nekas vairāk. Citādi jau cilvēkam nemaz nebūtu ko darīt uz pasaules, viņam būtu visai neinteresanti un garlaicīgi. Katrā ziņā, zeme nebūtu pietiekoši labs trenāžieris brīvās gribas – galvenā dzīves mērķa un uzdevuma attīstīšanai.

Bet, dažos gadījumos mēdz būt nepieciešams, lai dabas Radītājs parādītu savu augstāko spēku, paveicot kādu darbību ārpus ierastā pareizā lietu ritējuma. Līdzīgi izņēmumi no vispārīgiem dabas likumiem kalpo tam, lai pārsteigtu cilvēkus un iedvestu viņos pārliecību par Dieva esamību; bet šo līdzekli viņš nelieto pārāk bieži, tāpēc, ka pretējā gadījumā ir pilnīgs pamats pieņemt, ka tas pārstātu darboties. Pasaules Radītājs, acīm redzot, atrod par labāku izvēlēties mūsu saprāta pārliecināšanai par savām spējām izmantot dabas veidojumus, kas savā uzbūvē atklāj tik daudz harmonijas un mākslas, un tik skaidri pierāda sava radītāja gudrību un labvēlību – un nevis rosināt cilvēkos ticību savai esamībai, pārsteidzot tos ar ārkārtīgiem un nedabiskiem notikumiem.

Lai skaidrāk apgaismotu šo priekšmetu, piebildīšu, ka iepriekš teiktais patiesībā kopumā nozīmē sekojošo: tās idejas, kas tiek iestatītas mūsu prātos bez mūsu gribas piedalīšanās, un kas kopumā atbilst tam, ko mēs saucam par realitāti un dabu, nerodās nekārtīgi un gadījuma pēc, bet starp tām pastāv zināma kārtība un saistība, tāpat kā starp cēloni un darbību pastāv dažādi to savienojumi, kas ir sastādīti ārkārtīgi pareizi un gudri, un kas līdzinās tādām pat daudzumam rīku dabas rokās, kura, it kā noslēpta aiz skatuves, slepenā veidā rada parādības, kas redzamas pasaules teātrī, kamēr pati tā ir izšķirama tikai ar ziņkārīgām filosofa acīm. Bet, ja viena ideja nevar būt otras iemesls, tad kam kalpo šī saistība? Un, ja šie rīki, būdami tikai nedarbojoši gara uztveres fenomenī, nekalpo dabīgu darbību

veikšanai, tad jāvaicā, ar kādu nolūku tie ir radīti, vai, citiem vārdiem, kāds pamatojums var tikt sniegts tam, ka Radītājs rosina mūs pie rūpīgas tā radījumu izpētes izzināt un pārdomāt tādu milzīgu ideju daudzveidību, tik mākslinieciski saastu kopā, un tik ļoti saskaņotu ar likumu? Nevar iedomāties, ka viņš būtu iztērējis visu šo pareizību un visu šo mākslinieciskumu bezmērķīgi.

Uz visu to es atbildēju, pirmkārt, ka ideju saistība neparedz attiecības starp cēloni un sekām, bet tikai zīmes vai norādes uz apzīmēto lietu. Otrkārt, pamats, kāpēc no idejām rodas mašīnas, t.i., mākslīgi un pareizi savienojumi, ir tāds pats, kāds pie burtu apvienošanās vārdā. Lai nedaudzās pirmsākumā esošās idejas varētu kalpot liela darbību daudzuma apzīmēšanai, ir nepieciešams, lai tās dažādā veidā apvienotos savā starpā; lai to lietošana būtu pastāvīga un vispārīga, šiem savienojumiem ir jābūt veidotiem pēc likuma un pēc atbilstības. Tādā veidā mēs tiekam apgādāti ar lielu daudzumu norādījumu par to, ko mēs varam sagaidīt no tādām un tādām darbībām. Mēs varam izprast un izzināt, kādas metodes ir derīgas pielietošanai, lai ierosinātu tādas un tādas idejas. Šajā principā patiesībā ir ietverts viss, ko vien mēs varam stādīties priekšā, kas būtu vajadzīgs, lai varētu izprast, un arī ar savas gribas un savu darbību palīdzību izmainīt pasauli tādās robežās, kādas katram cilvēkam ir pieļautas.

Un te vēl un vēlreiz jāpadomā par to, vai mūsu ikdienas domu gaita cēloņu un seku saistības jautājumā nav vienkārši ieradums. Lieku priekšā labi iegaumēt un apdomāt šādu formulējumu – idejas ir “zīmes”, it sevišķi, ja runa ir par idejām, kas nāk no “ārienes”. Un, tā kā idejas ir tikai zīmes, tad arī dabas likumi ir tikai zīmes, un nekas vairāk – nu, galu galā, tas nav nemaz tik neiedomājami – mēs taču pat tīri instinktīvi reizēm, tiesa gan, parasti pie kaut kā pārsteidzoša, tieši tā arī sakām - “Dieva zīmes.”

No šejienes ir acīm redzams, kā visa pasaule ap mums it kā noskaidrojās, kļūst viendabīga, viegli aptverama un saprotama. Un ne tikai, galvenais ir tas, ka pasaule pēkšņi parādās kaut kādā milzīgā nozīmībā, tiešā saistībā ar katru no mums personīgi, parādās kaut kādā ļoti lielā skaistumā, un izraisa vienkārši sajūsmu un apbrīnu. Un kas ir mainījies. Tāpat koki aug, lapas plaukst, strautiņi čalo, kaži

ņaud, bet viss tas kaut kā citādāk, interesantāk, cēlāk, svētāk. Un visa pamatā tikai viens – kas ir visu darbību cēlonis dabas pasaulē. Vai nu tā ir nedzīvā matērija, vai tas ir pats šīs pasaules Radītājs. Ja tā ir nedzīvā matērija, tad tai nav nekāda sakara tieši ar mani, es varu to uzlūkot, par to priecāties, izmantot tās likumus, to pakļaut vai saudzēt, bet to visu tad es daru viens, un tikai tāpēc, lai sev gūtu no tā kādu labumu, vienalga – fizisku vai estētisku. Bet, ja tas ir pasaules Radītājs, kas ne tikai radīja dabu, bet liek arī šobrīd tai darboties, un ne tikai darboties, bet darboties tādēļ, ka ar tās starpniecību vēlās nodibināt un uzturēt kontaktu, spēli personīgi ar mani, ar simts procentīgi katru cilvēku uz pasaules, nu tad tā ir pavisam cita pasaule, pavisam cita daba. Un ne tikai daba, arī liktenis. Ja tas ir nejaušu apstākļu sakritība, kad uz mani iedarbojas visādi materiāli spēki, kam gar mani patiesībā nav nekāda daļa, tad ir viena runa. Bet, ja tas liktenis ir speciālas zīmes, ko man nepārtraukti sniedz Radītājs, ar milzīgu ieinteresētību manos ceļos, ar vēlmi tā mani pamudināt, piedabūt pie savstarpējas spēles, pie tam, darot to smalki, lai ne vismazākajā mērā neievainotu manu cieņu un pašapziņu, nu, tad tā atkal ir pavisam cita lieta. Tieši šīs dabas Radītāja valodas meklējumos un izpratnes mēģinājumos ir jāatrodās dabas pētnieka uzdevumiem, bet ne centienos izskaidrot lietas ar ķermeniskiem iemesliem, jo šādas mācības, acīm redzot, ir pārāk novirzījušas cilvēku prātus no tā darbīgā pirmsākuma, no tā augstākā un viedā prāta, “kurā mēs dzīvojam, kustamies un eksistējam”.

Iespējams iebilst, ka, kaut arī no visa teiktā ir skaidrs, ka nevar būt tādas lietas, kā inerta, nesajūtoša, telpā izvērsta, vieliska, ar formu apveltīta, kustīga substance, kas eksistē ārpus gara, par kādu filosofi uzskata matēriju, bet, ja kāds atmetīs no savas matērijas idejas pozitīvās telpiskuma, formas, vieliskuma un kustības idejas, un pateiks, ka viņš zem šī vārda saprot tikai inertu, nesajūtošu substanci, kas eksistē ārpus gara vai ir neuztverama un kalpo par mūsu domu iemeslu, vai kuras klātbūtnē Dievam labpatīk izsaukt mūsos idejas, tad nav redzams, kāpēc matērija, šādā veidā saprasta, nevarētu eksistēt.

Nu, tas ir tas pats, kas par jebkuru cilvēka instinktīvu nepieciešamību savu dziļi iesakņojušos

pieradumu dēļ kā pie salmiņa ķerties pie jebkādas vides apzīmējuma, kurā viss notiek. Nu kaut vai pie termina “ēters”. Arī tas neko neizsaka. Citiem vārdiem šis arguments skan tā – vai nevarētu šo matērijas vārdu paturēt “mīļā miera labad”? Principā var, sevišķi zinātnē un līdzīgās, ar ļoti ciešiem dabas likumiem saistītās jomās. Te nav nekādu problēmu, ja zina un izprot visu, kas šai grāmatā rakstīts. Vismaz man ir vienalga – lietot vārdu “matērija” vai nelietot, ja saproti pats, ko ar to domā, un lieto vārdu tā, lai arī citi saprastu, kas ar to domāts.

Un tomēr, tas viss ir tik smagnēji, loģiski un instinktīvi tik lieki un apgrūtināši, tik uzspēlēti. Ja mēs pat pieļausim šīs bezjēdzīgās substances eksistences iespējamību, tad kur gan varētu iedomāties esam tās eksistenci. (Tātad tā – ēters vai matērija ir tas, kur viss notiek un vārās. Nu, bet kur darbojas, kamā darbojās un vārās šī matērija vai ēters? Nu tad ir jāturpina – nu, kādā otrās pakāpes matērijas vidē, un tā savukārt trešās pakāpes vidē un tā tālāk. Un tādas vides ir bez gala, un tā tad, redzi, ir tā bezgalība. Vai tā tas jāsaprot? Nu ko tas dod, tā taču tukša runa). Ir pieņemts, ka tā eksistē ne jau garā. Nu labi, bet kur tad? Atliek atzīt, ka tā vispār nekur neeksistē. Ar vārdu sakot, tā var aizfilosofēties un visu tā saputrot, ka pašam paliek neērti, jo sāk smagi iekšēji protestēt instinkts, kas atvairā visu pret dabisko un samāksloto. Bet tomēr ir jāpaturpina, jo šādi pretargumenti ir ļoti dabīgi, un cilvēkiem tā tas varētu patiešām likties.

Tāpēc nedaudz aplūkosim šeit doto, it kā oponentu izveidoto matērijas aprakstu. Tā nedarbojas, neuztver, netiek uztverta, tāpēc, ka tikai tieši tas tiek domāts, kad tiek teikts, ka tā ir inerta, nesajūtoša, nezināma substance, tā kā šāds apraksts sastāv no vieniem pašiem noliegumiem, izņemot priekšstatu par to kā par pamatu, jebšu nesēju. Bet tādā gadījumā ir nepieciešams piebilst, ka tā nemaz neko nenes, un es gribētu, lai jūs padomātu, cik tuvu šis apraksts pietuvunās kaut kam neesošam. Bet jūs teiksiet, ka tā ir nezināms iemesls, kura klātbūtnē jūsos pēc Dieva gribas uzrodās idejas. Es tomēr gribētu zināt, kādā veidā kaut kas var būt mums acu priekšā, ja tas nav tverams ne ar sajūtām, ne ar refleksiju, ir galīgi bez izvērsuma telpā, bez formas, un nepastāv nekādā vietā. Tad tās apzīmējumam – eksistence -

ir jāapzīmē kaut ko abstraktu, ko cilvēks nav spējīgs saprast.

Tālāk aplūkosim, kas īsti tiek domāts ar vārdu “iemesls”. Cik es varu spriest no parastās vārdu lietošanas prakses, tas apzīmē vai nu darītāju, kas veic kaut kādu darbību, vai arī kaut ko, kas pavada darbību vai notiekošo pirms tās pie parastās lietu gaitas. Bet tas nav izmantojams nevienā no šīm nozīmēm, kad mēs to attiecinām uz matēriju, jo matērija, kā ir teikts, ir pasīva un inerta, un tāpēc nevar būt darītāja vai darbojošs iemesls. Tādā pat veidā tā nav uztverama, tāpēc, ka tai nav nevienas sajūtamas īpašības, un tāpēc tā nevar būt par mūsu sajūtu iemeslu otrā izpratnē, t.i., tādā, kādā mana pirksta apdegums tiek saukts par šo pirkstu piemeklējušo sāpju iemeslu. Kas tad tiek domāts, kad runā par matēriju kā par iemeslu? Šis termins tiek lietots vai nu vispār bez jēgas, vai arī tādā nozīmē, kas tālu novirzās no tā parastās nozīmes.

Bet jūs, iespējams, teiksiet, ka matēriju, kaut arī mēs to neuztveram, vienalga uztver Dievs, priekš kura tā kalpo par iemeslu izsaukt mūsu garā idejas. Jo, teiksiet jūs, tā kā mēs novērojam, ka mūsu sajūtas uzrodas pareizā un pastāvīgā veidā, tad ir pilnīgi saprātīgi pieņemt, ka priekš to rašanās eksistē zināmi pareizi un pastāvīgi iemesli. Pateikt tā – nozīmē pateikt, ka eksistē zināmas pastāvīgas un atdalītas matērijas daļas, kas atbilst mūsu idejām, kuras (daļas), kaut arī viņas neizsauc idejas mūsu garā un neiedarbojas uz mums kaut kādā citā ceļā tieši, tā kā tās ir pasīvas un mēs tās neuztveram, bet tomēr kalpo Radītājam, kurš tās uztver, it kā par iemeslu atgādinājumam par to, kad un kādas idejas vajag iemiesot mūsu garā priekš tam, lai lietu kārtība būtu pastāvīga un vienveidīga.

Atbildei uz to es atzīmēšu, ka tai nozīmē, kādā šeit ir paņemts matērijas jēdziens, jautājums skar vairs ne lietas eksistenci, kas ir atšķirīga no gara un idejas, no uztverošā un uztveramā, bet rezumējās kā jautājums, vai neeksistē kaut kādas, nezin kāda veida, idejas Dieva garā, katra no kurām ir zīme vai atzīme, kas ved viņu pie tā, lai viņš izsauktu mūsu garā sajūtas pēc pastāvīgas un pareizas metodes, līdzīgi tam, kā muzikants vadās no muzikālajām notīm, lai atskaņotu tās harmoniskās skaņu secības un savienojumus, kuras sauc par toni, kaut arī mūzikas klausītāji neievēro notis un pat, var būt, viņiem par

tādām nav ne mazākās jēgas. Tomēr tāds priekšstats par matēriju (galu galā vienīgais ar jēgu apveltītais priekšstats visu iepriekš iztirzāto starpā) izskatās pārāk dīvains, lai būtu noliegšanas vērts. Bez tam tā ir novirzīšanās no tēmas, un nekādā veidā neapgāž mūsu apgalvojumu, ka nepastāv nejūtoša, neuztverama substance.

Ja mēs pasekotu savai saprāta balsij, tad mums no šī pastāvīgā un vienveidīgā mūsu sajūtu plūduma vajadzētu radīt secinājumus par tā gara, kurš mūsu sajūtās to nodrošina, labestību un lielo gudrību. Bet tas arī viss, ko no šī ar sava saprāta palīdzību es varu secināt. Priekš manis ir acīm redzams, ka gara bezgalīgi gudra, labvēlīga un visuvarena esamība ir pārpārēm pietiekoša, lai izskaidrotu visas dabas parādības. Patiešām, kaut kas līdz galam neizzināts un neizprotams vienalga vienmēr būs mūsu izpratnes ceļā. Tad patiešām labāk, izdevīgāk ir pieņemt vienu un tikai vienu šādu vienību, kura bez tam vēl izskatās milzīgi perspektīva un daudzsološa, nekā veselu milzīgu daudzumu dažādu savstarpēji grūti savietojamu lietu, likumu, principu u.t.t. Un, kas attiecās uz inerto, nejūtošo matēriju, tad nekam no manis uztvertā, nav ar to nekāda sakara, un nekas nenovirza manas domas šajā virzienā.

Te es gan gribu rosināt katram pašam vienkārši iejusties situācijā, un tikai tā viņš pats to ieraudzīs tik lielā acīmredzamībā un pašsaprotamībā, ka turpmākie jebkuri skaidrojumi būs pilnīgi lieki. Bet loģiski jau arī pēc visa tā, ko mēs te kopā apskatījām iepriekš, nekādi nav iespējams ar šīs matērijas palīdzību izskaidrot kaut jel vienu dabas parādību, tāpat kā nav iespējams izdomāt kaut vai vienu cik necik jēdzīgu argumentu, lai apstiprinātu tās esamību, vai vismaz varētu paskaidrot, kāda iemesla pēc vispār būtu vērts pielikt pūles, lai noskaņotos uz šādu matēriju pierādošu argumentu sagudrošanu, vai tās pastāvēšanas varbūtības aizstāvēšanu. Iznāk pilnīgi noteikti – tas viss ir tikai un vienīgi cilvēku ieradums, kas automātiski staipa līdz domāšanā šo matērijas jēdzienu, neaptverot, ka tas sen nedod nekādu labumu. Jo, kas attiecās uz to kā iemeslu, tad mēs taču pārlicinoši pierādījām, ka priekš mums tā nav iemesls. Tad nu pēdējais, kas atliek, pie kā pieķerties, ir apgalvojums, ka šī

matērija ir iemesls Dievam ierosināt mūsos idejas, bet, cik tas ir bezjēdzīgi, arī to mēs te nupat noskaidrojām.

Ir interesanti padomāt par iemesliem, motīviem, kas ļaudis rosināja pieņemt, ka eksistē materiāla substance, jo, novērojot, kā šie motīvi jebšu pamatojumi pamazām ir iznīcināmi un pārstāj eksistēt, mēs tādā pat mērā varētu likvidēt uz tiem bāzēto pārliecību. Un tāpat, agrāk domāja, ka krāsa, forma, kustība un citas sajūtamās īpašības patiešām pastāv ārpus gara; un šī iemesla dēļ šķita nepieciešami pieļaut kaut kādas nedomājošas substances jebšu substrāta esamību, kurā tās eksistē, tā kā nav iedomājams, ka šīs īpašības varētu eksistēt pašas par sevi. Vēlāk, laika gaitā pārliecinājušies, ka krāsas, skaņas un citas sajūtamās sekundārās īpašības neeksistē ārpus gara, atmeta šo īpašību substrātu jebšu materiālo substanci, atstājot šim substrātam vai substancei tikai primārās īpašības – formu, kustību u.t.t., kuras turpināja uzskatīt par eksistējošām ārpus gara, un kurām tāpēc, it kā nepieciešams materiāla “nesēja” atbalsts. Bet, tā kā ir parādīts, ka neviena no šīm īpašībām nevar eksistēt nekur citur, kā vien garā vai prātā, kurš tās uztver, tad no tā izriet, ka mums nav pamata apgalvojumam par matērijas eksistenci; pat vairāk, ka ir pilnīgi neiespējams, ka kaut kas tamlīdzīgs eksistētu, kamēr šis vārds tiek pielietots nedomājoša īpašību vai izpausmju substrāta apzīmēšanai, kurā šīs īpašības mitinās ārpus gara.

Būtībā jau arī paši materiālisti piekrīt, ka matērija ir tikusi izdomāta tikai priekš tam, lai kalpotu par izpausmju nesēju, un tāpēc var sagaidīt, ka līdz ar pilnīgu šī pamatojuma izbeigšanos prāts dabiskā ceļā un bez jebkādas pretestības atteiksies no ticības tam, kas tika sakonstruēts tikai un vienīgi uz šā pamata. Atkārtoju, ka mēs visi labi saprotam, ka tāpat lieto citus vārdus, tādus kā ēters, substance, utt., piebilstot, ka, lielā mērogā, vairāk kaut ko konkrētu par tām pateikt nu gan nav iespējams.

Un tomēr, šis aizspriedums tik dziļi ir iesakņojies mūsu domās, ka mēs tikai ar grūtībām spējam tikt ar to galā, un, tā kā pati šī lieta kļūst aizvien grūtāk loģiski un intuitīvi aizsargājama, tad gribas saglabāt kaut vai nosaukumu, ko mēs piemērojam nezināmam abstraktam un nenoteiktam esības vai

iemesla jēdzienam, kaut arī bez vismazākā iemesla. Vismaz man tas tā izskatās. Jo, kas gan tāds ir mūsos, vai ko tādu mēs uztveram starp visām idejām, sajūtām, jēdzieniem, un kas iedibinātu mūsu garā ar sajūtu vai refleksijas palīdzību kaut ko tādu, par ko varētu apgalvot, ka tam iemesls ir kaut kas inerts, nedomājošs un neuztverošs? Un ir visai pārsteidzoši, skumji un nožēlojami, ka cilvēka gars saglabā tik stipru tieksmi, pretēji visai saprātīgai acīmredzamībai, pēc nesaprātīga, nedomājoša kaut kā, kuru (šo neko) cilvēka gars ieliek kā vairogu starp sevi un Dievišķo ietekmi, un tādā veidā šo pēdējo attālinot no pasaules notikumiem. Bet, kā mēs redzēsīm grāmatā tālāk, šāda veida grūtības nav nejaušas, un nebalstās vis kaut kādā cilvēka trulumā, stulbumā, vai “grēkā” - bet gan ir Dievišķā plāna attiecībā uz cilvēku pats pamatu pamats. Tieši te izpaužās Dieva bezgalīgā cieņa un mīlestība uz cilvēku. Tas ir Lielā Darba un Lielā Ceļa sākums, ko Dievs iet un dara roku rokā ar Cilvēku.

Tagad, kad teorētiskā daļa par Vienoto garīgo lauku ir apgūta, laiks pievērsties tā praktiskai apgūšanai ar sekojošu izmantošanu savā ikdienas dzīvē.

Un tagad atkal, konkrētāk un lietišķāk pievērsīsimies reālam praktiskam darbam - Vienotā domas lauka radīšanai sevī. Tagad atkal koncentrēsimies tikai uz reālo darbību, uz tās konkrētajiem paņēmieniem un metodēm. Pirmais priekšnosacījums, lai varētu šo daļu apgūt, izprast un praktiski izmantot savā labā, ir pamatīga, daudzkārt atkārtota iepazīšanās ar līdz šim sniegtajām teorētiskajām ziņām par vienoto garīgo, jebšu domas lauku. Lai nostiprinātu sevī vienota domas lauka ideju, es izmantoju kā galvenos instrumentus divus: loģisku, koncentrētu domu un neatlaidību, jebšu atkārtotāmību. Šajā darbā pirmais, aizsākuma punkts ir šīs idejas loģikas skaidra izpratne un automātiska jebkuru prātā uzpeldējušu pretargumentu loģiska atvairīšana. Šis ir diezgan ilgstošs periods, kas balstās uz koncentrētām pārdomām, meditācijām, padziļinātu analīzi, metodikas piemērošanu visdažādākajām konkrētajām, savā dzīvē sastopamajām situācijām, un daudzkārt atkārtotu iepriekš sniegtā materiāla apguvi par iespējamiem oponentu iebildumiem pret vienotā lauka principiem un loģiku. Šajā praktiskajā metodes apgūšanas darbā jums palīdzēs te zemāk izdalītās

galvenās pamattēzes. Kad šī darba daļa būs veikta, tai var sekot neatlaidīga šīs metodes pielietošana vispirms speciālo treniņu laikā, pēc tam ikdienā.

Praktiski izmantojamās pamattēzes, kas stingri jānostiprina sevī:

1. Pastāv viens, un tikai viens, vienots, tātad savstarpēji caurvīts loģiskām saistībām, lauks, jebšu vide, kuru sauksim par vienoto garīgo lauku (VGL).

2. Šis pirmais punkts ir absolūti aksiomātisks jebšu deklaratīvs. Patiesībā šī šeit deklarētā sākuma tēze ir veidota sākumā tikai no neliela intuīcijas aizmetņa, tad ir izgājusi visu savu veidošanās ceļu, aizvien vairāk un vairāk nostiprinoties. Tāpat to arī vajag uztvert, loku pēc loka, pamīšus ar savām pārdomām un neatlaidīgiem praktiskiem vingrinājumiem. Šis pirmais punkts ir visu darba detaļu kopsaucējs, tas reflektori pastiprina domas nonākšanu jebkurā savas gribas aktivētajā vietā. Tas ir kā katalizators, kas palīdz nonākt pie rezultāta, pats neiesaistoties gala rezultātā.

Vienoto garīgo lauku aptvert var divejādi:

a) teorētiski, caur loģisku spriedumu radīšanu, izvērtēšanu un kopsavietošānu, loģiski izslēdzot neiederīgās komponentes; pamatā šeit ir jātiek skaidrībā ar “matērijas” jēdzienu;

b) praktiski, vienkārši sistemātiski izdarot novērojumus ar sevi pašu un apkārtējo dabu, neko nefantazējot. Te tiek soli pa solim apgūtas bezgalīgi plašās attiecību nianšes “Es” un “Ne Es” starpā, un šis ceļš, kā izrādās, aptver praktiski pilnīgi visu, ko mēs esam paraduši apzīmēt ar jēdzienu “garīga darbība”, un kas sīki iztirzāts nākamajā grāmatas nodaļā.

Reālā VGL apguve vienmēr paredz nepārtrauktu pirmo divu punktu mainīšanos un mijiedarbību; bez tam obligāts nosacījums ir uz mērķi virzīties vijumu veidā, vienas un tās pašas idejas izdzīvojot, izdomājot un iemiesojot atkārtoti, katrā vijumā uztveri nostiprinot, un saudzējot jaunus jēdzienus un to kombinācijas ar aizvien lielāku asociāciju skaitu visiedomājāmākās un arī neiedomājāmākās mūsu dzīves un fantāziju sfērās. Tikai tā vienotais lauks patiešām kļūs par Jūsu lauku, par Jūsu dzīves sastāvdaļu, un ar laiku, ja vēlēsaties, par visu jūsu dzīvi. Tāpēc mēs jau iepriekš nedaudz iepazīnāties

ar to, kāpēc šis lauks ir nepieciešams, un kam tas nepieciešams, un ko ar to darīt, kaut gan, kā es teicu, sīki tas būs izklāstīts tikai vēlāk.

3. Cilvēkam VGL izveidošana sevī ir etapa mērķis, etapa gala uzdevums.

4. Reāli ļoti ilgi neviens cilvēks VGL neredz un nejūt ne caur sajūtu orgāniem, ne intuitīvi, ne arī sasniedz ar savu domu spēku. Katrs cilvēks spēj uztvert atsevišķi divas VGL komponentes: “Es” un “Ne Es”. Kad tās iezīmējas skaidri, tad arī būtībā iekšējais darbs tikai sākās, jo jāvirzās uz rezultātu, šo divu komponentu integrāciju.

5. Un tikai tad, kad šī integrācija sāk realizēties, cilvēkam rodas aizvien pilnīgāka arī paša VGL ideja, intuitīva tā aizvien sīkāku detaļu un to mijiedarbības izpratne, un, galvenais, šo procesu pavadošā sajūtu buķete, kas pēc primitīvas analogijas var tikt aprakstīta vārdiem “laime”, “miers”, “mīlestība”. Vairāk iepriekš nav pasakāms.

6. Atkārtoti saprotam, ka tas VGL, ko iesākumā izveidojam ar loģisku argumentāciju, ir tikai tāla, vāja atblāzma tam VGL, kurš sāk veidoties vēlāk, jau neatlaidīgas praktiskas darbības rezultātā. Tomēr, ir jāsaprot un praktiski jānostiprina sevī sapratne, ka citāda ceļa vienkārši nav. VGL nav apgūstams vienā vai divos loģiskos aptvērumos. Tas veidojās, it kā spirālveidīgi augot, pie kam loģiskie argumenti visu laiku mijās ar aizvien filigrānākām un jaukākām izjūtām. Kopumā šim ceļam nav gala. Izpratnes un izjūtu praktiski sniegtās augstās estētiskās baudas sasniedzamajiem līmeņiem nav nekādu griestu, šis ieguvuma lielums ir bezgalīgs.

7. Lielākā daļa cilvēku ir pārliecināti, ka viņi ar saviem sajūtu orgāniem uztver tā saucamo “materiālo pasauli”. Šāda pozīcija kavē cilvēku ieņemt reālās starta pozīcijas VGL apgūvē, praktiski tā ir pirmā nopietnā barjera, kas jāpārvar praktiski. Ir jāpadara priekš sevis iespējamu pēc savas gribas atrasties situācijā, kurā jebkura uztvere, doma vai darbība norisinās tikai un vienīgi divu realitāšu - “Es” un “Ne Es” vidē. Lai ieņemtu šo starta pozīciju, vispirms ir pamatu pamatos jātiek galā ar tā saucamās “matērijas” ideju.

8. Viss tā saucamais garīgais darbs norisinās tikai un vienīgi šādā polarizētā Vienotā garīgā laukā. Tātad, polarizācija, pie kuras esam tā pieraduši, patiešām pastāv. Tikai tā nav vis tur, kur mēs to meklējam, starp “materiālo” un “ideālo”, bet gan starp”Es” un “Ne Es”. Visa garīgā darba jēga un būtība ir, maksimāli liekot lietā savu individuālo brīvo gribu, tiešā “Ne Es” vadībā un uzraudzībā, neitralizēt visas šī lauka polarizācijas.

Īss etapa rezumējums. Tātad, eksistē garīgas substances, gari vai cilvēku dvēseles, kuras pēc sava ieskata vēlās idejas vai izsauc sevī idejas; bet šīs idejas ir blāvas, vājas un nenoturīgas salīdzinājumā ar tām, kuras mēs uztveram sajūtās. Šīs pēdējās idejas, tā kā tās tiek iemiesotas mūsos pēc zināmiem noteikumiem un dabas likumiem, liecina par tāda prāta darbību, kurš ir varenāks un gudrāks, nekā cilvēka prāts. Tādām idejām, kā pieņemts sacīt, piemīt lielāka realitāte, nekā iepriekšējām; tas nozīmē, ka tās ir skaidrākas, sakārtotākas, nošķirtākas, un tās nav to uztverošā prāta funkcijas. Šai nozīmē Saule, kuru es redzu dienā, ir reāla Saule, bet tā, ko es iedomājos naktī, ir pirmās ideja (tātad, var runāt par kaut ko reālu un nereālu, bet ir precīzi definēts, ko tas nozīmē). Tā ir tā pati senā doma, ka nav būtiski dalīt materiālā un nemateriālā, bet ārējā un iekšējā, un ārējais ir Ne Es, un iekšējais ir Es, Un te nu skaidri parādās, ka Ne Es ir varenāks par Es, un tieši dabā, tās likumos šis Ne Es izpaužās visprecīzāk. Tātad, tieši te mums ir reāls kontakts. Un es nevis audzēju egoismu, bet apgūstu un padaru par savu aizvien lielāku Ne Es daļu. Tomēr, tas nav viss, šī jaunapgūtā sfēra beigās vēl “jāatdod”, jebšu jāziedo atpakaļ. Tā ir pagaidām grūti izprotama darbība, bez kuras tomēr ir galīgi bezjēdzīgs un bezauglīgs garīgās darbības process. Kā jau iepriekš ieminējos, sīkāk par to būs runa nākamajā darba nodaļā.

Vēl viens svarīgs atgādinājums – matērijas jēdziens ir ļoti nepraktisks. Nevajadzētu nekad izlaist no prāta, ka šis nav nekāds strīds par kaut kādu abstraktu filosofisku patiesību vai maldiem. Šis ir caurcaurēm praktisks jautājums. Runa ir par tīri praktisku ceļu, kā cilvēkam ikdienā, pie jebkuriem ārējiem apstākļiem labāk dzīvot, un sasniegt laimi te un tagad. Un, no šī skatu punkta raugoties, un

izvērtējot matērijas jēdzienu, jāsaka sekojošais. Matērijas jēdziens ir ļoti nepraktisks. Cilvēki to ieviesa tieši tādēļ, lai padarītu dzīvi praktisku un saprotamu, bet, acīmredzot, smagi nokļūdījās. Un paradoksāli ir tas, ka nokļūdījās tieši tajos punktos, kurus uzskatīja par savu stipro klinti. Cilvēki uzskatīja, ka matērijas jēdziens palīdzēs izvairīties no tukšas fantazēšanas, no neauglīgas abstrahēšanās, tā padarot dzīvi racionālāku un, līdz ar to, loģiskāku, saturīgāku un laimīgāku. Bet iznāca tā, ka, līdz ar šo samāksloto jēdzienu, kura eksistenci dabā nekādi nav iespējams pierādīt, cilvēki attālināja sevi no tiešās dabas uztveres, un pilnīgi aizsprostoja ceļu vienotas uztveres iespējamībai, un, līdz ar to, pasaules un sevis paša dziļākās būtības izpratnei un sava potenciāla realizēšanai. Cilvēce gribēja to labāko, gribēja jau to pašu vien laimi, bet iznāca kā parasti, nu tā, ne visai.

Tāpēc, virziens nav pareizs. Līdz ar to, jāsaņem drosme atkāpties atpakaļ un kādās no pirmajām krustcelēm izvēlēties citu ceļu.

Savukārt, tiešā uztvere un Vienotais garīgais lauks ir ļoti praktiski jēdzieni un praktiski paņēmieni. Tie automātiski cilvēku harmonizē, sniedz laimes sajūtu par pašu dzīvošanas procesu, apbalvo ar stipru ticību, cerību un mīlestību gan savā iekšienē, gan attiecībās pret visu, ko cilvēks jūt esam ārpus savas personības; šāda interesanta un pozitīvi emocionāli uzlādēta dzīve ātri vien var sākt kļūt mums par realitāti.

Šajā vijuma posmā ir saprātīgi nedaudz noskaņoties uz jautājumu, kas tad cilvēka dzīvē ir galvenais, uz ko tad vērst visus savus spēkus tajā brīdī, kad jums ir atklājušās jaunas iespējas kaut ko sasniegt, kad vienotais garīgais lauks jau tādā pakāpē ir kļuvis jums par realitāti, ka var jau sākt to izmantot reālu praktisku mērķu sasniegšanai, paveikt kādu reālu darbību ceļā uz laimi.

Vispirms, vēlreiz, bet nu jau dziļāk, pārdomāsim Tiešās uztveres teoriju.

Tiešā uztvere patiesībā ir mūsu vienīgā saite ar realitāti. Un, savukārt, realitāte ir vienīgais lauks, kurā norisinās tiešākais un drošākais mūsu kontakts ar Radītāju. Realitāte nozīmē tās mūsu idejas, kuras ir pietiekoši noturīgas, prognozējamas, citiem vārdiem, tas ir tas ideju, jebšu mūsu apziņas

kodols, kurš ir ar vislielāko skaitu asociatīvo saišu saistīts ar visām pārējām idejām, kas uzrodas mūsu apziņā mūsu gribas iespaidā. Bet, lai cik tas arī nebūtu smagi mūsu pašlepnūmam, tomēr šo kodolu izveido mūsu spēles partneris, un arī šīs darbības rezultātu, tas ir, mūsu Es, uztur savā apziņas laukā. Tāpēc mēs reāli eksistējam arī tad, ja par to nedomājam. Tagad mēs saprotam, ka arī visus tos, kas paši sevi neuztur savā apziņā, vienalga uztur mūsu un arī viņu spēles partneris savā apziņas laukā. Un jebkuram no viņiem tāpēc ir mūžību gara iespējamība kaut ko darīt vai nedarīt. Mēs neviens neesam pazuduši. Katrs mēs atrodamies šajā garīgajā laukā, neviens mēs nekad neesam aizmirsti, šis lauks vēl mums tikai visu to labāko. Viss, kas ir slikts, ir slikts tikai mūsu apziņā.

Tātad, “statiskā” realitāte ir visiem vienāda, bet tas, kas šajā realitātē notiek ar katru cilvēku, un kādas reālas sajūtas tas rada, tas ir milzīgi atšķirīgs cilvēku starpā, un, tā kā nevienam negribās, ka viņam viss tāpat kā otram, tad viņš šādu “materiālu” pasauli vienkārši pazemināja savās acīs, un izfantazēja citu - “garīgu”. Bet patiesībā pasaule ir un paliek pasaule, un tā nav ne materiāla, ne garīga, tas viss kopā ir vienotais garīgais lauks, kurā noris tikai un vienīgi Es un Ne Es saspēles.

Tātad, realitāte mums ir nepieciešama, lai mēs spētu uzturēt savu domāšanu, respektīvi, ideju veidošanu savā garā pēc savas vēlēšanās, lai padarītu to loģisku, kritisku, tātad saskaņotu ar pārējām potenciāli gatavākajām rezerves idejām un stiprajām, ārpus mūsu gribas pastāvošajām idejām.

Tās stiprās idejas mums nav jārada, tās tiek ieliktas mūsu apziņā bez mūsu gribas līdzdalības. Tās ir kā spēles pamatnoteikumi. Mums iespēja dota spēlēt šo spēli. Mēs varam visu laiku radīt idejas paši, vai nu pilnīgi haotiski, vai arī kaut kādā sakarā ar šīm stiprajām idejām, kas ir spēles noteikumi. Stipro ideju saistība ir ārkārtīgi pastāvīga un noturīga. Pie tam, no mūsu darbības lielā mērā ir atkarīgs, kādas mēs tās dabonam. Un tas ir ļoti nozīmīgi. Citiem vārdiem to var pateikt tā – no mūsu domām un darbībām ir atkarīgs, kādā reālajā pasaulē mēs katrs dzīvojam. Jo pasaules realitāti taču nosaka tas, kādu mēs to sajūtam savos maņu orgānos. Un arī tas, kādi ir mūsu visciešākie uzskati par to, respektīvi, kādi dabas likumi mums ir atklājušies. Tātad, vienā vārdā – no tā, kādas ir mūsu tieši

saņemtās stiprās idejas. Atkārtoju – indivīda pasaules realitāti nosaka viņa apziņā no ārienes ievietotās stiprās idejas. Un, ja mums liekās, ka pasaule visiem ir vienāda, tik vienāda, ka to izdevās pat “padarīt par materiālu”, tad tas ir divu iemeslu pēc. Pirmkārt, katrs taču mēs saprotam, ka tas pamatā un automātiski attiecās uz nedzīvo dabu, un nedaudz uz augu un dzīvnieku valsti. Tā kā mēs esam visi gandrīz vienādi pēc šī sava sastāva (precīzāk gan būtu jasaprot, pēc šīm īpašībām atbilstošām mūsu vēlmēm iegūt) – pēc nedzīvās, augu un dzīvnieku daļas, tad ir pilnīgi dabīgi, ka mums arī tiek dota vienāda šīs pasaules stiprā ideja. Kā cilvēki mēs atšķiramies reizēm pat milzīgi. Un tāpēc arī mēs šo pasaules daļu saskatām ievērojami atšķirīgi. Nu tas ir vienkārši pasakāms tā, ka mums katram ir cits liktenis, savi mērķi, savi ideāli, un tas mūs nemaz neizbrīnē. Ja mēs būtu visi vienādos apstākļos, respektīvi, mums visiem tiktu dota vienāda pasaules esamības un gaitas stiprā ideja, tad taču mums visiem būtu vienāds liktenis. Tad mēs nebūtu individualitātes, tad mēs neietu kaut kur pēc savas gribas, bet tiktu dzīti – instinktu veidā vai citādi tieši no likteņa tiktu vadīti. Bet, kā mēs to vairākkārt iepriekš noskaidrojām, tas tā nav, jo Radītājs mūs ir radījis tā, lai mēs viņam līdzinātos pilnīgi visos aspektos. Bet šis viens, īpatnējais Radītāja aspekts – pašpietiekamības aspekts, tas, ka viņu neviens nav radījis, ir sasniedzams tikai tā, ka cilvēks pats, pēc savas brīvas gribas veic šo ceļu, lai sasniegtu līdzību ar Radītāju. Ar pārējo ir vienkārši, tas viss mums ir dots tāpat vien, kā dāvana.

Tātad, stiprās idejas ir vairāku veidu. Pirmās ir tās, kuras, kā mēs varam savā prātā ekstrapolēt, ar lielu varbūtību līdzīgi vai pat identiski saņem visi cilvēki un arī daudzi dzīvnieki. Un tie ir tā saucamie “materiālie” priekšmeti un pamata dabas (mehānikas, bioloģijas, u.c) likumi.

Otrs stipro ideju veids ir individualizētās stiprās idejas. Te ietilpst tas, ko mēs saucam par katra cilvēka likteni. Tas ir tas reālais liktenis, kas uztverams ar sajūtu orgāniem, vai tiek iestatīts katra apziņā tiešās stiprās idejas veidā. Un tāpēc vienam ir labāka sajūta, viens ir laimīgāks kā otrs, vienam ir interesanti dzīvot, bet otram – garlaicīgi. Lai arī uz visiem vienādi iedarbojas smaguma spēks, inerce un citi fizikas likumi, lai arī visiem vienādi darbojas asinsrite, elpošana, enerģijas maiņa šūnās, un

tomēr, vieni ir ar harmoniskāk veidotu, glītāku ķermeni, citi ar kādu iedzimtu talantu, ar tādu vai šādu raksturu, ar šādu vai tādu likteni. Lai kā tas nebūtu, bet tās, vienalga, ir stiprās idejas. Ja tev ir šķībs deguns, tad tu to vari katru rītu atkal un atkal novērot spogulī, un zini skaidri, ka tas pats no sevis nepalikis taisns un glīts, lai kā tu to negribētu un nelūgtu no likteņa. Bet te nu tomēr ir citādāk, šī stipro ideju daļa tomēr nav absolūta. Mēs zinām, ka mums ir kāda daļa par savu likteni, arī pār ķermeni, pār savu raksturu. Tātad, šī stipro ideju daļa ir tāda, kas ir gatava ar mums sadarboties. Tā ir kopīgā daļa. Te darbojas gan mūsu katra individuālā griba, gan tā griba, kas šīs idejas iestāda mūsu personībā neatkarīgi no mums. Tātad te pastāv saspēles, dialoga iespēja.

Vairāk nekā īsti jēdzīga nav. Trešā daļa ir mūsu gribas radītās brīvās idejas, ārpus saskaņošanas ar stiprajām idejām. Te atkal pēc definīcijas nekāda dialoga vai saskaņas nav. Te patiesībā ir pilnīga patvaļa. Īstenībā tomēr šādas patvaļas jau nemaz nav. Tā tikai liekās, ka mēs esam spējīgi sapņot un fantazēt pilnīgi brīvi un neatkarīgi. Bet vajag tikai godīgi iedziļināties savās domās, un ātri vien sevi pieķersim. Neviens cilvēks pasaulē nekad nav spējis un nespēj izdomāt, respektīvi, pēc savas gribas radīt pilnīgi nebijušu ideju, kaut ko pilnīgi oriģinālu. Pamēģiniet vien. Nē, un vēlreiz nē. Nekas jums nesanāks, mēģiniet kaut tūkstoš reižu. Vienalga būtnei, ko jūs izfantazēsiet būs kaut kur stiprajās idejās, respektīvi dzīvē, patapināts elements. Ja jūs zīmēsiet kādu nekad neredzētu dzīvnieku vai “cīplanētieti”, vienalga būs kāda forma, kāda kāja, kāda antena, snuķis. Nu, saprotiet, ko es saku. Mēs nevaram domāt absolūti neatkarīgi, bet varam tikai tajos rāmjos, ko saņemam, jebšu jebkad dzīvē esam saņēmuši stipro ideju veidā.

Un tomēr, redziet kas te notiek. Te nav dialoga, te mēs jūtamies lieli un vareni, te mēs esam egoisti, bet patiesībā mēs esam tādi kā pamuļķīši. Jo, kā nupat redzējāt, mēs nevaram paši radīt neko, tikai pamainīt vietām to, ko kādreiz esam saņēmuši no ārienes stipro ideju veidā. Un tomēr, tomēr, mākslinieks, izcili talantīgs mākslinieks te reizēm sasniedz tādus augstumus, ka Radītājs to atzīst, iespējams sajūt par to tādu prieku, ka ļauj šai mākslinieka nekādi citādi neiedvešamajai idejai

parādīties darbā tādā veidā, ka tā kļūst uztverama citiem. Un tomēr – lai arī citiem tas varbūt netiek saprotams, vienalga, cilvēks šādā veidā var sevi sagatavot, uztrenēt lielām un varenām lietām, kas kādā brīdī, atkal pēc Radītāja gribas, var uz īsāku vai garāku laiku tikt nofiksētas Viņa apziņā nu jau stipro ideju veidā, tā gūstot iespēju attiecīgā situācijā pēc Radītāja gribas tikt iemiesotai citu cilvēku apziņā, tādā veidā iesaistoties vienā lielā, Radītāja pārraudzītā un koordinētā darbā, jebšu, kā tagad pieņemts teikt, kopprojektā. Vienkāršākais variants ir tāds, ka kaut kas tiek uzrakstīts, jebkādā veidā fiksēts. Tāpēc beigās viss ir vienkārši. Ja fantāzijas beidzas ar kaut ko reālu, tad tas ir vislabākais, ko cilvēks var darīt. Pat, ja tās beidzas ar skaidrību viena paša fantazētāja galvā. Citādi gan sanāk diezgan nejēdzīgi. Redziet, kas notiek. Par mums gan domā, palīdz mums visādi, dod mums visu, maksimāli, vislabākā veidā priekš katra, lai viņš pamostos no garīgās letarģijas, atraisītu brīvo gribu, un sāktu patstāvīgu ceļu uz Radītāja izvirzīto mērķi. Bet mēs ikdienā savā iedomībā un lepnībā dzīvojam tā, it kā paši būtu šo pasauli, šo realitāti radījuši. Un, pie tam, neesam ne laimīgi, ne droši par nākotni, un, visbiežāk, arī ne tik veseli un spirtīgi, kā varētu vēlēties. Pagaidām par šo pietiks.

Nākamajā nodaļā, tāpat, iztirzāsim visai sīki šo minēto svarīgāko daļu – saspēli, dialogu starp mums katru, no vienas puses, un mūsu lielo spēles partneri, no otras.

TREŠĀ DAĻA

REĀLAS DARBĪBAS VIENOTAJĀ GARĪGAJĀ LAUKĀ

Ievads. Iepriekšējā nodaļā mēs beigās nonācām līdz tam, ka, vismaz tajos laikos, ko jūs veltāt “garīgajai dzīvei”, savai “garīgajai izaugsmei”, eksistē tikai un vienīgi divi jēdzieni: “Es” un “Ne Es”, kas darbojas un sadarbojas Vienotajā Garīgajā laukā (VGL), un tas tad arī uz šo brīdi ir viss, ko varam pateikt. Bet tur ir apslēpta bezgalīga laime priekš cilvēka, un šo vairāk vai mazāk noturīgo fona laimīgo sajūtu pavada drošības un dažādas citas pozitīvas blakussajūtas. Šī bezgalīgā laime ir nezūdoša un neapdraudēta. Vienotais lauks savu izpausmi rod tikai vienā aspektā – ētiskajā. Savukārt ētisko daļu ir iespējams gan veidot, gan saprast, gan individualizēt, tikai iepriekš, kā mēs to darījām, apgūstot un izprotot vienotā garīgā lauka loģiskos pamatus.

Šajā vijuma posmā ir saprātīgi nedaudz noskaņoties uz jautājumu, kas tad cilvēka dzīvē ir galvenais, uz ko vērst visus savus spēkus tajā brīdī, kad jums ir atklājušās jaunas iespējas kaut ko sasniegt, kad vienotais garīgais lauks jau tādā pakāpē ir kļuvis jums par realitāti, ka var jau sākt to izmantot reālu praktisku mērķu sasniegšanai, paveikt kādu reālu darbību ceļā uz laimes sajūtas nostiprināšanos, daudzveidošanos, bagātināšanos un pieaugumu. Bet nedaudz tāpēc, ka, jo tālāk ejam grāmatā uz priekšu, jo visas darbības, izjūtas un izpratnes kļūst individuālākas, un prātu aizvien vairāk aizstāj tīrās izjūtas, kas ir pilnīgi individuālas, un vispār vārdos neizstāstāmas. Bet tās ir neiespējamās bez pirmās daļas, kas ir visai racionāla. Šeit kādam varētu likties, ka man sajūk racionālisms ar irracionālismu. Tā nav. Personīgās, individuālās izjūtas ir obligāti pieļaujamas, un visādā veidā atbalstāmas un maksimalizējamas ar visiem iespējamiem savas brīvās gribas un brīvās domas gājieniem. Bet te jābūt uzmanīgiem tai ziņā, ka šīs irracionalitātes nedrīkst uztvert kā tīru Ne Es radītu realitāti. Šis ir Es un Ne Es maisījums, kur Es milzīgi prevalē. Un jācenšās nevis izdarīt tā, un cerēt uz

to, lai Es kļūtu mazāk, un Ne Es vairāk, bet – lai abi divi būtu daudz.

Jāpaskaidro. It kā būtu paradokss. Es patiesībā aug, un šķiet, ka līdz ar to aug egoisms. Bet tā nav, jo Es taču aug uz Ne Es rēķina, un Ne Es nesatur sevī ne kripatiņas egoisma. Mans Es pārpildās ar Ne Es saturu, kas ir pretējs manam egoismam, un kurā pamazām atšķaidās un izzūd mans egoisms. Tātad es augu, bet mans egoisms sarūk. Un visdīvainākais, ka pēc analogijas aug arī Ne Es, bagātinoties ar manu Es. Jo te taču nav dogmātisms un autoritārisms, bet te ir godīga spēle, kurā, ja spēle noris korekti, vinnētāji ir abi. Te nu ir tā, kā teicu pirms brīža, es varu dot tikai rupju impulsu, pārējais turpina dikti un plaši darboties manās izjūtās, te ir iespējami tikai daži īsi katalizatora piesitieni no domas, gribas un loģikas puses. Un tūlīt nāk sajūtas, plašas un daudzveidīgas. Bet sajūtas jau mēs paši neradām, mēs tās saņemam. Tāpēc katrs pats te var mazliet “iestartēt” ar kādu līdzīgu domu, kā es te pateicu, un tad nu ņemt un ņemt sajūtas, kā atbildes reakciju, bet patiesāk, kā dāvanu.

Es uzskatu, ka jautājums par vienota garīga pirmsākuma eksistenci ir neproblemātisks. Es uzskatu, ka milzīgajam vairumam cilvēku jautājums par šāda pirmsākuma esamību un pat acīmredzamību risinās apstiprinoši. Daudzi par to negrib ielaisties sarunās tieši tāpēc, ka viņiem nav tur nekādu problēmu, un laika tērēšanu šādu jautājumu apspriešanai viņi pielīdzina tukšai mutes dzesēšanai. Jo, ir ļoti dziļi iesakņojies arī tāds uzskats, ka, atzīstot šāda vienota pirmsākuma eksistenci, cilvēks sevī ir it kā savu izvēles pienākumu izdarījis, un viss. Un vēl ir tik ļoti iesakņojies uzskats, ka Dieva daba un dziļākā būtība cilvēkam vienalga ir pilnīgi neizzināma, līdz ar to jebkuras pūles šajā virzienā prātot ir noteikti pilnīgi lieka laika šķiešana. Tad labāk koncentrēties uz kaut ko reālu, ir taču tik daudz kas dzīvē izdarāms, panākams. Ļoti daudzi mazi un lieli zinātnieki, arī ar visā pasaulē atpazīstamu vārdu, dažādos laikos ir atzinuši Dieva eksistenci, identificējot šo jēdzienu ar dabas likumiem, spēkiem, enerģiju to visaugstākajā izpausmē. Nu tad varbūt sekosim viņu paraugam, un dzīvosim normālu praktisku dzīvi, nodarbosimies ar zinātņi, ja spējjam, darīsim labus darbus, un pāri visam, atzīsim augstāko garīgo pirmsākumu. Bet vai tā kļūsim laimīgi? Lasām šo lielo vīru un arī dažu

labu sievu biogrāfijas, un redzam, ka līdz laimei tur bieži vien bija visai tālu, kaut arī dzīve veidota it kā pareizi, un arī nekādi ateisti nav bijuši. Kas par lietu? Mēģināsim meklēt!

Pesimista monologs. Viss iepriekš sacītais it kā formulējas šādi – nu labi, Dievs radīja Visumu, visādas pasaules, nu labi, ja viņam tā patika, lai taču radīja, bet kāda man tur daļa? Tātad, viss radītais mums kaut ko dod, visādus labumus, ko ēst, ko dzert, kā izdzīvot, kā uzdzīvot, bet tas vienkārši tā ir. Tas tā ir, vai nu es tur esmu iekšā, vai neesmu, tas tā ir vispār, tas ir tā visiem, un vienmēr tā ir bijis. Tas man viss vienkārši pienākās. Neviena taču nedomāja tieši personiski par mani, kad to visu tā sataisīja. Priekš kaut kā taisīja, bet ne jau tādēļ, ka domāja, nāks laiks, piedzimšu tieši es, tas kurš tagad šo lasa, un nevis kāds abstrakts Jānis vai Pēteris, vai Minna, vai Līze, un tad nu jāpacenšās, lai tieši man te būtu vislabāk, lai man te būtu sastopami visādi labumi, visādas izziņas iespējas par daudziem, kas dzīvojuši pirms manis, par vēsturi, kā viņi dzīvojuši, par visādiem dinozauriem, reptiļiem un evolūciju, iespēja radīt sev dzīvei mērķi, un beigu beigās būt laimīgam, dzīvot laimīgam, nomirt laimīgam? Viss taču apkārt, visa mana dzīve, visi notikumi, citu dzīves, viss rāda, ka tu te vari, kā saka, izstiepties un sarauties, un nevienam būtībā par to nav nekādas daļas, un tam augstajam radītāja kungam jau nu vismazākā daļa. Iejūtaties nedaudz sevī. Kad jūs redzat kaut ko ļoti skaistu, nu pārņēma skaistu, vai tad tā nav jums bijis, ka jūs līdz ar prieku izjūtat kādas dziļi slēptas skumjas. Jūs varat būt kādā svešā zemē, kādā bagātā valstī, lūkot visādas skaistas mājas un baznīcas, milzīgi lielu it kā bagātu, laimīgu, arī smaidošu cilvēku pūli, cilvēki tev uzsmaidīs, laipni tev atbildēs, un tomēr tu saproti, tas nav tev, nevienam patiesībā par tevi, konkrēti, tieši par tevi, nav nekādas daļas. Un ja tev būs liela nelaime, tev nebūs ko ēst, tad neviens tev ne desmit kapeikas lāga negribēs iedot. Un tu vari lūgt radītāju, visas šīs pasaules valdnieku, un tu zini, ka nekā no tā nebūs, nenokritīs tev no gaisa mazliet naudiņas, lai tu varētu aizdzīt mokošu badu, vai sagādāt kādu apģērba gabalu. Teorētiski tu esi gatavs piekrist, ka var jau būt, ka pats tur vainīgs, bet tomēr, tomēr. Kam man tāda pasaule, kam man tās radītājs? Ko man dod, ka ir uzradīts kaut kāds fantastisks Piena ceļš, ka kaut kur ir uzradīta kaut

kāda Centaura Alfa, kas manā skatījumā noteikti nav bijis tas vieglākais darbs. Bet man, man, ko tas dod? Vai tad manis dēļ radīja to Centaura Alfu? Vai manis dēļ cilvēki izdomāja lidmašīnas, automobiļus, sabūvēja greznas pilsētas, izveidoja debešķīgus parkus? Vai manis dēļ? Vai manis dēļ visi pasaules dabas likumi? Nē, es tos vienkārši tādus te redzu un jūtu, un paņemu sev, vismaz kaut ko dabonu. Ar lielām mokām sadabonu kādu naudas gabaliņu un varu kaut ko ieēst, lai kaut uz laiku atvairītu mokošu badu. Nu tad sakiet, vai man nav visas tiesības būt vienalga, ir vai nav kaut kas to visu radījis, mani ar visām manām mokām ieskaitot? Nu, ir jau laikam radījis, bet varbūt ka arī nav, varbūt tā visa ir nejaušība. Katrā ziņā, es nu gan nevienam, vai tas ir radītājs, vai kāds gluži vienkāršs cilvēks, parādā esam gan ne par ko nejūtos.

Optimista monologs. Vai tāds maz iespējams? Katrā ziņā, noteikti tādu uzrakstīt ir ļoti grūti. Jo tas ātri vien sāk vilkt uz antiņa vai kāda fanātiķa pusi. Tāpēc, lai nu paliek pagaidām. Priekš tam jau būs visa šī nodaļa, lai tās beigās šādu optimista monologu varētu uzrakstīt viegli un dabiski, pareizāk sakot, lai pilnīgi aizmirstos, ka šāds darbs vispār kādreiz likās nepieciešams.

Strupceļš. Kā redzam, viss sākās ar milzīgu strupceļu. Tas, ka mēs esam ar loģikas palīdzību it kā pierādījuši, ka eksistē tāds vienots garīgs lauks, ka mēs ticam, ka ir dievs, radītājs, tad tas viss, kā to redzam no pesimista monologa, šis fakts pats par sevi nedod pilnīgi neko. Šāds lauks pilnībā pielīdzināms vēl vienai Centaura Alfai, un tādu var būt miljardu miljardiem, un tādu lauku te varbūt arī ir bez gala. Šodien viens prātvēders grib man te ieborēt, ka nu viņš beidzot ir atradis to īsto un vienīgo. Ej taču tu ar visu savu lauku, un liec tu mani mierā. Pajoliņš atradies, pētītājs, vētītājs. Būtu labāk kādu nopietnu darbu darījis, nevis kaut kādus laukus pētījis. Jau Zālamans taču ir teicis – niecību niecība, viss ir niecība, vai kaut ko tādu.

Ja kāds paliek strupceļā, tad tā ir viņa darīšana. Mēs nē!

Iedziļināsimies, un sapratīsim, ka ir izeja. Un, lai cik tas arī neliktos paradoksāli, šī izeja slēpjās tieši tur, kur varbūt to vismazāk gaidījām – realitātē un mūsu tiešajā uztverē caur saviem

visbanālākajiem un apnikušākajiem maņu orgāniem.

Par realitāti un tiešo uztveri. Tiešā uztvere patiesībā ir mūsu vienīgā saite ar realitāti. Un, savukārt, realitāte ir vienīgais lauks, kurā norisinās mūsu kontakts ar Radītāju. Realitāte nozīmē tās mūsu idejas, kuras ir pietiekoši noturīgas, prognozējamas, citiem vārdiem, tas ir tas ideju, jebšu mūsu apziņas kodols, kurš ir ar vislielāko skaitu asociatīvo saišu saistīts ar visām pārējām idejām, kas uzrodas mūsu apziņā mūsu gribas iespaidā. Bet, lai cik tas arī nebūtu smagi mūsu pašlepnamam, kā iepriekšējā nodaļā mēs daļēji noskaidrojām, tomēr šo kodolu izveido mūsu spēles partneris, un arī šīs darbības rezultātu, tas ir, mūsu Es arī uztur savā apziņas laukā. Tāpēc mēs reāli eksistējam arī tad, ja par to nedomājam. Tagad mēs saprotam, ka arī visus tos, kas paši sevi neuztur savā apziņā, vienalga uztur mūsu un arī viņu spēles partneris savā apziņas laukā. Un jebkurai no viņiem tāpēc ir mūžību gara iespējamība kaut ko darīt vai nedarīt. Apzināties vēl un vēlreiz, ka mēs neviens neesam pazuduši, pamazām aizvien noteiktāk un drošāk centīsimies sajūst, ka katrs mēs atrodamies šajā garīgajā laukā, neviens mēs nekad neesam aizmirsti, šis lauks vēl mums tikai visu to labāko. Visādā veidā nostiprināsim sevī izjūtu, un arī loģiku, ka viss, kas ir slikts, ir slikts tikai mūsu apziņā. Neaizmirsīsim, ka labs ir tas, kas atbilst Ne Es un Es savstarpējās spēles loģikai, noteikumiem un izjūtai. Slikts ir tas, kas tam visam neatbilst. Un no Ne Es puses šāda neatbilstība nebūs nekad. Tikai no mūsu puses. Un te nav nekāda iemesla noskumt, ka tas viss velk uz to pusi, - dari, kā ķeizaram labpatīk, un tad tev ies labi. Tur jau ir tā rozīnīte, ka, atbilstoši spēles noteikumiem, no tavas puses jābūt spēlei, kur tu visu dari nevis pakļaujoties, bet simts procentīgi pēc savas brīvās gribas. Ej nu saproti. Bet, ja viss Es iet kopā, prāts un jūtas – tad tas noskaidrojās, un kā balva tiek dota sajūta, nu gluži kā ikvienā labā spēlē.

Un nebūsim slinki, un vēl šo to atkārtosim no tā, ko aplūkojām iepriekšējā nodaļā, tikai tagad iekšēji aplūkosim un izjutīsim jau kaut kā nedaudz savādāk, ar ideju, ko gan tas viss varētu nozīmēt nevis vispār, bet gan konkrēti man, kā saka, šodien un tagad. Aplūkosim to pašu, ko loģiski izzinājām

iepriekšējā nodaļā, bet nu brīvāk, iesaistot vairāk savu brīvo gribu, to visu pieņemot par savu, un izbaudot no malas (Ne Es) dotās jaukās sajūtas, kā balvu par savām sekmēm un panākumiem (atgriezenisko saiti).

Tā tad realitāte mums ir nepieciešama, lai mēs spētu uzturēt savu domāšanu, respektīvi, ideju veidošanu savā garā pēc savas vēlēšanās, lai padarītu to loģisku, kritisku, tā tad saskaņotu ar pārējām potenciāli gatavākajām rezerves idejām un stiprajām, ārpus mūsu gribas pastāvošajām idejām. Citādi sakot, realitāte mums ir vajadzīga, jo tā ir visdrošākās Ne Es mums sniegtās ziņas par sevi. Veidojot sevī kaut ko līdzīgu realitātes kultam mēs patiesībā veidojam sevi pēc Ne Es parauga un līdzības. Un, kā jau runājām iepriekš, kļūt kaut kam līdzīgam, nozīmē to saprast, tam tuvināties. Nu lūk, tas tad arī ir reāls metodisks paņēmieni, kā tuvināties Ne Es, Dieva speciāli mums dotajam mūsu saspēles partnerim, kuram dotas pilnvaras un uzdevums visādā veidā veicināt mūsu centienus tuvoties Viņam – Dievam pašam, tā tad caur šo pārstāvi, caur šo Ne Es, kas mums, vismaz ikdienā, ir mūsu vienīgais reālais Dievs.

Tās stiprās idejas mums nav jārada, tās tiek ieliktas mūsu apziņā bez mūsu gribas līdzdalības. Tās ir kā spēles pamatnoteikumi. Mums iespēja dota spēlēt šo spēli. Mēs varam visu laiku radīt idejas paši, vai nu pilnīgi haotiski, vai arī kaut kādā sakarā ar šīm stiprajām idejām, kas ir spēles noteikumi. Stipro ideju saistība ir ārkārtīgi pastāvīga un noturīga. Pie tam, no mūsu darbības lielā mērā ir atkarīgs, kādas mēs tās dabonam. Un tas ir ļoti nozīmīgi. Citiem vārdiem to var pateikt tā – no mūsu domām un darbībām ir atkarīgs, kādā reālajā pasaulē mēs katrs dzīvojam. Jo pasaules realitāti taču nosaka tas, kādu mēs to sajūtam savos maņu orgānos. Un ne tikai, un tas ir ļoti būtiski, arī tas, kas mūsu sajūtās tiek ielikts tieši, un to var pilnīgi droši dēvēt par savu likteni. (Un tad nu ir vecu vecais jautājums – vai tu tici liktenim, vai tu domā, ka cilvēks var mainīt savu likteni, nu lūk, te nu es gribu ieviest skaidrību, sniegt gandrīz vai matemātiski precīzu algoritmu, kādā veidā to izdarīt). Un arī tas, kādi ir mūsu visciešākie uzskati par šo realitāti, respektīvi, kādi dabas likumi mums ir atklājušies. Tā tad, vienā

vārdā – pasaules realitāti nosaka tas, kādas ir mūsu tieši saņemtās stiprās idejas. Atkārtoju, jo tas ir ļoti būtiski – indivīda pasaules realitāti nosaka viņa apziņā no ārienes ievietotās stiprās idejas. Un, ja mums liekās, ka pasaule visiem ir vienāda, tik vienāda, ka to izdevās pat “padarīt par materiālu”, tad tas ir divu iemeslu pēc. Pirmkārt, tas pamatā un automātiski attiecās uz nedzīvo dabu, un nedaudz uz augu un dzīvnieku valsti. Tā kā mēs esam visi gandrīz vienādi savā ikdienas vajadzību apmierināšanā, jebšu, kā ir iegājies teikt, savā “rupji materiālajā dzīvē”, tad arī ir pilnīgi dabīgi, ka mums tiek dota vienāda šīs pasaules stiprā ideja, ko mēs tā arī dēvējam – par materiālo pasauli (tas, ka neatbilstoši realitātei piedēvējam tai virkni maldīgu spēju, ir sīki iztirzāts iepriekšējā nodaļā). Mēs vienādi redzam, dzirdam, ēdam, slimojam utt. Un te es gribu vienu atziņu bilst – iedomājieties sevi Radītāja vietā. Ja viņš gribētu kaut kā pietuvināt sev cilvēkus, kam nav citu vēlmju, kā tikai tās pašas, kas pamatā ir visiem citiem dzīvniekiem, kā viņš to varētu izdarīt, lai nepārkāptu sevis paša radītos spēles noteikumus, ko viņš varētu pasākt? Nu tikai izmantot jau esošo realitāti par pamatu. Un vēl – iedāvāt mazu mazu dzirkstelīt, izjūtu, izpratni, tieksmi, mazu sevis daļiņu, ko cilvēkam pašam atklāt sevī, un pēc tam lolot un audzēt. Un cilvēks to pamatā, kaut visai miglaini saprata, izjuta. Un jau bezgala sen, katrs sāka atšķirties no apkārtējā bara. Un tas tā turpinājās. Cilvēka sugā, tīri matemātiski runājot, ir nesalīdzināmi lielāka izkliede, nekā dzīvnieku barā. Izkliede likteņu ziņā. Bet joprojām saglabājās tāda pati vienveidība, kā dzīvnieku barā, dzīvniecisko izdarību ziņā. Tāpēc lops un cilvēks savās primitīvās sajūtās ir ļoti tuvi. Kā cilvēki gan mēs atšķiramies reizēm pat milzīgi. Un tāpēc arī mēs pasauli saskatām ievērojami atšķirīgi, kaut arī daļu tās redzam un sajūtam praktiski vienādi, tik ļoti vienādi, ka, gribu to vēl un vēlreiz uzsvērt – cilvēki to kaut kad sāka uzskatīt par pilnīgi vienādu, tik pilnīgi vienādu, ka sāka to uzskatīt par pilnīgi neatkarīgu ne no kā, un tam visam murgam piekāra birku – šito nu mēs sauksim par matēriju, un tas nu tagad būs mūsu dievs. Jo tā taču ir tik neatkarīga, tik neiespajdojama, tik droša. Jo tā taču mums visu dod – ēst, dzert, seksu, māju, slavu, gudrību. Nu noteikti, tas būs mūsu dievs. Bet iedziļinoties cilvēka dzīvē, kļūst skaidrs, ka dažādu cilvēku griba savā

starpā ļoti, milzīgi, astronomiski atšķiras. Kaut arī visiem vajag ēst, dzert, utt. Nu, tas, kā jau mēs nevienu vien reizi nospriedām, ir vienkārši pasakāms tā, ka mums katram ir cits liktenis, un tas mūs nemaz neizbrīnē. Mēs to vienkārši neņemam par pilnu, neuzskatām par realitāti, jebšu pasakām, ka to visu arī nodiktē matērija un gēni. Ja mēs būtu visi vienādos apstākļos, respektīvi, mums visiem tiktu dota vienāda pasaules esamības un gaitas stiprā ideja, tad taču mums visiem būtu vienāds liktenis. Tad mēs nebūtu individualitātes, tad mēs neietu kaut kur pēc savas gribas, bet tiktu dzīti – instinktu veidā vai citādi tieši no likteņa tiktu vadīti. Bet, kā mēs to vairākkārt iepriekš noskaidrojām, tas tā nav, jo Radītājs mūs ir radījis tā, lai mēs viņam līdzinātos pilnīgi visos aspektos. Bet šis viens, īpatnējais Radītāja aspekts – pašpietiekamības aspekts, tas, ka viņu neviens nav radījis, ir sasniedzams tikai šitā, tikai tā, ka cilvēks pats, pēc savas brīvas gribas veic šo ceļu, lai sasniegtu līdzību ar Radītāju. Ar pārējo ir vienkārši, tas viss mums ir dots tāpat vien, kā dāvana.

Tātad, stiprās idejas ir vairāku veidu. Pirmās ir tās, kuras, kā mēs varam savā prātā ekstrapolēt, ar lielu varbūtību līdzīgi vai pat identiski saņem visi cilvēki un arī daudzi dzīvnieki. Un tie ir tā saucamie “materiālie” priekšmeti un pamata dabas likumi.

Otrs stipro ideju veids ir individualizētās stiprās idejas. Te ietilpst tas, ko mēs saucam par katra cilvēka likteni. Lai arī uz visiem vienādi iedarbojas smaguma spēks, inerce un citi fizikas likumi, lai arī visiem vienādi darbojas asinsrite, elpošana, enerģijas maiņa šūnās, un tomēr, vieni ir ar harmoniskāk veidotu, glītāku ķermeni, citi ar kādu iedzimtu talantu, ar tādu vai šādu raksturu, ar šādu vai tādu likteni. Lai kā tas nebūtu, bet tās vienalga ir stiprās idejas.

Vairāk nav, nu tikai mūsu fantāzijas. Tās ir mūsu gribas radītās brīvās idejas, ārpus saskaņošanas ar stiprajām idejām. Te atkal pēc definīcijas nekāda dialoga vai saskaņas nav. Taču tas arī ir tikai veikls pašapmāns, jo patiesībā mēs varam tikai pamainīt vietām to, ko kādreiz esam saņēmuši no ārienes stipro ideju veidā.

Ievada daļā un iepriekšējā nodaļā mēs nedaudz aizskārām jautājumu par cilvēka dzīves mērķi.

Mēs laikiem gan nu jau diezgan skaidri saprotam, ka mūsu dzīvei principā pastāv mērķis, kas ir jāapzinās un jāsaprot. Tagad vēlreiz dziļāk par to pašu dzīves mērķi.

Par cilvēka dzīves mērķi. Atkārtosim zināmo, tikai nu jau atkal centīsimies padomāt dziļāk, pievienot dažas papildus asociācijas, gan ar dažādām citām domām, gan sajūtām. Palasīsim šīs īsās rindas dažādās noskaņās, dažādos dienas laikos, un tā, pamazām, padarot no vispārējām frāzēm par savām. Pamainīsim vārdus, ar vārdu sakot dažādi ar to padarbosimies. Tas attiecas uz šo vietu tikpat, cik principā uz jebkuru vietu šajā grāmatā. Saprotiet, ka tā ir tāda metodika, tāda tehnoloģija, te ir tāda psihofizioloģija. Jo mēs taču gribam nevis izlasīt, bet gūt reālu labumu no visa te sarakstītā.

Par to cilvēka dzīves mērķi skaitās ne pārāk pieņemts runāt. Iespējams, ka tas ir tāpēc, ka savā laikā par to sarunāts pārāk daudz, un nu jau labi sen ir pagīras, jo sarunāts tik daudz un pretrunīgi, bet kaut kas viens un noteikts vienalga nav izsintezēts. Bet tas nav prātīgi, jo šis jautājums cilvēkam, praktiski katram, zemapziņā ir ielādēts, un, lai cik apspiests netiktu, tomēr, kaut reti, bet reizēm izlien atklātībā. Un parasti sabojā cilvēkam garastāvokli. Citam vienkārši fonā bojā dzīvi, citam rada stresu un neurozi, tai skaitā, veģetoneirozi, tā pamazām graužot labsajūtu, darba spējas un tīri fizisko veselību.

Pareizāk būtu tā - tomēr savākt kopā to ietekmīgāko, kas jebkad te izdomāts, fiksēt īsi un kodolīgi galveno, un tad tā arī godīgi pateikt – šitiek tālu varam, tālāk nevaram zināt un saprast. Tāpēc neteiksim, ka nav nekā, bet teiksim godīgi – to mēs zinām, vairāk gan nē. Bet to zinām droši. Kad kaut ko vēl zināsim droši, zināsim vairāk, pierakstīsim klāt. Kamēr nē, nenoskumsim, ka saprotam maz, un būsime mierā ar to, kas ir. Tāpēc uzrakstīsim vienkārši uz papīra to varbūt pat pašsaprotamo, kas ir izteikts un izprasts varbūt tūkstošiem reižu, kas ir kopīgs gan zinātniskai pieejai, gan elementārām izjūtām, visvienkāršākai loģikai, gan praktiski visām ticībām. Un rādās, ka šī esošā stāvokļa fiksācija nemaz nav grūta. Te tā ir.

Visiem cilvēkiem, izņemot ļoti retus individuālus gadījumus, dzīvotgriba ir iedota līdz ar pašu dzīvi, iedota neatkarīgi no viņa gribas, iedota no ārienes. Dzīvotgriba, tāds instinkts, vienkārši, pastāv

un viss, tāpat kā pati dzīve. Dzīvo un parasti neapnīk. Griba dzīvot. Negribas mirt. Mūža garums šķiet vienalga parasti par īsu. Gribētos dzīvot vēl un vēl. Nenoliedzami, ka bailēs zaudēt dzīvību slēpjās liels stresa avots. Slimības bieži biedē. Kādēļ biedē, un biedē pilnīgi visus, vairāk vai mazāk, citus līdz histērijai? Biedē divu iemeslu pēc. Pirmais ir bailes, ka slimības dēļ var nomirt, tātad nonākt pretrunā ar dzīvotgribas instinktu, jūt, ka apdraudēta ir šī instinkta piepildīšanas iespēja. Otrs – baidās, ka slimība samazinās iespējas dzīvot labi, laimīgi, priecīgi, samazinās iespēju baudīt dzīvi, realizēt savus ikdienas ieradumus, izbaudīt kafijas krūzīti no rīta, patīkamus kontaktus ar draugiem, pazīstamiem, iespaidos iespēju nodarboties ar saviem hobijiem utt. Tātad, kopā tās ir bailes zaudēt iespēju laimīgi dzīvot, ilgi un laimīgi dzīvot. Tā kā standarta latviešu tautas pasaku nobeigumā ... un tad viņi dzīvoja ilgi un laimīgi...

Tātad, lai arī gramatiski laikam nav pārāk sakarīgi, bet loģiski ir tā: cilvēks grib dzīvot, pie tam, dzīvot ilgi un laimīgi. Bet gramatiski nav īsti sakarīgi tāpēc, ka ar vārdu “gribēt” mēs parasti saprotam kaut ko vēlēties pašam, pēc savas iniciatīvas, bet, kā iepriekšējā teikumā redzējām, neviens cilvēks pats neizvēlās ne dzīvi, ne gribu dzīvot, tā viņam tiek iedota bez paša gribas; vienīgi te lietoto izteiksmes veidu var attiecināt to kuriozo “divkāršo gribēt” - vai tu pats gribi gribēt, vai nē; tātad vai tu pats izvēlies gribēt gribēt, vai arī kāds cits tev liek, piespiež gribēt, pie tam piespiež tik smalki un veikli, ka tev rodas doma un ticība, ka tu pats taču gribi; šīs divkāršās gribēšanas vēlāk, ja atliks laiks un iespēja, aplūkosim sīkāk (ja nē, es domāju, ka nu jūs jau paši spējat ar to tikt galā), jo tām ir milzīga loma dialoga veidošanā un izsmalcināšanā ar Radītāju; tie ir ļoti smalki, virtuozī šīs savstarpējās spēles paņēmieni. Skaidrs, ka katrs šajos vārdos par to laimi var ielikt savu konkrēto saturu, bet pamata formula taču ir un paliek. Paliekam pie tās, jo te laikam neviens neko vairāk nav varējis pateikt. Vienīgi piebildīsim, ka vēl pastāv kādi visai miglaini termini, tādi kā “mīlestība”, “nirvāna”, “alfa stāvoklis” un līdzīgi, bet ar tiem jau pamatā apzīmē to pašu piepildījumu, kāds ir tai iepriekš pieminētajai laimei. Galējā šo jēdzienu pakāpe tātad būs: vēlme dzīvot bezgalīgi ilgi un bezgalīgi

laimīgi. Mums nav iespējams tieši to pārbaudīt, bet netieši vērojumi noteikti parāda, ka šis princips ir ne tikai cilvēka dzīves, bet arī visas dzīvās dabas pastāvēšanas pamatā. Katram ir iespējas to pētīt un pārbaudīt uz jebkura tam pieejamā, cilvēka roku neizmainītā dzīvās dabas fragmenta.

Tātad, mēs formulējam dzīves mērķi no cilvēka skata punkta. Bet varbūt tas ir vienkārši cilvēka egoisms, pretīgs materiālisms, kas šādi runā. Varbūt no Radītāja skata punkta viss izskatās kaut kā citādāk, vai vismaz ne tik gluži it kā mietpilsoniski? Varbūt cilvēks dzīvo ciešanām? Varbūt viņa augstākā ekstāze ir kaut kādu ideālu dēļ tikt sadedzinātam sārtā vai tikt piesistam pie krusta? Varbūt ka tā ir, bet katrā ziņā tas var būt tikai kāds izņēmums vai etaps. Bet kopumā izrādās, ka Radītāja iecerētais cilvēka dzīves mērķis ir absolūti tāds pats, kādu to izjūt cilvēks. Radītājs ir radījis cilvēku mūžīgai laimīgai dzīvei! (Jo mēs taču saprotam, ka pat krustā piesišana, vai cita nomocīšana ticības dēļ slēpj sevī lielas laimes devas. Kaut vai Dostojevskas darbi pilni ar šīm “mokām ticības dēļ.”)

Dibināts protests no oponenta puses – kā kāds cilvēks var runāt Radītāja vārdā?! Kā viens cilvēks var zināt, kā tas ir no Viņa skata punkta? Piekrītu pilnībā – noteikti nevar zināt! Bet – var zināt, kāds cilvēkam par to rodās priekšstats, kāda, no cilvēka viedokļa, integrējot kopā pilnīgi visu, ko viņš zina, un pieliekot maksimālas garīgas pūles un maksimālu vēlmi izprast, cilvēka apziņā uzpeld ideja, un tad nu izrādās, ka šī ideja cilvēka valodā vislabāk ir noformulējama ar šādiem nupat minētajiem vārdiem. Tā kā mēs dažādos veidos spējam ar dabas likumu, objektu, visādu savu sajūtu un gribas operāciju noteiktā secībā veiktām darbībām pierādīt sev, un arī citiem, un tad arī stipri tam noticēt, ka noteikti reāli eksistē dialogs starp Es un Ne Es, ka pastāv iespējas man uztvert un izprast saistības starp manām visdažādākajām gribas kustībām, no vienas puses, un izmaiņām manī ieplūstošās ideju filmas, un arī manī ieplūstošās emociju filmas kvalitāti un arī diezgan sīkām to niansēm un mijiedarbību, no otras puses, tad es droši varu apgalvot, ka es spēlēju spēli ar dzīvu, atsaucīgu partneri, un nevis it kā situ bumbu pret nedzīvu mūra sienu. To var izjust. Jo, ja viss šajā spēlē noritētu absolūti likumsakarīgi un prognozējami, tad tiešām ar prātu nevarētu apgalvot, ka man pretī ir dzīvs partneris, bet tiešām

varbūt tikai mūra siena, pret kuru es situ tenisa bumbiņu, vai savu galvu. Mēs zinām, ka tā var diezgan interesanti spēlēt, bet tad tas gan beigās būtu nomācoši. Tāpēc, ja mums pretī ir reāls partneris, dzīvs, mums līdzīgs, tad mēs arī drīkstam runāt par viņa gribu, iecerēm, plāniem. Jo tieši tā partneris šo spēli ir iecerējis. Tikai nesajauksim gan vienu. Pilnīgi noteikti mēs varam, drīkstam, un tas ir mūsu svēts pienākums, šādi attiekties pret Radītāju, bet tikai tajā jomā, kur noris šī spēle. Pārējais mums, mūsu pašu labā ir absolūti nesaprotams, nezināms un tur ne vajag, ne drīkst bāzties iekšā. Tas nav vajadzīgs. Absolūti primārais un arī vienīgais ir savstarpējās attiecības, un to gaitā tad arī (lai mums nepaliktu neapmierināts stāvoklis, instinkts, ka ir kaut kas, ko mēs vispār nekad nevarēsim sasniegt, un ar to jāsamierinās) Radītājs, tā mums iespējams ticēt, atklās sevi un savu absolūto būtību aizvien vairāk, kaut vai visā pilnībā.

Un tagad jūs katrs gan gribēsiet vaicāt. Ja tā, tad kāpēc tā nav? Kāpēc cilvēki ne tikai izņēmuma gadījumā, bet gadījumu vairākumā ir nelaimīgi, un mirstīgi, tātad nav piepildīts neviens no šiem nosacījumiem. Un pateiksiet – te nu tev, gudriniek (tas ir, man, rakstītājam), ir sprosts. Jo loģiski ir tikai divas atbildes. Pirmā – negribēja. Otrā – nevarēja. Ko tu par to teiksi, lielais filosof? Un tā tas ir. Tieši te bez skaidras, drošas, pārlicinošas atbildes nevar iztikt. Nu neizvairāties no atbildes, bet droši ķeramies klāt. Te būs gari, bet neviens izteiciens nebūs lieks, domu koncentrācija būs maksimāli iespējamā. Un iesākumā – īsais problēmas atrisinājums, kam sekos iztīrājums. Šis risinājums ir: pastāv vēl trešā atbilde.

Trešā atbilde. Viss ir tāpēc, ka visam, kas saistīts ar Radītāju, rezultātā jābūt vienotam un pilnīgam. Bet mēs skatām pa daļām, kas nekad, pēc definējuma nav pilnīgas. Iztīrāsīm daļas, tad liksim kopā, un tajā brīdī tie ritentiņi arī saslēgsies, un tā īstā, bezgalīgi lielās un bezgalīgi ilgstošās laimes sajūta izšķīlsies. Jo tā patiešām atrodas bezgalībā, bet reāli sasniedzamā bezgalībā. Atbildes ir loģisku atvasinājumu ķēdītes, kas citādi nemaz nevar tikt kombinētas. Galvenais iemesls tam, kāpēc Radītājs neradīja visu uzreiz – vienā momentā, bet izvērša šo procesu laikā un it kā atstāja pašplūsmā

ir sekojošs. Tikai te būs pagārš izklāsts, tā kā lūdzu, esiet nedaudz pacietīgi.

Pirmais, ātri izejam pirmās loģiskās sakarības, lai saprastu kādā dimensijā slēpjas iespējamais laimes pieaugums. Rīks, ar kura palīdzību to vispār iespējams pētīt ir analogija. Šis ir pamata rīks, ko Radītājs nodevis cilvēka rīcībā, lai cilvēks varētu pētīt pasauli, un spētu rast kontaktu iespējas, un to variantus ar sevi. Lai saprastu, ka šis dotais ir vienkāršots ideju modelis, bet pilnīgi pareizs modelis. Izejam mums iespējamo ideju datu analīzi. Kas sagādā baudu un prieku cilvēkam dažādos vecumos? Zīdāinis – laikā pabarots un pārtīts. Ja tā nav – bļauj. Bērns – saldumi, konfete. Pusaudzis – apģērbs, mašīnīte, konfekte. Jaunietis – moderns apģērbs, pretējais dzimums, divritenis, konfekte. Ap 30 gadiem – nauda, apģērbs, sekss, auto, arī tā pati konfekte. Ap 40-50 gadiem – slava, apmierināta godkāre, nauda, apģērbs, daļēji pretējais dzimums utt. Vēlāk – ja ir, tad zināšanas, arī slava, vara un viss iepriekš pieminētais.

Kā redzam, mēs izejam cauri galvenajām cilvēka tieksmēm – dzīvnieciskajām, emocionālajām un garīgajām (jo pēdējās – zināšanu kāre, slava, varaskāre – jau kaut kādā mērā vispārpieņemtā izpratnē pieskaitāmas pie garīgām kategorijām), un varam ievērot, ka ar gadiem, vairāk vai mazāk maisītā veidā, bet pārsvarā tās tomēr kļūst mazāk miesīgas un vairāk garīgas (bez šaubām, dažādos cilvēkos tas ir ļoti dažādi, bet es runāju par kaut ko vidēju). Secinājums – cilvēks it kā, miglaini taustoties laimes virzienā, aizvien vairāk izvēlās garīgu darbību. Ekstrapolējot, varam secināt, jo vairāk garīguma, jo potenciāli ir iespējams sasniegt lielāku laimi. Te skaidrībai vēl der paanalizēt mūsu katra ikdienas pieredzi. Skaidri redzam, ka ikviens prieks, ko gūstam no tīri dzīvniecisku tieksmju apmierināšanas, ir īslaicīgs. Lai kā gribās ēst, pieēdies, un vairāk negribās. Lai atkal varētu iegūt baudu no ēdiena, ir jānogaida diezgan ilgi, kamēr atkal sagribās. Kaut kas līdzīgs ir ar alkoholu un seksu. Tev nesagādās prieku, ja kāds tev piedāvās visas pasaules maizi, gaļu, alu, seksu. Tu vari izbaudīt tikai ierobežotu daudzumu, cik tev no dabas paredzēts. Tāpēc, ja cilvēkam nav apmierināts šis dzīvnieciskais pieprasījums, ja tā deficīta līmenis ir iestādījies augsts, tad, to apmierinot, iegūst uz brīdi

milzīgu baudījumu. Bet šis brīdis ir pavisam īss, kā to skaidri parāda ikviena cilvēka ikdienas pieredze. Un tad atkal papriekšu ir kaut kādā veidā jāaudzē vēlmes, lai, sasniedzot kādu noteiktu to lielumu, tās atkal izlādētos īslaicīgā baudas uzzibsnījumā. Un tad atkal paģiras, un tā pa riņķi vien. Tā iet vairākuma dzīve. Tā dzīvojam, un kopumā jūtamies kaut cik pieņemami, jo vienkārši priekšā nestādāmie, ka var būt arī citādi – labāk, daudz daudz labāk. Pie tam, ir jau vēl tas, ka šo modeli arī var darbināt tikai noteiktos apstākļos – ja dzīve ir tāda, ka dabiskā ceļā nepārtraukti pastāv deficīts, kaut kā pietrūkst. Tātad, tas ir tikai tad, ja ir reāls bads vai cits trūkums. Bet ja nav? Vai bagātais miljonārs daudz domā par maizi, gaļu, ēdieniem, dzērieniem. Tas viss taču viņam ir un nekādu lielo prieku nerada. Tāpēc arī viņš iet tālāk – vara, slava. Bet arī te tas pats, tikko sasniedz iecerēto, vairs nav īsta apmierinājuma. Vajag vairāk, vēl, vēl. Un lai vēl un vēl dabūtu, ir jāpieliek milzu pūles. Interesanti, ka psihofizioloģiskais darbības mehānisms, elementārais princips un algoritms te ir pilnīgi tas pats, kas pie alkohola, narkotikām, azartspēlēm. Un tomēr, jo vairāk virzamies garīgā, prāta virzienā, zināšanu virzienā, atzišanas virzienā, jo sāk aizvien vairāk parādīties arī noturīgas laimīguma izjūtas. Līdz kamēr parādās kaut kāds tāds garīgums, kas pārņem un kļūst vispār neizzūdošs, tāds kā vispārīga laimīga fona plīvurs. Tas ir – ja parādās.

Un beigās, viens apvienojošs secinājums – ceļš uz laimīgumu ir tikai viens – garīguma virzienā. Jautājums tikai par to, ko katrs ar šo garīgumu saprot. Bet to tad vēlāk dažādās vietās sīki dažādos aspektos izanalizēsim. Tas bija par mērķa pirmo komponenti – par tieksmi pēc laimes.

Un nu īsi par otro mērķa komponenti – par bezgalību. Nu te īsumā ir tas, ka garīgais skaitās bezgalīgs, nemirstošs ar miesīgo nāvi. Par to visu sīki tālāk.

Tagad īsais etapa secinājums – abi divi dzīves mērķa faktori – laimīga dzīve un dzīves bezgalība tieši un nepārprotami noved pie viena kopēja nesēja – pie garīguma. Un tas jau ir kaut kas ļoti nozīmīgs. Tas jau tuvojas aksiomai – dzīves mērķis sasniedzams tikai un vienīgi caur garīgumu! Ar to šinī vijumā par dzīves mērķi pietiks.

Jautājumi, kas jānoskaidro. Un nu mēs esam gatavi mēģināt atbildēt uz virkni būtiski svarīgu jautājumu, kas jāsaprot, lai varētu uzsākt padziļinātu attiecību veidošanu starp Es un Ne Es.

Te būs tie daži pamata uzstādījumi, kas jānoskaidro jau pašos attiecību pirmsākumos, lai vēlāk pie tamlīdzīgiem, būtībā skaidriem un viegli saprotamiem jautājumiem nebūtu jāapstājas, nebūtu veltīgi jāzaudē laiks, visu laiku pārgremojojot vienu un to pašu, kā tas dzīvē, diemžēl, notiek uz katra soļa. Izskatīsim dažus jautājumus par mums pašiem, un mūsu iespējamām attiecībām ar Lielo Partneri.

Kas ir mūsu būtība?

Atbilde:

Mūsu būtība ir vēlme saņemt, bet nevis saņemt sev, kā varā mēs atrodamies patlaban, bet gan vēlme saņemt, caur to radot baudījumu Radītājam, un arī sev pašiem. Ideja ir tāda, ka cilvēks ir radīts pilnīgs, izņemot tikai vienu – patstāvību. To nevar radīt ārējs spēks, tā jārada pašam. Lai tas būtu iespējams, kā darba vide tiek dots cilvēka uztverē nepilnīgais stāvoklis un viss cits, kas nepieciešams darbam ar sevi. Tāpēc mūsu neizlabotās vēlmes (grēcīgo ķermenī – tikai ar to atšķirību no dažām reliģijām, šis grēcīgums nav vis cilvēka vaina, bet gan Lielā Darba obligāts priekšnosacījums), kurš mums ir dots šobrīd, mēs varam uzskatīt par neeksistējošu, jo tas ir nolemts izzušanai. Bet ķermenī ietvertās dvēseles būtība, tas ir, vēlme atdot, pareizāk sakot, ziedot (cik jauki tas skan latviešu valodā – ziedot – atdot to visskaistāko), eksistē mūžīgi, jo tā ir ekvivalenta Radītājam.

Radības atšķiras tikai ar vēlmēm, kuru attīstīšanas nepieciešamība prasa prāta attīstību. Kādā mērā atšķirās vēlēšanās, tādā mērā atšķirās arī domas un zināšanas. Tā, ja vēlmes ir ierobežotas tikai ar dzīvnieciskām prasībām, tad domas ir vērstas tikai uz šo vēlmju piepildīšanu. Un, kaut arī cilvēks izlieto saprātu, viņa saprāts ir līdzīgs dzīvnieka saprātam, tā kā tas apkalpo dzīvnieciskās vēlmes – tāpat cilvēka griba ir pilnībā iestigus cilvēka dzīvnieciskajā daļā. Bet, ja vēlme pieprasa cilvēciskas baudas (slavu, varu), tad domas ir vērstas uz šīs vēlmes piepildīšanu. Savukārt, ja vēlme pieprasa zināšanas, tad domas ir vērstas uz piepildīšanos ar zināšanām. Ja vēlmes ir vērstas uz ziedošanu, tad arī

griba un prāts pilnībā atrodas šajā cilvēka sastāva daļā.

Tātad, atkārtosim nedaudz visiem sen zināmas lietas. Eksistē vairāku veidu vēlmes, kuras var dažādi iedalīt, kaut vai šādi:

1) barība, sekss, mājoklis, ģimene – ķermeniskas un dzīvnieciskas vēlmes, šīs vēlmes piemīt arī dzīvniekiem;

2) gods, slava, vara – sabiedriskās vēlmes, šīs vēlmes rodas apkārtējās sabiedrības iespaidā;

3) zināšanas, atzīšana – cilvēciskas vēlmes;

4) vēlmes saņemt, apstrādāt sevī no Ne Es saņemtos gan miesīgos, gan garīgos labumus,, pieliekot daļu sevis, un tad ziedot šo unikālo dārgumu atpakaļ savam spēles partnerim, tā uzturot nepārtrauktu dzīvības un laimes enerģijas plūsmu, kas caustrāvo visu Es un Ne Es – pārcilvēciskas vēlmes.

Katrā cilvēkā visi vēlmju veidi apvienojas individuālā proporcijā. Tieši ar šo unikālo, katram cilvēkam piemītošo vēlmju kopu cilvēki atšķiras cits no cita. Tā kā ķermenis (pareizāk sakot, mūsu apziņas daļa, kuru mēs tā ērtības labad apzīmējam) ir vēlme saņemt sev visās tās izpausmēs, tad tas jau no sākuma ir nolemts iznīcībai. Skaidrs, ka mēs zem šī vārda nu jau saprotam Radītāja nepārtraukti mums sniegto stipro ideju kopumu, kas mūsu prātā sintezējas par vienotu jēdzienu – “tas ir mans ķermenis”. Tāpēc pats ķermenis ir mirstīgs (tas mums nozīmē – kādreiz Radītājs mums šo signalizēšanu par mūsu ķermeņa ideju droši vien pārtrauks, bet gan jau aizstās ar citiem signāliem, kuri droši vien būs lietderīgāki mūsu un arī viņa kopīgā darba veikšanā), pēc nāves pazaudējot arī visus savus ieguvumus. Bet dvēseles būtība – vēlme ziedot, vienkārši uzturēt dzīvības enerģijas plūsmu (jo tāda ir pareizi saprasta un veikta ziedojuma būtība – iesaistīties šīs dzīvības enerģijas plūsmas veidošanā kopā ar Radītāju; kā minējām iepriekš, pasaules radīšanas process turpinās, un tagad ir aktīvi jāpieslēdzās cilvēkam, jo – šis ir cilvēka laiks), un visas tās izpausmes un ieguvumi ir papildīti ar šo vēlēšanos, un tā jau eksistē gan mūžīgajā pirmstāvoklī (plānā, skicē, iecerē), gan nākamajā

stāvoklī, kuru sasniegs cilvēks pats saviem spēkiem. Tāpēc dvēsele kopā ar visām tās izpausmēm ir nemirstīga un neizzūd līdz ar ķermeņa nāvi. Tādā veidā, dvēseles nemirstība nav atkarīga no iegūtajām zināšanām, bet gan ir iebūvēta tās būtībā, vēlmē ziedot, tātad veikt Lielo Darbu.

Šeit gribu papildus paskaidrot, ka nav ne vismazāko pretrunu starp visu šeit sacīto, un iepriekš iztirzāto par matērijas iluzoriskumu. Gluži otrādi, pēdējie spriedumi ir izprotami dziļi un pilnīgi tikai vienota garīga lauka izpratnes gaismā. Sīkāk šobrīd neredzu vajadzību komentēt, jo patiesībā tas viss nu jau lasītājam varētu būt arī pašsaprotams. Ja nē, iesaku atgriezties atpakaļ, un vēl un vēlreiz ļoti rūpīgi lasīt iepriekšējos spriedumus un argumentācijas par matērijas būtību, jebšu, pareizāk jāsaka, nebūtību.

Tātad vēlreiz, bet vēl skaidrāk - kāda ir mūsu loma, mūsu uzdevums milzīgajā dzīves ķēdē, kurā mēs paši esam tikai mazi posmiņi?

Atbilde:

Mūsu darbs ir, pirmkārt jau, šo plūsmu radīt. Jo ir paredzēts, ka šo pasaules radīšanas daļu Radītājs paveiks nevis viens, bet kopā ar Cilvēku. Tehniski šo sagatavošanās procesu, kurā atrodamiem mēs visi, un kurā katram ir sava vietiņa, ko viņš ieņem, var iedalīt vairākos periodos.

Pirmais periods. Tas ir tad, kad darbojās tāds likums – jo vairāk ir, jo vairāk vajag. Vislabāk to izprotam piemēros ar pierašanu, piemēram, pie alkohola, nikotīna, medikamentiem vai narkotikām. Arī pierašanā pie naudas, goda, slavas. Būtībā cilvēks nesaņem lielāku baudu, bet, lai sasniegtu to pašu iepriekšējo, dabiskā ceļā pēc vēlmes piepildīšanas tūlīt pat pazaudēto baudas devu, viņam nu jau jālieto lielāka vielas deva – tātad viņš vēlās aizvien vairāk, vairāk, vēl vairāk. Bet baudas un laimes līmenis neaug, tā ir tikai dziļānās pēc tā, lai izmisīgi uzturētu to pašu esošo līmeni. Ir sasniegti baudas griesti, ko var ar šo vēlmju veidu sasniegt, lai sasniegtu vairāk, atliek tikai un vienīgi viens ceļš – jāmaina, jāpilnveido savu vēlmju kvalitāte, jārada sevī jaunas vēlēšanās, un tad jāmeklē ceļi tās apmierināt. Tā kā tas ir ļoti svarīgi, tāpēc atkārtosim. Ļoti svarīgi, ka, lai sasniegtu jaunu līmeni, ir sevī jārada jaunas

vēlēšanās. Un kas to paveic? To paveic cilvēka griba. Un liela vēlēšanās ir vajadzīga, nevis maza, vajag daudz saņemt un daudz dot prom, nevis neko nedarīt – ne ņemt, ne dot. Un atceramies – jo augstāka ranga vēlēšanās, jo mazāk tās pakļaujas šim iepriekš minētajam pārsātināšanās fenomenam. Bet šobrīd, atrodoties savu rupju tieksmju varā, cilvēks pamazām iegūst milzīgu vēlmi saņemt, tātad, izveidojas par lielu egoistu. Bet tas ir lielā mērā nepieciešams. Ja viņš neattīstīs nepārveidoto vēlmi saņemt pietiekošā mērā, viņš nevarēs to aktīvi, pēc savas gribas, pārveidot, un saņemt radīšanas idejā iecerētos labumus. Atkārtosim to vēlreiz, mazliet savādākā veidā. Piedzimstot cilvēks saņem noteiktu vēlmes devu, bet, kad pasaules spēki piepilda šo vēlmi, tad tā mirklī palielinās divkārt. Kad šie pasaules spēki palīdz apmierināt šo vēlmi, tad tā atkal momentā pieaug, šoreiz jau četrkārt, utt. To mēs labi pazīstam, tas ir tas – iedod tikai velnam mazo pirkstiņu, viņš tev paņems visu roku. Tādā veidā, piezemēto spēku uzdevums ir padarīt vēlmes bezgalīgi lielas, lai, izlabojot tās, cilvēks iegūtu visu Radītāja gaismu. Tomēr šajā ziņā cilvēkam jābūt ļoti izsvērtam un saprātīgam, par ko parunāsim papildus citā vietā. (Padomājiet par problemātiskumu, kas no šī pieņēmuma ir izveidojies dažās ticībās, kaut vai – esiet vai nu karsti vai auksti, remdenos es izspļāušu, no kā reizēm tiek izsecināts un kultivēts uzskats, ka bijušie narkomāni un cietumnieki skaitās tie labākie). Tāpēc, šī attiecību daļa (kas saistīta ar cilvēka rupjām vēlmēm un to grēcīgumu) starp Es un Ne Es tomēr ir daudz smalkāka, kā es esmu to savā darbā centies parādīt. Kāds varētu prasīt, kur var iegūt šādas un līdzīgas ziņas? Tikai Vienotajā laukā, iedziļinoties sevī, uzklusot savu iekšējo Ne Es balsi, un nesajaucot ar savu Es balsi, un pēc tam cenšoties izanalizēt un pārbaudīt gūtās idejas rupjākajā, drošākajā, bet mazāk individualizētajā Ne Es izpausmē – dabā, ar sajūtu orgāniem saņemtās idejās, dabas likumu gaismā.

Otrais periods. Nepieciešams lūzuma punkts. Tagad vajadzīga kvalitatīvi jauna vēlēšanās. Tas ir kā trieciens, kad cilvēks it kā uzmostas no dziļa un murgaina miega. Viņš ar visu galvu metās “garīgajā dzīvē”. Viņš grib te saprast visu, iegūt visu, pārdzīvot visu. Viņš grib izprast visu par pasaulēm, pārpasaulēm, pārsajūtām, paasinātām izjūtām, visu par visām ticībām, par visām reliģijām, par Indiju

un Tibetu, par Ēģiptes piramīdām, par visādām garīgām formulām, visādiem gariem un enģeļiem, par tautas ticējumu un dziesmu garīgumu, un daudz, daudz ko citu. Šī jaunā vēlme pietiekoši lielā mērā izpaužās tikai pēc atbilstoši attīstītas vēlmes saņemt vienkāršākas lietas. Atkārtāju vēlreiz – nu cilvēks vēlās it kā lielas un cēlas lietas, bet tomēr – tikai saņemt – sev, sev un vēlreiz sev. Jo jau kopš dzimšanas cilvēka vēlmes ir vērstas tikai uz to, lai egoistiski iegūtu sev. Un, kaut arī viņš ir sasniedzis milzīgu vēlmi saņemt, nu jau garīgas lietas, tomēr viņa izaugsme tik tikko sākas. Vēlmes saņemt izaugsmes noslēgums ir pirmā principiāli jaunā aizmetņa rašanās - tieksmes uz garīgo ziedošanu. (Lai tikai kādam nu gan neienāk prātā sajaukt to ziedošanu, par kuru nu es te esmu sācis runāt, ar rupju un barbarisko upurēšanu, kas sastopama dažās reliģijās – ziedo dzīvniekus, pat cilvēkus). Tātad, pirms tam cilvēks vēlējās bagātību un godu, bet tagad iegūst milzīgu kāri pēc garīgā – grib aprīt visus augstākās mūžīgās pasaules labumus un noslēpumus. Otrais periods ir svarīgāks par pirmo, tāpēc, ka šajā laikā cilvēks apgūst īsto vēlmi iegūt pilnā mērā. Un, tātad, secinām - kaut arī viņa vēlmes, kā iepriekš, paliek egoistiskas, tomēr tās noved cilvēku pie vēlmes ziedot, un tas nozīmē darboties “Radītāja dēļ”, kopīgiem spēkiem ar Viņu sākt darīt Lielo Darbu.

Trešais periods. Šajā periodā vēlmei iegūt tiek pievienots klāt nolūks “atdeves dēļ”, kura tālab kļūst ekvivalenta vēlmei atdot. Vēlme atdot, tātad, iegūt, lai atdotu, radot dzīvības plūsmu caur sevi, kas tad arī visu dod un visu dziedē. Tas ir kā izraut aizsprostu sastāvējušā dīķī, radīt garīgu plūsmu.

Ceturtais periods. Šī perioda laikā tiek veikts masīvs iekšējs darbs, pašanalīze, visu savu slēptāko vēlmju atklāšana un pārvēršana par Es un Ne Es kopīgi veidotās garīgās enerģijas plūsmas sastāvdaļu. Tā ir spēle ar savu Ne Es visaugstākajā pakāpē, un tā ir pārpilna bezgalīgas laimes, kura pie tam vēl nekad neapnīk. Šo stāvokli mūsu apmēram tagadējā uztverē varētu apzīmēt kā Bezgalību, Debesis vai līdzīgi, kā nu kuram labāk patīk.

Mēs taču esam tik nepilnīgi, tik niķu pilni, tik samaitāti, patiesībā vissamaitātākie no dzīvajām radībām – tad kā gan mūsu Lielais Radītājs, kas ir tik ļoti pilnīgs, varēja radīt tik nepilnīgu produkciju

– galu galā par autoru vai meistarū taču spriež pēc viņa padarītā darba kvalitātes?

Atbilde:

Kā jau teicu, mūsu patreizējais “ķermenis”, tas nozīmē, mūsu nelietderīgās vēlmes – tas nekādā ziņā nav mūsu patiesā būtība. Jo, no Ne Es skata punkta, mēs tiekam uzlūkoti ne tikai kā šī brīža realitātes, bet vienlaikus arī - kā mūsu potenciālās iespējas – tā tad, kā pilntiesīgi ne tikai viņa (Ne Es), bet pat paša Radītāja esības partneri un Lielā Darba un Lielās Spēles biedri. Mēs, tā tad, atrodamies ceļā, un nevaram savu pašu izveidoto, bet vēl tālu ne pilnīgo daļu (un jebkura kaut kā daļa ir nepilnīga) uzskatīt par sevi visu. Ja mēs vienlaicīgi skatām sevi gan no Radītāja puses paredzētajā, gan no mūsu puses potenciālajā, gan savā pašreizējā reālajā stāvoklī, tad redzam savu absolūti pilnvērtīgo un pilnīgo būtību. Tāpēc nav ko gaudot par savu samaitāto dvēseli, mums tā vienkārši jāpilnveido, kas patiesībā nenozīmē neko citu, kā mūsu ceļu uz pilnīgu laimi, veselību, drošības un nemirstības apziņu. Bet, vēlreiz atkārtāju, te nevajag jaukt, mūsu pašreizējais, reizēm visai bēdīgais un šķietami bezcerīgais stāvoklis - tas nav nekāds sods par kaut kādiem seniem senču grēkiem, par ābola ēšanu. Tas ir vienkārši garīgā darba etaps – un garīgs darbs nav nekas cits, kā ceļš uz laimi.

Ja mums ir tik labvēlīgs Radītājs, tad kāpēc mūsu dzīve pamatā paiet vienās ciešanās?

Atbilde:

Ciešanas dzen cilvēku cauri attīstībai. Ciešanas sajūt tikai samaitātā “ķermenī” (egoistiskās vēlmēs), kas ir radīts tikai tāpēc, lai to izlabotu, pārvēršot vēlmē visus sava darba augļus ziedot atpakaļ pašam Radītājam, tā tad, kopā ar viņu darīt Lielo Darbu – uzturēt visuma garīgo un enerģētisko plūsmu, pilnveidot to līdz visaugstākajai pakāpei. Mūsu sajūstās ciešanas tiek dotas mums tikai tādēļ, lai mēs atklātu sevī iespējas patiesi, īsti, nevis piespiedu vai pielabināšanas iespaidā, darīt šo Lielo Darbu. Lai mēs atklātu sevī savu patreizējo vēlmjuniecīgumu un ļaunumu. (Kāpēc ļaunumu – tāpēc, ka kavējam dzīvības enerģijas plūsmas nodrošināšanu, savācot visu sevī, un neļaujot plūsmai plūst – kā aizsprostojot upīti ar dambi, kādu brīdi lejāk nav plūsmas, un daudz kas no tā cieš; šī analogija arī

parāda, ka tā vienalga nebūs bezgalīgi, beigās ūdens vienalga ies pāri aizsprostam, bet tā būvētājam būs visā kopīgajā darbā piedalīšanās ar negatīvu zīmi). Kad jebkurš cilvēks iznīcina sevī kaut daļiņu egoistiskās vēlmes (vēlmes saņemt sevis dēļ, un nevis “izlaižot caur sevi”) un iegūst tai vietā kaut daļiņu altruistiskas vēlmes (pielikt savu gribu, prātu un sirdi pie Lielā Darba), tad no viņa tiek novērsta daļa raižu, ļaunuma un arī slimību. Bet, kamēr cilvēkā ir tikai egoistiska vēlme iegūt sevis dēļ (radīt savu dīķi, ierobežojot kopējo garīgās enerģijas plūsmu, kas paredzēta ne tikai viņiem, bet visai pasaulei), viņš turpina palikt par raižu, ciešanu, slimību, slepkavību, karu, ienaida iemeslu. Glābiņš no tā visa – tikai izmainīt mūsu gribu. Un visas ciešanas pasaulē tiek dotas tikai tādēļ, lai atvērtu mums acis, pamudinātu mūs atbrīvoties no “ķermeņa egoisma” un attīstīt vēlmi ieguldīt savu artavu Visuma kopīgās garīgās straumes nodrošināšanā, tātad pielikt arī savu roku pie kopīgā Lielā Garīgā darba, kopīgā ar savu Ne Es, ar visu pārējo Dabu, visiem cilvēkiem, ieskaitot pat visas pasaules inteligentus.

Mēs saprotam tā, ka Radītājs ir mūžīgs, tad kā gan viņš savā labvēlībā varēja radīt mūs kā mirstīgas būtnes?

Atbilde:

Kamēr mēs pēc savas brīvās gribas neesam nonākuši garīgas pilnības stāvoklī, mūs tādā stāvoklī uztur pats Radītājs, tā ir realitāte, tikai mums katram, lietas labā, tas netiek pārlietu afišēts. Līdz ar to, mēs reāli atrodamies nemirstības stāvoklī, kas arī, tāpat, lietas labā, netiek mums pārlietu afišēts. Tātad vēlreiz - patiesībā mēs atrodamies mūžīgā un pilnīgā stāvoklī, kā bezgalīgas, pilnvērtīgas un nemirstīgas būtnes. Šis stāvoklis paredz tikai tādu niansi, ka katram cilvēkam pašam, pēc šāda, daļēji slēpta, daļēji intuīcijā atklāta parauga, ir jāizveido savs “meistardarbs” (bet tā jau ir drīzāk spēle, jo patiesībā mēs vienmēr esam bijuši, tagad esam un vienmēr būsīm šī primāra Radītāja daļa - pilnīgā, un nemirstīgā realitātē).

Esam vai neesam mēs patstāvīgi, vai vispār esam tik patstāvīgi, lai varētu runāt par kaut kādu attiecību veidošanu no mūsu puses, jebšu esam tikai marionetes, kas pakļaujas absolūtam diktātam,

dzīvojam pēc iebūvētas programmas, un visa prātošana par godīgām abpusējām attiecībām ir naivs farss? Labi, mēs esam radīti ne pēc savas gribas, bet vai tagad mēs esam radītāja daļas, jebšu patstāvīgas būtnes? Vai mēs esam jauna realitāte, kuras agrāk nebija Radītājā, ja jau pēc definīcijas viss ir ietverts Viņā? Ir taču ar to jātiek skaidrībā, un pie tam principā tūlīt, pirms vispār sākam veidot kādas attiecības, vismaz lai nepaliktu pilnīgā muļķīšu lomā sava Lielā Partnera potenciālā skatījumā. Ja radība ir tas jaunais, kas nav Radītājā, tad ko gan viņš iztaisīja no nekā? Radītājs ir visuspēcīgs, un, protams, var radīt kaut ko no nekā, tas ir to, kā viņā nav. Bet kas tā par realitāti, kas pilnīgi nav ietverta viņā un ir kaut kas jauns?

Atbilde:

Radīšanas iecere, kas sastāv no vislielākās baudas un laimes sagādāšanas radībai, liek izveidot šajās radībās vēlmi gūt baudu tieši no tā, ar ko Radītājs ir nodomājis šīs radības piepildīt. Šī vēlme gūt baudu neatradās Radītājā līdz tam, kamēr nebija ielikta dvēselēs, un tas tad arī ir tas, ko Radītājs radīja no nekā. Bez šīs vēlmes Radītājam neko vairāk radīt nebija vajadzīgs, jo tikai vēlme gūt baudu ir vajadzīga, lai izpildītu radīšanas mērķi – dot baudījumu. Jo taču visa bauda, ar kuru viņš bija nolēmis piepildīt mūs, nav radīta, bet tiešā veidā izriet no viņa. Secinājums, ka viss radīšanas materiāls – vēlme iegūt baudījumu, laimi. Nu redziet, mēs te atsijājām graudus no pelavām. Citādi runā visādi - radīja cilvēku, rokas, kājas, galvu, domāšanu utt., bet nē. Tas viss tur iekšā ir vienmēr bijis. Radīja tieši vēlmi gūt baudu. Un viss. Tas ir tāpat kā izgudrojuma formula, tikai ļoti īsi tas, kas patiešām ir jauns. Un te skaidri – tieši tas, kas nu nekādi nenāk prātā, tāpēc jau mēs te atdalījām šo koncentrātu no tūkstošiem filosofisku un reliģiska rakstura grāmatu fantastikas pilniem sējumiem. Pāris vārdi, un viss. Tas ir cilvēks. Un šī skaidrība mums būs ļoti ļoti nepieciešama turpmāk. Piebīdīšu, ka šis etaps droši iztur intuīcijas un dabas pārbaudes. Dabā tāpat katrs likums ir konkrēts, skaidrs, precīzs, izsakāms īsās matemātiskās formulās. Ar vārdu sakot – godīga pieeja un kārtība. Šāda mūsu domāšana, cenšanās izprast Radītāja patieso dabu un nolūkus, tad arī ir tas pienesums, ziedojums no mūsu puses, ko mēs

liekam uz cerību altāra izveidot patiesi godīgas un abpusēji jaukas attiecības ar savu Lielo Partneri. Un intelligentiem te nu paverās visai plašas, pat īpaši plašas iespējas iesaistīties, Novēlēsim sev to, vai, ja jau esam ceļā, tad – tā turpināt!

Cilvēka dvēsele – Radītāja daļa, bet kā var atdalīt no Radītāja daļu?

Atbilde:

Mēģināsim kaut mīglaini, bet tomēr stādīties sev priekšā, kā notiek šīs daļas atdalīšanās. Kāpēc Radītāja daļa – radījuma dvēsele? Tāpat kā materiālajā pasaulē cirvis sadala kopīgo daļās, tā arī garīgajā pasaulē radušās īpašību atšķirības sadala kopējo daļās. Piemēram, ja cilvēki mīl viens otru, tad mēdz sacīt, ka viņi ir tuvi viens otram. Bet, ja neieredz viens otru, tad saka, ka viņi ir galēji attāli viens no otra. Runa neiet par telpisko tuvību vai atšķirtību, bet par īpašību līdzības mēru. Kad nav īpašību atšķirības, kad cilvēki mīl un ienīst vienu un to pašu – tad viņi tāpēc skaitās tuvi un viens otru mīloši. Ja pastāv kaut kāda īpašību atšķirība – viens cilvēks mīl kaut ko tādu, ko nemīl otrs, - tādā pakāpē cilvēki attālinās un nemīl viens otru (nu, tas taču vienkārši, kaut vai kā “Limuzīnā Jāņu nakts krāsā” - es mīlu hokeju, tu - rokasbumbu, par kādu gan tuvību šādu cilvēku starpā varētu vispār būt runa?) Tomēr, būsime nopietni. Tātad, ja cilvēki ir pretēji pēc īpašībām – visu, ko mīl viens, neieredz otrs – tad viņi arī savā starpā ir pretēji, un varbūt pat neieredz viens otru. Tādā veidā, garīgajā pasaulē īpašību atšķirība darbojas tāpat, kā mūsu pasaulē cirvis sadala kādu lietu daļās. Attālināšanās lielumu mēra ar īpašību atšķirības pakāpi. Un tieši egoistiskās vēlēšanās iegūt baudījumu esamība atdala šīs dvēseles no Radītāja, tāpēc, ka Radītājā vispār nepastāv egoistiska vēlēšanās. No Radītāja iziet dvēseļu papildīšana ar gaismu, kas neatšķirās no Radītāja pēc īpašībām. Bet, tā kā gaisma iemiesojas citā, Radītājam pretējā īpašībā, tad šīs gaismas saņēmējs, šis Es, šī dvēsele, jau ir atšķirīgs, un tāpēc attālināts no Radītāja.

Šeit gribu vērst uzmanību uz to, ka mēs taču patiešām nevaram neko tādu zināt par bezgalīgo Radītāju, kas ir tik pilnīgs, bet es pats tik salīdzinoši nepilnīgs. Tāpēc man tiek pasniegta palīdzīga

roka no augšas – tas tēls, veidols, īpašību kopums, kas tiek iestādīts manās domās un jūtās no augšas – stipri pilnīgāks par mani, bet arī pilns visādu nepilnību un niķu – mans Ne Es. Bet viņu es varu censties saprast un tam līdzināties. Un, ja es kļūstu pilnīgi identisks tam, tad es saņemu nākamo ideālu, un tā es pats augu un augu, un tā mana griba ar Dieva palīdzību tuvojas Viņam. Nu, gluži kā Dullais Dauka. Un man ir interesanti, labi, un mana dzīve ir laimīga. Tas, ka ir labi arī Viņam, tā es šobrīd domāju, varbūt izjūtu. Bet šajā stadijā man te ir lielas neskaidrības, bet tas mani neraizē – jo viss man priekšā.

Ja egoisms ir pretējs un ienīstams Radītājam, tad kāpēc Viņš radīja un uztur to?

Atbilde:

Radību būtība – vēlme gūt baudu. Tas ir jāsaprot tā, ka cilvēkam ir dota griba, kas aktivizē cilvēku tādā veidā, lai viņš labi justos. Tāpēc tās (radības) ir gatavas saņemt visu piepildījumu, kādu Radītājs ir paredzējis radīšanas iecerē. Sākumā šī vēlme dvēselēs ir radīta egoistiska, bet iecerēts, ka tā pēc savas gribas kļūst altruistiska, līdz ar to pietuvinot cilvēku Radītājam, bet to cilvēks izdarīs pēc savas gribas, jo citādi nevar būt.

Šajā procesā iespējams izdalīt sekojošus etapus, kurus jau pieminējām, gan mazliet citādā veidā, un par kuriem mēs katrs diezgan viegli uzzinām, vienkārši koncentrēti iedziļinoties sevī, fiksējot savas reakcijas uz dažādiem notikumiem, vērojot citus cilvēkus – tātad, visu to uzzinām, rūpīgi pētot to pašu vien reālo dzīvi:

- 1) baudījuma gūšana sevis dēļ (gūšana gūšanas pēc) – egoistiska gūšana;
- 2) atdeve sevis dēļ (došana gūšanas pēc) – egoistiska došana (psiholoģijā diezgan liela līdzība ar altruistisko egoismu), kas pamazām pāraug patiesā atdevē.

Kopumā atbilde ir ļoti skaidra, un pamatā atkal balstās uz to, ka nav cita ceļa, kā tikai tas vienīgais – cilvēkam ir pēc savas brīvās gribas, saviem spēkiem jāklūst lielam. Tikai tādā vienīgā veidā viņš var līdzināties visaugstākā pašpietiekamības aspektam. Jo, kā tas daudzkārt jau bija teikts, visu

pārējo cilvēkam var iedot gatavu, par brīvu, bez cilvēka pūlēm. Visu pārējo viņš var izlūgties no Dieva, bet to, lai viss cilvēkā notiktu pēc viņa brīvās gribas, tas nu gan ir atkarīgs tikai no cilvēka paša. Tas ir viņa Lielais Darbs – pēc savas brīvās gribas kļūt aizvien līdzīgākam Radītājam.

Un tāpēc cilvēka ceļš – no pilnīgi pretējā punkta – kur viņš ir pretējs Radītājam, kas pamatā izpaužas kā viņa egoisms - uz aizvien lielāku tuvošanos Radītājam. Tāad atbilde ir tikai viena – tā vajag.

Cilvēks – radības centrs, un visa radība ir radīta viņam. Bet kam tas viss vajadzīgs vienkāršam, mazam cilvēkam? Kāpēc mazajam cilvēkam Radītājs radīja visas augstākās un zemākās pasaules?

Atbilde:

Viss Radītāja prieks no baudas sagādāšanas radībām sastāv tajā, lai radības izjustu Viņu kā Devēju. Tā priecājas tēvs spēlē ar bērnu. Tieši šī prieka un liksmes dēļ kopā ar pilnīgiem radījumiem Viņš ir radījis visu pasaules ēku, kuru mums vēl stāv priekšā atklāt. Radījumu attīstība virzienā uz mērķi notiek pa četrām sekojošām stadijām: nedzīvā; augu; dzīvnieku; cilvēka. Šīs pakāpes atspoguļo četras vēlmju pakāpes. Un, kaut arī galvenais ir ceturtais vēlmes saņemt līmenis, to iespējams sasniegt tikai pakāpeniskas attīstības veidā trijos iepriekšējos līmeņos.

Kā redzam, atbildēt uz visiem šiem pamatjautājumiem ir iespējams, tikai izprotot radīšanas galamērķi. Jo viss process norisinās tikai tādēļ, lai sasniegtu mērķi. Ja mēs teiktu, ka Radītājs radīja radības un to necības dēļ atstāja tās bez savas vadības, tad tas runātu par paša Radītāja nepilnvērtību. Tāpēc, gribi vai negribi, bet mēs kaut kādā veidā esam pilnīgi, jo citādi – jebkurš trūkums mūsos norādītu uz trūkumu viņā.

Tāad – atkārtosim vēlreiz, ka pasaules radīšanas mērķis bija sagādāt baudījumu un laimi radībām. Elementāra loģika ļauj saprast, ka, lai varētu kādam kaut ko labu iedot vai izdarīt, ir nepieciešams, lai tam otram tas būtu vajadzīgs, lai viņš to gribētu saņemt. Ar varu tu nevari būt ne labs, ne mīļš, jādomā gan, ka tas katram ir skaidrs, šeit es to vienkārši atgādinu. Iznāk, ka laimei mums bieži

pietrūkst tieši vēlmes pēc tās. Jo – ja ir vēlme, tad varam dabūt un varam nedabūt to laimi. Ja vēlmes nav – mēs to nevaram dabūt nekad, un tas ir likums, kas darbojas simts procentos gadījumu. Vērojumi dabā to apstiprina pilnīgi un galīgi. Visa pasaules filosofiskā un reliģiskā pieredze to apstiprina galīgi. Pie tam, tu nekad nevari saņemt vairāk, kā tava griba saņemt, kā tava vēlme. Reizēm saka – negaidīta laime. Nekā! Esiet godīgi pret sevi. Gan jau bija gana gribēta, vienkārši bija necerēta, nevis negribēta laime. Tāpēc ir tā, ka jāmacās gribēt būt laimīgiem. Un tad jau, ja būs pareizas attiecības ar Radītāju, ja ļausim viņam būt labam, tad pie Viņa jau nu apstāšanās nebūs! Ar šo sevis paša izdoto likumu rēķinās pat pats Radītājs. Tāpēc radīšanas mērķis paredz radīt cilvēku dvēselēs milzīgu vēlmi pēc laimes, ko arī tas pats Radītājs ir sagatavojis mums katram potenciāli, lai tas realizētos īstenībā pie noteiktiem nosacījumiem, pie noteikta koda, kuru izzināt un realizēt ir mūsu iespēja un pat uzdevums.

Kad nu esam atbildējuši uz pamatjautājumiem, varam nodoties padziļinātai to izpratnei, tātad attiecību veidošanas kultūrai starp Es un Ne Es. Kur tas notiek? Paradīzē, kur mēs visi, gan laimīgie, gan nelaimīgie, šobrīd arī atrodamies! Kaut arī mums ikkatram par to nav ne vismazākās nojausmas.

Vienotais garīgais lauks vai paradīze. Tas man ļoti patika, tāpēc pārņēmu no jūdaisma, gan kritiski izvērtējot savā intuīcijā un arī salīdzinot ar mums no Ne Es puses mūsu attīstībai paredzēto, vienmēr patieso, vienīgo patieso, un vienmēr un visur mūsu rīcībā esošo Svēto Dabas Grāmatu, ar tās likumiem un priekšrakstiem. Šajā sakarā Vienoto domas lauku varētu saukt arī par Dieva Dārzu (PARDES (Pšat – Remes – Druš - Sot) – vai mūsu mēlē, par Paradīzi), un patiesībā tas jau tas pats vien ir. Jo kas tad ir šī Paradīze – kā redzam, tas pat VISS. Interesanti gan tas, ka tajā noteikti bija un ir ietverta arī Mūsu Pasaule šī paša Pšat veidā. Tātad, mēs jau šobrīd esam Paradīzē, un nav nekādu šķēršļu, lai mēs šo savu dzimto zemi apgūtu pamatīgāk. Jo tā patiesi ir daudz plašāka, bagātīgāka un skaistāka, nekā šķiet pirmajā mirklī.

Latviešu valodas vārdnīca gan šo vārdu skaidro sekli un primitīvi. *Paradīze – pēc reliģiskiem priekšstatiem – vieta, kur dvēseles pēc nāves dzīvo svētlaimē.*

Bet, pēc maniem priekšstatiem, mēs tur esam jau šobrīd, un nav nekādas vajadzības sapņot par kaut kādu citu, vienkārši dziļāk un pamatīgāk jāiepazīst sava dzimtene un jāizmanto visas tajā slēptās iespējas. Un tas nav grābt sev pēc iespējas vairāk no Paradīzes dārgumiem, tā tiešām laikam nebūtu pareizākā motivācija. Pareizāk ir vienkārši pildīt Dieva nolikto uzdevumu, kā tas kaut vai ir raskstīts Bībelē.

Un Dievs tos svētīja un sacīja uz tiem: "Augļojieties un vairojieties! Piepildiet zemi un pakļaujiet sev to, un valdiet pār zivīm jūrā un putniem gaisā, un katru dzīvu radījumu, kas rāpo pa zemi."

Nu, ņemiet kā gribiet, iepazīt šo zemi, kur esam ievietoti, izzināt un pakļaut to sev, tas patiešām ir cilvēka uzdevums un pienākums. Nu kaut vai šis vien ir pilnīgi drošs attaisnojums zinātnes kā cilvēku labklājības ķīlas nepieciešamībai, un zinātnes kā Dieva izpratnes un dievbijības izveidošanas sevī īstais un patiesais ceļš, nu vismaz liela šī ceļa daļa.

Ceļš. Tātad, kā mēs jau daudzās vietās pārliecinājāmies, atrisinājums visam ir ētikā. Pašā sākumā pateikšu galveno, un pēc tam grimsim detaļās, izjūtās un pierādījumos. Galvenais ir šis: sekmīgai mūsu pasaules uztverei un cilvēka gribas realizācijai tajā, tātad šajās divās eksistences komponentēs, kuru nepārtraukta sabalansēšana ir vienlaicīgi cilvēka vienīgais uzdevums, vienīgais laimes un mūžīgas dzīves avots - bez telpas un laika idejas, kā trešā sastāvdaļa ir nepieciešama ētika.

Pamatā tā arī ir gala aksioma, kuras izteikšanas dēļ pamatā arī tapa šī grāmata. Jasaprot tā, ka nevis ētika kā piedeva, bet kā līdzvērtīga komponente. Liekās, ka tas tā nav, jo esam tā pieraduši – telpa un laiks ir pamats, idejiskais – virsbūve, piedēklis, bez kura var arī iztikt, bet kurš it kā izdaiļo to savu pamatu. Bet te visas trīs tiek pasludinātas esam vienlīdzīgas nozīmības un spēka ziņā. Daudz vietas vēlāk šajā nodaļā būs veltīts tieši tam, lai parādītu, ka ētika nevis tikai reizēm var, nevis ir kā kāds brīnums, bet ikdienā, uz katra soļa maina telpu un laiku. Bez ētikas vienkārši nav iespējama realitātes uztvere, nav iespējama sakarīga savas brīvās gribas realizācija.

Un tagad aplūkosim konkrēti, ko tad mēs iegūstam garīgajā darbā no Vienotā Lauka teorijas. Tas

ir sekojošā tēze, ar kuru mēs jau sastapāmies, bet nu jau pienācis laiks to aptvert ļoti dziļi, un padarīt par sevis paša neatņemamu sastāvdaļu:

Priekš jebkura cilvēka garīgajā dzīvē pastāv tikai divas kategorijas jebšu darbojošās personas - “Es” un “Ne Es”, kuras rezultātā apvienojas vienā (bet tas ir tik tālā perspektīvā, ka šobrīd par tādām lietām nebūtu galva jālauza). Un patiesi, tas, ka jūs nosauksiet šo “Ne Es” kādā citā vārdā, lietas būtību nemainīs ne vismazākajā mērā. Katrs var izvēlēties savu apzīmējumu jebšu vārdu. Pie tam, šo vārdu var būt vairāki, un katru variet izmantot attiecīgās dzīves situācijās vai atšķirīgos garīgas prakses brīžos. Šeit svarīgi ir tikai tas, lai šī tēze kļūtu katram no mums centrālā. Neurofizioloģiski tas sasaucās ar dominantes principu. Un tad visas pārējās dzīves vai garīgās prakses situācijas jūs automātiski asociatīvi satuvinās ar šo pamattēzi. Lieta tāda, ka šādiem automātiskiem kodoliem jābūt tādiem, kas labi saderās ar visu, kas norisinās jūsu prātos, emocijās, galvās, neironu ķēdēs, bioķīmiskajās un endokrīnajās sistēmās. Un tā ir tā atslēga. Jebkurš kairinātājs, kas saistīts ar situāciju, kas jūsu prātos un smadzenēs ir saistīta ar šo centrālo miera ostu, automātiski, kaut uz brīdi, noved tur, šajā miera ostā. Kaut uz brīdi organisms nonāk harmonijas un maksimālas tobrīd iespējamās veselības un laimes stāvoklī. Cilvēks sasniedz savu mērķi, viņš kļūst tajā brīdī laimīgs maksimālajā, tajā brīdī likteņa pieļaujamā mērā (tātad, viņš izdara no savas puses absolūti visu savas laimes un savas veselības labā).

Garīgās darbības galējais mērķis ir ar brīvas gribas vadīta Es spēku panākt priekš sevis šo abu kategoriju pilnīgu apvienību, kurā tomēr Es saglabā savu Es individuālo apziņu. Šāda stāvokļa sasniegšana tad arī nodrošina pilnīgu laimi un potenciālu nemirstību. Ir pieļaujams pirmajā etapā uzturēt šos divus – egoistisku laimi un egoistisku tieksmi pēc nemirstības par dzinūļiem un motivācijas uzturētājiem šajā garīgajā darbībā. Šo jautājumu tagad aplūkosim detalizēti.

Tātad, priekš manis ir tikai Viņš. Tas nozīmē, ka pasaulē nav nekāda cita spēka, kuram būtu iespējams kaut ko izdarīt pret Radītāju. Gribu piebilst, ka Viņš praktiski nav apspriežams, tā ir tikai tāda idejiska kategorija, kas vispār nepieciešama, un viss. Visas reālās sadarbības noris ar Ne Es. Bet

nedrīkst aizmirst, ka šis Ne Es visu laiku mainās proporcionāli manai maiņai, un vienmēr ir man mērķis un paraugs, kam līdzināties. Un, tā kā mūsu atšķirība nekad nav pārāk liela, tad man te nekad nav problēmu. Katram cilvēkam ir šis Ne Es. Vienkāršā veidā tas izpaužas kā sirdsapziņa un kā liktenis – tas ir personīgajā ziņā. Bet tā ir arī daba, dabas likumi u.t.t., tai mērā, kādā es esmu spējīgs tos uztvert, saprast un izjust.

Vai tas nav pretrunā ar mūsu ikdienas pieredzi? Mēs taču ik uz soļa pasaulē it kā redzam lietas un spēkus, kas it kā noliedz augstāko spēku eksistenci. Lieta tāda, ka tieši tāda ir Radītāja vēlēšanās. Tā ir vienīgā iespēja ļaut mums pašiem sevi izveidot laimīgus, pašiem sev izcīnīt mūžību. Tāpēc mums ir radīti it kā nelabvēlīgi apstākļi, kad mums ir slikti, kad netiek uzklauskātas mūsu lūgšanas, netiek pieņemti mūsu ziedojumi, cilvēki pret mums ir netaisni, slikti, daba ir nelabvēlīga. Tātad, pasaulē ir jāpastāv lietām, kas jau no paša sākuma mūs novirza no pareizā ceļa, un, lai nu par ko, bet par tādu lietu trūkumu, paldies dievam, mēs nevaram sūdzēties!

Bet mērķis šīm negācijām tātad ir tāds, lai ar to palīdzību cilvēks nonāktu pie pilnīgas nepieciešamības pēc Radītāja palīdzības viņam, jo citādi cilvēks redz, ka viņš iet bojā. Un ne tikai tas, ka viņš netiek uz priekšu garīgā darbā, viņš nespēj apmierināt pat daudz zemākas savas tīri egoistiskās vajadzības. Kādā brīdī cilvēks saprot, ka nav taču neviena, šajā mūsu drauga – Ne Es personā (un šis Ne Es ir būtībā milzīgi ietilpīgs, tik milzīgi, ka tur ietilpst pat paša Radītāja jēdziens – bet nejaukt, ne jau pats Radītājs, tikai jēdziens, kādu nu kurā brīdī mana persona to ir spējīga iztēloties, pie tam ar visai labvēlīgu, bet reizē arī visai viltīgu paša Ne Es piedalīšanos), kas var viņam palīdzēt, kā pats Radītājs. Tas pats, kurš ar vienu roku atņem, lai ar otru dotu.

Un tagad pats negaidītākais – izrādās, ka visas šīs “negatīvās” darbības un sava ”vaiga apslēpšana” iziet no paša Radītāja, tāpēc, ka tieši tā jābūt, un nevis kā kāds sods par to, ka cilvēks nav bijis labs, un viņam nav bijis spēka sevi pārvarēt. (Tātad, tas pamatā attiecas ne jau uz mūsu pagātni, senčiem, ābola ēšanu, bet gan uz šodienu, uz mūsu katra ikdienu – tā to vajadzētu saprast, kaut arī tas

nebūt nav viegli, jo, nenoliedzami taču ir tas, ka mūsu darbi ietekmē mūsu likteni). Un patiesībā tas ir vēl trakāk – tikai tam, kurš patiesi vēlas pietuvoties Radītājam, tiek sniegta šāda palīdzība no augšas, neļaujot viņam samierināties ar mazumiņu, un palikt attiecībās bērna un vecāku līmenī, kurš visu saņem gatavu. Lai viņam nebūtu iespēja teikt, ka viņam, paldies Dievam ir sava iztikšana, savs jumts virs galvas, sava sieva, bērni, ģimene, savs auto un sava lidmašīna, sava reliģija un savi labie darbi – un vai tad viņam kaut kā trūkst? Trakas lietas – ko Dievs mīl, to viņš kārdina un pārmāca!

Tikai nesajauksim gan vienu – Ne Es nav primitīvs, kā visur, tā arī šajā jomā viņš nav visu šādu saprašanu cilvēkam iedevis tieši, bet izdarījis tā, kā tas labā spēlē pieklājas, lai cilvēks pats atklāj šo sakarību. Un šī maskarāde pastāv iekš tam, ka arī milzīgai daļai bezjēdzīgu, slinku, nevīžīgu cilvēku tiek radīti ārēji identiski apstākļi. Atrisini nu šo rēbusu. Un vēl, ja katram šis uzdevums pašam jāveic, tad kādēļ gan es atļaujos to te rakstīt. Nu, tā ir starpība, tieši cilvēkam tiek atļauts šo to tieši izdarīt citu cilvēku labā, pat to, ko neatļaujās tieši pats Radītājs. Viņš atklāj daļu uzdevuma, padara to vieglāku, ja viņš pats uzskata par vajadzīgu kādā brīdī to pieļaut. Jo pārāk grūts uzdevums, kā zināms, var paralizēt interesi. Un tas, ka viens cilvēks to tomēr izdara, un parāda citam, rada šajā citā interesi un cerību, ka varbūt viņš pats to izdarīs vēl labāk. Un noteikti izdarīs, jo katram beigu galā vienalga tas viss jāveic pašam, un pie tam pilnīgi individuāli. Mans teiktais var būt tikai ierosinājums, neviens cilvēks nekad to neizmantos tieši, augstākais viņš var ierosināties.

Un, ja tikai patiesām cilvēkā ir patiesa vēlēšanās, tad tāds cilvēks saņem palīdzību no augšas, un vienmēr viņam tiek parādīts, cik viņš ir slikts dotajā momentā (slikts – attālināts no Radītāja noteiktās pasaules kārtības; labs – tai tuvs), tātad, sūta viņam domas un spriedumus, kas vērsti pret garīgu darbību. Un viss priekš tam, lai parādītu, ka viņš neatrodas pilnīgā kontaktā ar Radītāju. (Precizēju, ka te nav kļūda, uzrakstīts ir pareizi, bet neprasiet man, kāpēc šķiet esam pretruna – tas ir jums jāatklāj katram pašam, tāpat kā vēl šur un tur grāmatā, galvenokārt šajā nodaļā un arī turpmāk).

Un, lai kā cilvēks censtos sevi pārvarēt, viņš vienmēr redz, ka atrodas stāvoklī, kas ir tāls no

pilnības. Viņam vienmēr ir sūdzības un pretenzijas pret Radītāju. Un tas nodara cilvēkam sāpes – kāpēc viņš nespēj dzīvot saskaņā ar Radītāju? Kamēr nenonāk pie secinājuma, ka nav viņā nekā no svētuma. Un, ja arī brīžam saņem kādu impulsu no augšas, kas to uz kādu brīdi atdzīvina, tad tūlīt pat atkal krīt atpakaļ zemā stāvoklī. Un tomēr, tas viss ir ceļš uz apziņu, ka tikai Radītājs var palīdzēt un pietuvināt viņu sev pa īstam.

Cilvēkam vienmēr jācenšas iet pa tuvināšanās ceļu ar Radītāju, lai visas viņa domas būtu par Viņu. Un, pat ja viņš atrodas visdrausmīgākajā stāvoklī, kad nevar būt dziļākas krišanas, par esošo, vienalga nevajag iziet ārpus Radītāja varas, sakot, ka pastāv cita vara, kas neļauj viņam ieiet svētumā, un ka tās spēkos ir darīt labu vai ļaunu. Tas nozīmē, ka nedrīkst domāt, ka it kā ir vara tumšajiem spēkiem, un ka tumšie spēki neļauj cilvēkam darīt labus darbus un iet pa Radītāja ceļu – bet otrādi, atcerieties, ka to visu dara Radītājs. Ja kāds saka, ka pasaulē ir citi spēki, tas kalpo citiem dieviem. Un ne ar savu neticību Radītājam viņš izdara noziegumu – bet ar to, ka domā, ka it kā pastāv cita vara un spēks, izņemot Radītāju. Vēl vairāk, ja viņš uzskata, ka cilvēkam ir personiskā vara, tas ir, saka, ka vakar viņš pats negribēja iet pa Radītāja ceļu, tad arī tas ir uzskatāms par neticības pārkāpumu. Jo viņš taču tad netic, ka tikai Radītājs ir pasaules valdnieks.

Te es gribu, lai lasītājs neapmulstu. Vārds Radītājs, vai Dievs, vai tam līdzīgs, ir vairāk, nekā Ne Es, kurš jebkurā brīdī man ir Viss, bet tā tomēr ir tikai Radītāja dotā dāvana tieši personiski man. Tāpēc es varu teikt nevis Radītājs, bet Ne Es, jo tas ir mans personīgais Dievs dotajā manā attīstības stadijā. Ja jau es spēlēju spēli ar Ne Es, tad tas, par ko tagad ir runa, jau arī šīs pat spēles vien ir.

Tātad, ir mums labi jāsaprot, un nekad to nedrīkstam aizmirst, ka šī divvaldība – Es un Ne Es, ir tikai etaps, būtībā tā ir mānīga pieeja, jo patiesībā vienalga visu dara tikai un vienīgi Viņš – Radītājs. Bet to, kā tad šajā stadijā mēs paši paliekam ar visu savu apziņu un arī brīvo gribu, to katrs sapratīs tikai tad, kad līdz tam nonāks. Nedaudz loģiski mēs to paanalizēsim pēc brīža, bet te ar loģiku vien par maz. Tāpēc nevajag velti raizēties, kā tā loģika vēlāk salāgosies, sakārtosies, - ja pašiem būs grūti,

piepalīdzēs, jo tas viss tā ir paredzēts, un nekad mūs te neatstās bez palīdzības un izpratnes, sevišķi, ja jau būsim tik bezgala tālu tikuši. Ja cilvēks jūt, ka nu viņš atrodas pacēlumā, un kaut nedaudz izjūt garīga darba garšu, tad tas ir tāpēc, ka Radītājs viņu ir pietuvinājis sev. Tomēr, tas viss nav atkarīgs no paša cilvēka, bet tikai no Radītāja. Un kāpēc šobrīd cilvēks ir tīkams Radītājam, un pēc tam – nē, nav cilvēka spēkos ar viņa ārējo saprātu to saprast, pietiek, ka katrs saprot tik, cik viņam atvēlēts, un viņš var sevi mierināt ar domu, ka tā nepaliks, jo tālāk, jo tiks atvēlēta pilnīgāka izpratnes laimes sajūta (un nekad nepazaudējiet sevī otrā plāna, fona ideju, ka cilvēks Radītājam vienmēr ir maksimāli tuvs, tas, ko iepriekš uzrakstīju, ka cilvēks reizēm nav tīkams Radītājam, ir jāsaprot tikai un vienīgi tā, ka tas ir atkarīgs tikai un vienīgi no Es un Ne Es spēles, kas noris maksimāli godīgi, un vienmēr – pēc noteikumiem, kaut arī visai sarežģītiem – un ja cilvēks ir nospēlējis tā, ka viņam par atbildi ir jāsaņem ideja, ka viņš – cilvēks nav tuvs Radītājam, tad viņš to arī saņems, un tā viņam liksies visīstākā īstenība, kāda vien var būt; vienīgi mierinājums ir tāds, ka cilvēks var kļūt aizvien izsmalcinātāks spēlētājs, pat virtuozu virtuozs, un tikai un vienīgi, simts procentīgi tas ir atkarīgs tikai no viņa paša, no viņa brīvās gribas).

Un vēl viena ļoti būtiska saspēles nianse - ciešot no tā, ka Radītājs nepietuvina viņu sev, cilvēkam jāuzmanās, lai nepārdzīvotu pats par sevi, par savu attālinājumu no Radītāja. Jo tad taču viņš rūpēsies par personiskā labuma gūšanu – bet gūstošais ir attālināts no Radītāja. Viņam ir jānoskumst, ka tas ir sāpīgi Radītājam. Tā kā redziet, te sākās šīs spēles meistargājieni, kas to padara patiešām virtuozu, tā ir spēle ļoti daudzus gājienus uz priekšu! Lai labāk to varētu stādīties priekšā, aplūkosim analogiju ar mūsu pašu organismu. Lai kādā mazā orgānā arī nebūtu sāpe, viņš vienmēr to galvenokārt izjūt prātā un sirdī, jo tie ir cilvēka būtība. Un nevar taču salīdzināt pārdzīvojuma spēku atsevišķā orgānā ar sajūtas spēku cilvēkā kopumā. Tā arī sāpe, kuru izjūt cilvēks par to, ka viņš ir tālu no Radītāja. Jo cilvēks taču ir tikai atsevišķs orgāns kopīgā organismā. Un, nepieskaitot sāpes par attālināšanos sev, glābjās no nokļūšanas vēlmes varā saņemt sava labuma dēļ, jo pēdējā vēlme ir tieši

tā, kas attālina no Radītāja.

Tieši tāpat, kad cilvēks sajūt, ka viņš nedaudz pietuvināts svētumam, un par to viņam ir prieks, tātad prieks par to, ka viņš ir izpelnījies Radītāja atzīšanu, - arī tad viņam ir pienākums sacīt, ka galvenais viņa priekā ir tas, ka šobrīd ir prieks augšā, pie Radītāja, par to, ka šai viņa sistēmai bija iespēja pietuvināt viņu – cilvēku - sev, tātad pietuvināt sev savu atsevišķo orgānu, un viņai šis orgāns nav jāatstumj no sevis. Redziet, tā izpaužās šī jaukā un patiesā sadarbība, šī brīnīšķā spēle. Te noteikumus ievēro abas puses. Tātad, kā mēs labi zinām, pastāv likums – līdzīgas īpašības garīgā plānā satuvina, atšķirīgas attālina. Un, kaut arī Radītājs, bez šaubām, varēja tuvināt un attālināt, kā vien grib, ja viņš reiz ir piedāvājis spēlēt šo jauko spēli (caur sevis speciāli man izveidotu konstrukciju jebšu algoritmu – Ne Es) savam partnerim, un viņš to katram no mums piedāvā labprāt, jo ir jauks un aizrautīgs, bet neazartisks spēlmanis, ja viņš šo spēli piedāvā, tad taču neies pats sev jaukt tās burvību mainot haotiski noteikumus! Un tāpēc, uzvedās uz šīs spēles laiku tieši tāpat kā partneris, un tāpēc arī priecājas par mūsu tādiem gājieniem, kas tuvina uzvaru. Šī ir jauka spēle, iedomājieties tikai, tā ir līdzīga zemes spēlēm, bet tai ir arī atšķirības, kas šo spēli padara dievišķīgu. Iedomājieties tikai, kādi brīnumi, spēlē katrs ar visu spēku, abi savā starpā sacenšās, bet – zaudējums abiem kopējs, uzvara abiem kopēja – nekad nav tā, ka viens uzvar, otrs zaudē. Padomājiet par to, tas tiešām ir to vērts. Un ir taču vērts šādas spēles spēlēt!

Pozitīvā atgriezeniskā saite. Tātad vēlreiz - no tā, ka cilvēkam ir ļauts sagādāt prieku Radītājam, ir prieks un laime arī viņam pašam. Un tas nav viss, ja ir prieks daļai, tad no tā arī visam kopumam prieks, utt., tā kā ieslēdzas tāda kā pozitīvā atgriezeniskā saite, un kopējais guvums, un, līdz ar to arī katra partnera atsevišķais guvums šādā ciklā aug un aug. Šādi apsverot, cilvēks atsakās no sava atsevišķuma un nenokļūst tumšo spēku varā.

Bet – vēlme saņemt taču ir cilvēka pats kodols, viņa pamatīpašība, jo tajā – viss cilvēks. Jo viss, kas ir cilvēkā, izņemot šo vēlmi, nepieder radībai, bet attiecās uz Radītāju. Bet šo īpašību saņemt

cilvēkam ir jāizlabo, jāpārvērš par altruistisku, par ņemšanu došanas dēļ. Tātad, cilvēkam ir jāsaņem prieku un baudu tikai tādēļ, ka tas rada baudīšanu debesīs – par to, ka bauda radība, jo tajā apstākļi taču ir koncentrēti radīšanas mērķis, tātad, lai sagādātu prieku un baudu radījumiem.

Un tāpēc cilvēkam ir uzlikts pienākums ieklausīties padomos – kā viņš var sagādāt baudījumu Radītājam, un, neapšaubāmi, ja viņam būs baudījums, tad tas būs arī Radītājam. Tāpēc viņam vienmēr jācenšas atrasties Radītāja mājokļos, un tad viņam būs iespējamība izklaidēties Viņa dārgumu krātuvēs, ar ko viņš, bez šaubām, sagādās iepriecinājumu Radītājam. Tāpēc visiem viņa centieniem jābūt tikai debesu vārdā.

Kas ir cilvēks? Vienotā lauka teorijas gaismā diezgan ievērojami mainās vispārpieņemtie uzskati par to, kas tad īsti ir cilvēks. Es domāju, ka vairums lasītāju piekritīs, ka par nosacīti “visvispārpieņemtākajiem” varētu saukt uzskatus, kuru pamatā ir cilvēka iedalījums trīs daļās – miesa, gars un dvēsele. Kā jau vairākkārt minēju iepriekš, šis dalījums tomēr ir apgrūtināts, tāds kā shematisks, un diezgan nedabisks. Šo dalījumu viegli pieņemt neiedziļinoties. Bet vienmēr šo frakciju starpā paliek praktiski nepārvarama siena.

Vienotais Garīgais lauks ievērojami atvieglo kopēja priekšstata veidošanu par cilvēku. Šīs trīs (un vairāk) komponentes paliek, tikai tiek citādi interpretētas. Svarīgi, lai jūs saprastu, ka ir lietderīgi šobrīd uzdot šo jautājumu, bet ne līdz galam atbildēt. Svarīgi, lai jūs lasot neaizmirstu, ka šī grāmata nav nekāds traktāts par visādām pasaulīgām un pārpasaulīgām gudrībām. Tā ir praktiska metodoloģija, kas vada cilvēku uz labāku sajūtu un veselību. Un te, ja manuprāt tā vajag, tad atkāpes no šāda tāda vispārpieņemta izklāsta stila uzskatu par pieņemamām. Te tas pamatmērķis nosaka visu. Un jādara tā – jāpadomā par to, kas ir cilvēks tad, kad būsiet izlasījuši visu grāmatu, sevišķi turpmāko sadaļu par domām un sirdi. Un, ja tad jutīsiet, ka vajag, tad atgriezieties šai vietā, un turpiniet lasīt atkal uz priekšu. Un nevaicājiet man šobrīd lieki, kāpēc. Vienkārši, tā vajag, tāda ir metodika, tāds ir kods. Un, ja beigās kādam patiešām atklāsies arī kādas, varbūt patiešām nopietnas gudrības, nu tad viņam būs

veicies.

Cilvēka raksturs. Rakstura izpratnē un lomā VGL ienes diezgan lielas korekcijas. Tā kā darbojošās personas te ir tikai divas, tad attiecībā uz raksturu notiek sekojošais. Cilvēks nāk pasaulē ar konkrētu rakstura īpašību starta paketi. Tā kā to nu viņš nekādā ziņā nav izvēlējis, tad tas patiesībā viņam nepieder. Tas nav viņš pats. (Es šeit negribētu nodoties dziļākai analīzei – par to, ka ir taču pats, jo it kā iepriekšējās dzīvēs ir nopelnījis to, kāds šeit piedzimis. Stingri ņemot, tam mēs varam vienīgi ticēt, bet tas tieši nav pārbaudāms). Cilvēks pats ir tikai un vienīgi tā viņa daļa, kuru viņš ir pats izveidojis. Un, tā kā darbojošās personas ir tikai divas, tad pilnīgi viss, ko cilvēks saņem savās sajūtās, atrodas vai nu viņa, vai arī partnera ietekmes sfērā, vai arī abu kopējā ietekmes zonā.

Jo mēs jau noskaidrojām, ka cilvēka pats kodols ir tikai un vienīgi viņa esamības apziņa, kas uztver sava partnera idejas, vai pats ražo idejas; un otrs – visu laiku mainīgas sajūtas, kas, tāpat kā idejas, vai nu tiek ieliktas no ārienes, vai tiek radītas paša gribas iespaidā, vai to ģenēze ir maisīta, un vēl ir trešais – absolūti neatņemama īpašība, kas nāk no dzimšanas, un neizzūd ne šai ne citā saulē, un tā ir vēlme ņemt, kas patiesībā ir vienīgā lieta, ko Radītājs radīja “no nekā”, jo tas ir tas, kas viņā pašā nekad nav bijis, nav un nebūs.

Tāpēc arī rakstura īpašības būtībā nebūt nav pats cilvēks, bet tikai viena īpašību specifiska grupa, tāpat kā mājas, koki, kaži, citu cilvēku raksturi utt., kas kā filma visu laiku slīd sava Es apziņas priekšā. Tie visi ir spēles atainojumi, kas mainās spēles gaitā. Es negribu un pat nevaru to te vairāk sīkāk izvērst, bet katrs pie labas gribas to tagad jau var veikt pats – ja ne tagad, tad vēlāk.

Cilvēks un daba. Ļoti interesants kļūst skatījums uz dabu. Tā kā dabas pamatlikumi un pamatstruktūra ir tas, ko mēs vispār nespējam ietekmēt ar savu gribu, tad, tā kā spēles dalībnieki ir tikai divi, tad tos simtprocentīgi ietekmē Partneris. Un, līdz ar to – nav vis daba, bet Daba – par visiem simts procentiem Radītāja gribas izpausme! Tā mazā daļiņa, ko mēs varam dabā izmainīt, līdz ar to noteikti ir daļa no mūsu dialoga un spēles ar Radītāju. Ļoti interesanti, ka, tā kā daba tiek uzturēta un

mainīta tikai un vienīgi Radītāja garā un pēc Viņa gribas, tad tas, ko “mēs izdarām dabā”, nu kaut vai izrokam lāpstu zemes, ir uzskatāms kā tāds, kas ir saņēmis Radītāja akceptu, viņš to labprātīgi ir paņēmis savā prātā, savā garā un uztur. Līdz ar to, tas, ko mēs izdarām dabā, lokāli pārkārtojam dabas ne jau pamata, bet virspusējākos likumus, kļūst uztverams arī citām radībām, citiem nedzīvjiem priekšmetiem, citiem augiem, dzīvniekiem un cilvēkiem. Kā tad nedzīvjiem – nu tā, ka, ja mēs, piemēram, iebuktējam auto spārnu, tad šis spārns, ar to saistītie objekti un viss auto kopā, tā imidžs ir spiesti šo faktu pēc Radītāja akcepta pieņemt. Un citi dabas spēki, un arī citi cilvēki to uz priekšu respektē. Nu kaut vai uz sabuktēta auto uzsnigušais sniegs sasēstās tā, ka veido sabuktēta, un nevis nebuktēta auto kontūru. (Un vai jūs patiešām, nu pa īstam, nevis automātiski, esiet spējīgi iedomāties, ka katrā sniega pārslīnā ir iekodēts mehānisms, kas saprot, ka es taču to auto iebuktēju, un tāpēc uz auto spārna ir iedobums, un tāpēc viņai ir jānokrīt kādus piecus centimetrus zemāk? Vai varbūt jūs pilnā prātā spējat saskatīt šādu mehānismu šai auto spārnā, ka tas ļauj sniegpārslīnai nosēsties zemāk? Man gan šķiet, ka tam visam vajag reāla prāta un atmiņas, kas taču nav ne bleķim, ne sniegpārslīnai). Un tas uz priekšu notiek simtprocentīgi visos gadījumos (protams, izņemot tos, kad spēles partnerim var pēkšņi labpatikties nodemonstrēt kādu brīnumi, ko, kā mēs visi no pieredzes zinām, viņš parasti gan nemēdz darīt), un tā uzvedas visi dabas “spēki” (kāpēc pēdiņās – ja nesaprotat, tad jums vēl un vēl jāparlasa nodaļa par matēriju), kas te ir iesaistīti. Tā kā cilvēks ne tikai ir sasisis savu vai svešu auto, bet uz ilgu laiku pamainījis daudzu lokāli izpaudošos dabas spēku (un kāpēc te nav pēdiņās – ja tas jums nav skaidrs, tad jāatsvaidzina tas, kas grāmatā teikts par vārdu nozīmēm) uzvedību. Vai tas nav vareni?! Un, lai tas viss neaizietu par tālu, un nebūtu Radītājam pārāk jāseko visām cilvēka šāda veida kopumā bezjēdzīgām spēlītēm, tad viņš ir izdarījis tā, lai entropijas likums pamazām likvidētu jebkuru cilvēka iedarbību, atstājot dabu tās pirmatnējā veidā. Tātad - pasaulē eksistē tāda ļoti vispārināta Radītāja gribas izpausme, ko mēs pazīstam kā entropijas likumu. Tas nosaka, ka visas no ārienes akceptētās iedarbības Radītājs realizē tikai kādu brīdi, un tad viss sabrūk, sadēdē, pārvēršas tādā

stāvoklī, kā tas bija līdz šīm izmaiņām. Nu, lai visu laiku šis spēles lauks atjaunotos, kaut vai kā tāfeli notīra ar lupatu, lai atkal var rakstīt jaunas formulas.

Tātad, kopumā un īsumā. Daba ir vienīgā pilnīgi drošā Radītāja radītā cilvēka lietošanas instrukcija. Nenoliedzami, ka pastāv milzīgs daudzums tā saucamo svēto rakstu, kas it kā ir Radītāja nodiktēti kādam konkrētam pierakstītājam. Tikai tie vienkārši ir ar ļoti lielu cilvēka ietekmes piemaisījumu, pie kam ir praktiski neiespējami izdalīt “tīro Dieva daļu” no cilvēka daļas. Dabā, savukārt, šo cilvēcisko piemaisījumu iespējams atdalīt viegli un absolūti pārlicinoši. Daba ir cilvēka cienīgāka Radītāja grāmata. Tā ir gan ļoti nopietna un atkarojama, bet reizē – slēpta, tieši tāda, kāda vajadzīga, lai palīdzētu cilvēkam veikt galveno dzīves uzdevumu – iepazīt pašu Radītāju, gūt no tā prieku, laimi un baudu, bezgalīgi lielu un mūžīgu laimi, prieku un baudu, pie kam, paveicot to visu pēc savas brīvas gribas. Cilvēka cienīgi ir atrisināt tīras, Radītāja vienpersoniski radītas mīklas, kā tas ir ar dabu, nevis risināt Radītāja mīklas ne tīrā, precīzi Radītāja iecerētā veidā, bet risināt cilvēku darbības rezultātā radušās mīklas, kā tas ir ar svētajiem rakstiem un, lielā mērā, arī ar ne īsti augstvērtīgiem zinātniskajiem dabas pētījumiem. Un, saistot to ar ētiku, viegli sapratīsim, ka gan svēto rakstu, gan zinātnes šedevru kvalitāte un ticamība visaugstākajā mērā ir atkarīga no to uztvērēju un veidotāju morāliskajām īpašībām.

Vērojumi dabā saistībā ar Vienotā Garīgā lauka teoriju. Salīdzinām cilvēku ar dabu, un ko Bībele par to saka. Daudz nedomājot un neiedziļinoties, mēs sakām, ka cilvēks ir dabas kronis. Mēģināsim to aplūkot objektīvi. Vai tiešām tas tā ir? Patiesība izrādās citāda, un tas ir vērojams ik uz soļa.

Mērenība. Dabā viss ir iekārtots tā, ka katra tās daļa, katrs augs, katrs dzīvnieks ņem no ārienes, no citiem, tikai tik daudz, cik tam nepieciešams savu funkciju veikšanai. Dzīvnieks pamatā nenogalina citu dzīvnieku, ja nav izsalcis, vienkārši nogalināšanas prieka pēc. Dzīvnieks neēd vairāk, kā viņam vajadzīgs dzīvībai. Cilvēks reizēm var ēst bez sāta, tikai ēšanas prieka pēc. Cilvēks var raust bagātību,

atņemot pēdējo līdzcilvēkam. Dabā valda mērenība, cilvēks bieži ir negausīgs.

Vienotība. Dabā viss līdz pēdējam sīkumam precīzi pilda savu uzdevumu. Katra dabas daļa mijiedarbojas ar citām pēc vienāda algoritma – lai būtu labi visai sistēmai kopumā. Tāpēc dabā visu laiku tiek saņemts, lai pārstrādātu, un pēc tam atodotu tālāk – citiem. Cilvēks labprāt otram neko nedod. Daba ir altruistiska, cilvēks ir egoistisks.

Zinot cilvēka dabu, mēs saprotam, ka cilvēks tiešām jūtas liels, jūtas dabas kungs. It kā jau būtu pamats, kā es iepriekš teicu, jo Bībelē Elokims, kad bija radījis cilvēku, tad novēlēja tam sev pakļaut zemi (dabu) un valdīt pār visu dzīvo radību (מְהַלְכֵם *tos svētīja un sacīja uz tiem: "Augļojieties un vairojieties! Piepildiet zemi un pakļaujiet sev to, un valdiet pār zivīm jūrā un putniem gaisā, un katru dzīvu radījumu, kas rāpo pa zemi."*) Kā tad tā – nepilnīgais lai valda pār pilnīgo? Tātad kaut kas šajā cilvēkā tomēr ir īpašs. Ļoti iespējams, tas, ka viņš tika radīts pēc šī paša Radītāja tēla līdzības. (*Tad Dievs sacīja: "Darīsim cilvēku pēc mūsu tēla un pēc mūsu līdzības; tie lai valda pār zivīm jūrā un pār putniem gaisā, un pār lopiem, un pār visu zemi un visiem rāpuļiem, kas rāpo zemes virsū."* - wayyō 'mer 'ēlōhīm na 'āšeh 'ādām bašalēmēnū kidāmūtēnū wəyirədū bīdāgāt hayyām ūḅə 'wōf haššāmayim ūḅabəhēmā ūḅəḳāl-hā 'āreš ūḅəḳāl-hāremeš hārōmēs 'al-hā 'āreš).

Un vēl - *Un Dievs radīja cilvēku pēc Sava tēla, pēc Dieva tēla Viņš to radīja, vīrieti un sievieti Viņš radīja.* - wayyibərā ' 'ēlōhīm 'et-hā 'ādām bašalēmwō bašelem 'ēlōhīm bārā' 'ōṭwō zākār ūnaqēbā bārā' 'ōṭām.

Šajā vietā patiešām ir vērts uzkavēties. Vispirms vienosimies par sekojošo. Tas, ka izvēlējamies par savu galveno Svēto Grāmatu Dabu, nebūt taču nenozīmē, ka mēs nedrīkstam smelt idejas un iedvesmu citos rakstos, vienalga, vai Dieva, vai cilvēku radītos. Tikai kritiski gan izvērtēsim, jebkurā jautājumā Dabai dodot augstāko vērtību, autoritāti un prioritāti. Bet nu konkrēti, par šiem Bībeles apgalvojumiem. Ieskatīties rūpīgi, pirmajā ir runāts daudzskaitlī – darīsim, bet otrajā vienskaitlī – radīja. Arī vārdi dažādi, tie ir tikai līdzīgi, bet galvenais - par to skaitli. Dievs nesauc sevi, vismaz šeit,

daudzskaitlī, tā pagodinot sevi, kā kāds karalis. Jo tepat blakus taču skaidri – viens radīja. Tātad, kas ir tie, kopā ar ko Dievs paredzēja darīt. Fabrika, kāda pētnieciska laboratorija, konstruktoru birojs? Neiespējami, Dievs taču visu rada tikai ar savu domu. Kļūda pierakstā, paviršība, vienaldzība pret uzrakstīto arī nē taču, pārāk jau nopietna šī grāmata, pat ja būtu cilvēku koriģēta. Laikam gan viss ir daudz, daudz nopietnāk.

Es te negribu pretendēt uz spēju dziļi analizēt Bībeles tekstus, kā jau teicu, es to izmantoju tikai ideju aizguvei, kuras noteikti visas pēc tam tiek analizētas Svētās Grāmatas Dabas gaismā. Un ideju turpmākai analīzei es šeit paņemu sekojošo: Darīsim daudzskaitlī nozīmē – darīsim, izveidosim kopā – Es, Radītājs un Tu, Cilvēks. Tas būs mūsu kopējs projekts, mēs būsime divi autori. To, manuprāt, ļoti stingri apliecina vēl viena sakarība. Kad Elokims bija jebkuru Pasaules radīšanas darba etapu paveicis, tad tūlīt seko – un Viņš redzēja to labu esam. Bet tā nav pēc cilvēka radīšanas. Un tajā otrajā daļā, ko es augstāk citēju, tur ir skaidrs. Vienskaitlī Radītājs padarīja savu darba daļu, un viss. Cilvēka darba daļa šajā kopīgajā projektā tiek visu laiku darīta. Radītājam tas veicās ātrāk, vienā mirklī, cilvēkam, kā mazāk pieredzējušam radītājam, vienkārši nepieciešams nedaudz vairāk laika, iespējams arī, ka daļot pienākumus, cilvēkam tika iedota tā lielākā un grūtākā darba daļa.

Tā tad arī ir atbilde uz jautājumu, kāpēc cilvēks saucams par dabas kroni. Jā, viņš patiešām ir dabas kronis, tikai cilvēks ir pustaistīts dabas kronis! Daba ir instrukcija, kā cilvēkam to darbu līdz galam izdarīt. Un šī taisīšana līdz galam jānovēd cilvēkam, tas ir viņa nepadarītais darbs. Nu un Radītājs, Elokims, redzot, ka varbūt pārāk smagu nastu uzvēlis uz partnera pleciem, ir gatavs visādi viņam šai darbā palīdzēt.

Kā Radītājs personīgi, aktīvi palīdz cilvēkam veikt tā uzdevumu, netraucējot šīs cilvēka darbības ar savu iejaukšanos? Mēs jau precīzi noskaidrojām, ka cilvēkam dzīves uzdevums jāveic pašam, viņš šo veikumu nedrīkst saņemt no Radītāja kā dāvanu, bez savas vēlēšanās un piepūles (bez šaubām, patiesībā jau Radītājs vienalga ir vienīgais, kas visu dod un izkārt, bet tāda ir viņa griba, lai

šī došana notiktu tikai pēc noteiktu noteikumu ievērošanas no cilvēka puses). Tā kā šī vadītāja palīdzība nav dodama tieši, un Radītājs maksimāli cenšas darīt, kā labāk, tad šī attiecību kultūra izpaužās diezgan filigrānā risinājumā, kurš mums, cita starpā, palīdzēs daudz labāk saprast arī daudzas gluži ikdienišķas parādības, un palīdzēs atrisināt daudzas dzīves pretrunas. Šie jautājumi ir svarīgi cilvēka dzīvē, bez to izpratnes ceļš uz laimi praktiski ir slēgts, tāpēc tagad sīkāk iztirzāsim šo Radītāja filigrāno attiecību veidošanu ar cilvēku.

Radītājs spēlē ar mums paslēpes (novēršanos)

Pie tam, šī spēle ir dziļa: gan atklāšanās, gan novēršanās ir divpakāpju. Tātad, kopā eksistē četri attiecību varianti no Radītāja puses. Iepazīsimies ar tiem, un jums daudz kas noskaidrosies pat jūsu ikdienas dzīvē.

Divkāršā slēpšanās (slēptā slēpšanās)

Cilvēks nejūt pat to, ka Dievs no viņa slēpjās, nejūt, ka vispār kaut kas nāktu no Dieva. Cilvēks sajūt, ka Radītājs ir viņu pametis, nepievērš viņam uzmanību. Ciešanas cilvēks pieraksta liktenim. Cilvēks lūdz par savām nelaimēm, dara labus darbus, un - nesāņem atbildi. Cilvēks pārstāj lūgt par savām nelaimēm – un saņem atbildi - kādu labumu. Cilvēks pārvar sevi, tic Augstākajai vadībai, labo savus darbus – bet neveiksmes nežēlīgi atmet viņu atpakaļ. Cilvēks pārstāj ticēt, veic sliktus darbus – un tad atnāk veiksmē un miers. Nauda nāk pie cilvēka ne godīgā ceļā, bet tikai caur apmānīšanu. Cilvēkam liekas, ka cilvēki, kas meklē Radītāju ir nabagi, slimi, ienīstami, nekulturāli, muļķīgi, liekulīgi. Cilvēkam liekas, ka ļaudis, kas neiet pa Radītāja ceļu ir panākumiem bagāti, pārliecināti, veseli, mierīgi, gudri, labi, atraktīvi. Kad Augstākā vadība rada sliktas sajūtas, cilvēks cenšas atiet no domām, ka ciešanas nāk no Radītāja. Tas noved pie ticības zaudēšanas tam, ka Radītājs vispār vada radības, un pārliecības, ka viss, ar ko viņš sastopas, nonāk pie viņa pēc likteņa un aklās dabas gribas.

Un, lai nebūtu tik primitīvi, reizēm uz kādu laiku it kā kaut ko dod – vai nu pēc labiem darbiem, vai pēc labām domām, un tad atkal viss sajūk cilvēka uztverē un loģikā. Tādu lietu mēs sastopam ik uz

soļa. Un jāprasa, kā tad cilvēks lai kaut ko paveic, kā lai pareizi orientē savu gribu. Nu, tāpēc varbūt arī ir vērts šo to palasīt – ko devusi citu uztvere un intuīcija, tā sev iegūstot noskaņu, kas ļauj šo izpratnes izjūtu kādreiz saprast tieši pašam.

Vienkāršā slēpšanās

Šajā stadijā cilvēks netic nekam tādā, kas viņu vada, visādā veidā netieši stimulējot viņa brīvo gribu. Radītājs ir apslēpts, tas parādās ne kā absolūti labs, bet kā radošs ciešanas. Bet, neskatoties uz to, cilvēks tic, ka viss nonāk pie viņa ne dēļ akla gadījuma, bet ka Radītājs tieši tā speciāli attiecās pret viņu – vai nu par sodu par kaut kādu nodarījumu, vai arī – lai vestu viņu pie laba. Cilvēks nostiprinās ticībā, ka Radītājs viņu uzrauga tieši tādā veidā. Cilvēks maz nopelna, viņš ir pilns ar rūpēm un raizēm, cieš no slimībām, viņu neviens neciena, viņam nekas neizdodās, viņš neatrod mieru. Tātad cilvēks tic, bet otrādi. Šī ir diezgan reta parādība, reizēm paslīd ticības attīstībā garām, pat nepamanīta.

Vienkāršā atklāšanās

Slēpšanās laikā cilvēks ir nostiprinājies ticībā, ka Radītājs pārvalda visu pasauli, viņš daudz mācās dabā, no grāmatām, un pamazām sāk saņemt palīdzības gaismu jebšu enerģiju tieši no Radītāja. Palīdzība nāk kā labojošais startojums un kā izpratne, kā nostiprināties ticībā tam, ka Radītājs visur valda un visu vada. Kad šī cilvēka piepūle ir sasniegusi nepieciešamo lielumu, lai cilvēks spētu uzņemt sevī visu šo gaismu, viņš kļūst gatavs tam, lai Radītājs vadītu viņu atklātā stāvoklī. Un tad Radītājs atklājās kā “Labs un Labumu radošs”, visos dabīgos veidos, saskaņā ar cilvēka vēlmēm. Tad cilvēks sajūt no Radītāja labumu, mieru, pastāvīgu dvēselisku apmierinājumu, nopelna viegli un pietiekoši, nepazīst rūpes un slimības, kļūst cienījams, viņu visur pavada panākumi. Ja cilvēks kaut ko grib, tad lūdz un saņem no Radītāja. Kad cilvēks vairo labos darbus, viņa panākumi vairojas. Kad cilvēks samazina labos darbus, viņa panākumi sarūk. Cilvēks redz, ka ļaudis, kas virzās uz labošanu, labi nopelna, ir veseli, cienījami, mierīgi, patīkami saskarsmē. Cilvēks redz, ka ļaudis, kas neiet uz labošanu, nenopelna, ir rūpju pilni, slimi, neieredzēti, muļķīgi, nekulturāli, liekulīgi, melīgi, pretīgi.

Dabīgi, ka mēs visu laiku tiekam vadīti, ar mums visu laiku meklē kontaktu, un, kā redzējām, Radītāja iedarbība ir tieša un netieša. Tiešā vadība – tā ir Radītāja atklāšanās. Netiešā vadība – tā ir Radītāja apslēptība.

Mēs visu aptveram salīdzinājumā, pārejā no tumsas uz gaismu, kontrastā. Vienu pašu gaismu vai vienu pašu tumsu mēs aptvert nespējam. Mūsos izpaužās divi pretēji spēki, divas polāras īpašības: saņemšana un atdošana. Operējot ar tām savā darbībā, mēs patstāvīgi radām Radītāja tēlu. Šī nebeidzamā spēle reizi no reizes uzpurina mūsu vēlmes, noskaņojot tās pareizai darbībai. Pateicoties Augstākās gaismas ietekmei, mēs atmostamies, apzināmies savus trūkumus un ņeramies pie to izlabošanas. Tieši pie tā mūs ved tiešā un netiešā vadība.

Jo augstākā griba vada visu – ar mērķi aizvest cilvēku pie iepriekš nospraustā mērķa. Jo nav vietas, kas būtu brīva no Radītāja, nav nekā, kas atrastos ārpus viņa varas. Šī tiešā un netiešā vadība vienkārši ir tajā, kā izpaužās visaptverošā Radītāja vara – tagadnē vai nākotnē. Aplūkosim analogiju ar zirgu – radību, un jātnieku – Radītāju. Tagadnē liekas, ka zirgs vada jātnieku – radība pati vada notikumu gaitu. Bet patiesībā jebkuru zirga darbību nosaka groži un laužņi, bet tas ir slēpti, un cilvēks, kas šādā veidā sajūt Radītāja iedarbību, to sauc par Radītāja vaiga apslēpšanu. Līdz tam laikam, kamēr cilvēks neattapsies nodot visas savas domas, lēmumus, darbības vienam pašam Radītājam, zirgs it kā nepakļaujas savās darbībās jātnieka vadītiem grožiem un laužņiem. Bet nevajag iedomāties, ka tādā stāvoklī cilvēks ir atdalīts no Augstākās vadības. Bet, ja tā, tad, kaut arī liekās, ka zirgs it kā ved jātnieku pēc savām zemiskajām vēlmēm, patiesība tomēr ir tāda, ka īstenībā jātnieks ved zirgu pēc savas gribas. Tomēr tas neatklājās šobrīd, tagad, bet atklājās vienīgi nākotnē. Līdz ar to abi partneri šajā stadijā ir viens pret otru mugura pret muguru, tātad, ne pēc radības, un ne arī pēc Radītāja vēlēšanās. Cilvēks, kas pilda Augstākā spēka vēlēšanos, tas, kurš pats atklāj tā varu tagadnē, ir saistīts ar to seju pret seju, tas ir – gan pēc vadītāja, gan pēc vadāmā labās gribas. Tādas saites izveidošana - arī ir Augstākā vēlēšanās.

Cilvēks, kas atklāj patieso vadību, atšķirās ar to, ka atrodās priekos, bet ne bēdās, pārticībā, bet ne nabadzībā, darbojas pēc vēlēšanās, bet ne piespiedu kārtā. Jo visus cilvēka centienus taču uztver Augstākā vadība, un viss notiek, kā pirmsākumā paredzēts. Tad kurš gan ceļš ir tas vēlamākais? Ceļš, kuru nosaka radības un Radītāja kopīga vēlēšanās. Kā teikts: “Un redzēja, ka gaisma ir laba”.

Turpinām par Cilvēka – Radītāja spēles finesēm. Realitāte un ticība. Par patiesību droši sauc to, ko cilvēks sajūt ar saviem sajūtu orgāniem, pamatā – to, ko redz savām acīm. Un citādi to sauc par “burkāna un pātagas metodi”, kad neko nav iespējams dabūt bez iepriekš pieliktām pūlēm.

Lai lasītājs vieglāk varētu saprast, par ko būs runa, pastāstīšu īsu anekdoti. Runā divi ticīgi pieaugušu bērnu tēvi. Pirmais saka: “Mans dēls precēsies, esmu tik priecīgs.” Otrais: “Vai viņam ir par ko un kur dzīvot, vai varēs uzturēt sievu?” Pirmais: “Nekā viņš neprot, nekā viņam nav, bet viņš saka, ka gan jau dievs visu došot.” Otrais atbild: “Nu, tu patiešām vari būt priecīgs, tev tik labs dēls, ka tevi sauc par dievu.”

Iedomāsimies cilvēku, kurš sēž mājā un nevēlas pielikt pūles, lai nopelnītu naudu, un kurš saka, ka Radītājs ir labs un vēl labu savām radībām, visiem dod visu nepieciešamo, un tāpēc, neapšaubāmi arī viņam piegādās visu, kas nepieciešams, bet pašam viņam ne par ko nav jārūpējas. Nav nekādu šaubu, ka cilvēks nomirs badā, ja viņš tā rūkosies. Gan veselais saprāts mums to pasaka, un mēs arī redzam paši savām acīm, ka īstenībā tā arī notiek, un tāds cilvēks nomirst no bada.

Bet, tai pašā laikā, cilvēka ticībai ir jābūt augstākai par prātu, un viņam ir jātic, ka pat bez jebkādam pūlēm viņš tāpat spēs iegūt visu nepieciešamo, tāpēc, ka individuālā vadība visu to viņam ir sagatavojusi. Radītājs viens veic un veiks visas darbības, cilvēks taču viņam nekādi nepalīdz. Jo visu taču rada tikai Radītājs, un cilvēks tur neko nevar ne pielikt ne atņemt.

Kā gan var savienot šos divus pilnīgi atšķirīgos, savstarpēji viens otru izslēdzošos piegājienus? Viens apgalvo, balstoties uz prātu, ka bez cilvēka līdzdalības, tas ir, bez iepriekšēja darba un pūlēm, nav iespējams neko panākt. Un tā ir taisnība, jo Radītājs vēlas, lai cilvēks sajustu tieši tā. Tātad, par

patiesību saucam Radītāja vēlēšanos, kurš vēlās, lai tieši tā arī cilvēks sajustu.

Bet, kopā ar to, cilvēkam noteikti ir pienākums ticēt, neskatoties uz to, ka viņš tā nejūt un neredz, - ka Radītājs var palīdzēt viņam sasniegt visu bez jebkādas piepūles no viņa puses. To sauc par Radītāja individuālo cilvēka vadību. Bet cilvēks nevar sasniegt individuālo vadību, kamēr nebūs ieguvis izpratni par vadību ar “burkāna un pātagas”, jebšu “apbalvojuma un soda” metodi.

Un tas tā ir tādēļ, ka individuālā vadība – tā ir mūžīga un pilnīga vadība, bet cilvēka prāts nav ne mūžīgs ne pilnīgs, un tāpēc tajā nevar ievietoties mūžīgais un pilnīgais. Tāpēc, pēc tam, kad cilvēks apgūst vadību ar apbalvojuma un soda metodi, tad šis ieguvums kļūst par to trauku, pamatu, kurā, vai balstoties uz kura, viņš apgūst, vai, pareizāk sakot, piedzīvo individuālo vadību.

Nopietni jāpārdomā sekojoši jautājumi. Sajūtu orgānos uztveramās idejas ir pilnīgi noteikti no ārienes, no Dieva dotas (tas sīkums, kas tur piemaisās citu cilvēku radīts, vai manis paša radīts, ir visžēlīgi ļauts atpazīt un atšķirt viegli). Tāpēc tas ir lauks, tīrā daba, kur sava Ne Es dabu var atšķirt tīrā veidā. Bet, tā nav sevišķi augsta līmeņa daļa priekš mums, bet toties patiesa. Patiesa, es domāju tāpēc, ka nav sajaukta ar manis paša fantāzijām. Un mēs veidojam priekšstatu, ka tā uztver priekšmetus un dabu visi cilvēki (mākslinieki tomēr nedaudz atšķirīgi, un par to ir vērts kādreiz padomāt īpaši). Bet mums būtiska ir individuālā daļa – kur ir mūsu individuālā sadarbība ar savu Ne Es. Tas viss notiek mūsu domās, un nav redzams ārpusaulē. Bet kā gan citādi varētu būt? Tas taču uz citiem neattiecas. Tas ir visiem ļoti atšķirīgs. Nu un te grūtības ir tikai vienā – atšķirt, ko mans Ne Es dara manī, un ko nosacīti daru es pats. Vai mana fantāzija, jebšu Ne Es radīts mans gara stāvoklis. Bet te jau arī ir pilnīgi visa indivīda dzīve: šajās attiecībās un visā, kas ar to saistās – izzināšanā, apslēptībā utt.

Un beigās jāsaka tā: nonākam beigās līdz tam, ka, vismaz tajos laikos, ko jūs veltāt “garīgai dzīvei”, savai “garīgai izaugsmei”, eksistē vairs tikai un vienīgi divi jēdzieni: “Es” un “Ne Es”, lai kādus vārdus arī katram no tiem kurš cilvēks nepiemērotu, un tad arī noris šīs attiecības, kas uz šo brīdi ir viss, ko varam pateikt. Bet tur ir bezgalīga laime priekš cilvēka, ko pavada drošības sajūta, un šī

bezglīgā laime ir nezūdoša un neapdraudēta.

Es domāju, ka Vienotā lauka un Tiešās uztveres principa izveidei sevī, ar sniegtajām izziņām varētu būt pietiekoši. Bez šaubām, šis lauks un cilvēka darbības iespējas, tāpat kā gūstamo un izbaudāmo izjūtu spektrs tajā ir neizsmeļams, tā pietiks katra cilvēka bezglīgai dzīvei gan šajā pasaulē, gan aiz tās. Tomēr, viss šis darbs darāms katram personiski, jo tas nav vis kaut kāds darbs vispār, bet gan ikkatra cilvēka pēc brīvas gribas darāms darbs – viņa personīgā spēle un attiecību veidošana ar savu Vienīgo Partneri, savu draugu un labvēli, savu mūžīgo “Ne Es”.

CETURTĀ DAĻA

KĀ VIENOTAIS GARĪGAIS LAUKS JAUNRADA SKATĪJUMU UZ DAŽĀM CILVĒKA IKDIENAS INTEREŠU SFĒRĀM

Mēs ar to jau nedaudz saskārāties iepriekš, materiāla apguves laikā, tomēr te iedziļināsimies šajā jomā dziļāk. Tātad, tagad mēs apskatīsim vienotā lauka un tiešās uztveres gaismā, piedaloties diviem šī lauka iemītniekiem “Es” un “Ne Es”, dažādas ikdienišķas “garīgas”, un pat pavisam ikdienišķas problēmas, kas bieži rada nesaskaņas un strīdus cilvēku starpā. Un ne tikai cilvēku starpā, arī paša Es iekšienē, un viņa “materiālajā ķermenī”, ar visiem tā orgāniem, neurofizioloģiskajām un psihofizioloģiskajām regulācijas kontūrām.

Lieta tāda, ka tam cilvēkam, kam tas ir svarīgi, neatrisināts šādu lietu stāvoklis padara viņu nervozu, un pat depresīvu. Un, ja vēl pievienojas bezcerība šos jautājumus atrisināt vispār, tad šāds cilvēks ir nelaimīgs un slimīgs. Un tad ir tā, ka patiešām ir labāk nedomāt vispār, uz ko tad arī tik aktīvi aicina dažas reliģijas un tīri “saloniskā garīguma” skolas. Tā kā tas ir normāli, saprotami, un lielākā gadījumu skaitā pat labi. Tas patiešām palīdz atbrīvoties no stresa, uzlabot garastāvokli un veselību.

Bet – tikai tad, ja griba uz integratīvu, pilnvērtīgu garīgumu, kas obligāti ietver gan “prātu”, gan “sirdi”, nav pārāk liela. Ja tā ir liela, tad, kaut arī ne vienmēr, to, bez šaubām, var reizēm pabāzt pagultē, un pakļauties sabiedriskā spiedienam un “modes garīguma” iespaidam. Bet, no šādas mazdūšības mēdz būt ļoti stipras paģiras, un tad griba kā sagūstīts lauva atkal ierēcās pilnā savā balsī. Un, lai šie rēcieni nebūtu bezcerīgi un izmisīgi, es esmu iecerējis tam kaut nedaudz līdzēt šajā grāmatā.

Gribētu tomēr brīdināt, ka šāds dalījums teorētiskā un praktiskā daļā ir visai relatīvs. Viss tas ir viens un tas pats. Tāpēc teorētiskā daļā nebūt nebijām tālu no ikdienas praktiskās dzīves, kaut arī

uzsvars, bez šaubām, bija uz teorētiskām un tīri metodiskām problēmām. Tāpēc, lai arī šajā, praktiskajā daļā, tiks aplūkotas tieši ikdienā sastopamas problēmas, tad vietām tieši šāda pastiprināta iedziļināšanās praksē pēkšņi var ļoti lielā mērā izgaismot kādu, varbūt mazāk izprastu fundamentālu vienotā lauka un tiešās uztveres jautājumu.

Šo daļu varētu nosaukt arī poētiskāk – veca dziesma jaunās skaņās. Tātad, šajā nodaļā es gribu aplūkot visdažādākās situācijas, gan saistītas ar visbanālāko ikdienas problēmu uztveri un risinājumiem, cauri dažādiem cilvēka samērā parastiem laimes un prieka meklējumiem, un līdz pat augstākiem garīgiem centieniem. Šeit gribu jaunā skatījumā uzlūkot arī tādas mūsdienās plaši izplatītas, mūžsenas un cilvēku uzmanību saistošas lieta, kā ezotērika, ekstrasensija, dziedniecība, bet, kā visu iepriekšējo – jaunās vienotā garīgā lauka teorijas gaismā. Jo praktiski laikam gan nebūs nevienas pašas cilvēka dzīves jomas, kuras uztveri, izpratni un maiņu neietekmētu jaunais skatījums uz sevi un pasauli, kā vienu vienotu kompleksu, kurā visu nosaka katra indivīda personiskās attiecības ar šīs sistēmas radītāju un uzturētāju.

Lai lasītājs neuzlūko par paviršību domas atkārtojumus šajā nodaļā. Lieta tāda, ka pateikt kādu patiesību vieniem vārdiem vien ir par maz. Ar to var pietikt tā saucamajās precīzajās zinātnēs, kur katram vārdam ir viena un tikai viena nozīme, un darbojās gandrīz vai pilnībā tikai cilvēka prāts un loģika. Cita lieta ir mūsu skartajos jautājumos, kas zināmā mērā pretendē tikt apzīmēti ar jēdzienu “garīgums.” Lieta tāda, ka šeit it kā iedarbojās tāda kā plata josla – termins nāk kopā ar veselu virkni “virstoņu”, visdažādāko asociāciju, kas, savukārt, iedarbina veselu virkni sekundāru asociāciju, un tās pavadošas emocijas. Tāpēc ar īsu loģiku te par maz. Viens un tas pats reizēm, pie iespējas, jāatkārto citiem vārdiem, kas, savukārt, nes līdzīgas asociācijas. Katram iedarbojās kaut kas cits, citreiz viena nejauša asociācija var paveikt vairāk kā vesela lavīna loģisku un it kā absolūti pareizu vārdu.

Domas un sirds. Šis ir tieši tas mūžīgais jautājums, kurš vairāk vai mazāk slēptā veidā ir pamats daudzām uzskatu atšķirībām un emocionālām nesaskaņām cilvēku starpā, kā arī pastarpināti, bet ļoti

noteikti var atstāt negatīvu iespaidu ne tikai uz cilvēka garastāvokli, darba spējām, bet arī uz tīri fizisko veselību. Un visdīvainākais ir tas apstāklis, ka cilvēks šajā jautājumā strīdās pats ar sevi, reizēm arī ar citiem, pierāda pats sev, un reizēm arī citiem, kaut kādas patiesības, visu laiku dzīvo iekšējā sasprindzinājumā, lielāko tiesu visai miglaini saprotot, par ko tad te īsti vispār iet runa. Tā ir klasiska situācija, kad strīds iet nevis par principiem, bet vienkārši par to nozīmi, kāda tiek ielikta tajos vai citos vārdos. Katrā ziņā, ikdienā mēs skaidri varam novērot, ka ir cilvēki, kas uzskata, ka galvenajam cilvēkā jābūt domām, prātam. Pretējā cilvēku grupa, otrādi, pastāv uz to, ka galvenajam cilvēkā jābūt “sirdij”. Gandrīz vai katrs cilvēks patiesībā atrodas kaut kādā vietā uz šīs galējo jēdzienu skalas. Tomēr, iedziļinoties dziļāk šo pretmetu būtībā, samērā viegli ieraudzīsim, ka patiesībā ir tā, ka ļoti bieži abu strīdīgo pušu pārstāvji ir noskaņoti pilnīgi vienādi – tie abi, kā likums, ir noskaņoti tā, ka cilvēkam ir jācenšās pēc īstuma, patiesības, “garīguma” (“pēc kaut kā cēla, nezināma, liela, balta un tīra” - es nu droši domāju, ka labsirdīgs smaids par sevi un citiem te nekādu ļaunumu nenesīs, un drīzāk ir pat nepieciešams). Abi galējo uzskatu paudēji, visdrīzāk, modri tur aizdomās pretējo pusi tieši par pretējo, salīdzinājumā ar sevi pašu (t.i., iekšēji apsūdz pretinieku tieši šādu tīru, godīgu, garīgu centienu trūkumā vai nepietiekamā spēkā, nepietiekamā dziļumā šajos jautājumos, utt.). Tomēr, lielākajā gadījumu vairumā viņi nav vis pretinieki, bet ceļabiedri, sabiedrotie. Kādā veidā nonākt pie vienotības? Kā to parāda pati dzīve, emocijas (tātad – sirds) šeit laikam gan nepalīdzēs. Tikai saprāts. Lūk, viens – nulle saprāta labā.

Tomēr, ļoti jau kaut kā instinktīvi negribās piekrist. Mums tas kaut kā tik ļoti ielikts iekšā par to sirdi – redz, sirds – tas ir kaut kas augsts, tikumisks, pat dievišķīgs, kas ir pretējs rupjajam, “materiālajam saprātam.”

Pastrādāsim ar to visu, pastrādāsim pat ļoti nopietni, tāpēc, ka ļoti jau svarīgi tikt vaļā no iekšējiem un ārējiem konfliktiem, kas saistās ar šiem un līdzīgiem jautājumiem, no ilgstošiem un nomācošiem, ar šiem jautājumiem saistītiem stresa stāvokļiem. Tādā veidā mēs, cita starpā, ieliksīm

stipru sava ikdienas noskaņojuma, veiksmes, laimes un arī veselības iekšējo pamatu. Bez šaubām, mums tagad, kad esam iepazinuši tādus spēcīgus jēdzienus, ka vienotais garīgais lauks, tiešās uztveres garīgie prienciipi, Es un Ne Es, kā vienīgās reāli darbojošās personas dzīves spēlē, noteikti būs daudz vieglāk tikt galā arī ar šī mūžīgā prāta un sirds pretrunājošu neitralizāciju.

Mēs šo jautājumu tik lielā mērā ar prātu izanalizēsim, un ieviesīsim tajā tādu skaidrību, ka sirds ar apmierinājumu un prieku tam piekritīs (to vismaz var cerēt veikt, otrādi gan tas ir gandrīz neiedomājams).

Mēs esam tā kā pieraduši pie visiem šiem ļoti nenoteiktajiem iedalījumiem, dažādām klasifikācijām, kas attiecas uz sirds un prāta tēmu. Tāpēc nav nemaz tik svarīgi, vai es te, piemēra pēc, parādīšu vienu, otru vai astoto. Tomēr, pilnīgi nenoteikti un dažādi traktēti ir pamatjēdzieni. Nu kaut vai, viena klasifikācija, kas varētu tikt uzskatīta par visai izplatītu, bezmaz vai vispārpieņemtu, klasisku, kas atbilst absolūtam vairākumam pasaules uzskatu, filosofisko sistēmu un reliģiju: 1) dzīvnieciskā dvēsele; 2) emocionālā dvēsele; 3) saprātīgā dvēsele. Parasti nosauc arī vēl ceturto un piekto dvēseli, bet to definējumi ir ļoti neviendabīgi. Sakoncentrēsimies uz pirmajiem trīs. Ikdienas dzīvē apmēram to pašu apzīmē ar vienkāršiem un it kā arī skaidrākiem jēdzieniem: 1) ķermenis; 2) dvēsele (it kā sirds); 3) gars (it kā saprāts, prāts, bet varbūt arī nē, jo te ir tāds sajukums, ka vairs neko nevar saprast). Un tāpēc jau visas nelaiemes notiek. Nav iespējams loģiski spriest, ja nav skaidri jēdzieni. Tad iznāk nevis skaidra doma, bet it kā “sirds doma” (jo katrs saprot tā, kā viņam tajā brīdī liek emocijas, sirds), kas patiesībā ir vienīgi haotiska mētāšanās ar vārdiem, lai aizstāvētu savas tā brīža emocijas (padarītu sev patīkamākas, un tādā stāvoklī noturētu ilgāku laiku, lai varētu tās izbaudīt). Jātiek te beigu beigās skaidrībā. Sajukums visvienkāršākā veidā izpaužās jau tur, ka pirmajā, it kā vispieņemamākajā variantā, visos trijos iedalījumos ir vārds “dvēsele”, bet otrajā, arī ļoti izplatītajā variantā – dvēsele ir tikai vidējais, otrais termins. Kas tas ir? Pretruna? Nevīžība? Lieta tāda, ka mums ir par maz faktu, lai to pateiktu. Ņemam vēl vienu dalījumu, arī visai plaši izplatītu: 1)

ļaukais pirmsākums; 2) cilvēka es; 3) labais pirmsākums. Nu kaut kas tomēr šķiet kļūstam skaidrāks. Cilvēka Es, viņa dvēsele, kas ir emocionāla, ir “sirds” izpausme, un tā ir ievietota starp ķermeni, jebšu ļauno pirmsākumu, no vienas puses, un garu, “saprātu”, vai labo pirmsākumu, no otras.

Jāpiezīmē, ka šāds dalījums ļoti normāli iederās vienotajā laukā. Ir tikai jābūt ļoti uzmanīgiem, lai automātiski nesapītos analogijās, un nenespriestu tā – nu, tā tad, materiālais - sliktais, ideālais – labais, u.t.t. Vienotā laukā nav ne materiālais, ne ideālais. Tur ir Es un Ne Es. Un tad mums uztvere kļūst viegla – sirds pa vidu, un, lai cik pirmā mirklī neliktos dīvaini, sirds ir mana Griba, uz vienu pusi ir Es, tā tad mana griba izdabāt manām egoistiskajām vēlmēm, otrā polā ir Ne Es, tā tad mana griba izdabāt šim Ne Es, un to var uzskatīt par labu un patiesu darbību. Tad šis sirds jautājums noskaidrojās. Un tas iespējams tikai vienotā laukā, un ar tajā darbojošos personāžu.

Neatstāsimies no šīs pieejas, un paanalizēsim to vēl nedaudz sīkāk, jo tas patiešām ir ļoti svarīgi.

Pirmais secinājums: ja mēs runājam par “sirdi”, tad galvenais, kas ar to tiek domāts, ir tas, ka cilvēkā vispār ir atmodusies, vispār izpaužās kaut kāda tieksme “uz augšu”, pretī kaut kam “augstam”, “tīram”, “skaidram”, “dievišķam”, utt. Un šādā situācijā, stāvoklī katram tiek dotas izvēles iespējas, un, atkarībā no šīs izvēles rezultāta, sākās vai nesākās iekšējais darbs – nepārtraukta apzinātu izvēļu ķēde visas dzīves un mūžības garumā. Tikai šī brīvā griba ir cilvēks, un tikai pēc brīvas gribas veiktas darbības nosaka cilvēka kvalitāti. Paskaidroju, pareizāk, atgādinu, ka labais pirmsākums ir cilvēka pēc viņa brīvās gribas veiktās darbības, kas sakrīt ar Ne Es prātu, ar viņa plāniem attiecībā uz mani, bet sliktais pirmsākums ir tas, kas nesakrīt ar mana Ne Es prātu, ar viņa plāniem attiecībā uz mani. Tas tā ļoti skaidri ir vienotā lauka izpratnes izgaismojumā.

Un nu precīzējam iepriekš minēto, mūsu jau nostiprinājušos uzskatu gaismā. Cilvēks ir cilvēks, viņa dvēsele ir viņa dvērsele, un to nav nekādas jēgas kaut kā iedalīt. Dvēseles galvenā kvalitāte un arī izpausme ir viņas vēlme, brīvā griba. Un tā vienmēr ir apzināta un apveltīta ar saprātu un izpratni (nav iedomājama kāda dvēsele, ar sinonīmiem – Es, cilvēks u.c., kurai nav jūtu un prāta, viņa taču vienmēr

sevi jūt un apzinās), noteicošā vienmēr ir griba, racionālais prāts vienmēr aktīvi darbojās, lai palīdzētu, vai pat vispār ļautu, dotu iespēju cilvēkam piepildīt savu gribu.

Griba ir dvēsele pati – Es, sajūtas – Ne Es manī, manā Es. Un prāts vienmēr kalpo gribai, un sajūtas ir alga, ko par šo gribu un par šo prātu saņemam no Ne Es. Ar vārdu sakot, “dvēsele” un “Es” ir sinonīmi, pilnīgi un galīgi sinonīmi, un tiem abiem, savukārt, sinonīms ir “griba”. Un parastā ikdienas dzīvē “sirds” vienkārši ir tēls, apzīmējums, kā mūsu dvēseles “pozitīvo galu” uztver citi (uztver ļoti dažādi, gan “objektīvi”, gan “nepobjektīvi” - atbilstoši paši savām īpašībām, sapņiem, cerībām). Tā mums izdalās pavisam nedaudzi termini, bet toties tie ir skaidri.

Tas ir parastais, ikdienas prāts. Bet nav jau ikdienas un neikdienas prāti. Prāts vienmēr paliek tas pats prāts. Vienkārši tam pie dažādām gribām ir dažādi apstākļi, objekti, dažādi tam tiek uzlikti uzdevumi. Kas uzliek? Cilvēks, viņa brīvās gribas kvalitāte dotajā brīdī. Un, pa lielam, cilvēkam ir tikai viens partneris, un divas izvēles. Partneris ir Ne Es, un divas izvēles ir: darīt viņam pa prātam, vai nē. Un viss, pilnīgi viss ir tur, arī tas, ka ir tie daudzie un dažādie plāni, jo citādi viss būtu banāli – klausī ķeizaram, un tev ies labi. Lieta tāda ka partneris ir ļoti augsta ranga, tas tev nav nekāds ķeizars, un viņš nekad nebūs piemānāms ar surogātiem. Tā būtu vienkārši banāla pielīšana, un tas nu nav tas partneris, ko tas viss tā apmierinātu. Tādu pielīdēju baru viņš pats varēja bez pūlēm radīt, un pats par tiem priecāties, bet – viņš grib īstu mantu. Viņš grib līdzīgu sev. Un tas tad arī ir cilvēka darbs, visādā veidā izpētot Ne Es, mēģinot visādus attiecību ceļus, sākot ar visbanālākajiem un visprimitīvākajiem, līdz visrafinētākajiem, vispatiesākajiem. Tas ir cilvēka darbs, radīt klāt pie viņam par velti dotajām precēm, sajūtām, jūtām domām, pievienoto vērtību, un tad to ziedot atpakaļ. Un jācenšās, lai Dievs pieņemtu šo ziedojumu, lai tas būtu Ābela, un nevis Kaina ziedojums. Nu, pagaidām par šo pietiks.

Apdomājot iepriekšējos apsvērumus, varam teikt, ka tad, kad mēs runājam par “sirdi”, tad pats galvenais, ko ar to domājam, ir tas, ka patiesībā mēs tad uzskatām, ka cilvēkā vispār ir pamodusies kaut kāda tiekšanās “uz augšu”, pēc kaut kā, tā paša vien “lielā, tīrā, skaidrā, bezgalīgā utt.”. Tikai mēs,

mēģinot maksimāli labi izveidot saskaņu un kompromisu ar ierastajiem uzskatiem un izteiksmes veidu, pateiksim vienkārši un skaidri, ka mēs runājam par cilvēka “sirdi” ka ekvivalentu viņa patikai, gribai, kaislībai spēlēt kopēju spēli, visādi sadarboties, veidot kopējus abpusēji izdevīgus, bagāti sponsorētus no Ne Es puses ”projektus”, ar mērķi gūt maksimālo labumu priekš sevis un partnera, pie kam, stingri ņemot vērā un ievērojot visus šos spēles noteikumus un smalkumus, kas beigās caur visnegaidītākajiem loģiskajiem un emocionāliem paradoksiem un arī vienkāršībām noved pie ļoti laba gala rezultāta – ļoti labas, kvalitatīvi savdabīgas, atšķirīgas sajūtas, pie drošības un pasargātības sajūtas, maksimāli iespējami izslēdz bailes no nāves un slimībām, un, ja tiešām izdodās, tad arī reāli principā atļauj to sasniegt. Un šajos apstākļos, šajā vidē katram tiek dota brīvās gribas iespēja, un no šīs izvēles ir atkarīgs pilnīgi viss. Gribas rezultātā mainās turpmākās piedāvātās izvēles varianti, no kuru izvēles atkal mainās tālākie varianti. Variantu maiņu absolūti individuāli nodrošina Ne Es. Tātad, principā, atkal nav daudz darbību, tāpat kā ir minimālais spēlētāju skaits – divi. Ir tikai priekšā pasniegtās situācijas un patstāvīgā izvēle. Un apbalvojumi un sodi (bet tie nav primitīvi, rupji, bet gan filigrāni izstrādāti, partnera, kurš tos garantē, ārkārtīgi augstā statusa pilnīgi cienīgi). Un, lai arī cik tas pirmajā acu uzmetienā neliktos garlaicīgi un truli, dzīve pakāpeniski atklāj, kādi dārgumi tur ir iekšā. Bet pamatā pagaidām pamatshēma ir vienāda – cilvēks ir un paliek egoists, kas meklē sev aizvien lielākus un izsmalcinātākus baudījumus, viņam galvenā persona ir viņš un tikai viņš, Ne Es priekš viņa ir spēles partneris, kuru pēc vecu veciem ieradumiem tomēr vajag apspēlēt, apmuļķot. Ar laiku kļūst saprotams, ka tas nav reāli, kaut gan šis pats neuzvaramais partneris ļoti ilgu laiku cilvēku baro ar šo ilūziju, ka viņam ik pa brīdim izdodas vinnēt. Citādi nevar. Mēs iepriekš runājam daudz par to, ka vispār var saprast tikai to, kas līdzīgs. Tā kā cilvēks netiek uzreiz, un ilgi netiek līdz partnerim, tad partneris nāk pie viņa, dod tādu dzīvi, kas ļauj viņu ieraudzīt principā, lai vispār būtu spēles lauks. Un, no otras puses, uzliek pietiekoši lielu grūtumu pakāpi, lai ko vērts būtu cilvēka brīvā griba šo grūtumu pārvarot. Analogijas mēs redzam ikdienā, dabā visur. Nekad, nekur, nevienai dzīvai radībai netiek

uzlikti apstākļi, kuri ir pāri viņas spēkiem. Un, no otras puses, jo tiek nospriests, ka vairāk var panest, jo vairāk tiek uzkrauts. Un tad ir tā, ka ir gods, ka ir uzkrauts, tātad, cilvēks kam iet grūti var par to būt lepns. Viņš tiek uzskatīts par tik stipru, ka var panest, dot pretī stipru savu brīvo gribu, un ātri iet pretī mērķim, laimei. Un šī apziņa vien jau dod laimi. Un ne sasniegums, jo tad taču būs atkal uzdevumi (te atkal izpaužās tā visai neparastā situācija, kas tik bieži sastopama gara dzīvē – it kā tu saproti, ka “mērķis nav nekas, kustība ir viss,” bet tomēr kaut kā dzīvo, it kā to nesaprastu, tātad - lai “cilvēka dēlam būtu sestdiens, un reizē viņš būtu pavēlnieks pār sestdienu”). Un, no otras puses, nekad cilvēks nevar justies izmisis. Jo ir skaidrs, ka katra situācija tam tiek dota ne smagāka par viņa spējām un gribu to atrisināt. Tas ir tas, ko praktiski dod vienotā lauka un tiešās uztveres teorija.

Vienotā lauka gaismā interesantā veidā pilnīgi zaudē aktualitāti daži “garīgi” temati, kas patiesībā jebkuram cilvēkam ir ļoti nomācoši, sevišķi ar savu neatlaidību un pilnīgo intuitīvo bezcerību tos tradicionālā ceļā atrisināt. Un tad doma maļās pa apli, pa apli vien, kamēr patiešām no tās gribas vienkārši tikt vaļā. Jo tas, kas notiek, nav nekas cits, ka ieciklējies skepticisms, kas ir visādā ziņā ļoti nepatīkams un postošs. Cilvēkam visu laiku sevi it kā jāpārlicina savās un bieži arī citu acīs, par savu garīgumu, kaut arī tas nebūt nav dabīgi, un no sevis to nevar noslēpt. Nu, piemēram – parastie spriešanas ceļi. Nu, kas ir šī “sirds”? Ja cilvēkam nekādi neizdodas stādīties priekšā, ka pietiek ar vienu pašu ķermeni, ka ir taču jābūt kaut kam, kas priecājas par saulrieta skaistumu, vai kas izvēlās starp Čaikovski un Bahu..., tad viņš domā – nu jā, tā ir sirds. Bet kas ir šī garīgā “sirds”, kur tā ir paslēpta? Kā mūs pamatā mācīja – gaismas stari iedarbojas uz acs tīkleni, tur attiecīgas šūnas uztver impulsus, pārvērš tos elektriskos signālos, kas tālāk nonāk smadzenēs, tiek apstrādāti, un rodās saulrieta aina. Un skaņa tāpat – iedarbojas uz bungplēvīti, liekot tai noteiktā veidā svārstīties, un šie impulsi izsauc noteiktu elektriskas strāvas impulsu izveidošanos, un kuri pa dzirdes nerviem ceļo uz smadzenēm, kur tiek apstrādāti pēc kaut kādiem, ļoti sarežģītiem, pagaidām vēl neizzinātiem algoritmiem, un tas viss beigās noved pie tā, ka smadzenēs rodās skaņas sajūta. Un tā mums saka un

saka, vēl un vēl, un vienalga, tas viss taču nedod it neko, jo ne mazākā mērā nerada skaidrību, kas tad ir tas, kas uztver šo skaņu, kas atšķir Bahu no Bēthovena? Sevišķi estētiski attīstītu neironu grupas vai varbūt muzikāli izglītotas olbaltumu molekulas? Un tieši tāpēc, ka atbilde ir tik vienkārša, ka to dara dvēsele, sirds, tieši tāpēc dažam to ir tik grūti pieņemt. Bet mēs pieņemam, jo, vienotā garīgā lauka teorijas izgaismojumā mums ir pilnīgi skaidrs, ka visi šie vārdi – dvēsele, sirds, prāts – ir sinonīmi, pilnīgi viens un tas pats. Tas ir viens no spēlētājiem, nu kaut vai ar vārdu “Es”, kas veido pāri ar “Ne Es”. Bet tas ir tikai gaumes jautājums. Mēs tāpat varētu teikt, ka šis pāris ir “Sirds” un “Dievs”, pieļaujami teikt “Cilvēks” un “Daba”, tikpat labi “Mana Griba” un “Dieva Griba” utt. Tad viss būs skaidrs. Būtiski, ka ir divi un tikai divi, un viens no šiem diviem esmu Es, tas pats vissvarīgākais visā pasaulē, tas, kas ir skaidrs, kuru, lai cik viņam grūti neietu, vienalga neviens cilvēks nebūtu gatavs mainīt pret jebkuru citu (paeksperimentējiet pie sevis, lai arī pirmajā mirklī varētu likties, ka tā nemaz nav, bet, ja ar stipru iztēli iztēlotos, ka kaut kas tāds varētu reāli notikt, sajūti, kā jūs pārbītos).

Tātad, “Es”, un nekādas neironu grupas vai olbaltumu molekulu komūnas. Un viss kļūst vienkārši. Un secinājums ir tāds, ka šis prāta un sirds prenostatījums nav dabīgs, un ir drīzāk kaitīgs, nekā derīgs. Tos nevar stādīt vienu otram pretī. Tie katrs ir kaut kas cits. Ja es saku, ka es pats esmu tā sirds, tad tikpat es pats arī esmu tas prāts. Es tātad nekad sevi nevaru iedomāties ne bez viena, ne bez otra. Atšķirība, ir tā, ka sajūta ir mana pasivitāte, prāts ir šīs sajūtas uztvere. Griba ir aktivitāte. Papriekšu ir miglaina griba – virziens, tad viņa savāc un saveido (saaktivē) darbības lauku, un tur arī norealizējas, tā, ka paliek sekas, gan manī, bet var būt arī arpus manis. Es esmu griba, prāts un doma ir tās rīks, izjūtas (emocijas) ir tās balva. Griba ar prāta palīgu vienmēr strādā, lai gūtu lielāko balvu. Pa vidu iemaisās altruistiskais egoisms, ar kuru nevienu cik necik attīstītu dvēseli nepiešmauksi. Un tad nāk apgrieztā fāze. Griba cīnās cauri šim paradoksam. Un dažādos etapos tāpēc prāts un sirds savstarpēji sakombinējas visneiedomājamākos veidos. Jo nāk iekšā paredzēšana. Griba dara tādas lietas, tādu prātu liek lietā, ka nav parastā prieka, bet ir šī nākamā prieka nojauta, kas dažreiz var būt

labāka balva kā ierastais prieks. Vienkārss piemērs – atradināšanās no smēķēšanas.

Un vienmēr jāatceras, ka nevajag atkal putrot vārdus. Viss ir vienkārši. Spēlētāji pilnīgi noteikti divi. Es esmu tas, kas nav formulējams vārdos. Vārdos aprakstāmas tikai Es gribas izpausmes. Ne Es ir tas, kas arī noteikti nav formulējams vārdos. Arī te vārdos aprakstāmi tikai tā iespaidi uz mani. Sauc tos abus par gariem. Gari nav uztverami. Uztveramas garu radītās idejas. Es esmu gars, tāpēc, un tikai tāpēc, man ir nojausma, ka var būt citi gari. Aprakstīt sevi varu, tikai izsakot, ko domāju, ko jūtu, ko uztveru. Vairāk nav nekas pasakāms.

Sirds visu laiku seko līdz gribas un prāta darbībām, un it kā rezonē. Nekad nevar būt, ka Es kaut uz mirkli ir bez sirds vai bez prāta. Te ir kā ar vistu un olu. Griba iekustina prātu, atkarībā no to abu aktivitātes rodas emocija, jebšu sirds. Un tad iet tālāk - griba uztver šo sirdi, aktivē prātu, un rezultātā ir atkal jauna sirds, u.t.t. Nu kuru ķēdes locekli jūs variet izraut ārā? Nevienu nevar, nekad nav bijis, nav un nebūs citādi, kā tikai šī darbības ķēde, kur visu laiku viens otru iespaido šie trīs – griba, prāts un sirds. Tas ir visikdienišķākais un arī reizē vispārdabiskākais garīgais loks ar ļoti spēcīgu atgriezenisko saiti. Bez šaubām, reizēm “Es” var pieklust fāzē sirds, atpūsties, izbaudīt kādu veiksmīgu sirdi, kaut visu laiku. Tas ir atkarīgs no tā, kā griba grib, un, ja griba grib atkal darboties, tad viss atkal iet uz priekšu. Patiešām vairāk nav. Griba var ilgi ņemties pati savā sulā, bet viņai ir iespēja iesaistīties darbā kopā ar Ne Es. Griba var to pamēģināt, un tad var iegaršoties. Iespējams ka tā var iegūt labāku sirdi, kas arī šobrīd ir vienīgais apjēdzamais mērķis. Bet nav pesimistiski, jo priekšnojauta saka, ka tā labi un pareizi, un prātam par mierinājumu – dabūsi nakotnē labākas loģikas, kas tev šobrīd pietrūkst lai saveidotu veiksmīgu sirdi. Un, ja ir drosme, tad saprotiet – šī sirds, šī svētlaipe manī patiesībā nemaz neesmu Es (kaut arī nupat teicām, ka sirds ir mūsu Es daļa, un tas nav nepareizi - nav daļa no mana vecā Es, bet nu jau ir daļa no mana jaunā Es), tas ir vistīrākais Ne Es (jūs labi saprotiet – mana Es kopējā daļa ar manu Ne Es), tā ir visaugstākā dāvana manī, balva un atzīšana manai gribai – manas gribas piepildījums, un to tad arī daļēji uztver arī apkārtējie cilvēki).

Un tāpat, te noteikti ir vistas un olas princips. Un visur, kur ir šis princips, cilvēki vienalga strīdās, un veidojas dažādas uzskatu grupas, nometnes – “prātinieki” un “sirdinieki”, jebšu “vistinieki” un “olinieki”. Bet jābūt “vistolniekiem”, jebšu “olvistniekiem”, “prātsirdniekiem”, vai “sirdsprātniekiem”, un nekādi nav vērts te apstāties un vēl ko spriest.

Citādi, vai saprotamāk, tas ir tā - ja cilvēks šajā brīdī atrodas prāta apgabalā, tad sirds savās priekšnojautās ir tur (priekšnojauta saka, ka, ja tā darīsi, tad sagaidīsi labo peļņīto sajūtu pēc šīs darīšanas beigām). Bet šeit sirds maz, te pamatā prāts, nu kaut vai 1:10. Un kad ir sirds apgabalā, tad ir 10:1, tāpat prāts tikai tādā sarga lomā, lai neaizsapņojas par traku, un nesataisa realitātē kādas nepatikšanas.

Tā kā būtībā arī ikdiena te ir skaidra. Tā mēs kā svārsts svārstāmies. Ir vērts pie šī dzīves svārsta apstāties sīkāk.

Dzīves svārsts. Mūsu dzīve ir kā smilšu pulkstenis. Diezgan lielā mērā padziļināt un bagātināt mūsu izjūtu un izpratni par vienoto garīgo lauku var analogija ar svārstu, vienkāršā auklīnā iestiprinātu jebkādu atsvaru.

Pirmkārt, svārsts palīdz veidot analogiju ar augšupejošu trīsstūri. Ja par trīsstūra virsotni pieņemsim svārsta piestiprināšanās punktu, tad abas malas veidos auklas nostiepumi pie maksimālajiem atvērzienu uz vienu un otru pusi, bet par pamatni kalpos svārsta kustības ceļa trajektorija, no maksimālā atvērsuma uz vienu pusi, līdz maksimālajam atvērzienu uz pretējo pusi. Tikai “trīsstūra” pamatne gan veidosies nevis taisna, bet izliekta. Un tā nav bēda, bet drīzāk gan ieguvums. Varbūt šāda shēma kā garīgās augšupejas apzīmējums pēc manis sniegtajiem izskaidrojumiem ieiesies pat labāk, nekā ierastais, matemātiski pareizais trīsstūris.

Jo vairāk svārsts novirzās pa kreisi, jo vairāk tas paceļ mūs uz augšu (pie tā paša auklas garuma – nu, piemēram, šūpolēs mēs taču arī paceļamies gaisā), līdz ar to dodot piekļuvi jaunam resursu līmenim – šo resursu kreisajai polaritātei. Tā mēs arī gūstam lielāku atvērzienu uz vienu pusi, lai tikpat

tālu automātiski aizlidotu atpakaļ, uz pretējo pusi.

Vai otrādi – varam pēc iespējas vairāk bīdīties pa labi, un tad ar lielāku vēzienu skrienam atpakaļ. Ja tur tukšums, tad izjūtam garīgu kritumu, kas reizēm var būt raksturīgs tīrai reliģiskai ticībai. Citādi, ja mēs zinām, ka mūs tur sagaida visai interesanta mājvieta, intelektuālu spēļu arēna ar savu Ne Es, tad ar prieku slīdam atpakaļ. Un, pabijuši šai kreisajā pusē, atkal sailgojamies pēc labās – jūtu un intuīcijas puses, un atkal ar prieku steidzam turp. Nu gluži kā jūrnieks, kas krastā ilgojas pēc jūras, bet jūrā – pēc krasta, pēc mājām. Un variet iedomāties, kā šis jūrnieks jūtās, ja viena viņam nav.

Augšupejošais trīsstūris ir cilvēka ceļš. Tas atspoguļo mūsu aktīvās darbības variantus: jo augstāk kāpjam, jo mazāka ir ceļa izsvaidītība, jebšu mūsu brīvās gribas izsvaidītība. Patiesībā, vienotā garīgā lauka teorija ļauj šo momentu saprast adekvātāk – jo augstāk kāpjam (pareizāk, jo augstāk mūs uzvelk, ja svārsta diegu ievēl īsāku), jo mazāka kļūst mētāšanās starp Es un Ne Es, jo vairāk dzīve rit abu pēdējo vienotajā apgabalā). Jo vairāk ejam uz augšu, jo mūsu pašu egoistiskā aktivitāte un pasivitāte (Es) nomainās ar reālo aktivitāti un pasivitāti (Ne Es), kas kļūst par mana jaunā Es sastāvdaļu, tāpēc mana dzīve kļūst aizvien piesātinātāka, koncentrētāka, precīzāka, dziļāka, daudzveidīgāka.

Lejupejošais trīsstūris ir mums piešķirtie resursi, ar kuriem katram jātiek galā. Jo vairāk ejam augšup, jo vairāk mēs gribam tos saņemt, un arī saņemam.

Kas tad ir augšupejošā trīsstūra puses, polaritātes? Kreisā puse, īsi sakot, ir zināšanas, loģika, visa zinātne. Labā puse ir visi dvēseles “rāvienī” uz augšu – lūgšanas, meditācijas, ekstāzes, ziedošanas, arī tīrā māksla, glezniecība, mūzika, kas “ceļ garu augšup”. Abas ir obligāti nepieciešamas un viennozīmīgi līdzvērtīgas. Ja nebūs abas attīstītas, nevar cerēt, ka kāds ievilks aukliņu īsāku.

Tas, kas absolūti nav mūsu spēkos, ir ievilkt aukliņu īsāku. To izdara roka, kas pasniegta pretī no augšas. Tā var gan pacelt, gan nolaist garāku auklu. Un tā notiek daudzas reizes.

Jo zemāk, jo svārsts svārstās lēnāk, visu dzīvi cilvēks var būt vai nu vienā, vai otrā pusē – labajā

vai kreisajā. Tāpēc arī nevar lāgā saprast pretējo pusi, un cilvēkus, kuri varbūt ir tikpat garā auklā, tikai citā vietā – fāzē.

Jāsaprot, ka ne jau katru reizi svārsts svārstās ar pilnu atvēzienu, tāpēc garā auklā var būt arī vājas, tizlas, nespēcīgas svārstības ap viduspunktu – kopā, visai haotiska aina Jo pie gara svārsta tiem resursu ir maz.

Varētu domāt, ka to aukliņu ievilkta jau tāpēc arī neļauj pašam cilvēkam, ka tikai no augšas redzams, kāds darbs ir reāli padarīts, un kas ir jāatkārto un jānostiprina.

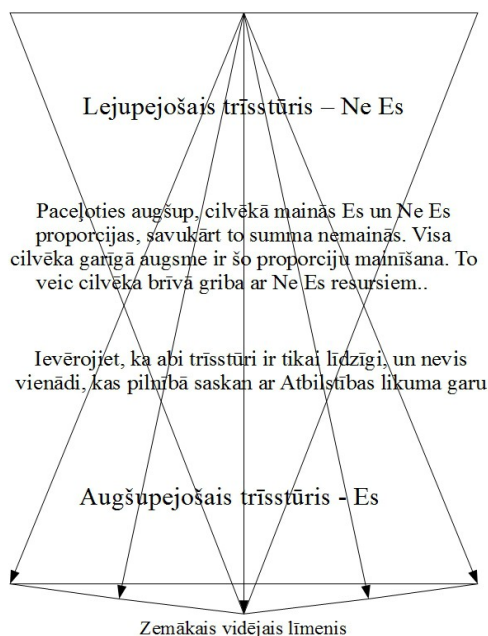
Es domāju, ka man pietiks klāstīt savas domas, šis svārsts, manuprāt, ir pietiekoši pateicīgs modelis, uz kura katrs pats var lieliski “pārdomāt dzīvi”, un ne tikai, var veidot sevī izcilus individuālus algoritmus, pēc kuriem darboties, lai varētu cerēt, ka aukliņa tiks pacelta drīzāk un drošāk. Manuprāt, šis varētu būt labs kontemplācijas un meditācijas ievada palīg līdzeklis.

Daži komentāri par attēlu. Mazliet paradoksāli iznāk, bet tā ir visīstākā patiesība, ka cilvēka Es nekad nav tīrs Es, bet vienmēr sastāv no Es un Ne Es. Tikai tas Ne Es, kas ir mana Es sastāvdaļa, ir mans Ne Es – tas, kuru Es ar savas brīvās gribas spēku tādu esmu padarījis. Tā tam jāpaliek, kā uzrakstīts, nedrīkst te neko gramatiski precizēt. Tur jau ir tas sāls, bez kā mēs vispār neko nespējam saprast. Šī daļēji mistiskā daļa ir jāatstāj, lai cik gramatiski pretrunīga tā neliktos, jo sajūtās man tas ir tieši tā, un nevis gramatiski pareizi. Tieši tas ir tas fantastiski lieliskais, kas pilnīgi visu potenciāli izskaidro, un noņem jebkādas pretrunas. Tas nozīmē, ka man sevī iekšā vienmēr ir dzīve, ir ko darīt. Tas nekad nebūtu iespējams, ja tur viss būtu pilnīgi precīzi un gramatiski. Un es varu saprast, pareizāk gan tagad teikt, izjust, ka tam otram ir tāpat, un ka tas ir abiem absolūti nepieciešams.

Lejā Ne Es daļa manī ir niecīga, un tomēr, uz šī nieka, vien tāda punktiņa resursu, mana griba ar milzu spēkiem cīnās, lai sevi realizētu. Es sasprindzinu visas zināšanas, prātu loģiski, mācos, apgūstu faktus, spriežu, tātd cenšos virzīties pa kreisi, bīdīt svārstu pa kreisi. Un, kā redzat, par, kaut nelielu attālumu, bet tomēr es paceļos uz augšu. Tas pats pa labi. Nu un tā jūs šajā attēlā variet novērot arī

visas pārējās parādības, par kurām es nupat iepriekš šajā apakšnodaļā runāju.

Cilvēka dzīve kā svārsts un smilšu pulkstenis

Varat šo attēlu izmantot, lai trenētu savu koncentrēšanās spēju, gūtu mieru un labāk sagatavotos darbam un spēlei ar savu mūžīgo partneri – savu Ne Es.

Variācija par brīvo gribu. Izejas punkts ir viens un tikai viens. Vienots visiem cilvēkiem visās pasaules malās un visos laikos. Darbības nepieciešamība ir dots lielums, tas ir instinktīvs. Bet ceļš vairs nav dots pilnībā. Kaut kāda iemesla pēc tas ir jāmeklē ar prātu. Ja augšā kāds gribētu, tad tas pavilkto uz augšu svārsta aukliņu bez kādas mūsu gribas un piedalīšanās no lejas. Un, ja būtu vajadzīgs, arī vēlmi automātiski ieliktu. Tātad, augšai ir svarīgi tas, lai cilvēks visu to veiktu pilnīgi pēc savas brīvās gribas, lai viņš izveidotos par vairāk vai mazāk līdztiesīgu partneri. Lai šis partneris brīvprātīgi gribētu šo sadarbību, lai viņš tiešām būtu pēc “ģīmja un līdzības.” Bet “ģīmīš” ir “neradīts”. Un tad paliek tikai viens – tas ir jāizveido sev pašam.

Un tā nav filosofija, tā ir nepieciešamība, pilnīgi akūta un pilnīgi neapejama nepieciešamība pēc

skaidrības. Jo bez šādas skaidrības, vismaz bez cenšanās tās virzienā, tu nevari kļūt par “ģīmja līdzību.”

Kāpēc varam šādā veidā cerēt iegūt veselību? Tas ir iespējams tāpēc, ka Vienotajā garīgajā laukā viss taču patiešām ir vienots. Tāpēc ir noteikti jāsaprot, ka cilvēka pūles tajā dod ne tikai vienu galveno, uz mūžību vērsto ieguvumu. Ieguvums ir arī šajā brīdī. Vienkārši – šādi ir konstruēta paša cilvēka domāšanas un emociju sistēma, tā smadzenes, kas pārvalda mūsu ķermeni.

Īsi sakot, ja mēs paši domājam un mērķtiecīgi veidojam savas sajūtas, tieši un precīzi šādā veidā, mēs vienkārši uzreiz iegūstam līdzsvarotu psihi un labāku veselību. Jo ir taču tā, ka uz šādu vienotības ceļu, gan organisma iekšienē, gan attiecībās ar ārejo pasauli (mūsu terminoloģijā runājot, gan Es iekšienē, gan Es un Ne Es savstarpējās attiecībās) brēc ne tikai viss mūsu saprāts, bet arī visa intuīcija, zemapziņa. Mēs tīri instinktīvi nevaram un nevaram samierināties ar ideju, ka dažādi garīgā ceļa gājēji var būt principiāli naidīgi pret citiem, līdzīga ceļa gājējiem. Ja arī mēs, dogmatisma un iedvestu ideju, sajūtu un domu iespaidā to kultivējam, vienalga, reizēm iezogas šaubu velniņš, urda, dīda, neļauj aizmirsties savā dogmāatismā pilnīgi un galīgi. Tāpat kā piedzērušam, un narkotikas salietojušam tomēr reizēm uznāk šaubu brīži, nāk paģiras un “lomkas,” un tā joprojām. Tāpat arī pie dogmātika un aklas ticības. Garīgajam ceļam ir kritērijs, kas ļauj izvērtēt tev savu īsto vietu un atbilstību tajā, tā ir šī stabilitāte un noturība – stāvoklis bez paģirām. Un visas šīs darbības diezgan tiešā veidā atspoguļojas paša organisma iekšienē. Līdz ar to, pareizs garīgs ceļš ir reizē arī labas veselības ķīla.

Un vēl veselības sakarā gribu piebilst kādu mazāk iedomājamu lietu. Gluži tāpat, kā harmonisku iekšējo orgānu stāvokli lielā mērā garantē cilvēka adekvāta sadarbība ar ārpasauli, tikpat lielā mērā to nosaka arī dažādu simbolu, tai skaitā vārdu, adekvāta lietošana. Tāpēc mazliet parunāsim par vārdu precizitāti vispār, un arī attiecībā uz veselību.

Par vārdu nozīmi un lietošanu. Ikdienas dzīvē un sadzīvē lietotie vārdi ir savstarpēji saprotami tāpēc, ka tie tiek katru dienu no jauna slīpēti un slīpēti, un tos lieto ļoti daudzi cilvēki, lieto ļoti

dažādās, un arī atšķirīgās situācijās, un tā tie automātiski “pieslīpējās”, mēs vai nu saprotam, vai arī nesaprotam bezgala daudzas nianšes un “virstoņus”, ir vietējie slengi un žargoni, kas bieži izsaka vairāk, kā klasiskais, gramatiski pareizais runas veids.

Filosofijā būtu jābūt tāpat, jo tikai tā valoda izslīpējās un kļūst par savstarpējās saziņas līdzekli. Bet – šādā nozīmē ikdienas vārdus lieto nesalīdzināmi retāk, un liela daļa cilvēku nelieto vispār, vai, ja lieto, tad tādās nozīmēs, kas nebūt neļauj izbaudīt visu, kas šajā vārdā, frāzē vai teikumā ir apslēpts filosofiskā nozīmē. Es te gribu teikt, ka nesaprašanās pamatā ir tas, ka vieni un tie paši vārdi cilvēkiem izsauc ļoti atšķirīgu asociāciju, vai nosacījuma refleksu “buķeti”.

Ja gribam kādus noteiktus vārdus lietot īpašiem nolūkiem, tai skaitā, lai uzlabotu savu pašsajūtu, pacilātu garastāvokli, vai pat stiprinātu veselību, tad šie vārdi ir iepriekš speciāli jāapstrādā. Ir ļoti precīzi jāapzīmē, ko mēs ar šiem vārdiem saprotam. Tā kā te ir diezgan brīvs darbības lauks, tad mums vienkārši sākumā nepieciešamas vairākas sistēmas, kurām jābūt skaidrām, un kuras nedrīkst jaukt kopā. Es gribu piebilst, ka vienotā garīgā lauka un tiešās uztveres sistēmas, kuras tiek apskatītas šajā grāmatā, kaut kādā mērā pretendē uz skaidrības ieviešanu ne tikai “garīgajā domāšanā” vispār, bet arī daudzu specifisku vārdu lietošanā.

Tātad, ja kādi cilvēki piedāvās sistēmas, algoritmus, kas būs ērti lietošanā, tad mēs tos varēsim lietot, un gūt panākumus. Ja jūtam, ka mums (katram personiski) šī sistēma neder, šī arī neder, bet šī, lūk, der, tad ir ļoti labi.

Tad cilvēkam, pirms uzsāk kādus savus uzskatus klāstīt, ir skaidri un precīzi jāpasaka, ka viņš zem vārdiem saprot to un to. Un, ja viņam der kāda vairāk vai mazāk zināma sistēma, tad viņam sākumā jāpasaka, ka viņš uz tās balstās. Ja pats izdomājis savu sistēmu – tad tas tā arī skaidri un gaiši jāpasaka un jāpaskaidro. Citādi iznāk tā, ka cilvēks ir izdomājis, ka tas vārds nozīmē to un to, kaut arī tas nekur nav fiksēts, un tad pārdzīvo, ka neviens viņu negrib saprast.

Ja būs kādas dažas labas sistēmas gatavas, tad neviens netērēs laiku, gudrojot savas. Bet tagad,

manuprāt, nav šādu sistēmu, vismaz tādu, kas man būtu pieņemamas, tāpēc daļēji nācās konstruēt savu, kas tad arī ir aprakstīta šajā grāmatā.

Par to “garo pupu” vai “putras kalniem”. Bez šaubām, ikviens cilvēks intuitīvi izjūt, kas tas ir. Bet, ja jums to paprasīs ielikt vārdos, jūs redzēsiet, cik tas izrādās grūti. Kas tas ir par ceļu, kas zem šīm alegorijām slēpjās. Arī man, kā jebkuram cilvēkam, ir grūti to ielikt kādos vārdos, nu tā, lai tas tomēr nebūtu vien dažas vispārējām frāzēm pildītas rindiņas. Un tomēr, mēģināšu šeit sniegt kaut vienu variantu, kā tad ar gribas palīdzību šāds ceļš ir realizējams pēc tīri loģiska algoritma. Jūs sapratīsiet un izjutīsiet, ka šāda ceļa izjūta tiek tieši uztverta kā Ne Es palīdzība, un iespējama tikai Vienotajā laukā, tiešā dialogā starp mani un manu sabiedroto – Ne Es. Mēģināsim iejusties, reizē uzturot aktīvu gribu un prātu. Šajā ceļā iespējams, kaut visai nosacīti izdalīt vairākus etapus, varbūt jūs katrs spēsiet kādā no tiem saskatīt paši sevi...

1. Tas, ko pilnīgi katrs cilvēks dara katru dienu, no rīta līdz vakaram. Tātad mēs pienākam pie garās pupas vai pie putras kalna malas. Kā mazs bērns cilvēks tiek iemācīts, ko nozīmē viss tas, ko viņš uztver ar saviem maņu orgāniem, - t.i., saskata, saklausa, satausta, saož, sagaršo. Tātad cilvēks paplašina savu ģenētisko iespēju kodu, attīsta savu izpratni par primāro jutekļu pārveidoto pasauli. Jau agri bērnībā, bet aizvien vairāk bērnudārzā, skolā, augstskolā cilvēks tiek iemācīts tādā mākslā, ka reālo uztveri bieži vien var aizstāt ar iztēli. Cilvēkam iemāca, ka ir konkrēts “koks”, un “koks vispār”, ka ir “mežs kā koku summa” u.t.t. Līdz ar to vairs nav nepieciešamības manipulēt ar konkrētībām, tās var aizstāt ar iedomātam formu kombinācijām.

Šīs iedomas ir tik pateicīgas, un bieži vien tik pakļāvīgas to autoram, ka viegli vien var atrauties no to radītāja – tā gara, kas šos īstenības tēlus saistībā ar reālajiem sajūtu orgāniem ir ievietojis mūsu apziņā (Ne Es). Šeit rodās viens no biežākajiem pārpratumiem, ar ko sastopamies katrs savā un arī savu apkārtējo cilvēku dzīvē teju vai uz katra soļa. Ir vilinājums asociēt pāreju no realitātes (sajūtu orgānos uztvertās pasaules daļas) uz abstrakto formu, kā virzību uz augšu, kā garīgu ceļu, un tāpēc,

uzskatot, ka garīgai attīstībai jābūt brīvai, atļaujoties fantazēt bez atgriezeniskās kontroles, t.i., bez savu iedomu periodiskas salīdzināšanas ar realitāti (un vienotā lauka gaismā šis apsvērums izskan absolūti skaidri un saprotami – pārāk pavājinot kontaktu ar Ne Es; griba ir laba, bet šeit smagi kļūdās). Šī slīdzināšana ar realitāti (tiešais kontakts ar Ne Es) ir obligāta, lai pieeju varētu saukt, no vienas puses par garīgu, un reizē arī, par zinātnisku.

Runājot par ceļu uz garīgumu, tā tas tiešām ir, tas ir ceļš uz augšu. Bet, nedrīkst pārkāpt vienu no pamatlikumiem – Atbilstības likumu – “kas apakšā tas augšā” (patiesībā jau zinātnes patiesīguma kritērijs – teoriju un pieņēmumu atbilstība realitātei, faktu atkārtojamība – tas pats Atbilstības likums vien ir, padomājiet vien par to nedaudz). Pretējā gadījumā garīgais ceļš uz augšu jau pašā sākumā ir lemts neveiksmei, līdz ar to, mūsu būvētā māja būs “gigants ar māla kājām.”

Tēze – lai labie nodomi jums nepiešķir pārāk varenius spārnus; samērojiet savu patieso stāvokli ar attīstīto entuziasmu. Esiet labāk rāmāki, bet dziļāki.

2. Lai nu te būtu kādas tēzes, un kādi brīdinājumi, bet bez šī pirmā punkta gājiena absolūti nevar iztikt, lai kāptu garajā pupā. Tikai Vienotā lauka pieeja te visu izskaidro ļoti vienkārši. Te sākās spēle starp Es un Ne Es, un šajā spēlē ir ritms, un tas nozīmē, ka vienam no otra ir gan garīgi jāattālinās, gan atkal jāpietuvinās, visbezzgalīgākajās niansēs. Un šī abstrahēšanās no Ne Es sniegtās reālās pasaules ir pirmais Es biklais solis pretī patstāvībai (Vārdos sarežģīti, bet reālā spēlē jauki, viegli un skaidri).

Un tā tad tomēr – šīs formas, domu formas ir jāuztver kā pilnvērtīgas vienības. Un tās nav tikai kaut kādas teorētiskas formas, kādi miglaini tēli. Nē, tie ir jūsu pašu radītie tēli, pilnīgi pēc jūsu brīvās gribas. Jo pasaule, arī tā niecīgā pasaule, ko mēs spējam uztvert ar saviem maņu orgāniem, un uz kuru uztveres pamatā veidot savas domu formas, ir pilnīgi pietiekoša mūsu garīgajai attīstībai, tā priekš mums ir bezmaz vai bezgalīga. Tāpēc mēs taču noteikti veicam apzinātu izvēli – kaut ko ņemam par savu, kaut ko neņemam. Un, tā kā mēs tur esam ielikuši savu brīvo gribu, savu prātu un izvēli, šīs mūsu radītās domu formas mums ir tik dārgas, ka mēs tās esam gatavi apdvest ar kādu īpašu slavas

oreolu. Te taču piemēru pilna pasaule – katram ir savas domas, savi uzskati, kas dārgāki par visu citu. Liktos it kā negatīvi, bet tas ir pakāpiens garīgajā ceļā, vienkārši vēl zems, pirmie pupas žuburi. Un tomēr, mēs esam iepazinuši iekšējo slavu, pagodinājumu. Lieliski, ja tas ir etaps, kurš ir obligāts, un kuram mēs ejam cauri, slikti, ja pie tā paliekam.

3. Tagad mēs ar šīm jauniegūtajām formām savā iztēlē varam, un to arī darām, izspēlēt veselu teātri, mēs varam pārbaudīt, vai tās ir labas, vai sliktas, gaišas vai tumšas, smalkas vai rupjas, u.t.t. Un savā sirdsprātā salikt visu pa vietām, pat lemjot tiesu par tām, ļaujot, ka gaišās formas svin uzvaru pār tumšajām, labās pār sliktajām. Un tā jau galu galā nav šo domu uzvara, bet gan mūsu pašu uzvara un ieguvums savā attīstībā. Mēs esam iepazinuši iekšējo uzvaru.

4. Un tagad – ļoti atbildīgs solis. Uzvarētājs nevar tā vienkārši savam pretiniekam pateikt – es esmu vinnējis, tu esi pagalam. Lieta tāda, ka pretinieks būtībā taču nav nekāds pretinieks, bet gan patiesībā tas ir pretmets. Tas zaudētājs taču ir tikpat obligāti nepieciešams, kā tas vinnētājs. Jo nekādi nevar izpausties tava nozīme bez zaudētāja. Un nekādi nav viņš līdz ar tavu uzvaru galīgi un pilnīgi pagalam (viena domu forma nav pagalam tādēļ, ka tu izvēlējies nevis to, bet citu). Vienkārši šinī brīdī tu esi vinnētājs, vai tava izvēlētā domu forma ir vinnētāja lomā. Citu brīdī tas droši vien būs tas otrs – tas pretmets. Tāpēc cieni šī brīža zaudētāju. Izveido kaut ko tādu – vienreizēju. Esi vinnētājs, godājot zaudētāju, kā tādu, bez kura tava uzvara būtu bijusi neiespējama. Nu, vai tas jau nav kaut kas, kaut kas simpātisks. Jauks un harmonisks. Kaut kas tāds, ko intuīcija ņem pretī, ņem viennozīmīgi kā globālu patiesību, un, vienlaikus, kā skaistu patiesību. Tā mēs esam nonākuši pie skaistuma vai harmonijas apceres un izpratnes iespējas visās lietās.

5. Bet, lai varētu šo pretmetu saskatīt jebkurā dzīves parādībā, kuru mēs gribam izprast, izjust un dzīvē lietot, ir nepieciešama liela noteiktība un stingrība. Pēc tam, kad ir pārgājusi iepriekšējā pirmā intuitīvā skaistuma un harmonijas sajūta, nepieciešams ļoti stingri un bezkaislīgi šo parādību izprast visos tās sīkumos, visās tās vislielākajās galējībās, un attiecībās, kādas to starpā izveidojās jebkuru

brīdi. Tā mēs iepazīstam jaunu pupas zaru – stingrību.

6. Bet – vajadzīgs līdzsvars, kaut arī tas nekad nav un nedrīkst būt matemātiski precīzs. Nesen mēs izgājām uzvaras stadiju – “labais ņēma pārsvaru pār ļauno”. Un tāpēc šajā brīdī ir tā, ka ar stingrību, taisnību izrādās par maz, mums to ir meistarīgi jāizlīdzina ar žēlsirdību. Tā ir – vienmēr pasaulē ir vieta žēlsirdībai, un tā nav kā ārpus likuma stāvoša parādība, kas it kā izjauc stingras likumsakarības un lietu kārtību. Nē, tā ir pilnīgi likumīga, un ieņem pilnīgi noteiktu vietu pasaules uzbūvē un visu lietu kārtībā. Bez pareiza līdzsvara starp stingrību un žēlsirdību jebkura lieta vai parādība pasaulē un citās pasaulēs ir vienkārši kropla, tā neatbilst principā Radītāja iecerei, un tāpēc ir ļauna. Lūk, kāpēc nevar praktiski cilvēku veldzēt un dziedināt tikai datoru vadītas programmas, vai datora vadīti aparāti, vismaz tiktāl, kamēr tajos nav ieprogramēta katrai situācijai precīzi atbilstoša žēlsirdības deva (bet tas nav iespējams, jo šī spēle kopumā ir tieši saistīta ar katra cilvēka brīvo gribu). Tāpat, kā nevar ar otru galējību. Tas ir skaidrs. Tātad šis bija tas pupas zars, ko saucam par žēlsirdību.

7. Šim līdzsvaram starp žēlsirdību un stingrību ir tik liela nozīme jebkuras parādības izpratnē, ka ir jāprot ņemt vērā vienlaikus tos abus divus, tātad, ne tikai prast pāriet no stingrības uz žēlsirdību, kā to izdarījām iepriekšējā solī, bet arī jāprot pāriet pretējā virzienā – no žēlsirdības uz stingrību. Visu laiku jāatrodas starp tiem abiem – kustīgā, mainīgā līdzsvarā. Tā ir ļoti noteikta likumsakarība, kas atrodas garīgās dzīves pamatā. Te ir tāda ļoti smalka nianse – patiesībā jau arī žēlsirdība, kā teicu iepriekš, ir likumsakarīga nepieciešamība. Tikai te ir dažādi likuma līmeņi. Stingrība – tas ir zemāks līmenis, un tāpēc parasti visiem skaidrāk saprotams – visādi dabas likumi (un arī cilvēku radītie likumi), zinātne, u.t.t. Žēlsirdība ir augstāka līmeņa likums. Tāpēc to parastam cilvēkam nākas un gribas uztvert kā ārpus likuma esošu fenomēnu, kā brīnumu. Būtībā jau labi un jauki – šīs žēlsirdības izpausmes mudina ikvienu celties augšup, kur tās sāk palikt uztveramas aizvien vairāk kā likums. Tātad vārdi – stingrība, taisnība, no vienas puses, un likums, no otras, nav sinonīmi. Īstenībā likums (garīgā, ne cilvēku dotā nozīmē) nozīmē harmoniju starp stingrību un žēlsirdību. Un tieši tā mēs arī

tiekam vadīti no augšas, par ko detalizēti klāstīts attiecīgajā grāmatas daļā.

8. Un tomēr, ir noteiktas atšķirības starp stingrību un žēlsirdību. Lai kā tas nebūtu, stingrība veicina saprāta nostiprināšanos (pareizāk, stingrība, kas iepriekš stingri notestēta attiecībās ar žēlsirdību). Līdz ar to, nonākam pie izzināmās parādības vai lietu dziļākā saprāta (patiesībā, Ne Es saprāta, kuru mēs iepazīstam caur šo lietu un parādību dabu).

9. Un, iedziļinoties jautājumos par šiem izzināmajiem objektiem un pašu izzinātāju, par to atšķirībām, mums radīsies sajēga par it kā subjektīvo, un it kā objektīvo pasaulēm, ar vārdu sakot, iepazīstam izzinošo elementu.

10. Un tad jau arī atverās galvenais beigu ceļš. Tas atveras tāpēc, ka rodas tieksme izprast izziņas ideju vispār, kas arī ir mūsu mentalitātes kronis, augstākais sasniegums, jo šādā ceļā cilvēks, kā pie vienīgās iespējamās loģiskās un emocionālās nostādnes, nonāk pie Vienotā lauka ar tajā darbojošām divām personām – Es un Ne Es. Un tālāk – vēl augstākas gaismas uztveres mēģinājumi, kas, nodarbojoties sistemātiski ar visām grāmatā iepriekš minētajām lietām, notiks automātiski.

Beigās vēlreiz atgādinu, ka šis ir tikai viens piemērs, kā kādam varētu veidoties šis attīstības ceļš. Šo ceļu ir bezgala daudz, jo galu galā, katram taču ir jāatrod un kaut daļēji arī jāizveido pašam savs, vienīgais.

Ezotērika. Cilvēkam, kurš agrāk ir dziļi un nopietni interesējies par dažādiem ezotēriskiem jautājumiem, kurš ir saskāries ar tajos iekodētajām milzīgajām uztveres, izpratnes un pašrealizācijas problēmām, tagad, pēc vienotā garīgā lauka teorijas pamatīgas apguves, atgriežoties sen zināmajās, ierastajās un pazīstamajās garīgās dzīves sfērās, acīm redzot, nāksies sastapties ar lielu izbrīnu un pārsteigumu – tik ļoti šķītīs izmainījušās daudzas senās, agrāk tik ļoti pierastās lietas, idejas, problēmas, metodiskie jautājumi. Tas varētu būt kaut kas līdzīgs tam, ka cilvēks ir aizbraucis no savas mājas, atstājot to meistarū ziņā, lai tie tur veiktu pamatīgu pārbūvi un remontu. Un, kad nu cilvēks pēc ilgāka laika beidzot atgriežās savās mājās, tad viņš ar prieku konstatē, ka daudz kas no tā, kas agrāk tik

Ļoti ir maitājis dzīvi, nu ir pilnā kārtībā, un vairs nerada nekādas problēmas. Sienas, kas agrāk nevajadzīgi ierobežoja telpu, ir nojauktas, viss ir nolīdzināts un nokrāsots jauki saskaņotās krāsās, elektrības slēdži darbojas droši, krāni netek, logiem cauri nepūš vējš, grīda ir silta, ārējā siena vairs nav auksta un nepelē. Tātad, kādu nu mēs ieraudzīsim savu senu seno mājvietu – ezotēriku.

Pirmkārt, ar pārsteigumu nākas konstatēt, ka ir vispār ir izzudis “matērijas” jēdziens. Viss notiek pilnīgi precīzi tāpat, kā tas ir noticis vienmēr, bet nav vairs matērijas. Visa redzamā, dzirdamā, sataustāmā, izgaršojamā un saojamā pasaule mums parādās kā tēli. Ir galda tēls, krēsla tēls, manis paša tēls, jebšu ideja. Tikai būtība nav vārdā, kā šos sajūtu radītos objektus nosaucam. Būtība ir varā. Mēs esam pamazām sākuši pierast pie visaptverošas domas, aksiomas, ka šiem, caur sajūtu orgāniem uztveramajiem objektiem, nepiemīt spēks radīt ko jaunu. Sajūtās dotās pasaules priekšmeti ir tikai un vienīgi kāda gara, jebšu gribas (aksioma - gars ir vienīgā darbību radošā būtne, un tās vienīgais instruments ir griba) darbības pavadoņi (ceļa zīmes). Gars iedarbojas tikai uz citu garu, un tas notiek bez jebkādiem starpniekiem. Bet pasaule ir tā radīta, un tiek tā uzturēta, ka darbību vienmēr, vai, cik mēs to spējam izprast, vismaz gadījumu nospiedošajā vairākumā, pavada šīs zīmes. To mērķis, acīmredzot, ir dot iespēju vienam garam iepazīt citu garu. Vienkāršos vārdos tas izsakās ar parasto frāzi – mums būs pazīt cilvēku pēc viņa darbiem. Un noteikti jāpiebilst – arī Augstāko Garu mums gluži tāpat būs iepazīt pēc viņa darbiem. Tikai viņa darbi ir interesantāki par cilvēka darbiem, to mērķi arī ir daudz grūtāk izprotami, un tāpēc arī prasa lielāku iedziļināšanos. Bet arī ieguvums ir nesalīdzināmi lielāks, te ir tā, ka spēle patiešām ir sveču vērtā, un ne tikai.

Mēs redzam, ka mūsu uztveres objekti ir divējādi – lielākā daļa tur ir tīrie Dieva darbi, un daļa arī citu garu, citu cilvēku darbi. Tā kā mums nav ne mazākās problēmas tos nodalīt, tad nav arī problēmas kontaktam ar Radītāju ikdienā, katru brīdi. Tīrā, cilvēku neiespaidotā daba – nedzīvā daba, augu un dzīvnieku valsts, ko mēs par dabu tās visparastākajā nozīmē arī saucam, ir taču tieša grāmata, instrukcija, kā dzīvot. Ja mums ar to liekās maz, tad Radītājs šajā dabā ir iekodējis atbilstības likumu,

kas ir tā garā pupa no latviešu tautas pasakām, kas ļauj mums rāpties debesīs.

Te mēs skaidri un vienoziņīgi saskatām to, ka nav nekādu atšķirību starp to, ar ko nodarbojas parasts cilvēks savā ikdienā, cenšoties pilnveidot savas darbības, darba rīkus, iepazīt dabu, lai labāk varētu paveikt savu darbu, un starp zinātni, kas dara to pašu, iepazīst dabas daudzveidību, un starp ģeologu, kurš meklē izrakteņus, un kosmonautu, kas meklē dabas reālos paplašinājumus. Atšķirība ir gluži nebūtiska, visa darbība ir vienādi interesanta un laba. Viss darbības nozīmīgums slēpjās nolūkā (cilvēka gribas ļoti būtiska izpausme), kas tad arī ir tas galvenais, un daudzās situācijās pat vienīgais, kas nosaka, kādas izjūtas mēs saņemsim (atceramies, ka izjūtas, sajūtas neesam Es, bet gan Ne Es balva mums, mūsu, kā saspēles partnera atzīšana vai neatzīšana). Tas ir tik tālu, kamēr cilvēks vēro dabu, iejaucoties minimāli. Visas grūtības ir ar cilvēku. Cilvēka iejaukšanās, mēģinot ieviest savus skaidrojumus, padara visu daudz grūtāk saprotamu. Krietna daļa iepriekš iepazītās ezotērikas nu mums parādās kā bezgalīgs cilvēka fantāziju, izdomu un izjūtu komplekss, kas nav droši saskaņots ar realitāti. Droši vien, ka pārsvarā paties, godīgs, katram pašam priekš sevis vajadzīgs un derīgs. Bet mēs saprotam, ka šīs atklāsmes ir individuālas, un nav tieši izmantojamas citiem. Bēdas un nesaprašanās sākas tad, ja to visu pasniedz un pat uztiēpj kā patiesības, kas derīgas visiem, kā absolūtas patiesības. Cilvēki to tā arī uztver, un nu ir cenšanās atšķetināt to, ko paši ir saputojuši. Bet nav jau saputojuši, tikai pārspīlējuši vispārinājumus. Mēs lasām tūkstošiem grāmatu, uzzinām daudzu cilvēku domas, ļoti atšķirīgas un pretrunīgas, un tajās sapināmies. Mums ir instinktīva sajūta, ka ir jādara kaut kas, ir jāiet “uz augšu”, bet mēs bieži nezinām, kā un kāpēc. Tāpēc tagad ezotērika mums izskatās kā liela cilvēces uzkrāta dažādu zināšanu krātuve, kurā, līdzās lieliem daudzumiem patiesu pārļu, ir vēl daudzārt lielāks daudzums cilvēka ienestu piesārņojumu. Ieraugām, ka šīs zināšanas ir pilnas ar vīrusiem, kuru iznīcināšana, diemžēl, nav veicama, vienlaikus neiznīcinot, pat neatgriezeniski, lielus daudzumus arī patiesas informācijas un pieredzes. Bet nav cita ceļa, kā nokļūt skaidrībā.

Ekstrasensija. Jautājums ir tāds – uz kāda pamata mums var ienākt prātā un likties patiesa doma, ka Radītājs, kurš ir mums jau iedevis absolūti pietiekamu izejas materiālu un instrukciju mūsu darbam, balstoties uz kura mēs principā spējam attīstīt savu brīvo gribu un ar tās palīdzību sasniegt visus Viņa uzstādītos uzdevumus, pēkšņi sāks dot mums vēl kaut kādus sīkus papildus materiālus, liekot mums nedaudz paplašināt mūsu sajūtu orgānu iespējas. Varbūt labāk paplašināt gribas, un, attiecīgi arī prāta robežas, un dabiskā, Radītāja paredzētā veidā un vidē atklāt šo to jaunu, ko Viņš taču tomēr ir jau pirmsākumā paredzējis, ko mums atklāt, jo ir taču sagatavojis visu tā, lai tas, kurš meklē, arī atrod. Bet padomāsim vien dziļāk. Nav jau tik primitīvi. Ar ekstrasensiju pamatā, pa lielam ņemot, ir tas pats, kas ar zinātņi – arī te, tāpat kā zinātnē, cilvēks saasina savu uzrtveri, un to taču viņš dara ar savu brīvo gribu, tā tad tā jātrenē, viss tas ir tā, kā jābūt pēc Radītāja plāna. Un kāpēc lai arī šeit Viņš nebūtu paredzējis, lai cilvēks, kas sasprindzina un trenē savu brīvo gribu, arī gūtu rezultātu. Tā kā ekstrasensijas spēju attīstība pati par sevi, tāpat kā zinātnes attīstība, nav nekas slikts. Principā, tas pats, kas izgudrot spēcīgāku mikroskopu vai teleskopu. Katri jauni, bet – patiesi – fakti var dot kaut ko labu cilvēka ceļā. Un te jāuzsver ļoti stingri – ja tie ir fakti, tā tad kas tāds, kas balstās realitātē, spēj izturēt Dabas grāmatā paredzēto pārbaudi. Un te zinātne bieži vinnē. Tomēr, ne jau faktos (tāpat kā par zinātņi, par zemes rakšanu un karošu grebšanu) kas slēpjas, bet gan tajā, ko ar tiem darīt. Un te visu nosaka ētika. Tāpēc principā ekstrasensija nav ne ar ko labāka, un ne ar ko sliktāka par citām cilvēka pasaules izzināšanas metodēm. Spriest, kura labāka – zinātne, kosmonautika, bioloģija, ekstrasensija – nekādi te nav mans nolūks. Kura spēj izdarīt labāk, patiesāk un reālāk to, kas tai padomā, tā arī tās lietotāja un tam līdzīgo acīs ir tā labākā. Man personīgi uz šo brīdi pietiek ar dabas jau dotajām sajūtu orgānu spējām un iespējām izmantot visas tiešās, ar sajūtu orgāniem nesaistītās uztveres, atfiltrējot tajās tīrās Ne Es uzrunas. Ja gribu mērīt temperatūru vai spriegumu, vai magnētiskā lauka intensitāti, personīgi es uzskatu par ērtāku izmantot speciālos, šim nolūkam paredzētos instrumentus, kas ir izturējuši realitātes kritēriju pārbaudi. Visu nosaka gala rezultāts. Ja gūst reālu, dabā demonstrējamu

rezultātu, tad Radītājs to ir paredzējis, rsp., šāds ceļš cilvēkam ir paredzēts, je nē – nē. Un atkal, ir tikai viena ļoti svarīga lieta - ētika. Ja ekstrasensijā, zinātnē un praktiskā darbā, kaut vai lauku aparat, viss tiek veikts ar nolūku uz Radītāju, tad ir viss kārtībā. Bet – tikai, ja tas tā ir patiesi, ja cilvēks nemāna citus un pat pats sevi, ja zemapziņa te ir līdzsarā ar apziņu, jebšu, kā mēdz teikt – ja tas ir sirdī patiesi, citādi sakot – pēc sirdsapziņas.

Gribas veidi, vēlmju piramīda. Skaidrs, ka cilvēku dzen sajūtas. Ja kāds apzināti izvēlas ceļu, kas it kā nav tik patīkams, un saka, ka izvēlas to nākotnes dēļ, ka tad būs patīkami, tad tā nav, vismaz tā nav pilnībā – viņš sevi māna. Viss notiek šajā brīdī, nākotnē viss ir pavisam cits un citādi, un mēs parasti maz ko zinām, kas būs nākotnē.

Vienkārši, ja kāds saka – tā būs labāk nākotnē, šī pati padomāšana, arī ir tas, kas patiesībā ir šī brīža pozitīvā emocija, kas tad arī cilvēku bīda. Un tas, kā viņš to sev un citiem iestāsta, tam ir maza nozīme. Vienkārši ir bezgala dažādas sajūtu nianses, un viņas bieži vien nepakļaujas nekādai iztīrīšanai un loģikai. Šīs emocijas vienkārši nepārtraukti darbojas.

Ja saka, ka garīgajā pasaulē nav laika, tad jau mūsu garīgā dzīve te arī nav pārāk ar laiku sajūdzama. Emocija ir 100% sajūgta ar gribu, patiesībā tas ir tātad viens un tas pats, bet emocija ir it kā gribas atbalss, kur gribas saucienu ir izmainījusi Ne Es gribas piedeva – savu Es gribu tajā var atpazīt, un tomēr tā ir atbalss, un ne velti mums ir tik interesanti un patīkami klausīties atbalsis. Griba 100% izvēlēsies visaugstāko iespējamo sajūtu baudījumu. Ja viņa izvēlas ziedošanu, un tā dēļ fiziskas ciešanas, tad viņa to grib. Ja izvēlas rīšanu, tad to grib. Un tā griba visu laiku darbojās, meklējot maksimālo baudu. Un tā attīstās līdz filigrānismam, beigās saprotot, ka var vairāk iegūt “tur augšā,” nekā “lejā”. Un tās ciešanas arī reizēm tik saldas, ar to pilni Dostojevskas darbi.

Un beigās viss sanāk kopā šauri un konkrēti – es esmu griba, mana eksistences forma ir emocija, izjūta, sajūta, un to es nepārtraukti, 100%, no kaut kurienes saņemu. Es pats tātad esmu tikai griba, un apzinos sevi kā tas, kas saņem emociju plūsmu, nepārtraukti, un pašās, pašās beigās ir tā, ka atbalss tik

lielā mērā atgādina balsi, ka cilvēks saņem vienmēr 100% atbilstoši savas gribas izmēram (bet tas ir tik tālu priekšā, ka nav vērts par to tagad fantazēt). Tas, ko saņem, ir it kā manas gribas spoguļattēls (tikai, ja nav pietiekami labs kontakts ar savu Ne Es, tad tas var reizēm izrādīties attēls greizā spogulī, un tad tev ir lielie brīnumu brīnumi). Ja liekās kā ikdienā – ne saņemu, nekā, gribu pili, nesaņemu, gribu alus pudeli, nesaņemu, tad jāatbild, ka cilvēka apziņa nezina savu īsto gribu, kas milzīgā mērā mājā zemapziņā, jebšu, kā mēdz to dēvēt “garīguma apdvestās inteliģences aprindās” - sirdī (tātad, saņēmam gan, bet attēlu greizajā spogulī, nevis pili, bet būdiņu, un labi vēl, ja pat būdiņu). Tātad, es saņemu visu ko gribu maksimāli iespējamās robežās, ko pieļauj katrā brīdī manas spēles noteikumi un rezultāti ar Ne Es. Tāpēc, ja es sapratīšu šo spēli, tās noteikumus, ja es tos ievērošu, un ne tikai, ja es spēlēšu šo spēli gudri, godīgi un ar vislabākajiem nodomiem, tad es varu nonākt situācijā, ka no ārienes nākošā manu sajūtu plūsma sāks aizvien ciešāk korelēt ar manu gribu.

Tad lūk, tas, no kā saņem, tas ir tas, ko par Dievu sauc, un Ne Es ir kaut vai Viņa Engēlis, ja kādam šādi vārdi vairāk tīk (man gan engēlis vienmēr nezina kāpēc rādās tāds kā rozā, smaidīgs un ar baltiem, pūkainiem spārniņiem).

Un tā griba, tas vienmēr esmu es pats, un vienmēr būšu es pats, un tās spoguļattēls ir tas, kā es jūtos.

Vēl dažus vārdus par dabu šai sakarā. Dabā tātad viss ir jauki, tā ir tiešā Ne Es izpausme. Bet viņa man tieši nedod neko, precīzi atbilstoši manai gribai, un galvenais ir tas, ka, atšķirībā no tā, ko teicu pirms mirkļa, es ļoti labi saprotu, ka nekad arī tieši nedos. Bet es saprotu, ka mans spēles partneris ir tas, kas dos, un dos caur šo dabu. Daba ir mana spēles partnera daļa, bet ne viss partneris. Tad nav nekādu pretrunu, viss skaisti un saprotami. Bet cilvēki kādreiz laikam ir prātojuši līdzīgi, bet beigās saprātojuši, ka daba tātad ir pati par sevi, tai ir savi dabas likumi, un ar tiem cilvēkam pašam jātiek galā. Un tā nostatīja dabu pret Dievu. Un vēl viens solis, un pateica, ka daba vispār ir materiāla, un lai tiktu pie Dieva, tā jāpārvar, jāiznīdē sevī, jāpaceļas tai pāri. Un tā radās smags sajukums cilvēku

galvās, ar kuru visu laiku turpinām mocīties, mocīties bezcerīgi un bezjēdzīgi.

Un tad sanāk, ka vairāk nekā nav, un nevajag. Esmu es kā griba, un pastāv šīs gribas papildījums, kas ir Viņš. Un mums ir nepārtraukts kontakts. Pasaule ir daļa no tās plūsmas, ko es uztveru kā atbildi uz savu gribu.

Parastā ikdienas sadzīvošana ar sevi. Realitāte, kad mums to jāsaskaņo ar citiem gariem (arī citiem cilvēkiem), nav nekas cits kā vienādi vai līdzīgi uztverošu būtņu pieredzes kopība. Mēs katrs, pilnīgi jebkurš cilvēks, patiesībā esam ļoti ierobežoti tā dēvētajā izziņas jomā. Cilvēki ir vienkārši pieraduši pie ikdienas pieredzes, ka sajūtu orgāni nepārtraukti sniedz objektīvas ziņas par apkārtējo pasauli, it kā visu objektīvo pasauli. Šīs ziņas ir stabilas, drošas, atkārtojošas, pārbaudāmas praksē, visiem cilvēkiem vienādas. Tas viss ļāva visu šo īpašību kopumu nosaukt vienā kopīgā vārdā – par objektīvu realitāti. Un tas viss ir ļoti pareizi un arī jauki.

Grūtības sākas tad, kad šie iespaidi tiek automātiski pārnesti uz jomu, kas nav tieši saistīta ar sajūtu orgānu sniegto informāciju. Kāpēc rodas grūtības?

Tāpēc, ka uzticēšanās sajūtu orgānu sniegtajai informācijai ir tik liela, ka cilvēkam ne prātā neienāk, un nav arī praktisku darbību veikšanai nepieciešama tāda sapratne – kāpēc, kāda iemesla pēc cilvēks vienos un tajos pašos apstākļos vienmēr redz, dzird, satausta tieši tā, un ne citādi. Vienmēr galdu es uztveru kā galdu, un nevis te kā galdu, te kā krēslu. Kāds tam iemesls? Nu kā, jūs teiksiet – nu tas ir tā vienkāršā iemesla dēļ, ka galds ir galds, un tā tas arī tiek uztverts, lai kas to arī neaplūkotu, neaptaustītu un citādi neuztvertu. Tātad jūs automātiski pieņemat, ka priekšmeti eksistē “paši par sevi”. Tā ir pašsaprotamā, automātiskā atbilde. Bet, vai tā ir vienīgā? Un vēl vairāk – vai tā maz ir pareizā?

Mēs labi zinām, un tikai it kā vienmēr piemirstam, ka kontaktam, attiecībām vienmēr vajadzīgi divi – viens, kas dod, un otrs, kas ņem. Vienalga ko – naudu, smaidu, dusmas, grāmatu, zināšanas, pilnīgi visu. Un tad var mainīties un ir jāmainās – ņēmējs kļūst par devēju, devējs par ņēmēju. Un atkal mainās, un dažādi tas kombinējās. Un tomēr – viss, pilnīgi viss pasaulē sastāv tikai no šīm divām

pamata darbībām. Interesanti – vai tiešām arī tik prozaiska lieta, kā tas, kā mēs ikdienā uztveram pasauli, kokus, sauli, cilvēkus, viņu emocijas? Savādi, un tomēr – tas patiešām ir tieši tā. Un interesantākais te ir tas, ka viss te manis teiktais nav nekāda akla ticība. Tas taču viss ir katram ļoti viegli pārbaudāms. Piemēram, pat tik vienkārša lieta, kā parādīt kādu skaistu, interesantu dabas rakursu otram, un tad tas otrs ieskatās – jā patiešām, tā ir, un cik tas ir harmoniski un skaisti. Nu kaut vai – glezna, mākslas foto. Un tad varbūt turpmāk pats saskata līdzīgas un vēl daudz daudz jaukākas un harmoniskākas lietas sev apkārt katru brīdi. Tātad, te ir runa vienkārši par rutīnu, par tās pamainīšanu. Par ieradumiem, vienu pietušēšanu, citu stingrāku iezīmēšanu. Un no tā veidojas paradumi, kas patiesībā jau ir mūsu pašu pamatu pamats. Jo ieradumi ir tie, kas diktē mūsu emocijas, to, cik labi vai slikti mēs jūtamies tajā vai citā domu vai dzīves situācijā.

Tātad – mēs esam pieraduši, ka to, kas notiek mums visapkārt, tātad mūsu ārējo pasauli, pilnībā nosaka ārēju spēku iedarbība uz mums. Tā kā šie spēki ir noteiktā situācijā nemainīgi, tad mēs sakām, ka apkārtējā pasaule ir nemainīga. Un arī citi cilvēki to redz un citādi sajūt tādu pašu.

Bet – vai mēs to patiešām zinām, jebšu tikai esam pieraduši domāt, ka tas tā ir? Vai mēs zinām, kā ārējo pasauli uztver aklais, kurlais, suns, kaķis, ķirzaka, skaudra, baktērija? Nu tad padomāsim par to. Nemaz tik ilgi nebūs jālauza galva, lai saprastu, ka, lai to uzzinātu, mums ir “jāiejūtas šī aklā, šķībā, greizā, kurlā, suņa, baktērijas ādā.” Mēs apmēram iedomājamies, ka arī suns redz galdu līdzīgi vai tāpat kā mēs, tikai tādēļ, ka mēs vērojam, ka tas neskries galdā ar pieri, bet apskries tam apkārt, vai apstāsies tieši pirms tā. Un tā arī par citu cilvēku. Mēs zinām pēc viņa reakcijām un vārdiem, kā viņš saskata, saož, sadzird un citādi sajūt pasauli, mūs ieskaitot, taču nezinām un nekad neuzzināsim to tieši. Secinājums tātad ir sekojošs. Jo vairāk viens no otra atšķirās, jo mazāk var ko viens par otru zināt. Jo kāds ar kādu ir līdzīgāks, jo vairāk tie viens par otru var uzzināt, sadarboties.

Tā kā tā pasaules objektivitāte taču ir tikai savstarpēji sakrītošu uztveres īpašību kopums, ko savstarpēji ir apzinājuši būtņu kopa, ko sauc par cilvēkiem un dažā ziņā arī dzīvniekiem. Padomāsim

par to, jo tas patiešām ir ļoti noderīgi.

Pagaidām, kamēr mēs to visu tā labi, tā pamatīgi un, neizbēgami, ilgstoši, apdomājam, mums būtu ļoti racionāli pieņemt pagaidu variantu – ka nav ne vismazākās iespējas kaut kā pierādīt, ka eksistē kaut kāda no uztveres neatkarīga, vieliska pasaule. Varbūt izdosies pie šī pagaidu varianta tik stipri pierast, ka vairs negribēsies no tā šķirties.

Iekšējai harmonijai svarīgi ir neradīt mākslīgus šķēršļus ar domas, rsp., gribas palīdzību. Ļoti grūti ir reizēm sasniegt iekšējo mieru un līdzsvaru, ja sevī ir saasināta analīze par domāšanas un izjūtu saistību. Pareizāk sakot, ja sāk galvā pārmalties vecu vecā dziesma par šīs jomas terminoloģijas bezcerību. Terminoloģijas bezcerība ierosina emocionālu bezcerību un pesimismu. Tāpēc, termini ir ļoti svarīgi. Ja arī mēs sajūtam iekšēju bezcerību aizklāt līdz pašiem pirmsākumiem, no kurienes sākās absolūti visi atvasinājumi, tad tas tūlīt nenozīmē, ka vajag šiem centieniem vispār atnest ar roku. Šajā jomā visu laiku kaut kas sevī jādara, kaut arī panākumi izrādās visai niecīgi. Ir vērts sevī stiprināt ticību, ka šis ir pareizais ceļš. Katrā ziņā jau pirmās godprātīgās pūles šai virzienā drīz vien dos augļus iekšēja miera pastiprināšanās veidā.

Bet mēs te mēģināsim kārtējo reizi iegrimt kaut nedaudz dziļāk.

Mērķis ir vienmēr viens un nemainīgs – padarīt terminus skaidrus. Tas nozīmē vienu – izdarīt tā, lai viens un tas pats vārds katram pašam sevī, un, vēlams, arī daudziem citiem cilvēkiem (un padomājiet vēl – arī taču savam partnerim, savam Ne Es) radītu ļoti līdzīgas asociācijas, un kaut vai nedaudz līdzīgas emocijas.

Konkrēti šoreiz – analizēsim terminus “griba”, “doma” un “izjūta”. Mēģināsim saprast, kāda to saistība. Varbūt tas ir viens un tas pats? Te nekādu iepriekšēju zināšanu nav. Tikai iedziļināšanās sevī – tā ir vienīgā iespējamā pārbaude. Mēģinām, katrs pie sevis.

Vispirms pamēģinām, kā tas ir – vai ir iespējams kaut ko iegribēt, to neapzinoties, tātad, par to neiedomājoties? Ej tu nu zini, bet tomēr šķiet, ka gandrīz vienmēr griba ir apzināta. Bet ir taču kaut

kādas aizplīvurotas, nekonkrētas vēlmes. Noteikti ir.

Vai pastāv kāda doma bez gribas? Šķiet, ka pastāv (nu, kā tad nē, mēs par to runājām, ka ir taču tieši uzņemamās stiprās idejas).

Vai pastāv kaut jel viena doma bez izjūtas? Šķiet, ka nepastāv. (Mēs taču daudz runājām par to – atcerieties par tiem diviem “kino”, kas nepārtraukti rādās mūsu apziņā).

Vēlme ir visa pamats – gribu! (Nu dabīgi, grāmata ar to pilnum pilna, griba ir visa pamats, tā ir cilvēka būtība; vēlme ir it kā gribas priekšpostenis, un, kad tā ir nobriedusi, tad mēs to saucam par gribu, jo tai tepat vien pēdās seko rezultāts, kas rodās automātiski – vai nu kāds muskulis nostrādā, vai kāds “kaļa lāsts” nenostrādā, vai ar gribu vien ir pieticis, lai rastos laba vai slikta sajūta, u.t.t.).

Tikai lieta ir tāda, ka ne katra mūsu griba patiešām ir katra indivīda personīgā griba. Griba ir tas lauks, kurā norisinās praktiski visa dzīves drāma un komēdija. Patiesībā, cīņa par tiesībām uz savu gribu ir visa pamatu pamats, tā ir vienīgā patiesā realitāte, no kuras svārstībām atkarājas cilvēka laime, veiksmes un neveiksmes. Tas arī stāv visas mūsu izpratnes pamatā. Izšķirt, ko gribu “Es”, un ko manī iepotē kā “pseudogribu”. Šķiet gandrīz neatrisināms uzdevums, un pirmajā piegājienu pilnīgi nav skaidrs, kā tam ķerties klāt. Bet klāt jāķerās pilnīgi noteikti, jo tieši te ir iekodēts ceļš uz laimi un veselību. Tāpēc nodosimies analīzei. Tātad, runa ir par to, ko nekad nedrīkst izlaist no prāta, runa iet par jēdzienu “gribēt gribēt.” Jebkurā savas dzīves brīdī, iedziļinoties sevī pavisam nedaudz un virspusēji, mēs pilnīgi droši konstatēsim, ka mēs kaut ko gribam. Vai nu mēs gribam ļoti tieši, piemēram – ēst, dzert, siltumu, aukstumu, klusumu u.t.t., tātad, kaut ko ļoti konkrētu, “materiālu.” Varbūt prāts mums skaidri pasaka, ka tad un tad mēs to un to gribēsim, bet, ja būs tā un tā, tad būs citādi – to gribēsim, bet to negribēsim. Mēs varam daudz spriest, ko tas nozīmē – gribēt, bet viens ir skaidrs tāpat un noteikti. Ja mums atņemtu pilnīgi visu gribēšanu, pilnīgi visas vēlmes, gan tiešās, stiprās, gan mūsu prātā izsintezētās, tad mēs neviens sevi nevarētu reāli iedomāties. Izmēģiniet visādi, gan reāli, gan domās. Ir tā, vai ne? Te vienīgi kāds, kas spēj ieiet vai tiek ievadīts bez viņa gribas kādā

stiprā nirvānas vai “alfa” stāvoklī, varētu iebilst, ka tad gan viņš neko negrib, un arī negrib neko gribēt. Tā nav, viņš jau vismaz grib, lai tāds stāvoklis turpinātos, un kāds, tāds kā es vai jūs viņam neuzbāztos ar stulbiem un nevajadzīgiem jautājumiem un priekšlikumiem.

Es domāju ka šīs tēmas varētu risināt ļoti daudzveidīgi, plaši un ilgstoši. Tikai neaizmirsīsim, ka šīs grāmatas uzdevums nav tāds. Tā vienkāršā iemesla dēļ, ka, kā jau visi jūtam, šī darbošanās pamazām sāk izvērsties ļoti individuāla, sazarota. Šie sazarojumi un atvasinājumi ir bezgalīgi, un tie katrā konkrētajā gadījumā risināmi katram cilvēkam pašam, tieši, konkrēti un individuāli.

Bet par to, kas skar iespējamo kopējo karkasa daļu, kāda tā izskatās manā skatījumā, par to nu pietiks.

NOSLĒGUMS

Noslēgumā savilksim visu šeit sacīto ļoti koncentrēti.

Man šķiet svarīgi uzsvērt, ka Vienotā Garīgā lauka izveide, kā arī cenšanās aptvert, kas tad īsti tajā norisinās, nav vis kāds teorētisks meklējums, lai apmierinātu savu, un varbūt arī lasītāju ziņkāri. Drīzāk tas ir jāuztver kā metodisks paņēmieni, lai spētu sev pieņemamā un dabīgā veidā atbrīvoties no lielā daudzuma it kā patstāvīgo spēku un spēlētāju, un nonāktu viens pret vienu ar savu mūžīgo sadarbības partneri. Lai gūtu pārlicību, ka patiešām eksistē tikai viens partneris. Un tad jau visu tālāk var izziņāt un izjust ļoti, ļoti dziļi katrs pats sevī. Tā visa mērķis ir reāli padarīt savu dzīvi jauku, izdarīt maksimumu, ko vispār cilvēkam pasaulē iespējams pašam izdarīt savā labā, vai vismaz virzīties uz priekšu šādā virzienā.

Un tāpat, īsumā šis ceļš ir šāds.

Problēma, tās cēlonis. Pat neērti un negribētos runāt par sliktām lietām. Jāsaka vienkārši – nemaz nevajag daudz bilst par to, kas tāpat skaidrs bezmaz vai katram cilvēkam, tomēr problēma noslēpusies dziļi zemapziņā, vīlusies iespējās gūt atrisinājumu. Vienā vārdā – cilvēks taču pamatā nav laimīgs. Laime ir drīzāk izņēmuma stāvoklis, nevis ikdiena. Un, ja kāds varbūt uzskata, ka tā tam arī jābūt, ka tā ir labi, ka viņš taču ir grēcīgs, un tāpēc, dabīgi, ka nelaimīgs, tad es te negribu nekādi piekrist un nepiekrītu. Tā ir tikai tāda mazohistu un skeptiķu izrunāšanās. Viņi ir vienkārši pārmākuši pasauli. Viņiem, pie tam, nav nekādu pierādījumu, ka būt nelaimīgam ir labs un Dievam tīkams darbs. Es te nebūt nedomāju, ka ir jāsmaida visiem pretī, un tad jau būs labi. Arī tas man ir tikpat pilnīgi nepieņemami. Bet manī ir dziļa pārlicība, ka cilvēks tomēr ir radīts tā, ka var sevī dziļi iekšā justies labi, mierīgi, laimīgi. Un var to pilnīgi neizrādīt uz āru. Es esmu par to ļoti rāmo, mierīgo, bet reizē arī

Ļoti noturīgo laimi, klusu iekšējo laimi, nevis sajūsmu, kas ir nepastāvīga, un bieži arī visai nepatīkama sajūta. Nemāku pateikt sīki, neatceros, bet kaut kad agrā, agrā bērnībā man ļoti skaidri ir parādījies, un tālāk jau vienmēr licies kā pats par sevi saprotams, ka reiz jau cilvēks ir cilvēks, tad viņam jābūt perfektā kārtībā, gan ķermenī, gan domās, gan jūtās. Un kā mazs bērns esmu skatījies uz cilvēkiem. Un vienmēr esmu kaut kā domājis, kā tas tā var būt, nu tā kā ir? Un tā turpināju domāt vienmēr. Būtībā, ņemot pa lielam, cilvēkam taču šausmīgi neveicas. Cilvēkiem neizdodas atrast laimi, pamatā viņi nejūtas mierīgi un laimīgi, nav droši par savu dzīvi, par nākotni, baidās no nāves. Un tad nu izgudro bezgalīgas teorijas, lai sevi pārliecinātu, ka tas tā ir lieliski, ka tāda taču ir dzīve. Apbrīnojami, ka zinātne un reliģijas tik ilgā laikā neko nedod šai jomā. Bet pamatā taču it kā ir tā, ka būtībā visus cilvēces resursus vajadzētu vērst šai vienīgajā virzienā. Un tad viss pārējais, visas dzīves ērtības un labklājības tiktu radītas it kā automātiski, kā pavadoņi šai lielajā, galvenajā ceļā. Šim vajadzētu būt visu zinātnes un reliģijas darbību mēram. Bet laikam jau cilvēks instinktīvi baidās mērit, ja mērījums viņam visu laiku par sliktu, un paliek vēl sliktāks. Un, ja kāds man iebildīs, ka šāda ieprogramēta laime nekad nebūs īsta, un neviens tādu negribēs, tad es te gribu daudz un daudz iebilst. Bet tur jau būtu jāraksta jauna, un visai bieža grāmata. Lai tāpēc paliek. Cilvēks taču tāpat darbojās, lai iespaidotu savu un citu dzīves, un darbojās visai ieprogramēti. Tikai rezultāts ir nemiers, bēdas un slimības. Ja man jāizvēlās starp diviem ieprogramētiem stāvokļiem, tad es personīgi labāk tomēr izvēlos laimīgāko, un tad jau varu arī tikt galā ar šo, tiesa, visai dibināto iebildi. Kā – par to jūs nupat daudz ko izlasījāt šai grāmatā, un, ja joprojām nav skaidrs, var taču mēģināt pārlasīt vēl kādas liekas pārdesmit reizes, līdztekus vairāk pārdomājot un dažādi pielāgojot un salāgojot savu brīvo gribu. Lai nu kā, ikdienas realitāte ir tāda, kādu to redzam sev apkārt. Cilvēks nepaliek laimīgāks! Reliģijas bieži dod uzvilktu, saspringtu, uzskrūvētu sajūtu, rada konfliktus ar domāšanu, cenšoties pārliecināt cilvēkus, ka tā jau ir tā viņu laime un piepildījums.

Cilvēks ir kļūdījies ceļa izvēlē ne detaļās, bet kaut kur pašos pamatos. Un tas ir: apveltījis visu to

realitāti, ko mēs saņemam savos sajūtu orgānos, ar it kā patstāvīgu eksistenci. Pamatā jautājums ir nopietnāks, šī kļūda slēpjās dziļāk – brīvās gribas robežās un tiesībās. Te ir sajaukts. Daba apveltīta ar patstāvību un pie tā pierasts. Saka – dabas likumi, un nevis Dieva likumi, un, līdz ar to, rodās otrs Spēks, otra Vara, līdzās Viņam. Sakām – daba dara, dzīvojām pēc dabas, Daba ar lielo burtu – tas pats Dievs. Un tā iegājies. Ja tagad pateiksi – nevis dabas spēki bet Dieva Zīmes dabā, nevis uguns apdedzina, bet viss nāk no viena avota, tad tevi neņems par pilnu. Un sekas ir tās, ka to ar spēku un varu apveltīto spēlētāju ir par daudz, katrs it kā diezgan patvaļīgi maina noteikumus, kas traucē mums spēlēt Viņa spēli.

Atrisinājuma koncepcija, pamatideja. Jāapzina, jāiepazīst spēles laukums un noteikumi. Iespēju robežās jāapzinās, kas ir pretspēlētājs. Jāspēlē šī spēle, kaut arī sākumā tā ir ne pārāk interesanta, un nekādus taustāmus labumus nenes. Kādu brīdi pacietības, un izrādās, ka tieši šī spēle ir tas jaukākais un pareizākais, ko cilvēks var iedomāties. Tā ir laba spēle, tajā nekad nav tā, ka viens zaudē, un automātiski otrs uzvar. Tā ir spēle, kurā vienlaikus zaudē abi, vai arī uzvar abi. Bet, lai pateiktu, kas tā par spēli, tad nu jāgriezās atpakaļ pie grāmatas sākuma, un jāsāk lasīt no jauna. Un tā – loku pēc loka. Kamēr vairs nav jautājumu, un Jūs esat paši uz sava ceļa. Jo tad jautājumi vairs nav jautājumi, bet vienkārši Spēles epizodes, tikpat daudzveidīgas, cik uz pasaules ir cilvēku, un cik katram cilvēkam ir viņa dzīves acumirkļi.

BEIGAS

PIELIKUMI

PIELIKUMS 1: PAMATJĒDZIENU PIELIETOJUMA SKAIDROJUMI

LAIME, VEIKSME. Vārds “laime” šajā darbā lietots sekojošā nozīmē – tas izsaka pakāpi, kādā cilvēka apziņa, viņa “Es” uztver Es / Ne Es proporcijas lielumu. Šis ir pārejas skaidrojums, kura lietošana ir pilnībā pieņemama un atbalstāma, kamēr cilvēkā neizveidojas sekojošs precizējums – laime ir cilvēka Es rezonanse tai laimei, kas rodās konstrukcijā “Es + Ne Es” sakarā ar to, ka šajā konstrukcijā palielinās proporcija Es / Ne Es. Ja proporcija Es / Ne Es ir maza, cilvēks, ņemot pa lielam, ir nelaimīgs. Šī proporcija nekad nav nulle, bet tā var bezgalīgi tuvojies nullei. Un otrādi, tā nekad nav viens, bet var bezgalīgi tuvojies vieniniekam. Veiksme ir pareizi un labi izvēlēts brīvās gribas gājiens laimes ceļā. Veselība šajā darbā praktiski ir “laimes un veiksmes” pavadonis, sastāvdaļa. Tāpēc ir tā, ka laime, veiksmē un veselība nav monolīti jēdzieni, kas būtu saprotami kā mehānisks dažādu mums ikdienā pierastu jutekļu apmierinājumu maksimizācija. Šādā ceļā laimi sasniegt nevar, un to jau arī skaidri parāda nupat sniegtā definīcija. Lai varētu sasniegt definēto laimi, no cilvēka puses nepieciešams viens, un tikai viens priekšnoteikums – tā ir jāgrib. Vairāk nav. Bet tieši tas ir tas grūtākais. Jo cilvēks tikai iedomājās, ka viņš grib laimi – patiesībā viņš grib tikai elementāru vēlmju apmierinājumu. Tālākās tehniskās darbības, kas rada laimi, cilvēka skatījumā norisinās automātiski.

Patiesībā šie grāmatā lietotie jēdzieni nav pretrunā ar ikdienā ierastajām izpratnēm, tomēr ir nianšes. Latviešu valodas vārdnīca saka: “Laime. 1.Dziļa apmierinātības un prieka izjūta; apstākļi, stāvoklis, kas to izraisa. 2.Veiksme, izdošanās panākumi.” “Veiksme. Vēlama, gaidīta norise; vēlams,

gaidīts iznākums; panākums, panākumi.” Patiesi, apmēram tas pats, ko es definēju, tikai manā definīcijā ir minēts konkrēts un precīzs mērķis un ceļš, kā to panākt. Nianses latviešu valodā ir tādas, ka veiksmi var gūt, arī apmierinot “negarīgas” prasības.

Nu un, tā kā šis vārds ir pietiekoši nozīmīgs, paskatīsimies, ar ko tas iespējami asociējas vēl kādās citās valodās. LAIME angļiski – happiness; krieviski – счастье; grieķiski – ευτυχία; ivritā – אושר; itāļu – felicità; lietuviešu – laimės; poļu – szczęście; ukraiņu -щастя; franču – bonheur. VEIKSME angļiski – success; krieviski – успех; grieķu – επιτυχία; ivritā – הצלחה; itāļu – successo; lietuviešu – sėkmės; poļu – sukces; ukraiņu – успіх; franču – succès. Tā kā dažādās valodās laime un veiksmē tomēr pamatā ir visai atšķirīgi vārdi, un, līdz ar to, jābūt uzmanīgiem, tos izmantojot kā sinonīmus. Par cik vārdi nozīmīgi, nepažēlosim pūles, un iedziļināsimies vēl vairāk to pamata būtībā.

אושר = laime = alef + vav + šin + reš = aktīvā būtnes daļa pēc brīvas izvēles ietiecās neapgūtā garīgā vidē (laukā) un ievieš tur kārtību.

הצלחה = veiksmē = hei + cade +lamed +het +hei = pentagramma nonāk grūtību pilnā garīgā vidē (laukā), veic tur ziedošanas tipa darbības, ieviešot tur kārtību, un tā kļūst par jaunu pentagrammu.

Tātad, laime un veiksmē, pēc to iekšējās būtības ir gandrīz vai identiski jēdzieni. Abos gadījumos Es atjēdzās grūtību pilnā garīgā vidē, garīgā laukā, un ievieš tur kārtību.

Ir nianses – laime ir vairāk garīgi nobriedušas būtnes guvums, veiksmē – mazāk nobriedušas. Jo vārdā “laime” ir sevišķi iekodēts, ka tā rodas kā brīvas gribas rezultāts, bet veiksmi var rast arī apstākļos, kad tiek ar ārēju spēku starpniecību ievietots laukā, un tad, galvenā prasība, lai sasniegtu veiksmi, ir ziedošana – savu labi veiktu darbību ziedošana.

Un tomēr – abi ceļi ved pie viena un tā paša rezultāta pēc būtības, lai arī saucam to par veiksmi, vai par laimi, jo ziedošana, kas nepieciešama veiksmes sasniegšanai, savukārt, nekādi nenotiek bez brīvās gribas piesaistes.

RADĪTĀJS. Arī tie, kas nav tieši piederīgi nevienai no Ābrahāmiskām ticībām (jūdaisms, kristietība un islams), būs ievērojuši, ka Bībelē ir samērā grūti orientēties, kāds algoritms ir pamatā tam, ka reizēm “Visaugstākais” tiek saukts “Dievs”, reizēm “Tas Kungs”, reizēm “Dievs, Tas Kungs”, vai vēl kā citādi. Plaši to izziņāt nav šībrīža uzdevums, kaut arī šī lieta ir to vērtā, lai cilvēkiem noskaidrotu prātus, un, līdz ar to, uzlabotu sajūtu, un, nav izslēgts, arī tīri miesisko veselību.

Bet dažas lietas ir svarīgas šeit, mums tagad. Pirmkārt, tas mūs interesējošais vārds, ar kuru sākas Bībele (tātad, kurš apzīmē mūs interesējošo fenomenu jebšu personu pirmajās Bībeles lappusēs, latviski ir tulkots kā “Dievs.” Latviešu Dainās Dievs ir Visaugstākais, tādā nozīmē, kā to katrs instinktīvi un intuitīvi saprot, un kam nav vajadzīgi vēl kādi papildus paskaidrojumi. Latviešu Dainās un mitoloģijā nav tāda Visaugstākā apzīmējuma, kā “Tas Kungs”, vai “Dievs, Tas Kungs”. Kungs latvietim taču ir pavisam kas cits, un tam veltītie panti nekādā ziņā nav slavējoši. Pirmajās Bībeles nodaļās darbojās Elokims (אלהים), un tas neietilpst pat intuitīvi saprotamā Visaugstākā apzīmējumā pirmajā trijniekā. Tas Kungs stāv šai hierarhijā augstāk, bet tomēr, arī nav pats augstākais apzīmējums. Latviešu tulkojumā tāpēc sanāk lielas grūtības lasītāju galvās un arī sirdīs.

Atkārtāju, ka te mēs neiedziļināsimies tālāk. Bet jau pateiktais vien ir pietiekošs iemesls, kāpēc šajā manā grāmatā grūti izmantot vārdu Dievs. Ja latvietis to savā valodā saprastu pa latviskam – saistībā ar savas tautas ticējumiem un tautas kultūru, tad viss kārtībā, un latvietim šis nav arī nekāds tabu vārds, un es to labprāt liētu šai grāmatā ļoti daudz. Bet, kā mēs labi zinām, daudzi latvieši savus priekšstatus par “Visaugstāko” ir pārņēmuši no jūdaisma. Bet es negribu šādā veidā pazemināt latvisko Dievu, negribu arī turpināt radīt cilvēku galvās un sirdīs sajukumu, un tāpēc izvēlos neitrālu vārdu “Radītājs,” paskaidrojot, ka to lietoju ne jau tāpēc, ka tas saturētu sevī kādu dziļu un patiesu informāciju, bet tikai tāpēc, ka tas nav lietots ne Bībelē, ne latviešu mitoloģijā. Bez tam, tas nav arī tāds vārds, ko attiecīgās aprindās nezinātu vispār – vismaz esmu dzirdējis tā sakām. Patiesībā tas ir vienkārši mēģinājums pārsteigt lasītāja uztveri no Bībeles Elokima uz latviešu Dieviņu. Pēc shēmas:

Bībeles Dievs ---> Elokims ---> Radītājs (jo Elokims visu ko radīja) ---> Dieviņš ---> Latviešu Dievs. Tātad, es nesaku “Dievs”, lai neasociētu lasītāja uztveri ar Bībeli, kur tas ir Elokims, bet saku “Radītājs” (tātad latviešu Dieviņa tā daļa, kas radīja zemi, cilvēkus, un visu pārējo pasauli) ---> ar asociāciju uz pašu latviešu Dievu (Dieviņu).

Un tepat vien piebilstu, ka varbūt šī nav slikta ideja, ka, lai šo smago, gadsimtiem ilgo sajukumu likvidētu, ir lietderīgi vietām “Radītāja” vietā teikt “Dieviņš”, un vispār, runājot par latviešu tradīcijām, lietot “Dieviņš”, ar to saprotot arī īsto latvisko Dievu. Un vēl, pēdējais, pilnīgi visiem, vai vismaz nospiedošam vairākumam cilvēku, ir kāds instinktīvi sajūtams jēdziens, kas apzīmē to kopīgo ideju no visa, ko mēs te runājam, kas ir jebkuras zemes Svētajos rakstos, jebkura cilvēka vislielākajos sirds dziļumos. Ir muļķīgi to nosaukt kādā vienā vārdā, un censties šo vārdu lietišķi tulkot. Tas viss atkal būtu kreisās auss kasīšana ar labo roku. Jo šis instinkts taču ir realitāte, tas ir dots gatavs, un nav ko lieki noņemt, cenšoties to pašiem radīt. Bet ir vēl viens instinkts - cilvēkam ir instinktīvs šī jēdziena “darba apzīmējums” - tā teorētiska, algoritmiska pieminēšana, bez kāda liela svētuma, vienkārši, lai šai brīdī aptuveni parādītu, par ko ir runa. Nu un ļoti līdzīgā nozīmē es tekstā lietoju šo vārdu “Radītājs.” Bez jebkādām pretenzijām ar to radīt lasītāja uztverē kādas lielas izpratnes, lielu asociāciju daudzumu, vai arī izsaukt kādas jūtas.

SAJŪTAS, IZJŪTAS, JŪTAS UN EMOCIJAS. Ļoti līdzīgi izprotamu un lietojamu vārdu grupa, tomēr mums ir būtiski tikt skaidrībā, kā šie vārdi iederās vienotajā garīgajā laukā.

Sajūtas. Sajūtas pamatā tiek saņemtas sajūtu orgānos – analizatoros. Tātad sajūta ir tiešs Ne Es signāls, bez Es piemaisījuma. Tāpēc tam tik liela nozīme, un šis jēdziens ir jānodala no pārējiem. Tāpēc analizēsim to sīkāk. Latviešu valodas vārdnīca saka sekojošo: “Sajūta. 1.Kairinātāju izraisīts (priekšmetu, parādību) atsevišķu īpašību atspoguļojums smadzenēs. 2.Emocionāls pārdzīvojums, izjūta”. Krieviski – oščuščeņija; angļiski – the sensations; vācu - die Empfindungen; ivritā - התחושות.

Izjūtas. Latviešu valodas vārdnīca saka: “Izjūta. 1. Spēja izjust, spēja emocionāli uztvert, novērtēt. 2. Izjūtas. Tas, ko izjūt; jūtas pārdzīvojums, noskaņa”. Krieviski – čuvstva; angļiski – feelings; vāciski – Gefühle; ivritā – רגשות.

Jūtas. Latviešu valodas vārdnīca: “Jūtas. Pārdzīvojums, kurā izpaužas cilvēka attieksme pret apkārtni un pret sevi; arī emocijas.” Krieviski – čuvstva; angļiski – feelings; vāciski – Gefühle; ivritā - רגשות.

Emocijas. Latviešu valodas vārdnīca saka: “Emocija. Neiropsihiskās pašregulācijas komplekss, uzbudinājums, kas izpaužas specifiskā pārdzīvojumā un reaģēšanā dažādās situācijās”. Krieviski - emocii; angļiski – emotions; vāciski – Emotionen; ivritā - רגשות.

Tātad, vārds “sajūtas” vairumā valodu ir savrups, un nospiedošā pārsvarā nozīmē saistību ar sajūtu orgāniem, bet “izjūtas”, “jūtas” un “emocijas” nozīmē pārdzīvojumu ārpus tiešas uztveres caur sajūtu orgāniem. Šie trīs pēdējie lietojami kā sinonīmi, ja kāds precīzi nenorāda, ar ko viņa darbā kurš no tiem būtiski atšķirās.

Šajā grāmatā šie vārdi lietoti sekojošās nozīmēs. Sajūta ir tas, kas pamatā tiek saņemts ar sajūtu orgānu – analizatoru starpniecību (asociācijā ar sajūtu orgānu ideju). Tātad – sajūta ir tiešs Ne Es radīts signāls. Izjūtas, jūtas arī mēs gaidām, nevis tieši paši radām (tieši radīt nozīmē tikai to, ka ir pietiekoši īsa ķēdīte starp cēloni un sekām, tik īsa, lai mēs varētu pārbaudīt samērā droši – vai mēs tās izsaucam paši, vai ne paši). Tātad, arī tās ir Ne Es, bet ar nelielu iespējamu Es piedevu. Mēs speciāli trenējamies, lai šo Es piedevu samērā tieši palielinātu – joga, meditācijas, fen-šui, autogēnie treniņi, u.t.t. Garīgā laukā un praksē, ja ir lielas un dziļas zināšanas par spēles noteikumiem starp Es un Ne Es, tad izjūtas, jūtas un emocijas sāk aizvien drošāk veidot lielāku kopējā Es – Ne Es daļu.

Par sajūtu un jūtu saistību ar domu. Ja sajūta vai jūtas ir bez domas, tad tā nāk pilnībā no Ne Es, jo doma (griba, Es) pilnīgi nepiedalās to veidošanā. Lūk, kādēļ tik svarīgi tiešā Ne Es uztverē ir atbrīvoties no jebkādas domas – tieši tas apgalvojums, ar kuru mēs tik ļoti bieži un uzstājīgi

saduramies no dažādu garīgu prakšu realizētāju un dažādu reliģiju piekopēju puses. Un es ar abām rokām esmu par! Bet – tikai kā mazu mazītiņu garīgās dzīves vienībiņu. Ļoti līdzīgu tiešai dabas uztverei, bez savām ikdienišķajām domām. Lieta tāda, ka ar to ir daudz, daudz par maz. Tas ir “bērnudārza līmenis”, kaut arī patiess, apsveicams un jauks. Par šo lietu visa grāmata, tāpēc te neizvērsīšos, pateikšu tikai dažas visai vispārīgas lietas.

Sadzīvē un “ikdienas garīgumā” mēs tādas jūtas turam it kā augstā godā - “tīra mīlestība,” “tīra draudzība,” - tātad tīra no kā - it kā taču no prāta. Tas ir tāds instinktīvs ikdienas darbošanās ceļš, kas it ka “atspēlē debesis,” “trenējas debesīm,” pie tam, pilnīgi automātiski, bez Es līdzdalības – tātad tā Ne Es labsirdīgi viltīgi ar mums darbojās, mūsu labā, un caur cilvēkiem - trenē mūs īstajai spēlei, dara to tā, lai mēs paši neko nenojaustu, un tāpēc lai no tādas mehāniskas izrīkošanās ar mums neciestu mūsu pašapziņa. Trenē vienkārši izjust kaut ko līdzīgu Ne Es sevī, lai tā pamazām varbūt aizdomātos līdz īstajam Ne Es apjēgumam. Tāpēc tā ir ļoti jauka lieta.

Bet, ja cilvēks aug garīgi, viņš sāk spēlēt tiešo spēli ar Ne Es. Un, pārkāpjot iesācēja līmeni, šī spēle kļūst patiesa – tātad, nevis viens Ne Es darbojās (pasaulīga draudzība, mīlestība, pārpasaulīgas atklāsmes, visādi brīnumi, mistikas, degoši ērkšķu krūmi, u.t.t.), bet darbojas abi divi, apzinātā savstarpējā draudzībā un mīlestībā, savstarpējā spēlē!

GARS. Latviešu valodas vārdnīca: “GARS = 1. Cilvēka psihisko īpašību kopums; psihiskās spējas – prāts, domāšana, apziņa. 2. Kāds mācības, sabiedrisku uzskatu saturs, galvenais virziens; iekšējā būtība, raksturs, noskaņojums. 3. Reliģijā, mitoloģijā – pārdabiska, nemateriāla būtne. 4. Cilvēka personība.

Meklējam vēl kādas sakarības, jo šis termins grāmatā ir būtisks. Gars= הרה = hei + reš + vav + het = pentagramma (Es), kas seko dievišķajai pievilcībai, un ar brīvu gribu un analogiju izpratnes palīdzību izvēlās kopīgo ceļu ar savu aizstāvi (Ne Es). Tā ir patstāvīga forma, kas nepārtraukti

adaptējās un iemanto autoritāti. הרוח = Spirit; Πνεύμα; הרוח; Spirito; Gars; Dvasia; Geist; Дух; Дух;
Esprit.

Manā darbā vārds “gars” ir attiecināms uz Es un Ne Es. Manuprāt, mazāks sajukums būs, ja nepadarīsim par sinonīmiem vārdu gars, no vienas puses, un tādus vārdus, kā “Dievs”, “Radītājs”, “Visuvarenais”. Gars ir visai funkcionāls, darbīgs un mainīgs termins. Un tā otra grupa – statistiski apzīmējumi, par kuriem neko vairāk nevar pateikt, un pamata reliģijas un filosofijas tos neaiztiek un neiztīr, bet attiecības ar tiem veido tīrās jūtās, jo tā iztīrāšana ir bezcerīga un tukša laika šķiešana. Savukārt, ar Lielo Garu, jebšu, manā grāmatā, Ne Es, ne tikai var, bet noteikti vajag veidot savstarpēji visnotaļ patīkamas attiecības.

IDEJA. Latviešu valodas vārdnīca: “IDEJA = 1. Īstenības atspoguļojums cilvēka apziņā. 2. Būtiskais, galvenais princips; pārliecība. 3. Pamatdoma (daiļdarbā). 4. Doma, iecere, nodoms.”

Ir jāpaanalizē nedaudz dziļāk, jo vārdam darbā ir būtiska nozīme. Ideja = הֵרַעִיּוֹן = hei + reš + ain + jud + vav + nun = izlīdzsvarotu likumu lauks, ko ar analogiju palīdzību, sekojot dievišķai pievilcībai, un balstoties uz vispārējās harmonijas un dedukcijas principiem, rada pentagramma.

הֵרַעִיּוֹן = Idea; Ιδέα; הֵרַעִיּוֹן; Idea; Ideja; Idēja; Idee; Идея; Идея; Idée

Manā darbā vārds lietots šādā nozīmē – Ideja ir pasīva, tas ir tas produkts, ko rada gars (vai nu Es, vai Ne Es).

REALITĀTE. Latviešu valodas vārdnīca: REALITĀTE = “1. Vispārināta īpašība -> reāls. 2. Īstenībā esošais.” REĀLS = “1. Īstenībā esošs, paties. 2. Izpildāms, īstenībai atbilstošs; praktisks.” ĪSTENĪBA = “Patiesi eksistējošais, pastāvošais, reālais; realitāte; apkārtējie apstākļi; patiesība.”

Realitāte = הַמְצִיאוּת = hei + mem + cadī + jud + alef + vav + tav = nemirstīgā pentagramma pārmaina plānu un iedibina hierarhiju nejaušību pasaulē, ļaujot aktivitātei caur brīvu izvēli darīt lielo

darbu. “Realitāte” un “Īstenība” ir sinonīmi (ivritā pilnīgi vienādi).

Uzliekot tulkotājā ivritā: המציאות, mēs dabonam šādus tulkojumus: Reality; Πραγματικότητα; Realtā; המציאות; Realitāte; Realybè; Realitāt; Реальность; Реальність; Réalité.

Reāls = אמיתי = alef + mem + jud + tau + jud

Uzliekot tulkotājā šo terminu ivritā, mēs dabonam šādus tulkojumus: Real; Πραγματική; Real; אמיתי; Reālā; Realus; Real; Реальный; Реальный; Real.

Kā redzam, šie ir pēc būtības atšķirīgi termini, kurus nevar savstarpēji aizstāt vai jaukt. Mūs interesē tas no viņiem, kurš ir sinonīms ar “Īstenība,” tātad termins “Realitāte.” Tātad, pārbaudām, ko mēs dabonam, ja vārdnīcā meklējam tulkojumus terminam “Īstenība”: Reality; Πραγματικότητα; Realtā; המציאות; Īstenība; Realybè; Realitāt; Реальность; Реальність; Réalité. Un vēl pēdējā pārbaude. Ieliekam tulkotājā “Realitāte” latviski, un dabonam šādus tulkojumus: Reality; Πραγματικότητα; Realtā; המציאות; Realitāte; Realybè; Realitāt; Реальность; Реальність; Réalité.

Līdz ar to mēs varam uzskatīt, ka mums ir tiesības lietot vārdu “Realitāte,” un izmantot kā šī vārda sinonīmu vārdu “Īstenība.” Atzīmēsim arī to, ka nekur šis vārds nekrustojās ar vārdu “Matērija.”

GRIBA. Latviešu valodas vārdnīca: GRIBA = “1. Psihisku norišu kopums, kuras izpaužās mērķtiecīgā, apzinātā darbībā, pārvarot kādas grūtības. 2. Apzināta tieksme, vēlēšanās.”

Tātad, tā kā griba ir cilvēka apzināta aktivitātes izpausme, tad praktiski to var uzskatīt pat par pašu cilvēku, viņa Es. To mēs redzam arī termina analīzē ivritā (Griba = vav + jud + lamed = brīva izvēle likumsakarīgajā cilvēka rīcībā nodotajā pasaulē, lai veiktu vislabāko iespējamo pašrealizāciju (ziedošanu)). Dabīgi, ka ziedošanai ir vērtība tikai tad, ja tas veikts, pārvarot grūtības. Tātad, labākais, ko var ziedot cilvēks, ir viņa gribas piepūle. Bet cilvēka instinkti visu laiku uzstājīgi prasa pretējo – lai nebūtu grūtības.

DIEVS. Vispirms ierakstām vārdu “Dievs” latviešu valodā tuklotājā, un iegūstam šādus tulkojumus: God; O Θεός; אלהים; Dio; dievs; Dievas; Gott; Бор; Бор; Dieu.

Tātad, tas ir “Elokims”, kuru mēs grāmatā pieminjām. Tieši “Elokims” darbojās Bībeles (Pirmās Mozus grāmatas) sākumā.

Uzliekot šo terminu ivritā, dabonam šādus tulkojumus: My god; Θεέ μου; מיהוה; Mio Dio; ak, mans Dievs; dieve mano; Mein Gott; Боже мой; О, боже; Mon dieu.

Pievēršam tikai nelielu uzmanību, ka ir diezgan lielas atšķirības dažādās valodās, tulkojot vai nu no latviešu valodas, vai no ivrita. Kuru tas speciāli ieinteresē, var skatīties, kā šīs nozīmes variē, par pamatu izmantojot jebkuru no šīm pārējām valodām. Bet tā tomēr skaidrībā netiksim. Tā kā lielākais izziņas avots, kas bez grūtībām mums ir pieietams dažādās valodās, ir Bībele, tad šajā situācijā uzskatu par nepieciešamu pamatā balstīties uz tās pamata valodu – aramiešu valodu un ivritu.

Lai mani atvaino Bībeles speciālisti un dažādi kristīgās ticības zinātāji, es tomēr gribu šeit aprakstīt vairākas lietas, kas speciālistiem varētu likties pašsaprotamas. Es zinu, ka daudziem tās tādas nav, un man ir svarīgi, lai manas grāmatas lasītāji šeit šo informāciju saņemtu tieši un viegli.

Vārds “Dievs” mūsu ikdienas uztverē, dažādu ticību un dažādu pārliecību cilvēku apziņā, laiku gaitā ir izveidojies par galveno vārdu, kas apzīmē to jēdzienu, ko katrs cilvēks, kaut arī atšķirīgi, bet tomēr priekš sevis zin un jūt instinktīvi. Ir bezgala daudz detaļu katra atsevišķa cilvēka uztverē, bet, ja mirklī prasīs ikvienam pirmo vārdu, kas nāk prātā, kad īsi jāapzīmē “tas”, tad, neapšaubāmi, milzīgais cilvēku vairums atbildēs - “Dievs”. Iespējams, ka tieši šis ir tas vārds, ar kuru vairumam cilvēku apziņā un zemapziņā ir visvairāk asociāciju, tātad, spriedumu, uzskatu. Tie ir gan līdzīgi, pat vienādi, gan arī atšķirīgi dažādiem cilvēkiem dažādās niansēs. Kopumā, viens un tas pats vārds ikvienam cilvēkam izsauc atšķirīgu asociāciju plūsmu, katram nostrādā precīzi, iepriekš iesliedēti neironu savienojumu tīkli smadzenēs. Tāpēc dažāda šī vārda izpratne ļoti šķeļ cilvēkus, rada nesaprašanos to starpā, bet līdzīga vai vienāda izpratne, otrādi, veicina saprašanos un nes mieru cilvēku starpā. Tas pats

notiek viena cilvēka ietvaros – uz skaidriem, izlīdzsvarotiem, drošiem, loģiskiem, atstrādātiem, atslīpētiem asociāciju, neironu ķēžu un sinapšu ansambļiem balstīta šī jēdziena individuālā uztvere nozīmē mieru dažādu neironu ansambļu starpā, un līdz ar to mieru, labu sajūtu cilvēkā kopumā, ieskaitot viņa tīri vienkāršās fizioloģiskās reakcijas, dažādu audu un orgānu darbību, un kopumā, arī tīri fizisko veselību. Tieši visu šo iemeslu dēļ ir vērts strādāt pie jēdzienu precizēšanas, un šī konkrētā jēdziena precizēšanas, jo īpaši.

Tātad, kā redzējām, latviskais “Dievs” tulkojās ivritā kā Elokims, un nevis kā galvenais četru burtu Dieva vārds, kuru neizrunā, un arī neraksta bez pārāk lielas vajadzības. Aiz cieņas pret tradīciju es arī to nedaru, tā kā dariet katrs, kā gribat, es domāju, ka gandrīz ikvienam ieinteresētam lasītājam šis kods ir zināms. Gribu pateikt tikai, ka te jau sākas nesaskaņas, jo latviešu valodā vārds “Dievs” vai “Dieviņš” noteikti ir visaugstākais vārds. Tāpēc ir ļoti svarīgi izsekot, kādus rezultātus sniegs dažu citu Bībelē lietoto Dieva vārdu tulkojumi latviešu, un arī citās valodās. Tātad, es rakstu vārdus ivritā, un skatu tulkojumus angļu, grieķu, ivritā, itāļu, latviešu, lietuviešu, vācu, krievu, ukraiņu un franču valodās.

EHICH = I shall be; Θα; אהיה; I shall be; Es būšu; Turi būti; Ich werde sein; Я буду; Я буду; Je serai.

JAH = Ya, Ya, יה, Ya; Ya; J., Ya; Я; Я.; Ya.

AVAJA = The Lord; Ο κύριος;; Il Signore; Kungs; Viešpats; Herrn; Лорд; Господь; Le Seigneur.

EL = Al; Al; אל; Al; Al; Al; Al; Эль; Аль; Al.

ELOCHIM = God; Ο Θεός; אלהים; Dio; Dievs; Dievas; Gott; Бог; Бог; Dieu.

ELOHA = May the; Μπορεί να το; אלה; Può il; Var; Gali.; Kann die; Возможно; Возможно; Peut le.

AVAJA-SABBAOTH = Yaoacbaot; Yaoacbaot; יהוהצבאות; Yaoacbaot; Yaoacbaot; Yaoacbaot;

Yaoacbaot; Yaoacbaot; Yaoacbaot; Yaoacbaot.

ELOHIM-SABBAOTH = Alaimcbaot; Alaimcbaot; אלהיםצבאות; Alaimcbaot; Alaimcbaot; Alaimcbaot; Alaimcbaot; Alaimcbaot; Alaimcbaot; Alaimcbaot.

Mans secinājums no šī visa materiāla ir sekojošs un stingrs. Ja kāds lieto vārdu “Dievs”, nepaskaidrojot, ko tas viņa stāstījumā nozīmē, tad viņš var necerēt, ka kāds kaut aptuveni sapratīs, ko viņš ar to domā. Katram šis vārds uzreiz izsauks viņa paša asociācijas, kas gandrīz noteikti visai maz sakrītīs ar citiem. Vienīgi var pieņemt, ka ar šo vārdu apzīmēs Vis..., vis..., vis..., bet pārējais gan viss ir jāpaskaidro, un pie tam jāpaskaidro precīzi un saprotami, un nevis emocionāli. Tātad, vispirms jāpaskaidro, par ko ir runa, un tad tikai var runāt tālāk – ir vai nav, dara to vai dara šito u.t.t.

Es savā darbā tāpēc šo terminu praktiski nelietošu, vai, pareizāk sakot, lietošu iespējami maz. Un ja lietots, šis vārds manā darbā drīzāk jāizprot tā, kā tas aprakstīts latviešu Tautas dziesmās, jo latviešu valodā tā ir vēsturiski senākā šī vārda izpratne. Bet grāmatā šim vārdam ir arī nianšes, kas parādās jaunajā vienotā garīgā lauka gaismā – īsi sakot, tas ir Es plus Ne Es. Man centrā ir realitāte, kāda tā dotajā mirklī pastāv manā apziņā. Es uzskatu, ka manā apziņā pastāvošā realitāte ir daļa no kopējā apziņā pastāvošās realitātes. Šo savas realitātes daļu, kura ir man uztverama, kopējā apziņa visu laiku uztur, ik mirkli nomaina ar jaunu. Daļa paliek ilgstoši, un to es uztveru kā dabu. Manā apziņā visu laiku slīd tāds kā uztveres kino, un to es noteikti pats nerādu. To rāda kopējā apziņa (konkrētāk, tās priekšstāvis, kas veltīts speciāli man – mans Ne Es). Kopējā apziņa izveido šo manu apziņu, un tā es nepārtraukti caur šo mazo kopējās apziņas daļu ar viņu kontaktēju. Kopējā apziņa ieliek manā apziņā tādus instrumentus kā cilvēki, augi, dzīvnieki, nedzīvā daba, dabas likumi, instinkti,niecīgs gribas aizmetnis. Tie ir it kā paraugi, kas demonstrē, kas varbūt būtu ar manu apziņu, ja es uzrādītu līdzīgas aktivitātes, kā viņi. Šie tēli, galvenokārt jau cilvēki, ir it kā līdzīgi man, bet iekšā ieiet es nevienā nevaru, tāpat kā es nevaru sajūst Kopīgo Apziņu (pareizāk sakot, varu gan, vismaz daļēji, gan vienu, gan otru, bet tas ir pārāk specifiski, un ārpus šai grāmatā paredzētā izklāsta).

Tātad, ja es grāmatā reizēm lietoju vārdu “Dievs” vai “dievs”, tad augstākais, ko es tur ielieku, ir šī “vis..., vis..., vis...” īpašības, un nekas konkrētāks. Un ja es lietoju vārdu “Radītājs”, tad arī tikai šādā nekonkrētā un vispārīgā nozīmē. Tur kur es domāju kaut ko konkrētu, tur es vienmēr arī paskaidroju, ko es īsti domāju. Nekonkrētības dēļ es vispār nelietoju tos citus azīmējumus, par kuriem nupat runāju. Vienīgais izņēmums ir “Elokims”, kuru es izmantoju dažās vietās, jo tur tam bija kāds speciāls nolūks. Es domāju, lai to interpretācija paliek dziļu Bībeles pētnieku ziņā. Mums pārprasta to lietošana un uztvere var nodarīt vairāk sliktā, nekā laba, un tas, ka mēs, bez ārkārtīgi dziļas pētniecības, darba un gribas tur visu sajaucim, tas ir garantēts. Jo patiesībā jau tieši tā tas arī ir paredzēts.

APZIŅA. Latviešu valodas vārdnīcā šis vārds skaidrots šādi: “Apziņa = 1. Cilvēka smadzeņu funkcija – objektīvās realitātes augstākās atspoguļošanas forma. 2. Apzināšanās; izpratne un ar to saistīta apzinīga attieksme (pret ko).”

Apziņa = hei + tav + vav + dalet + ain + hei = lai lielā pentagramma pēc brīvas izvēles varētu darīt lielo darbu dieva valstības elementu daļā, viņai ir jāierobežo sevi līdz mazajai pentagrammai. Un tas, kas rodas šī procesa rezultātā, ir katra cilvēka apziņa, tātad, pilnīgi skaidri, ka cilvēka apziņa ir dzīvā Dieva daļa viņā.

Bez šaubām, ka ne jau tikai kāda daļa cilvēka ir dieva sastāvdaļa, un kāda nav, vienkārši no cilvēka viedokļa ir tā, ka daļa ir, un daļa nav. Un tā var kādu laiku domāt, un ir pieļaujami tā domāt, jo patiešām ir notikusi šī sašaurināšanās, un tāpēc tā liekās, un tā ir jāliekās, jo citādi pazudīs kontakts, un viena puse otru vairs pilnīgi nesapratīs.

Tātad, apziņa ir vai nu nāve un atdzimšana, vai arī mūžīgā nemirstība. Tā ir apziņas būtība. Un vēl – forma, autoritāte, adaptācija.

Vēl tulkojumi = consciousness = Bewusstsein = apziņa.

Vārds apziņa savā saknē ir tuvs vārdam “Neatkarība.” Manā darbā vārds “apziņa” nedaudz

vienkāršoti saprotams praktiski kā sinonīms vārdam “Es.”

MATĒRIJA. Matērija; материя; matter = ain + nun + jud + jud + nun

Latviešu valodas vārdnīcā: “Matērija. Objektīvā realitāte, kas eksistē neatkarīgi no cilvēka apziņas, kura to atspoguļo.” Tieši šāda veida matērijas eksistence ir apšaubīta manā darbā.

Vairāk par šo terminu neko, jo mēs to neizmantosim.

DOMA, IDEJA. Jēdzieni “doma” un “ideja” vairumā valodu pieņemami par sinonīmiem, neskatoties uz kādām niansēm latviešu valodā. Ivritā tie rakstās identiski = hei + reš + ain + jud + vav + nun = pentagramma, lai nodrošinātu dievišķo pievilcību, pielieto loģisko izslēgšanu, rada tādu dieva valstību un kārtību, kurā pastāv vispārēja harmonija un dedukcijas iespējas.

Latviešu valodas vārdnīca pauž sekojošo: “Ideja = 1. Īstenības atspoguļojums cilvēka apziņā. 2. Būtiskais, galvenais princips, pārliecība. 3. Pamatdoma (daiļdarbā).” ”Domas = 1. Domāšana, domāšanas process. 2. Tas, kas radies domāšanas, apceres rezultātā; iecere; ideja. 3. Uzskats, pārliecība. 4. Domāšanas saturs, tas, kam pievēršas domāšanas procesā. 5. Vērtējums, uzskatu kopums.”

Manā darbā nedaudz vienkāršoti, bet pieļaujami, “doma” un “ideja” uzskatāmi par sinonīmiem. Apzīmē “Es” un “Ne Es” aktivitātes rezultātu.

DOMĀŠANA. Ļoti interesanti un būtiski, ka ivritā “doma” un “domāšana” ir pilnīgi atšķirīgi termini, un te nav runa par gramatisku formu. Domāšana = Het + šin + jud + bet + hei = nolīdzsvarotā domu laukā, ko var apstrādāt, ietiecās ķīlis, izstarojums, kas šajā dieva pasaulē un kārtībā, šajā radītajā dabā, šajā pasivitātē ievieš iekšā savu pentagrammu.

Manā darbā “domāšana” ir arī pilnīgi atšķirīgs jēdziens no “doma, ideja.” Domāšana ir gribas

izpaušme, un griba ir pats Es.

PIELIKUMS 2: BLOKSHĒMAS

Īsi par blokshēmu ideju. Manuprāt, šis ir ļoti veiksmīgs domas koncentrēšanas un iedarbības efektivitātes palielināšanas paņēmieni, kas praktiski dažādos veidos palīdz cilvēkam izprast un izjust vienotā garīgā lauka pamatprincipus, iedzīvināt tos savā reālā dzīvē. Lieta tāda, ka šie palīg līdzekļi, kā teorētiski skaidri un precīzi, principā var kalpot arī jebkuram ieinteresētam cilvēkam, nu vienkārši kā papildus izziņas avots, par organisma psihofizioloģiskajiem regulācijas mehānismiem. Tomēr cilvēkam, kas nebūs iepazinies ar šajā grāmatā vēstīto, tās paliks aukstas un samērā neinteresantas shēmas, vai arī vienkārši diezgan neinteresanti un varbūt pat pārgudri prātojumi. Gluži citādi ir cilvēkam, kas tajās paustās idejas audzēs sagatavotā augsnē.

Atcerēsimies, ka iekšējā cilvēka dzīve ietver gan domas, gan jūtas, katru reizi citādās kombinācijās. Bet, ir jābūt ļoti daudzām sagatavēm, kas katra ir izstrādāta un uztrenēta atsevišķi, līdz vislielākajiem sīkumiem, līdz gandrīz pilnīgam automātismam. Tie ir konstruktora elementi, kuri tad jau veido augstākas pakāpes integrāciju un augstākas pakāpes emocijas un atklāsmes. Tas tā ir gan par emocijām, gan par domu (neapjūciet, lūdzu – patiesībā cilvēks pats ir tikai griba, un emocijas ir vienkārši to spogulis Ne Es akcepta gaismā – bet es šur tur rakstu pierastākā veidā, vienkārši, lai vieglāk saprast, kaut arī tas ir diezgan neprecīzi). Un šie domu un izjūtu ķieģeļi ir šīs blokshēmas.

Ja kādam šis blokshēmu ceļš nav uzskatāms vai ērts, un intuitīvi šķiet nevajadzīgs, tad tā tas arī ir. Viņam ir pietami daudzi citi informācijas un iedvesmas avoti, šī lieta nav viņam domāta.

Kādam varētu likties, ka te ir tāda spēlēšanās ar terminiem un vārdiem. Patiesībā, tā jau arī ir, vismaz daļēji. Tikai šie vārdi katram (patiesībā, ne jau katram, bet tam, kas ir pielicis pietiekoši pūles)

momentā iedarbina saistību mehānismus, it kā nosacījumu refleksus un iekšējo asociāciju ķēdes. Un tā ir reāla darbība. Tā ir cilvēka dzīve. Tā galvenokārt notiek cilvēkā iekšā, bet var novest arī pie reālām darbībām, kas ir vērstas uz ārpusauli un ir redzamas arī citiem. Viss atkarīgs no gribas – ko un kā ar šiem terminiem darīt. Ko par viņiem domāt. Un tad rodas sajūtas – pasīvi, jo mēs paši sev neradām nevienu pašu sajūtu, mēs tās tikai uztveram (un, ja mēs neradām savas sajūtas un jūtas, tad tās, dabīgi un neizbēgami, rada mūsos kāds cits, un punkts).

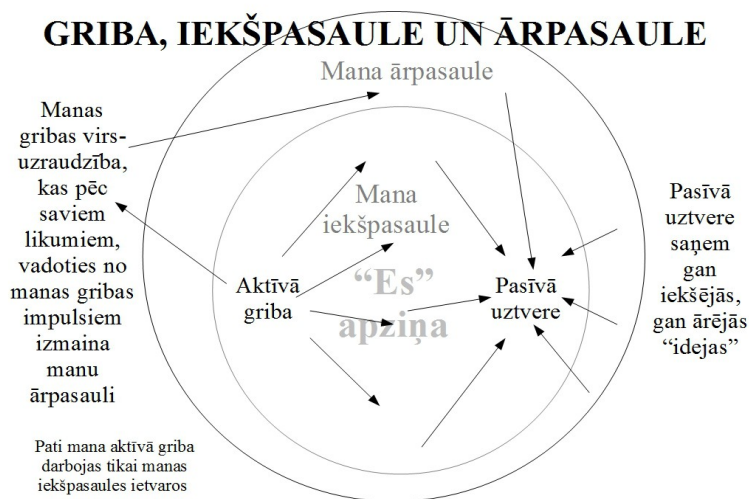
Nevienam nav lemts izprast sīkas detaļas par šo procesu. Bet, bez tā var iztikt. Pietiek ar to, ko zinām. Un zinām to, ka, ja iegribam to un to, tad domas pašas kādu brīdi ritēs tā un tā, un šo domu ritēšana ik pa brīdim mainīs emocionālo fonu (patiesībā fons mainīsies pats, nevis domas mainīs, saistība būs, bet ne cēloņsakarība, vienkārši zīmes, sakrišana laikā vai neliela apsteigšana laikā), un var radīt pārtraukumus, kad domas uz brīdi pilnībā pārstājas, un svārsts aiziet uz otru pusi – pilnīgā mierā un sajūtās, ko nevar nemaz aprakstīt, bet ko var kaut daļēji saprast pēc tam, kad svārsts atkal ir atnācis atpakaļ domu pasaulē. Un ir jau arī domu pasaulē nepārtrauktais emocionālais fons, un tas vien jau var būt visai fantastisks.

Katrā ziņā, sasniegt emocionālo attieksmi, ko tā vēlamies, šādi ir vieglāk, un arī nejauši tā sāk atnākt biežāk, nekā, ja nedara neko. Tikai atceramies, ka nekad nevar daudz zināt par citu, es te pamatā saku par sevi, un par citiem pieņemu tikai par tik, par cik to var spriest pēc viņu ārējām izpausmēm, un balstos uz savu pieredzi par citu domām un jūtām citādās situācijās, un šī pieredze taču atkal balstās tikai uz ārējām izpausmēm, un uz citu cilvēku izteiktās pieredzes par citiem, kas atkal balstās tikai tādā pašā citu pieredzē un ārējās izpausmēs. Tā kā būtībā tas ir uzpūsts burbulis, pie kura mums tomēr jāturās, jo citas iespējas nav.

Blokshēmas, ir kā īsas impresijas, un ir palīglīdzeklis vieglākai noskaņas izveidošanai sevī par grāmatā skartajiem un iztīrātajiem tematiem. Lieku reizi atceramies, ka ticība un to pavadošā noskaņa, kuras dēļ cilvēki vēlas šo ticību iegūt, ir pārāk liela lieta, lai tā vienkārši pakļautos mūsu

gribai – iegribai ticēt. Tas prasa atkārtotas gribas piepūles, pie tam, apbruņojoties ar dažādām taktikām. Kā mēs grāmatā noskaidrojām, izdevīgas un daudzsološas taktikas ir tās, kas balstās uz dabas likumiem kā tiešo Ne Es atklāsmi mūsos. Piedāvātās blokshēmas - impresijas tā arī ir veidotas. Tajās ir “iekodēti” neironu tīklu veidošanās un daži citi principi, kas palīdz veidot spēcīgas asociācijas, nosacījuma refleksus, kas visdažādākās, visikdienišķākās parādības un vārdus sasaista ar tiem pamatjēdzieniem un principiem, kas jau ir cieši sasaistīti ar ticību, uz ko cilvēks ticās. Blokshēmās ietvertās domas var izmantot arī par materiālu individuāli sev izveidotām meditācijas formulām. Dažām blokshēmām pievienoju papildus paskaidrojumus, dažām, nē, ja uzskatu, ka tie lieki, vai arī – negribu pārāk atvieglot lasītājam uztveri, un liegt viņam pašam savā garā izstrādāt konkrētu, sev vēlamu algoritmu.

BLOKSHĒMA PAR GRIBU, KAS VĒRSTA UZ IEKŠU UN UZ ĀRU

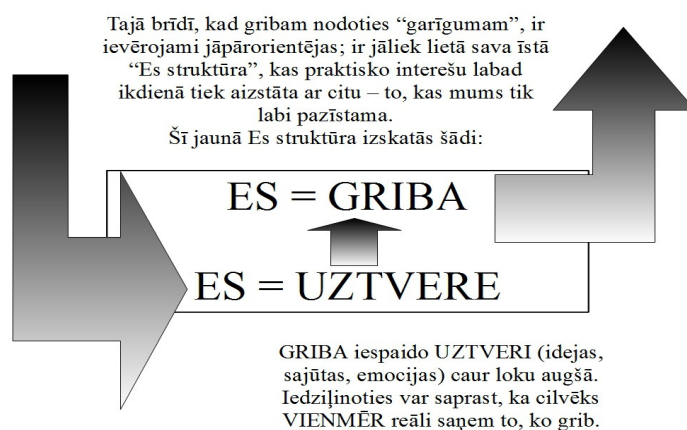

Griba vienmēr darbojas sava Es ietvaros, iekšienē. Gribas pasīvā daļa ir pasīvā ideju uztveršana, un aktīvā daļa ir darbības ar idejām. Griba var it kā koncentrēties uz āru, bet patiesībā te nav nekādas atšķirības, vai griba vērsta uz sevi pašu, vai uz āru, ir tikai citi realizācijas mehānismi – balss, rokas, kājas u.t.t. Bet pati griba jau nedarbina balss saites, vai nekustina roku vai kāju. Tas viss notiek pats no

sevis, vienkārši ir mehānismi, kas paklausa mūsu gribai.

Vēlreiz jāatzīmē, ka cilvēkam varētu būt ļoti grūti, vai pat neiespējami izprast šo loģiku, un šādu cilvēka iekšējo sajūtu, ja viņš dzīvotu parastajā materiālajā un ideālajā pasaulē. Nav man vairāk jāpaskaidro kāpēc, bet visas pretrunas izzūd, un šāda brīva, vienkārša un nomierinoša izpratne ir pilnīgi dabīga, balstoties uz Vienotā garīgā lauka pamatiem.

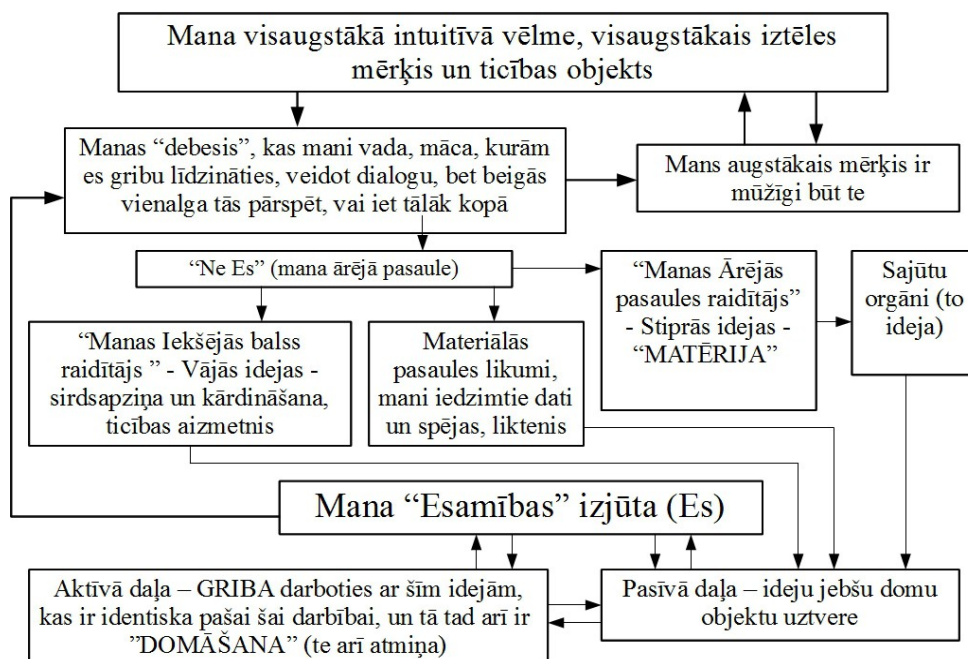
BLOKSHĒMA - "ES" STRUKTŪRA

BLOKSHĒMA - "MATĒRIJA" KĀ "IDEJA"

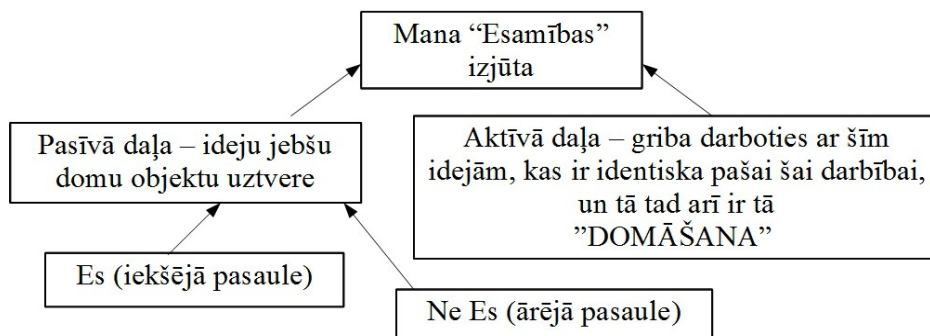

BLOKSHĒMA PAR ESAMĪBAS IZJŪTU

BLOKSHĒMA - "ES" SAJŪTA

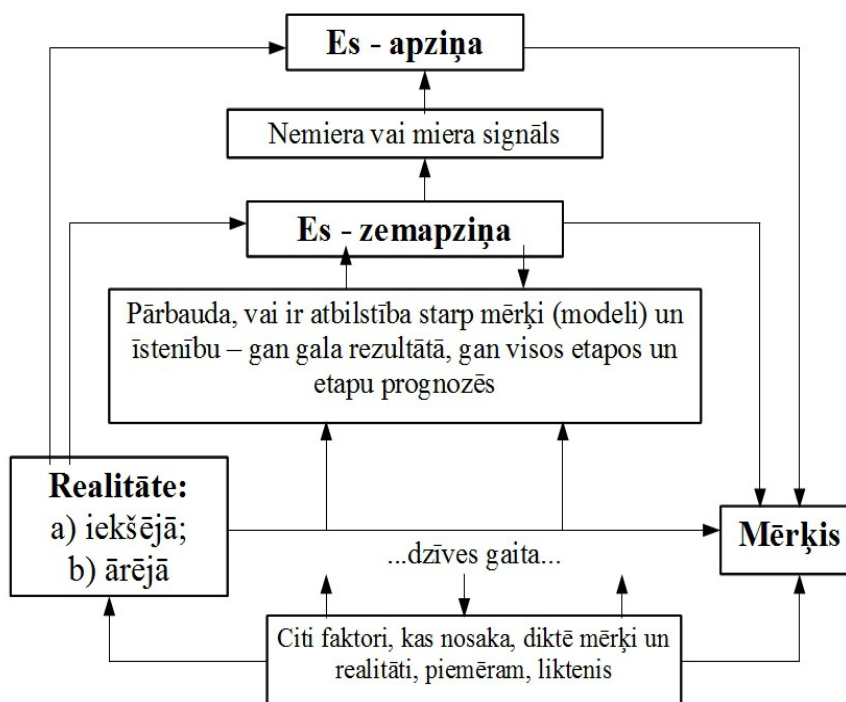
Ja jau es tik daudz runāju par domāšanu, pat lieku to par pamata atšķirīgo elementu savai jaunajai filosofiskajai terapijai, tad ir nepieciešams paskaidrot, ko es ar šo jēdzienu vai vārdu saprotu. Un, ja kāds teiks, ka vārds domāšana nozīmē kaut ko citu, jo tur ir rakstīts tā, un tur atkal šitā, tad es nebūtu nedomāju iebilst. Man ir ļoti būtiski paskaidrot, ko es ar to domāju. Man nav nekādu pretenziju pret šī vārda lietošanu. Es tikpat labi esmu gatavs to, ko es te domāju, apzīmēt ar citu vārdu. Tikai tad kļūst grūti izveidot asociācijas kāda cita prātā. Tātad, manā priekšstatā pamata jēdzieni hierarhiski grupējas šādi:

Šie ir tie pirmielementi, kuri ir pārbaudāmi praksē. Apstiprinājums nozīmē to, ka šīs shēmas ilgstoša un ļoti daudzkārt atkārtota uztvere rada intuitīvu piekrišanu un labu sajūtu

BLOKSHĒMA PAR MĒRĶI UN GRIBU

Apziņa, zemapziņa, mērķis un sajūtas

BLOKSHĒMA PAR CILVĒKS GARĪGĀS DZĪVES ROBEŽĀM

Jāatcerās, ka garīgā dzīve norit plašā diapazonā, ar galējiem poliem un vidējo daļu. Attēlā kreisā

pusē ir pārstāvētas maksimāli koncentrētas domas, jēdzieni, konkrētas mijiedarbības, likumi, korelācijas. Labajā pusē, savukārt, pārstāvēta maksimāla pasivitāte, automātisks sajūtu pārdzīvojums. Un vidus daļa iezīmēta ar simboliem, pa labi un pa kreisi no viduspunkta. Un tad nu no detaļu trenētības abos virzienos būs atkarīgs, cik “sejiņās” cilvēks spēj dzīvot, un kā šie simboli izvietojās attiecībā pret centru. Tātad – cik šaurs vai plats ir viņa iekšējās dzīves diapazons. Dabīgā veidā strādā svārsts, kas pat bez cilvēka gribas svārsta viņa momentāno “dzīves izjūtu” starp šiem poliem. Tātad – runa ir par svārsta atvēzienu. Atceramies šo analogiju ar svārstu – jo vairāk to atvelkam uz vienu pusi, jo tālāk tas aizies uz otru. Un tas nozīmē ne vairāk, ne mazāk kā to, ka trenēšanās vienā – prāta vai jūtu virzienā vismaz (ja cilvēks tam aktīvi nepretojās, piemēram, uzskatot, ka prāts traucē garīgo dzīvi) rada labvēlīgu augsni gūt panākumus arī otrā.